„O nouă serie
în stilul pasional
cu care Sabrina Jeffries
și-a obișnuit cititorii"
RT Book Reviews
Ce își dorește un duce
SABRINA JEFFRIES

SERIA „OAMENII DUCELUI"

Maximilian Cale, duce de Lyons, și-a îngropat cu ani în urmă durerea pricinuită de dispariția fratelui său mai mare, răpit și declarat mort în urma unui incendiu. Dar, când primește o scrisoare misterioasă prin care este anunțat că fratele lui trăiește, crede că este șantajat și hotărăște să afle cine se află în spatele acestei uneltiri. Pornind pe urma investigatorului Tristan Bonnaud, cel care i-a trimis scrisoarea, ajunge să o cunoască pe sora acestuia – pe senzuala Lisette, fiica ilegitimă a unui viconte și a unei actrițe franțuzoaice.

Atrasă de aventură și de mister și pasionată de călătorii, Lisette nu stă pe gânduri și pleacă imediat în Franța împreună cu ducele de Lyons în căutarea celor dragi. Deși la început este convins că Lisette nu îi spune adevărul și vrea să ascundă nelegiuirile fratelui ei, Maximilian realizează că granița dintre dorință și responsabilitatea de a conduce un ducat este mai ușor de trecut decât și-ar fi imaginat. Călătoria lor ia o întorsătură seducătoare când amândoi descoperă o pasiune eliberată de secretele trecutului – și își dau seama că pericolele sunt mai ușor de înfruntat alături de o iubire adevărată.

Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

Alma®

What the Duke Desires
Sabrina Jeffries
Copyright © 2013 Deborah Gonzales
Ediție publicată pentru prima oară de Pocket Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ce își dorește un duce
Sabrina Jeffries

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JEFFRIES, SABRINA
Ce își dorește un duce / Sabrina Jeffries
trad. din lb. engleză: Larisa Din – București: Litera, 2020

I. Din, Larisa (trad.)

SABRINA JEFFRIES

Ce își dorește un duce

Traducere din limba engleză
Larisa Din

LITERA
București
2020

Pentru toți oamenii minunați care mi-au fost ca o familie în timpul anilor de facultate, când nu puteam merge acasă, în Thailanda, la părinții mei – mătușa Shirley și unchiul Harvey Peshoff, mătușa Judy și răposatul meu unchi Jimmy Martin, regretata mătușă Gloria și întreaga familie Owens: John, Donna (acum decedată), Diane, Joyce, Johnny și Pam. Nici nu știți cât de mult au însemnat pentru mine dragostea și grija voastră!

Prolog

Yorkshire, 1816

– Fetițo, *sacré bleu,* nu te mai fâțâi de colo-colo și vino să mănânci înainte să mă amețești de tot!

Lisette Bonnaud, în vârstă de 14 ani, se opri brusc în dreptul ferestrei.

– Dar, mamă, cum poți să fii atât de liniștită? Știi prea bine că Tristan nu a lipsit niciodată noaptea de acasă. Dacă a pățit ceva ieri, când era cu tata la vânătoare?

Claudine Bonnaud flutură ușor din mână, cu eleganța aceea desăvârșită care făcuse din ea o actriță celebră pe continent, asta înainte ca tatăl lui Lisette să o ia cu el într-una din călătoriile lui și să se instaleze în casa aceea.

– Dacă ar fi fost vorba despre așa ceva, am fi aflat deja. Tatăl tău ar fi trimis un servitor după noi. Eu mai degrabă tind să cred că Ambrose l-a dus pe Tristan să bea după vânătoare și au rămas până în zori la Green Inn.

Mama ei probabil că avea dreptate. Bineînțeles că tatăl lor îl dusese pe fratele ei într-un loc interesant. Tristan era un norocos, mergea *peste tot.* Ea – nicăieri. Și nici măcar nu era mult mai mare decât ea, ci doar cu trei ani. Nu era corect.

– Poate că ar fi mai bine să merg până la Ashcroft, să mă asigur că sunt acolo, zise ea, aruncând o privire spre câmpiile verzi specifice peisajului din Yorkshire, care se întindeau pe kilometri întregi.

Mama ridică din sprâncenele blonde, cu formă perfectă.

– *Ma fille,* nici nu se pune problema să pleci singură în oraș! Nu se cuvine să faci una ca asta.

Lisette oftă îmbufnată, după care luă din nou camera la pas.

– De parcă ar da cineva doi bani pe o bastardă ca mine.

– Lisette Bonnaud! o certă mama ei. Să nu mai folosești niciodată cuvântul acela îngrozitor pentru a te descrie! Știi prea bine că ești fiica vicontelui de Rathmoor. Să nu uiți niciodată asta.

– Fiica *ilegitimă* a vicontelui de Rathmoor, mormăi ea. Nu era vorba ca tata să te ia de soție?

Mama ei strânse din buze și zise:

– E o chestiune... complicată. A trebuit să aștepte să se termine războiul cu Franța. Căsătoria cu o franțuzoaică o să iște oricum un scandal monstru pentru tatăl tău. Și pentru copiii lui ilegitimi.

Lisette se uită chiorâș la mama ei.

– Mamă, a trecut un an de când s-a terminat războiul. Iar singurul căruia îi pasă de scandal este George. Așteptarea nu o să schimbe lucrurile.

George Manton, în vârstă de 26 de ani, era fiul și moștenitorul legitim al tatălui ei, fratele ei vitreg și al lui Tristan. George îi disprețuise încă din clipa în care tatăl lor și-o luase drept amantă pe mama lor. Chiar și după moartea mamei lui George o ura pe femeia aceea la care tatăl lui nu voia să renunțe. Pe ea, și pe copiii tatălui său – ai tatălui lor.

– Lui George o să-i treacă supărarea, o repezi mama ei, vizibil deranjată de subiectul acela. După ce eu și tatăl tău o să ne căsătorim, nu o să aibă încotro și o să accepte situația, zise ea, după care începu să-și pregătească o felie de pâine prăjită cu gem, mânuind delicat cuțitul.

Mama ei făcea totul cu o delicatețe desăvârșită. Lisette nu o moștenise deloc în această privință. Era nefiresc de înaltă pentru o fată de vârsta ei, cu șolduri osoase și sâni mari, care o făceau să arate ciudat. Și nu avea părul auriu al mamei sale, pe care păreau să-l prefere domnii, ci moștenise nuanța tuciurie a tatălui său.

Cu toate că încercase adesea să-și aranjeze părul cu fundițele pe care tatăl ei obișnuia să i le aducă din călătoriile lui, avea un păr atât de sălbatic și de ondulat, încât încercările ei nu avuseseră sorți de izbândă. Așa că, de cele mai multe ori, prefera să folosească fundele ca să-și împodobească rochiile.

– Mamă, ți se pare că sunt drăguță?

Mama ei făcu ochii mari.

– *Ma chérie,* bineînțeles că ești drăguță. Doar ești fiica mea, nu-i așa? Nu-ți face griji, într-o bună zi, toți bărbații o să te curteze.

Lisette nici măcar nu era sigură că asta era ceea ce își dorea. Cu toate că era o femeie frumoasă, mama ei aștepta de o viață întreagă ca bărbatul pe care îl iubea să o ia de soție. Copilă fiind, Lisette crezuse cu tărie în promisiunile tatălui ei de a deveni o familie adevărată. Dar, în ultimul timp, începuse să-și piardă speranța.

Brusc, auzi o bătaie în ușă.

– Deschid eu, strigă Lisette, țâșnind pe coridor ca să deschidă ușa, bucurându-se nespus să-l vadă în pragul ușii pe celălalt frate vitreg al ei, Dominick Manton, în vârstă de 19 ani.

– În sfârșit, te-ai întors! strigă ea.

Dom nici că putea să fie mai diferit decât George. În copilărie, în timp ce George era la școală, el obișnuia să se joace cu Tristan. Iar pe măsură ce Lisette începuse să crească și să se țină după ei, se purtase frumos cu ea, chiar dacă ceilalți săteni nu o făcuseră. Iar Lisette îl iubea ca pe ochii din cap.

Doar că, de data aceasta, Dom nu păru fericit să le vadă.

– Pot să intru?

Lisette simți cum i se oprește inima în piept când îi văzu ochii roșii, buzele albe, chipul livid. Ceva se întâmplase. Dumnezeule!

– Tristan, șopti ea. A pățit ceva?

– Unde e? o întrebă Dom.

Întrebarea lui o nedumeri și mai tare.

– Nu știu. A plecat de ieri de acasă. Tata ar trebui să știe, fiindcă au plecat împreună la vânătoare.

Dom lăsă să-i scape o înjurătură și își îndreptă spatele.

– Lisette, tata e mort.

Cuvintele lui veniră ca o palmă peste față. Făcu ochii mari, convinsă că nu auzise bine, iar o clipă mai târziu, își auzi mama în spatele lor, cu sufletul la gură.

Femeia înlemnise, albă la față.

– Mort? *C'est impossible!* Cum se poate una ca asta?

Dom își trecu mâna prin părul des și întunecat.

– Nu pot să vă spun prea multe, doamnă Bonnaud. Încă încerc să pun cap la cap tot ce s-a întâmplat cât timp am fost în York. Din câte am reușit să-mi dau eu seama, în timp ce era la vânătoare cu Tristan, arma tatei s-a defectat și i-a explodat în piept. Tristan și grăjdarul au reușit să-l aducă acasă, în camera lui, unde li s-a alăturat George. Grăjdarul a plecat degrabă după doctor, în timp ce George și Tristan

au rămas la căpătâiul lui. Erau amândoi acolo când s-a stins aseară, la scurt timp după apus.

Pe măsură ce începu să-și dea seama de amploarea cuvintelor lui Dom, Lisette simți lacrimi în ochi, care îi alunecară apoi pe obraji. Când o auzi și pe mama ei suspinând, la câțiva pași în spatele ei, se întoarse ca s-o consoleze. O îmbrățișă și începură să plângă în tăcere.

Nu se putea ca tatăl ei să fie mort. Tocmai îl văzuse cu o zi în urmă, când venise să îl ia pe Tristan.

„Dumnezeule, Tristan!"

Lisette îi aruncă lui Dom o privire acuzatoare și spuse:

– Dacă spui că Tristan era acolo când a murit tata, de ce nu a venit să ne spună?

– Nu știu. Abia acum două ceasuri am ajuns la conac. Dar...

Mama lui Lisette simți șovăiala din glasul lui și înlemni.

– Dar ce?

– Trebuie să-l găsim. George o să plece în căutarea lui dintr-o clipă într-alta.

Lisette simți un fior pe șira spinării.

– Ce să caute George aici? Doar nu crede că Tristan *l-a omorât* pe tata, nu-i așa?

– Nu, răspunse Dom pe un ton încordat, cu toate că nu mă îndoiesc că ar fi fost în stare să spună așa ceva dacă grăjdarul nu ar fi fost martor la întreaga tragedie. Dom își trecu o mână peste chipul obosit și adăugă: Dar George e convins că Tristan l-a furat aseară pe Blue Blazes.

Lisette îl privi șocată. Blue Blazes era armăsarul pursânge preferat al tatălui lor și al lui Tristan, iar tatăl îi promisese că, într-o bună zi, calul acela avea să fie al lui.

– Doar nu-l crezi pe Tristan în stare de așa ceva, nu?

– Nu știu ce să cred. Nici unul dintre servitori nu a știut să-mi spună cu exactitate ce s-a întâmplat după moartea tatei. Tot ce am aflat e că, în cele din urmă, Tristan a plecat, dar George pretinde că, la adăpostul nopții, s-a întors ca să-l fure pe Blue Blazes. Și-a chemat oamenii ca să pornească pe urmele lui și să-l acuze de crimă.

Lisette simți cum îi îngheață sângele în vene.

– Dom, vai de mine! Cum se poate una ca asta?

– Știi prea bine că George îl urăște pe Tristan. N-o să se dea în lături de la nimic ca să-i distrugă viața.

– De asta ai venit? se auzi glasul lui Tristan, care apăru în capătul holului, după ce intrase pe ușa din spate, cu ochii albaștri ațintiți asupra lui Dom. Avea haina agățată, de parcă ar fi luat-o la fugă prin pădure, iar pantalonii îi erau murdari de noroi în genunchi. Ai venit să fii martor la sfârșitul meu?

– Tristan! strigă Lisette. Nu-i vorbi așa!

– Am venit să te pun în gardă, răspunse Dom pe un ton calm. Dacă într-adevăr l-ai luat pe Blue Blazes, trebuie să-l aduci înapoi.

Roșu în obraji, Tristan făcu un pas spre ei.

– De ce aș face asta? E calul meu. Tata mi l-a lăsat, fapt pe care ticălosul tău frate ar putea să-l confirme dacă nu ar fi atât de hotărât să-mi nege dreptul din naștere.

– Ce tot spui acolo? întrebă mama lui, într-o șoaptă abia rostită.

Tristan își prinse mama de umeri, după care îi aruncă lui Dom o privire sfidătoare.

– Pe patul de moarte, tata a scris un codicil pentru testamentul său. Mie mi-a lăsat calul, mamei – casa, iar lui Lisette – colecția de suvenire. În plus, ne-a lăsat fiecăruia dintre noi o alocație anuală. Atât eu, cât și George am fost martori la semnarea documentului.

– Vai, tată! șopti Lisette printre lacrimi.

Chiar îi *iubise* îndeajuns de mult cât să se gândească la ei pe patul de moarte. Și știa cât de mult îi plăceau lui Lisette acele mici suvenire pe care el obișnuia să le cumpere din numeroasele lui călătorii, însoțite de poveștile care o făcuseră să își imagineze cum ar fi fost să cutreiere lumea într-o bună zi.

– Dar, de îndată ce tata și-a dat ultima suflare, continuă Tristan, cu înflăcărare, George a aruncat codicilul în flăcări chiar în fața ochilor mei. A zis că preferă să moară decât să ne dea vreun ban.

Lisette tresări, la fel de șocată ca Dom. Oare de ce îi ura George atât de tare?

– George nu mi-a spus nimic despre asta, zise Dom încruntat.

– Și te miră? răbufni Tristan.

– Nu, oftă Dom.

Tristan se dezlipi apoi de mama lui și făcu un pas spre Dom.

– Așa că ai dreptate, am luat calul care îmi aparține de fapt și de drept.

– Trebuie să-l dai înapoi, zise Dom. Știi prea bine că poți să primești pedeapsa cu moartea dacă furi un cal. O să fie nevoie să-l

strecurăm înapoi în grajduri sau să facem cumva să fie găsit rătăcind pe pășuni...

– E prea târziu, rosti Tristan pe un ton calm. L-am vândut deja unui țigan negustor ca să am bani să-mi întrețin familia până când găsesc o altă cale.

– Cum adică l-ai *vândut?* strigă Dom. Ți-ai pierdut mințile? George o să te spânzure!

– Să încerce! răbufni Tristan. O să le spun tuturor ce a făcut, să știe toată lumea că e un ticălos mincinos, duplicitar și...

– *Mon cher,* n-o să te creadă nimeni, șopti mama lui afectată. O să spună că minți, că îți cauți propriul interes. George este adevăratul moștenitor. El o să câștige, în timp ce pe tine o să te spânzure, zise ea, izbucnind din nou în plâns.

Tristan se cutremură când o văzu atât de deznădăjduită.

– Mamă, n-o să fiu spânzurat! rosti el și apoi o luă în brațe. Gata, gata, nu te pierde cu firea!

Lisette se întoarse spre Dom și zise:

– Trebuie să faci ceva. Nu poți să-l lași pe George să îl aresteze pe Tristan!

– La naiba, mormăi Dom. Bun, am un plan. Tristan, trebuie să pleci chiar în clipa asta dacă vrei să ajungi la peșteră înainte să vină George după tine. O să vin la tine în seara asta de îndată ce reușesc să plec.

– La ce peșteră te referi? întrebă mama lor.

Urmă un schimb de priviri între cei trei frați. Peștera era ascunzătoarea lor secretă, locul unde obișnuiau să se adăpostească de părinții și de tutorii lor, iar George păstrase secretul în toți acești ani.

– Nu-ți face griji, mamă, știu la ce peșteră se referă, răspunse Tristan, după care se întoarse furios spre Dom. Dar nu văd de ce ar trebui să fiu *eu* acela care dă bir cu fugiții când George e cel care...

– Ascultă-l pe fratele tău! strigă mama lui. Sunt sigură că Dom o să facă tot ce poate ca să clarifice lucrurile, dar, dacă rămâi aici, iar George e pe urmele tale, o să ne bagi pe toți în bucluc.

Lisette își ținu respirația. Mama ei fusese înțeleaptă când îl făcuse pe Tristan să se simtă vinovat. Altfel, neghiobul ar fi fost în stare să-l sfideze pe George până în clipa în care avea să se trezească cu sfoara la gât.

Cu o privire sfidătoare, Tristan își încrucișă brațele la piept.

– Bine, să presupunem că fac ca tine și mă ascund în peșteră. Ce o să se întâmple după aceea?

– O să încerc să-l conving pe George să procedeze corect, răspunse Dom. Cred că sunt mai multe șanse să mă asculte dacă n-o să fii prin preajmă și să-l provoci.

O fărâmă de speranță încolți în sufletul lui Lisette. Dom era singurul care ar fi putut să-l convingă pe George.

– Tristan, ascultă-l pe Dom!

Tristan oftă cu amărăciune.

– Bine, fie. Dar dacă George o să continue să mintă...

– Atunci o să plec în Franța, îl întrerupse mama lui. Am rude în Toulon. Dacă o să se ajungă la asta, îmi promiți că o să-l ajuți să plece? îl imploră ea pe Dom.

– Pot să aranjez să ia o barcă de pescuit din Flamborough Head. Dar trebuie să ajungă în portul din Hull pe cont propriu. Cu banii de pe cal, își poate plăti drumul spre Franța.

– Foarte bine, zise mama lor. Așa o să facem.

– Mamă, stai puțin... dădu Tristan să spună.

– Nu! strigă ea. Nu am de gând să te pierd *și* pe tine, la fel ca pe tatăl tău! Să nu cumva să îndrăznești să-mi ceri să fac una ca asta!

Tristan strânse din dinți, după care încuviință.

– Hai, zise ea, luându-l de braț, vino să-ți strângi lucrurile pentru plecare!

– Nu avem timp de asta, bombăni Dom. O să-i duc eu lucrurile diseară. Trebuie să pleci *acum!* George nu o să întârzie să apară.

– Da, Tristan, pleacă! îl zori Lisette, împingându-l spre ușa din spate. Înainte să-ți dea George de urmă.

Tristan se opri la capătul coridorului.

– Dom, vreau să știi că tata ți-a lăsat și ție bani în codicilul pe care l-a ars George. Așa că, dacă faptele lui rămân nepedepsite...

– Înțeleg, zise Dom. Dar acum pleacă, la naiba!

Tristan le aruncă o privire furioasă, după care se făcu nevăzut.

– Mă duc să-i pregătesc lucrurile, spuse mama lor, după care ieși din salon, lăsând-o pe Lisette singură cu Dom.

Dom veni lângă ea și o luă de mână.

– Îmi pare rău, draga mea. Îmi pare rău pentru George, pentru tata... pentru tot.

– Nu e vina *ta*, șopti ea. Știm amândoi că George face totul după cum îl taie capul. Cât despre tatăl nostru...

Cu lacrimi în ochi, Dom o strânse în brațe. Nu-i venea să creadă că tatăl ei era mort. Cu o zi înainte, o sărutase pe obraz și îi făgăduise că avea să iasă călare cu ea cât de curând. Atâtea promisiuni care nu aveau să mai devină niciodată realitate...

Lacrimile de pe obraji picurară pe haina albastră a lui Dom, în timp ce acesta încercă să o liniștească. Câteva clipe mai târziu, auzi mai mulți cai nechezând în fața casei și se dezlipi de fratele ei. Ridică privirea spre el, după care cineva începu să bată cu furie la ușă, iar Lisette sări ca arsă.

– Ar fi mai bine să o chemăm pe mama ta să le deschidă, îi spuse Dom în șoaptă. Nu o să ne ajute cu nimic dacă mă găsește aici.

– Dar George o să se înfurie și mai tare să o vadă pe mama. Lasă-mă pe mine să-i deschid!

– Dar Lisette...

– O să fac pe proasta, poate că o să mă creadă. Trebuie să câștigăm timp, pentru ca Tristan să se ascundă.

Dom se uită lung la ea, după care oftă și făcu un pas în spate.

– Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Lisette îi zâmbi, după care merse să deschidă ușa, dar îngheță când se văzu față-n față cu oamenii lui George. Acesta venise însoțit de administratorul său, John Hucker, de doi dintre rândașii săi cei mai netrebnici și de câțiva săteni care nu-l aveau la suflet pe „francezul acela blestemat", cum i se spunea lui Tristan prin sat. Iar toate acestea, pentru că era protejatul vicontelui.

Încercă din răsputeri să nu se lase intimidată de puterea pe care o emanau, amintindu-și că George încă nu știa că ea aflase despre moartea tatălui lor. Sau despre calul pursânge.

– Bună ziua, George. Ce te aduce aici dis-de-dimineață?

Cu toate că George avea statura impunătoare a unui muncitor, trăsăturile, hainele și gesturile îi dădeau un aer aristocratic. Avea tenul palid, căci rareori se aventura la soare, un costum perfect croit, genul pe care îl purta un domn care nu era preocupat că își putea murdări hainele, și aroganța specifică moștenitorului unui viconte.

Cu siguranță, multe femei l-ar fi considerat chipeș, cu pieptul lui lat și părul castaniu, cu zâmbetul acela cuceritor rezervat doar

femeilor care se ridicau la standardele lui. Dar Lisette era imună la farmecul acela, căci cunoștea întunericul ce sălășluia în sufletul lui.

Tipic lui, nici măcar nu se obosi să coboare de pe armăsarul său preferat.

– Unde e? întrebă el furios, fără nici o altă explicație.

– Cine? răspunse ea la fel de furioasă.

Dacă avea de gând să fie atât de sălbatic, era hotărâtă să-i răspundă cu aceeași monedă.

– Știi prea bine la cine mă refer. Unde e fratele tău cel ticălos?

Lisette abia se abținu să nu răbufnească.

– Știi prea bine că e și fratele tău.

– Conform spuselor mamei tale, mormăi Hucker.

Lisette rămase șocată, în timp ce toți ceilalți bărbați izbucniră în râs. Cum îndrăznise să spună una ca asta? Și cum îi permisese George să o facă și apoi să râdă la remarca aceea?

Cu toate acestea, se abținu și nu spuse nimic, știind prea bine că viața lui Tristan era în mâinile ei. Din păcate, tăcerea ei nu făcu decât să îi stârnească și mai tare. Făcură un pas spre ea și începură să arunce remarci necioplite despre sânii ei și să sugereze lucruri pe care abia dacă le înțelegea, dar care păreau îngrozitoare.

O clipă mai târziu, Dom apăru în pragul ușii.

– Ia-ți câinii de aici! îi porunci el fratelui său. Lisette plânge moartea tatălui nostru la fel ca noi. Cum poți să-i lași să o jignească în felul ăsta? Pentru numele lui Dumnezeu, e sora ta!

George ridică din sprâncene, dar hotărî să nu spună nimic.

– Dom, ce cauți aici?

– Am venit să fiu alături de familia mea. De familia *noastră*.

George pufni și zise:

– Sau cumva speri să te agăți de doamna Bonnaud acum, când tata nu mai e în peisaj?

Lisette făcu ochii mari și se năpusti asupra fratelui ei.

– Cum îndrăznești să spui una ca asta, netrebnicule?

Dar Dom o opri înainte să îl tragă pe George jos de pe cal ca să-i dea o palmă peste față.

– Ajunge, *monsieur*! se auzi glasul mamei ei în spate. Femeia ieși din casă și își îndreptă privirea neînduplecată spre George. Problema ta sunt eu. Nu-i implica și pe ei în povestea asta.

– Problema mea e Tristan, replică George pe un ton rece.

Nici nu era de mirare că mama ei fusese cândva cea mai apreciată actriță din Toulon. Cu toate că nu avea cum să-și ascundă ochii roșii și chipul palid, vorbi cu o nonșalanță debordantă:

– Chiar așa? Și cu ce te-a supărat fiul meu?

– M-a furat. Am venit să mă asigur că plătește pentru faptele sale.

– Nu știu nimic despre asta, rosti ea, după care adăugă cu zâmbetul pe buze: Ai cum să dovedești că ți-a furat ceva?

De data aceasta, Hucker fu cel care răspunse:

– Avem martori care l-au văzut scoțându-l pe Blue Blazes din grajduri seara trecută.

Mama se făcu palidă la față, iar Lisette simți cum i se înmoaie picioarele. Aveau martori. Nu era bine.

Cu toate acestea, mama ei nu se lăsă cu una, cu două.

– Chiar dacă ar fi așa, asta nu are legătură cu mine. Nu am cum să-l controlez pe fiul meu. Sunt sigură că o să-ți înapoieze calul. Poate că e deja în grajduri, ar fi mai bine să mergi să verifici dacă...

– Doamnă Bonnaud, nu am de gând să plec nicăieri. Sunt sigur că Tristan o să vină acasă măcar ca să vă spună despre moartea tatei, rosti el, cu privirea aceea arogantă care îi făcea pe toți să îl urască. Așa că o să fiu cât se poate de clar, ca să mă fac înțeles chiar și de o târfă franțuzoaică. Fie îmi spui acum unde e Tristan, fie pleci din casa asta până mâine!

Dom lăsă să-i scape o înjurătură, iar Lisette exclamă:

– Nu poți să faci una ca asta!

– Ba sigur că pot! Ai banii pentru chiria de luna asta? o întrebă el pe mama ei.

– Bineînțeles că nu, răspunse femeia, deja albă la față. E casa lui Ambrose.

– *A fost* casa lui. Ai uitat că a murit? zise George pe un ton dur. Așa că acum casa aceasta este proprietatea mea, iar eu am venit după chirie. Ai banii? Dacă nu-i ai, am tot dreptul să te evacuez, adăugă el cu zâmbetul pe buze. La naiba, am tot dreptul să te dau afară pentru că așa vreau eu, dar mai ales pentru faptul că ai adăpostit un fugar.

Dom făcu un pas în față și zise:

– George, dă dovadă de înțelegere. Încă sunt în stare de șoc după aflarea veștii despre moartea tatei. Cu toții suntem în stare de șoc. Au nevoie de timp să-și verse amarul, să pregătim înmormântarea și să citim testamentul.

– Dragul meu frate, sper că asta nu înseamnă că ești de partea lor, zise George pe un ton acid, în timp ce calul său începu să fornăie. Pentru că tata nu ți-a lăsat nimic în testament. L-a scris la puțin timp după moartea mamei și nu l-a schimbat de atunci.

Judecând după expresia de pe chipul lui, Dom nu știuse nimic despre asta.

– Nu se poate una ca asta, rosti el.

– Întreabă-l pe avocatul lui dacă nu mă crezi. De ani întregi încerca să-l convingă pe tata să-și reînnoiască testamentul. Așa că îți sugerez să te gândești foarte bine de partea cui ești, zise el cu un rânjet arogant. Pentru că sunt gata să fiu generos cu fratele meu *legitim* și să-ți ofer tot ceea ce tata a omis să-ți lase pe cale legală. Dar altfel...

Pauza aceea o lăsă pe Lisette fără aer.

– Altfel ce? întrebă Dom.

– Altfel, pot să pun capăt carierei tale în avocatură cât ai bate din palme. Dacă îi ajuți să-l ascundă pe Tristan, nu o să primești nici un ban din averea tatălui nostru, nici o alocație, nici o proprietate, nimic. Și o să-ți fie foarte greu să-ți continui studiile fără bani.

Lisette îl privi disperată. Viața lui Dom era pe punctul de a se sfârși înainte de a începe. Nu se așteptase la asta când acceptase să îl ajute pe Tristan.

– Cum aș putea să-l țin ascuns de tine când nu am nici cea mai vagă idee unde se află? spuse Dom pe un ton calm, cu toate că Lisette îl simți vizibil încordat.

George se încruntă și replică:

– Ai mare grijă ce alegere faci, frățioare! Vorbesc cât se poate de serios, nu o să-ți dau nici un ban.

În clipa aceea, o expresie de pură trădare se întipări pe chipul lui Dom.

– E adevărat, chiar ai ars codicilul acela, nu-i așa?

Brusc, George să făcu alb la față.

– Nu știu la ce te referi.

– Știu că tata a adăugat un codicil la testamentul său pe patul de moarte, prin care ne lăsa tuturor ceva, inclusiv mie. Și mai știu că l-ai ars.

– Aha! exclamă George. Carevasăzică, știi exact unde se ascunde Tristan. Altfel, nu ai fi avut de unde să știi despre...

Dar se opri, schimbându-se la față.

– Despre codicil? adăugă Dom, cu o expresie triumfătoare. Parcă spuneai că nu știi la ce mă refer.

Însă George era hotărât să nu lase ceva atât de mărunt precum adevărul să îl oprească din drum.

– Nu încerca să mă păcălești cu șiretlicurile tale legale, frățioare! Încă nu ești avocat și nu am de gând să recunosc nimic. La naiba, spune-mi unde e!

– Ți-am spus deja. Nu am nici cea mai vagă idee.

– Minți.

– Și tu la fel, ripostă Dom.

– Nu ai cum să dovedești nimic. Tot ce ai e cuvântul unui hoț blestemat, care nu are nimic de pierdut dacă îmi târăște numele prin noroi.

– Iar tu nu ai cum să dovedești că știu unde se află.

– Nu am nevoie de nici o dovadă. Eu sunt moștenitorul vicontelui. Cuvântul meu e lege, spuse el, strângând hățurile calului. Așa că spune-mi, frățioare, ești cu mine sau cu *ei*? Pentru că, dacă îi alegi pe ei, îți jur că nu-ți dau nimic.

Lisette rămase fără aer. Până și armăsarii parcă înlemniră, în așteptarea răspunsului lui Dom.

Dom se uită lung la George, după care se întoarse spre Lisette și îi oferi brațul său.

– Hai, surioară! S-ar părea că trebuie să strângem lucrurile tale și ale mamei până mâine.

George îl privi șocat, apoi se schimbă la față și zise:

– Bine, fie. Decizia îți aparține. Poți să-i spui lui Tristan că el e de vină pentru ruinarea ta. Se întoarse apoi spre oamenii săi și strigă: Cercetați casa! Cercetați câmpiile, pășunile, tot drumul de aici până la mare! Undeva tot trebuie să fie.

Mai mulți bărbați dădură buzna în casă, iar Lisette zise:

– Dom, nu ar fi trebuit să...

– Draga mea, nu mai spune nimic până nu pleacă. Vorbim după aceea.

Deși știa că Dom avea dreptate, abia se abținu să nu protesteze când îl văzu pe Hucker dând buzna în dulapul ei, în timp ce ceilalți bărbați întoarseră casa cu susul în jos, sub blestemele mamei sale, rostite în franceză. Hucker fuma țigările acelea spaniole atât

de dezgustătoare, iar Lisette nu suporta ideea că mirosul acela scârbos avea să rămână în hainele ei.

Măcinată de toate cele petrecute în ziua aceea, Lisette ar fi vrut să țipe la ei, dar știa prea bine că nu avea nici un rost. Nimic nu avea să mai fie vreodată la fel. Tatăl ei murise. Nu avea să mai ia micul dejun alături de el, nici să-l mai audă niciodată povestindu-le aventuri din călătoriile sale. Nu avea să se mai plimbe niciodată pe țărmul stâncos din Flamborough alături de el și de mama ei, nici să mai petreacă nopțile admirând stelele alături de Dom și de Tristan.

Simți din nou lacrimi usturătoare în ochi. Cum avea să trăiască simțind durerea aceea? Și ce avea să se aleagă de ei fără tatăl lor alături?

În scurt timp, oamenii lui George își dădură seama că Tristan nu se afla înăuntru. De îndată ce porniră să cerceteze împrejurimile, mama ei se apropie de Dom cu o privire îngrijorată.

– Dragul meu, nu e nevoie să faci asta. George o să te lase fără nici un ban. Tatăl tău nu și-ar dori niciodată una ca asta.

– Și ai prefera să-l dau pe Tristan pe mâna lor?

– Bineînțeles că nu, dar ai putea să încerci să-l faci pe George să înțeleagă că...

– Ai văzut că nu vrea să înțeleagă.

– Și dacă vorbim cu Tristan să îi dea banii pe care i-a primit pe cal? Refuz să cred că George... Doar nu e în stare să-și trimită propriul frate la spânzurătoare, nu?

– Ba mi-e teamă că este. Dacă e în stare să ignore dorințele tatălui nostru mort, îl cred în stare de orice. Dom aruncă apoi o privire pe fereastră și îl văzu pe George poruncindu-le oamenilor săi să continue căutările. În plus de asta, ceva mă face să cred că, dacă aș fi atât de nemilos să îl dau pe Tristan pe mâinile lui, nu aș avea nimic de câștigat, rămânând sclavul lui George. Sunt sigur că m-ar amenința că o să mă lase fără nici un ban de fiecare dată când ar avea nevoie de ajutorul meu, iar eu refuz să trăiesc în felul ăsta.

– Și atunci din ce o să trăiești? întrebă Lisette.

Dom era tot fratele ei. Nu voia să-l vadă suferind.

Dom o prinse ușor de bărbie și zise:

– Draga mea, sunt un om în toată firea, sunt capabil să am grijă de mine însumi. Poate că educația de până acum nu o să mă ajute să devin avocat, dar am un prieten la Bow Street Runners care ar putea

să mă angajeze. Își îndreptă apoi privirea spre mama ei și adăugă: Sunt mult mai preocupat de faptul că voi trei nu aveți unde locui.

Mama își îndreptă spatele și zise:

– O să plecăm împreună cu Tristan la familia mea, în Toulon.

– Dar asta înseamnă să lași totul în urmă, spuse Dom încruntat.

– Nu totul, îl corectă femeia. O să-i am alături pe copiii mei. În plus, toate bunurile mele au fost cumpărate din banii tatălui tău, așa că George o să pretindă că îi aparțin. Și nu am de gând să-l las să mă acuze de hoție, spuse ea cu capul sus. Nici pe mine, nici pe Lisette. O să plecăm doar cu hainele de pe noi.

– Și din ce o să trăiți în Franța? întrebă Dom.

– O să mă angajez din nou ca actriță, răspunse ea cu un zâmbet timid. Sunt încă îndeajuns de tânără și de drăguță, nu-i așa?

Mândria ei îl făcu să zâmbească.

– Da. Și încă aveți banii pe care i-a primit Tristan pe cal.

– Doar că nu ar trebui să-i păstreze, șopti mama lor.

– Ba da. Așa și-ar fi dorit tata. Măcar știm că tata *a vrut* să procedeze corect față de noi, cu toate că George l-a împiedicat să o facă.

Durerea de pe chipul lui o întristă pe Lisette.

– Tata ar fi trebuit să te includă în testamentul său. A fost o greșeală din partea lui să nu o facă.

– Știi prea bine cum era – veșnic dornic să exploreze un nou oraș, o nouă insulă ori un lac. Nu l-au preocupat niciodată responsabilitățile familiale sau alte astfel de lucruri, zise el pe un ton dur.

– Nu-l învinovățiți prea tare, spuse mama lui Lisette. Poate că nu se pricepea la astfel de lucruri, dar să știi că te-a iubit. V-a iubit foarte tare pe amândoi, adăugă ea, uitându-se la Lisette.

Gândul acela o făcu din nou să izbucnească în plâns și plecă să-și caute o batistă. După ce se îndepărtă, Lisette spuse într-o șoaptă abia auzită:

– Așa e, ne-a iubit. Dar nu îndeajuns de mult.

Tocmai de-asta nu era bine să-ți pui nădejdea într-un bărbat. Bărbații nu erau de încredere – tatăl ei, George... Chiar și Tristan să lăsase cuprins de furie și încurcase și mai tare lucrurile. Dintre toți bărbații importanți din viața ei, unul singur procedase întotdeauna corect. Și, cu toate că Dom era gata să le sprijine, nici el nu putea să facă mai mult decât să le ajute să plece în Franța.

Mama ei greșise punându-și toată încrederea în tatăl lor. Nu se alesese decât cu necazuri pentru ea și pentru copiii ei.

Lisette se grăbi să-și șteargă lacrimile. Ei bine, ea nu avea să dea dovadă de aceeași nesăbuință. Cu prima ocazie, avea să-și croiască propriul drum în viață, orice ar fi. Pentru că nu avea de gând să mai trăiască vreodată o astfel de trădare.

Capitolul 1

Covent Garden, Londra, aprilie 1828

În tot teancul de scrisori nu era nici măcar una din partea lui Tristan.

Când ceața groasă a dimineții începu să se risipească, Lisette aruncă scrisorile pe masa din biroul lui Dom. Era tipic pentru el. La plecarea ei din Paris, Tristan ii promisese că avea să îi scrie o dată pe săptămână. Totuși, chiar dacă începutul fusese promițător, deja trecuseră mai bine de două luni fără nici o veste de la el.

Deși ce era măcinată de griji, încercând să-și dea seama ce anume se întâmplase de îl făcuse pe Tristan să nu-i mai scrie, era furioasă pe netrebnicul ei frate și ar fi dat orice să-l facă să se simtă la fel de rău ca ea.

– Ești sigură că nu vrei să vii cu mine în Edinburgh să mă ajuți cu ancheta asta? se auzi glasul lui Dom. Ai putea să iei notițe pentru mine.

Lisette întoarse privirea și îl zări pe fratele ei vitreg în pragul ușii. La cei 31 de ani ai săi, era mai zvelt și mai în formă ca niciodată, iar pe obraz avea o cicatrice despre care refuza să vorbească și pe care numai Dumnezeu știa cum o căpătase. Dar era în continuare un ajutor de nădejde.

De cele mai multe ori. Ea se încruntă. Uneori, putea să fie la fel de nesuferit ca Tristan.

În aceste șase luni de când Dom o adusese cu el din Franța, Lisette muncise din greu ca să transforme casa aceea în care locuiau cu chirie într-un adevărat cămin. Faptul că servea drept sediul firmei Manton's Investigations nu însemna că trebuia să fie un spațiu rece și impersonal. Și, cu toate acestea, cu ce se alesese în urma tuturor eforturilor sale? Cu un alt bărbat dornic să îi dirijeze viața.

Lisette rămase pe scaun și se uită lung la el.

– Știi prea bine că nu ai nevoie de mine să iau notițe. Nu-ți scapă nici un cuvânt.

– Dar ești mai pricepută la descrieri decât mine. Întotdeauna reușești să observi lucruri pe care alții nu le observă.

Lisette își dădu ochii peste cap și zise:

– Vin doar dacă îmi promiți că o să mă lași să fac și altceva decât să descriu lucruri și să-ți pregătesc ceaiul.

– Spre exemplu? o întrebă el, uitându-se lung la ea.

– Să intervievez martorii, să urmăresc suspecții, să am o armă.

Dom măcar nu izbucni în râs. Tristan ar fi făcut-o, cu siguranță. După care ar fi încercat *din nou* să îi găsească un soț potrivit printre aroganții săi prieteni soldați din Paris, care trăiau cu impresia că o biată fată pe jumătate englezoaică, așa cum era ea, ar fi trebui să le fie profund recunoscătoare întrucât catadicseau să se uite la ea.

În schimb, Dom continuă să o privească lung și făcu un pas în birou.

– Știi măcar să folosești o armă?

– Da. M-a învățat Vidocq.

Ce-i drept, o singură dată, înainte ca Tristan să pună capăt lecțiilor, dar Dom nu trebuia să știe asta.

Tristan era deja foc și pară pe Eugène Vidocq, fostul șef al serviciilor secrete din Franța.

– Nu-mi vine să cred că fratele nostru te-a lăsat în preajma acelui ticălos.

Ea ridică din umeri.

– Aveam nevoie de bani, răspunse ea. Iar Vidocq avea nevoie de cineva de încredere la Sûreté Nationale care să îl ajute să-și organizeze toate fișele de catalog cu descrierile infractorilor. A fost un post bun.

Și, spre marea ei mirare, îi făcuse plăcere să lucreze acolo. După moartea mamei sale, în urmă cu trei ani, Lisette acceptase să se mute în Paris alături de Tristan, sperând din tot sufletul să își găsească de lucru, ceva care să îi alunge durerea aceea. Iar Vidocq îi oferise un post în slujba lui. El fusese cel care o învățase munca de investigator. Ba chiar îi propusese să o angajeze drept agent pentru Sûreté, poziție pe care o mai oferise în trecut altor femei, dar Tristan îi interzisese să o facă.

Lisette își dădu ochii peste cap. Bineînțeles că, în timp ce Tristan avusese tot dreptul să lucreze ca agent pentru Sûreté în toți acești ani, sora lui trebuia ținută în puf până ce avea să-și găsească un soț. Lucru care părea din ce în ce mai puțin posibil odată cu trecerea timpului. Pentru numele lui Dumnezeu, avea deja 26 de ani!

– Ei bine, Dom? Ce spui? îl întrebă ea pe fratele ei. Dacă vin cu tine, o să mă lași să fac mai mult decât să iau notițe?

– Nu acum, dar poate că data viitoare...

– Asta obișnuia să spună și Tristan, mormăi ea. Dar nu făcea decât să comploteze pe la spatele meu ca să-mi găsească un soț, iar când a văzut că nu are sorți de izbândă, m-a trimis la tine în Londra.

– Lucru pentru care sunt profund recunoscător, spuse Dom, schițând un zâmbet.

– Nu încerca să-mi distragi atenția cu astfel de complimente. Să știi că nu am de gând să mă căsătoresc cu nici unul dintre cei aleși de tine.

– Foarte bine, răspunse el vesel. Pentru că nu am să aleg pe nimeni. Sunt prea egoist, nu vreau să te dau pe mâna unui soț. Am nevoie de tine aici.

– Nu te cred, spuse ea, privindu-l sceptică.

– Ba da, draga mea. Ai o mulțime de informații despre metodele lui Vidocq în mintea ta ascuțită. Ar fi o prostie din partea mea să-ți găsesc un soț fără să profit de acest izvor de informații.

Lisette se mai îmbună. Ce-i drept, Dom fusese mult mai dornic să o învețe dedesubturile afacerii lui decât s-ar fi așteptat ea. Poate pentru că muncise din greu să ajungă unde se afla acum, după ce George îl lăsase fără nici un ban. Sau pentru că își amintea cu drag de copilăria lor.

În orice caz, era dispusă să-i acorde mai mult timp. Poate că, în cele din urmă, avea să fie de acord să-i dea mai multe atribuțiuni. Unele ceva mai interesante. Poate că avea să se bucure de ocazia de a călători, de a-și potoli dorul de ducă pe care îl moștenise de la tatăl ei. Era o dovadă grăitoare de încredere din partea lui Dom să o lase singură acasă o săptămână întreagă, doar împreună cu servitorii. Era prima oară când făcea asta.

– Carevasăzică, crezi că am o minte ascuțită, zise ea.

– Pe lângă o personalitate puternică și enervantă, dădu el să spună, dar, când o văzu încruntându-se, își schimbă tonul. Dar, da, cred că ești foarte isteață. Draga mea, ai o mulțime de calități, iar eu le apreciez pe toate. Eu nu sunt la fel ca Tristan.

– Știu, zise ea, aruncând o privire peste scrisorile de pe birou. Că tot veni vorba de fratele nostru cel afurisit, nu am mai auzit nimic despre el de luni întregi. Nu-i stă în fire să fie atât de tăcut. De regulă, îmi scrie o dată pe săptămână.

Dom se apropie de masă și începu să strângă câteva documente de care avea nevoie pentru călătorie.

– Probabil că l-a pus Vidocq la treabă.

– Dar anul trecut Vidocq a fost obligat să demisioneze de la conducerea Sûreté.

După înlăturarea lui Vidocq, Tristan reușise cu greu să-și păstreze postul. Dat fiind că ea nu fusese niciodată agent, își pierduse locul de muncă. Așa că fratele ei hotărâse că venise timpul ca ea să-și găsească un soț, fie el și un englez. Și, dat fiind că el nu îndrăznea să se întoarcă în Anglia din cauza acuzațiilor de tâlhărie, Dom fusese însărcinat să o aducă în Londra.

– Atunci probabil că noul șef i-a dat alt caz, spuse Dom, băgându-și documentele în bagaj.

– Mă îndoiesc profund, zise ea, ridicându-se de la birou și îndreptându-se spre fereastră. Noul șef de la Sûreté nu îl simpatizează.

– Asta doar pentru că Tristan este foarte bun în ceea ce face. Noul șef e un incapabil, așa că e furios pe oricine îndrăznește să-l eclipseze. Cu toate că, la drept vorbind, îndrăzni el să spună, fratele nostru are talentul de a pune la încercare răbdarea oricărui angajator. Își face propriile sale reguli, lucrează la cele mai ciudate ore și are tendința de a nu oferi prea multe detalii despre ce face.

– Să știi că tocmai te-ai descris pe tine însuți, mormăi ea.

Dom începu să râdă și zise:

– Ai dreptate, recunosc. Doar că eu lucrez pentru mine însumi, așa că îmi permit să mă comport așa. În schimb, Tristan are superiori cărora trebuie să le dea raportul.

– Ai dreptate, zise ea, privind în gol pe fereastră. Brusc, ceva îi atrase atenția – un bărbat îmbrăcat cu un palton gri, aflat peste stradă, se uita lung la casa lor. I se păru atât de cunoscut. Semăna cu...

Veni mai aproape de fereastră, dar bărbatul se făcu nevăzut în ceață. Simți un fior pe șira spinării, dar se forță să îl ignore. Nu avea cum să fie Hucker. Ce să caute în Londra? Nu, era în Yorkshire, alături de restul oamenilor lui George. Sau, cine știe, poate că nici măcar nu mai lucra pentru el.

Dom se apropie de ea și zise:

– Pe lângă asta, ar mai fi faptul că are tendința sâcâitoare de a da de bucluc fără măcar să încerce.

– Cine? întrebă ea, tresărind și îndepărtându-se de fereastră.

– Tristan, spuse fratele ei, privind-o nedumerit. Doar despre el vorbeam, nu?

– Da, bineînțeles, zise ea, încercând să-l dea uitării pe Hucker. Tocmai din cauza asta îmi fac griji în privința lui. Chiar și Vidocq obișnuia să spună că îi place să se joace cu focul.

– E adevărat, dar reușește de fiecare dată să scape nevătămat. Nu are nevoie de ajutorul tău. Spre deosebire de mine, zise el cu o expresie nevinovată. Întinse apoi mâna și îi arătă o tăietură în mănușă. Vezi? Am rupt-o chiar în dimineața asta. Poți s-o repari?

Era evident că doar încerca să o facă să dea uitării grijile, ceea ce era tare drăguț din partea lui. Fără să mai spună nimic altceva, Lisette luă mănușa, își scoase cutia de croitorie și începu să o coasă.

Dar în tot acest timp nu reuși să-și ia gândul de la bărbatul acela pe care îl văzuse în fața casei. Oare să îi spună lui Dom despre el? Nu, ar fi fost o prostie din partea ei. Dom ar fi fost în stare să rămână în Londra, ceea ce le-ar fi făcut mai mult rău. Cu toate că afacerea lui mergea din ce în ce mai bine, nu-și permitea să refuze un caz atât de profitabil precum cel din Scoția.

În plus, nici măcar nu era sigură că avea motive de îngrijorare. Trecuseră atâția ani de când părăsise moșia. Se putea ca nici măcar să nu fi fost vorba despre Hucker. Nu avea nici un rost să îl îngrijoreze pe Dom fără motiv.

Tocmai terminase de cusut mănușa, când servitorul lui Dom, care avea și rol de majordom, valet și lacheu, intră în cameră și zise:

– Domnule, este aproape ora nouă. Aveți doar o jumătate de oră să ajungeți la docuri.

– Mulțumesc, Skrimshaw, mormăi Dom. Știu și eu să citesc ceasul.

Bărbatul se făcu roșu la față.

– Îmi cer scuze, domnule, dar, „așa cum valurile se revarsă pe țărm, așa se scurg și clipele noastre spre sfârșit".

Văzându-l pe Dom schimbându-se la față, Lisette începu să râdă și se grăbi să spună:

– Stai liniștit, Shaw, am eu grijă să ajungă la timp. Se pregătește imediat de plecare.

Skrimshaw nu păru tocmai convins, dar le întoarse spatele și ieși din cameră.

– Jur că, dacă se mai apucă să-mi recite din Shakespeare, o să-l dau afară, mormăi Dom.

– Ba nu o să faci asta. N-o să mai găsești pe nimeni dispus să facă tot ce face el pentru bani atât de puțini, zise ea, după care termină de cusut mănușa și i-o întinse lui Dom. În plus, știi prea bine că îl provoci spunându-i pe numele său adevărat.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu! zise el, punându-și nervos mănușa. Nu am de gând să mă adresez servitorului meu cu numele său de scenă, nu mă interesează cum își petrece serile.

– Ar trebui să te porți mai frumos cu el, încercă ea să-l liniștească. Din cauza insistenței tale ca el să rămână acasă, să-mi poarte de grijă seara cât ești tu plecat, a fost nevoit să renunțe la un mic rol pentru care ar fi trebuit să înceapă repetițiile săptămâna asta. În orice caz, are dreptate. Ar trebui să pleci. Deja au început să se scurgă clipele, zise ea, încercând să-și ascundă zâmbetul.

Dom își dădu ochii peste cap, după care se îndreptă spre ușă, dar se opri o clipă și aruncă o privire spre ea.

– Cât despre Tristan, dacă tot nu primești nici o veste de la el până când mă întorc eu din Scoția, o să văd atunci ce reușesc să aflu.

– Mulțumesc, Dom, spuse ea, știind că nu îi era deloc ușor să facă asta.

– Dar să nu-ți închipui că o să plec în Franța în căutarea netrebnicului ăluia, mormăi el. Poate doar dacă mă plătește cineva pentru asta.

– Cât timp ești tu în Edinburgh, poate că o să reușesc să rezolv o anchetă sau două, replică ea. Ca să am chiar eu cum să te plătesc.

– Să știi că nu e amuzant, zise el încruntat. Promite-mi că n-o să faci nimic necugetat.

Lisette îi oferi un surâs enigmatic și aruncă o privire spre ceas.

– O să pierzi vaporul dacă nu pleci în clipa asta.

– Lisette, pe cuvânt, dacă faci...

– Hai, du-te, zise ea, împingându-l pe ușă. Știi prea bine că era o glumă. Nu-ți face griji în privința mea, nu o să pățesc nimic.

În cele din urmă, Dom plecă, mormăind ceva despre servitori obraznici și surori problematice. Lisette începu să râdă și își îndreptă din nou atenția spre scrisorile de pe masă, sortându-le în funcție de ancheta cu care aveau legătură, după care așeză într-un alt teanc cererile pentru cazuri noi, ca să le verifice la final.

Își petrecu ziua răspunzând la scrisori, luându-și notițe despre cazurile care ar fi putut să-l intereseze pe Dom și ocupându-se de treburi gospodărești. Abia la miezul nopții merse la culcare. Nici nu avea rost să încerce să adoarmă mai devreme, căci străzile vuiau de oameni în drumul lor spre teatru. Îi plăcea la nebunie agitația aceea, fiindcă o ducea cu gândul la teatrele unde obișnuia să joace mama ei, în Toulon.

Începea să se facă mai liniște pe străzi odată ce mergea la culcare și, în general, nu se schimba mai nimic până la prânz, cel puțin unde locuiau ei, la capătul Bow Street.

Așa că, atunci când auzi bătăi puternice la ușa de la intrare în zorii zilei, simți cum i se oprește inima în loc. Cine putea să fie la ora aceea? Dumnezeule, oare se întâmplase ceva la plecarea lui Dom în Edinburgh?

Se grăbi să-și tragă halatul peste cămașa de noapte și coborî în holul de la intrare, unde dădu peste Skrimshaw, care deja se îndrepta spre ușă, mormăind. Nici nu apucă bine să deschidă ușa, când se auzi o voce răsunătoare:

– Vreau să vorbesc cu domnul Manton în clipa asta!

– Domnule, îmi pare rău, spuse Skrimshaw, intrându-și imediat în rolul de majordom, dar domnul Manton nu primește clienți la ora asta.

– Nu sunt clientul lui. Sunt ducele de Lyons, zise bărbatul pe un ton rece, mânat de genul de furie de care doar cei din înalta aristocrație erau în stare. Și o să facă bine să mă primească.

Vorbele lui apăsate o făcură pe Lisette se iasă în întâmpinarea lui, cuprinsă de panică.

– Dacă nu, continuă ducele, o să mă întorc cu poliția și nu o să ne oprim până ce nu întoarcem casa cu susul în jos, până ce nu îi găsim pe el și pe...

– Nu e acasă, spuse Lisette, dând buzna pe scări, fără să-i pese cum arăta. Ultimul lucru de care avea nevoie Manton's Investigations era un duce furios care să dea buzna cu o armată de polițiști doar pentru că nu-i convenea ceva. Ar fi iscat bârfe ce puteau să le ruineze afacerea.

Dar, odată ce ajunse la capătul scărilor și îl văzu pe bărbat în fața ei, se opri. Pentru că individul din pragul ușii, de lângă Skrimshaw, *nu* arăta ca un duce.

Desigur, era îmbrăcat cu hainele unui duce. O pălărie din mătase scumpă, un palton impecabil din cașmir și o lavalieră perfectă. Dar toți ducii pe care îi văzuse ea desenați în ziare sau în publicații satirice erau cărunți și cocoșați.

Ducele acesta nu era nici una, nici alta. Era înalt, cu umerii lați, un bărbat cum nu mai văzuse niciodată. Nu era chipeș, trăsăturile lui fiind prea ascuțite. Maxilarul era prea proeminent, ochii prea înfundați în orbite, iar părul acela blond era puțin prea drept ca să fie la modă. Cu toate acestea, cu siguranță, era un bărbat atrăgător, își spuse ea, furioasă că se oprise să observe astfel de detalii.

– Dom nu e acasă, repetă ea.

– Atunci spune-mi unde e!

Chiar se aștepta să îl asculte orbește, își zise ea nervoasă. Era obișnuită să aibă de-a face cu bărbați ca el și nu avea de gând să se lase intimidată. La urma urmei, nu știa ce era la mijloc.

– Domnule, tot ce îți pot spune e că e plecat din oraș, anchetează un caz.

Ochii lui, într-o nuanță de verde jad, o străfulgerară, risipind orice urmă de prefăcătorie. Cu o singură privire neiertătoare, îi deslușì vârsta, relațiile familiale și povestea de viață, făcând-o să se simtă exact cum era... și cum nu era.

Ochii aceia pătrunzători nu se dezlipiră o clipă de ea.

– Și dumneata cine ești? Amanta lui Manton?

Cuvintele lui, rostite pe un ton mândru, îl făcură pe Skrimshaw să roșească, dar, înainte ca servitorul să apuce să spună ceva, Lisette îl prinse de braț și îi zise:

– Shaw, mă ocup eu.

Cu toate că se încordă, servitorul îi cunoștea prea bine tonul care nu lăsa loc de interpretări. Așa că, reticent, făcu un pas în spate.

– De unde știi că nu sunt soția lui Manton? întrebă ea sfidătoare.

– Pentru că Manton nu are soție.

Ce bădăran îngâmfat! Sau, cum ar fi spus mama ei, ce *englez!* Poate că nu arăta ca un duce, dar chiar se comporta ca atare.

– Așa este, nu are soție, dar are o soră.

Preț de o clipă, îl prinse pe picior greșit. După care se redresă și o privi suspicios.

– Eu nu știu să aibă vreo soră.

De data asta, Lisette chiar se enervă la culme. Ignoră amenințările lui, faptul că dăduse buzna în casa ei în mijlocul nopții sau că avea doar un halat pe ea. În clipa aceea, văzu în fața ochilor un alt George, un individ încrezut și dur.

– Înțeleg, spuse ea, făcând un pas spre el. Ei bine, se pare că știi îndeajuns de multe despre domnul Manton, așa că nu e nevoie să-ți spunem noi cum să dai de el. La revedere, domnule.

Lisette vru să se îndrepte spre ușă, dar ducele îi tăie calea. Ea ridică privirea, speriată, iar în clipa aceea citi o urmă de respect pe chipul lui.

– Îmi cer scuze, domnișoară, s-ar părea că am pornit amândoi cu stângul.

– *Dumneata* ai pornit cu stângul. Eu pur și simplu am fost martoră la prostia dumitale.

Ducele o privi șocat, fiind limpede că nu era obișnuit să îi vorbească cineva astfel. Dar apoi încuviință și zise:

– Să zicem că așa e. Și poate că ai dreptate. Dar să știi că am motive întemeiate pentru care să reacționez așa. Dă-mi voie să-ți explic situația și îți promit că o să fiu cuviincios.

Lisette îl privi sceptică, moment în care Skrimshaw făcu un pas spre ea și îi șopti:

– Domnișoară, dacă ați putea măcar să vă îndepărtați de ușa deschisă, ca nu cumva să vă vadă cineva îmbrăcată așa...

Brusc, Lisette își dădu seama că era în pragul ușii, îmbrăcată doar în cămașă de noapte și halat și că ar fi putut să o vadă oricine. Nici nu era de mirare că ducele își închipuise că era amanta lui Dom.

– Da, desigur, mormăi ea, după care făcu un pas în spate și îl lăsă pe duce să intre în casă.

Acesta închise ușa în urma lui și spuse:

– Mulțumesc domnișoară...

– Bonnaud, completă ea.

Dar, înainte să apuce să-i explice de ce ea și Dom aveau nume diferite, ducele zise, pe un ton încordat:

– Ah, ești sora *aceea*.

Substratul cuvintelor lui o făcu să roșească.

– Adică bastarda? întrebă ea pe un ton sec.

– Cea care e și sora lui Tristan Bonnaud, răspunse el, analizând-o din cap până-n picioare.

– Vrei să spui că îl cunoști pe fratele meu? îl întrebă ea cu sufletul la gură.

– Se poate spune și așa. El e motivul pentru care mă aflu aici, zise el, privind-o lung. Speram ca Manton să-mi spună ce caută netrebnicul acela în Londra. Dar presupun că nici pe dumneata nu te pot convinge să-mi spui.

Lisette simți un fior pe șira spinării. Nu era semn bun. Dacă Tristan fusese atât de nesăbuit încât să se întoarcă în Anglia...

Nu, era de-a dreptul imposibil.

– Domnule, mi-e teamă că te înșeli. Tristan n-a mai fost în Londra de ani întregi. Dacă ar fi venit, cu siguranță m-ar fi anunțat. Dar nici eu, nici Dom nu am primit vreo veste de la el.

Ducele o cercetă din priviri.

– Ceea ce înseamnă că am avut dreptate în privința lui. Mi s-a părut ciudat ca un bărbat cu o reputație ireproșabilă ca Manton să susțină acțiunile lui Bonnaud, dar dacă spui că nu e la curent cu ce face...

– Domnule, la ce te referi? întrebă Lisette, cu pulsul crescându-i la fiecare cuvânt al ducelui. Ce a făcut fratele meu?

– Domnișoară, te rog să mă ierți, dar prefer să discut asta cu Manton, căci el nu are de pierdut la fel de multe ca dumneata. Spune-mi unde se află și o să te las în pace.

Chiar se aștepta să-l lase să plece după ce îi dăduse de înțeles că Tristan făcuse ceva îngrozitor? Nici gând!

– După cum ți-am zis deja, nu pot să-ți spun unde se află fratele meu. Dar, dacă îmi spui ce anume crezi că a făcut Tristan, îți promit să am o atitudine la fel de imparțială cu privire la acțiunile lui precum cea de care ai dat dovadă dumneata.

Skrimshaw aproape că izbucni în râs, dar își mască amuzamentul tușind, sub privirea furioasă a ducelui.

– S-ar părea că suntem într-un impas, spuse ducele pe un ton rece.

Lisette își încrucișă brațele la piept și zise:

– Da, așa s-ar părea.

– Nu am de gând să plec fără informațiile de care am nevoie.

– Iar eu nu am de gând să-ți spun nimic înainte să aflu ce se petrece cu adevărat. Așa că trebuie să iei o decizie. Fie îmi povestești clar și la obiect ce te supără și te ajut să rezolvi problema, fie te întorci la dumneata acasă și aștepți o săptămână până ce se întoarce Dom.

– O săptămână? exclamă ducele.

– După cum ți-am spus deja, e plecat pentru o anchetă. Astfel de lucruri se pot întinde pe zile întregi.

Lyons lăsă să-i scape o înjurătură.

– Sper că îți dai seama că pot veni cu o armată de ofițeri ca să întoarcem casa cu susul în jos și să aflăm toate informațiile de care avem nevoie.

De data aceasta, *ea* fu cea care îi aruncă o privire sfidătoare.

– Da, știu că poți face asta. Dar vei vedea că atitudinea asta o să mă enerveze și mai tare. Până când te întorci dumneata cu ofițerii, o să mă descotorosesc de orice informații. Și atunci n-o să ai încotro decât să mă arunci în temniță dacă vrei să scoți ceva de la mine.

Ducele făcu ochii mari, după care izbucni în râs, ceea ce o surprinse pe Lisette.

– Domnișoară Bonnaud, mărturisesc că ești un adversar redutabil!

– O iau drept un compliment, spuse ea afectată.

– Cum altfel? Prea bine, o să-ți spun tot ce vrei să știi dacă promiți că îmi spui și *dumneata* tot ce știi. Dar numai dacă discutăm între patru ochi, zise el, aruncând o privire spre Skrimshaw.

Acum, după ce reușise să câștige lupta, începu să-și facă griji în privința războiului. Dacă voia să discute cu ea între patru ochi, însemna că Tristan făcuse cu adevărat ceva teribil.

– Desigur, rosti ea cu un tremur în voce, după care se întoarse spre Skrimshaw și zise: Roag-o, te rog, pe doamna Biddle să ne aducă ceaiul cât timp noi ne retragem în birou. Ceva îmi spune că o să avem nevoie.

– Eu cred că o să aveți nevoie de ceva mai tare, mormăi Skrimshaw, după care luă pălăria și mantia din brațele ducelui și porni spre partea din spate a casei.

Lisette dădu să urce scările și zise:

– Domnule, te rog să mă urmezi, sunt sigură că o să găsim împreună o soluție ca să ieșim din acest bucluc.

– Sper, zise acesta, urmând-o pe scări.

Același lucru spera și Lisette. Pentru că, dacă nu avea să reușească să-l mulțumească pe duce, ceva îi spunea că ambii ei frați aveau să sufere. Și era în stare de orice ca să-i ajute.

Capitolul 2

Maximilian Cale, ducele de Lyons, porni în urma tinerei, uluit de faptul că reușise să îl prindă pe picior greșit. Căci nu avusese niciodată de gând să cheme autoritățile, preferând să nu le implice în povestea asta. Dat fiind că era vorba despre o poveste atât de complicată, era gata de orice ca să evite bârfele și prefera să rezolve problema cu discreție.

Cu toate acestea, sperase să o intimideze îndeajuns cât să îi spună unde se afla Manton. Aruncă o privire spre spatele drept al femeii din fața lui, care urca treptele, și clătină ușor din cap. Se părea că subestimase tenacitatea domnișoarei Bonnaud.

Încercă din răsputeri să-și aducă aminte ce auzise de-a lungul anilor despre Manton și familia Bonnaud, dar nu-și aminti decât că erau copiii ilegitimi ai vicontelui de Rathmoor cu o actriță franceză.

Se vedea. Avea un accent franțuzesc în felul în care pronunța consoanele, deși nu rostise nici un cuvânt în franceză. Și, cu toate că atitudinea ei directă și înălțimea surprinzătoare o diferențiau de franțuzoaicele delicate și atrăgătoare care populau teatrele seara, la fel ca ele, avea același aer dramatic.

Fără îndoială, avea și alte calități. Posteriorul ei abia acoperit de halat, ce se unduia în fața ochilor săi îi dădu o idee despre farmecele ei feminine. Se mișca atât de fluid, încât se întrebă dacă se mișca la fel de bine și în pat.

Dumnezeule, ce era în mintea lui? Nu venise până aici pentru așa ceva! Era ultima femeie la care să se gândească în felul acela. Cu toate că îi fu greu să nu-i observe atuurile, dat fiind că era îmbrăcată atât de... informal, cu părul negru alunecându-i pe spate într-o cascadă de bucle întunecate ce se unduiau la fiecare pas.

După care simți mirosul acela de parfum franțuzesc...

– Domnișoară Bonnaud, locuiești și dumneata aici? o întrebă el, încercând din răsputeri să facă abstracție de formele feminine din fața ochilor. Sau ai venit în vizită?

– Aceasta este casa mea, răspunse ea, iar după ce ajunse la capătul scărilor, o luă de-a lungul coridorului, spre o ușă deschisă. Mă ocup de partea administrativă a afacerii fratelui meu, Manton's Investigations.

– Ah...

Lisette se opri la un pas de el și îi făcu semn să intre în birou.

– Te rog să iei loc cât timp merg să mă aranjez, ca să fiu mai prezentabilă.

Lyons răsuflă ușurat. Chiar și în lumina aceea difuză, reuși să-i deslușească forma sânilor prin materialul ușor transparent.

– Desigur, mormăi el.

Odată ce fata plecă, ducele încercă să-și alunge gândurile absurde legate de înfățișarea ei și aruncă o privire spre draperiile necostisitoare, dar curate, spre mobilierul ponosit din lemn de stejar și spre surprinzătoarele note feminine de culoare – o vază cu flori de liliac și o pernuță frumos brodată. Locul acela nu părea câtuși de puțin sinistru.

Se apropie de birou, sperând să găsească ceva, dar se părea că sora lui Bonnaud era un administrator cât se poate de capabil, pentru că nu reuși să dea peste nimic suspicios. Toate sertarele erau închise cu cheia, probabil ca să le țină la adăpost de privirile indiscrete ale servitorilor, iar rafturile bibliotecii erau decorate doar cu titluri precum *Elemente de jurisprudență medicală*, *Calendarul Newgate* și *Metodele bătrânului Bailey*. Era clar că Manton își lua în serios munca de investigator.

– Ai reușit să găsești ceva interesant? se auzi din pragul ușii vocea domnișoarei Bonnaud.

Lyons puse înapoi pe raft cartea pe care o avea în mână și nu se feri să recunoască:

– Știi prea bine că nu. Biroul acesta e ferecat cu cheia. Mai că mă face să mă întreb dacă nu cumva încerci să ascunzi ceva.

– Același lucru aș putea spune și eu despre dumneata, zise ea cu aceeași voce seducătoare care îl făcuse inițial să creadă că era amanta lui Manton.

Iar rochia cu care era îmbrăcată nu schimbă cu nimic situația. Ah, era cât se poate de respectabilă, desigur, doar că îi scotea în evidență formele, iar dungile albastre și verzi mergeau de minune cu tenul ei de porțelan și cu buzele acelea roșii, care refuzau să-i zâmbească.

Era, fără doar și poate, un adevărat trandafir franțuzesc, care creștea sălbatic printre florile cuminți din Londra. Iar când ea se așeză la birou, înainte să-și aranjeze faldurile rochiei, lui îi alunecă din nou privirea spre sânii aceia impresionanți care îi umpleau corsetul.

– Ei bine, spune-mi, te rog, ce anume a făcut Tristan ca să te facă să vii aici în mijlocul nopții? îl întrebă ea fără să stea pe gânduri.

El ridică privirea și întâlni ochii aceia reci și albaștri, sub o perdea de bucle întunecate, abia ținute în loc de agrafele de păr.

– În primul rând, fratele dumitale mi-a dat întâlnire aseară la o tavernă, dar s-a făcut nevăzut înainte să ajung.

Fata se făcu albă la față.

– Vrei să spui că Tristan chiar e în Londra? Nu, e imposibil. Nu pot să cred că ar fi în stare de una ca asta.

– De ce nu? întrebă el, făcând un pas spre birou.

Lisette se schimbă la față.

– Pentru că... pentru că nu îi place în Anglia, răspunse ea, forțându-se să zâmbească. Și pentru că are un loc de muncă foarte bun, lucrează pentru... autoritățile din Franța.

Cuvintele ei atât de vagi îl puseră pe gânduri.

– La ce autorități te referi? întrebă el, punându-și mâinile pe masă. Unde anume lucrează? Și ce face mai exact?

Dar fata îi întâlni din nou privirea, încăpățânată ca de obicei.

– Nu am de gând să-ți spun nimic până când nu îmi explici ce anume a greșit. Nu văd de ce ar fi un capăt de lume că a ratat o întâlnire cu dumneata.

Furios, Maximilian se îndepărtă de birou. Oare cât de multe detalii putea să-i împărtășească? Putea măcar să îi explice ceea ce se știa deja în toată Anglia, de când era el copil. Era singura modalitate prin care să o facă să înțeleagă că era vorba despre o situație cu adevărat delicată.

– Spune-mi, domnișoară Bonnaud, ce știi despre familia mea?

– Mi-e teamă că nu știu nimic, recunoscu ea, vizibil stânjenită, ceea ce îi dădu de înțeles că nu mințea. Până de curând, am locuit

în Franța și nu am citit ziarele din Anglia. Iar de când m-am întors în Londra, nu am făcut decât să-l ajut pe Dom să-și organizeze biroul.

– Carevasăzică, nu știi că am avut un frate mai mare.

– Dacă e adevărat ce spui, cum se face că nu e el ducele de... dar se opri, roșie la față. Ah, vrei să spui că *ai avut* un frate mai mare.

– Exact. Peter a fost răpit în copilărie și nu am primit nici o veste despre el, decât la aniversarea lui de 17 ani, când a fost găsit mort în Belgia. Încă îi răsuna în minte vocea mamei sale, cu doar câteva ore înainte ca ea însăși să moară: „Unde e fiul meu? Vreau să fiu cu fiul meu!" Și nu era el fiul la care se referea. Încercând să alunge amintirea aceea, el adăugă: Aseară, a venit un tânăr la casa mea din Londra în timp ce luam cina cu prietenii mei și mi-a înmânat un bilet din partea unui domn dintr-o tavernă de lângă docuri, despre care am aflat ulterior că e fratele dumitale. Pretinde că are informații despre Peter, zise el, încolțind-o cu privirea. Și că fratele meu ar fi în viață.

Lisette se făcu albă la față, fiind limpede că înțelegea prea bine ce încerca el să-i spună.

– A făcut-o ca să mă determine să mă văd cu el, adăugă Maximilian. A lăsat vorbă că mă așteaptă la taverna Swan and Bull până la 3 dimineața, dar am ajuns la miezul nopții și nici urmă de neisprăvitul acela.

– Și ce a avut mesagerul de spus despre asta? întrebă ea neliniștită.

– Nimic. S-a făcut nevăzut de îndată ce a văzut că *domnul* nu era de găsit, răspunse el furios. L-am așteptat până la 3 dimineața, dar nici băiatul și nici fratele dumitale n-au apărut. De teamă ca nu cumva să-l fi ratat pe Bonnaud, m-am întors acasă pentru a verifica dacă nu cumva îmi mai lăsase vreo scrisoare. Nici vorbă! Iar după ce mi-am amintit că e frate cu Manton, l-am trezit pe prietenul meu, Jackson Pinter, ca să-l întreb unde locuiește Manton și am venit până aici, sperând să dau de urma lui Bonnaud.

El sesiză că Lisette era agitată. Foarte bine, era important să înțeleagă gravitatea situației.

– Îți jur că nici unul dintre frații mei nu e acasă.

– Te cred, zise el. Dacă ar fi încercat să-l ascundă pe Bonnaud, s-ar fi grăbit să îl scoată din casă, nu să îl invite pe el la o discuție, se gândi ducele. Dar e undeva în Londra, altfel nu ar fi avut nici un motiv să stabilească o întâlnire, adăugă el.

– Ești absolut sigur că e vorba despre fratele meu? întrebă ea îngrijorată. Sunt o mulțime de francezi cu numele lui.

– Poate că da, dar el e singurul pe care îl cunosc. L-am întâlnit demult, la o cursă de cai. Era alături de tatăl dumitale – el ne-a făcut cunoștință. Rathmoor mi-a spus că avea de gând să îi cumpere fratelui dumitale un brevet în cavalerie odată ce împlinea 18 ani, așa că a stat de vorbă cu tatăl meu despre regimentul pe care îl susține. Iar cât timp au stat de vorbă, eu și Bonnaud ne-am întins la o discuție despre cai. Iar scrisoarea pe care mi-a lăsat-o făcea referire la episodul acela.

– Ai scrisoarea la tine? întrebă ea cu un nod în gât.

Ducele ezită preț de o clipă, dar își dădu seama că nu avea nici un motiv să nu i-o arate. Scoase scrisoarea din buzunar și o aruncă pe birou.

Lisette o înșfăcă și citi în grabă. Maximilian știa prea bine ce spunea scrisoarea. O memorase cuvânt cu cuvânt.

Dragă duce de Lyons,

Poate că nu-ți aduci aminte de mine, dar ne-am cunoscut într-o zi călduroasă de vară, pe când aveam 14 ani. La vremea aceea, am remarcat batista frumoasă cu care ai refuzat să-ți ștergi fruntea, după ce mi-ai explicat că avea o însemnătate aparte pentru tine, fiind o batistă specială, făcută doar pentru membrii familiei tale.

De curând, am văzut o batistă asemănătoare și mi-am dat seama că bărbatul care o avea și pe care îl consider prietenul meu seamănă izbitor de mult cu tine. Judecând după tot ce mi-a spus, am motive să cred că este ruda ta demult pierdută, despre care îmi amintesc că mi-ai vorbit pe scurt în ziua în care ne-am cunoscut, cu atâția ani în urmă.

Prefer să nu spun mai multe acum, de teamă ca această scrisoare să nu ajungă în mâinile altora, dar ca dovadă a suspiciunilor mele îți trimit desenul după modelul brodat pe frumoasa batistă. Sper să accepți să ne întâlnim față în față, ca să-ți arăt batista și să judeci chiar tu autenticitatea ei.

Al tău devotat,

Tristan Bonnaud

– Ei bine? răbufni el. E sau nu semnătura lui?

Lisette îl privi șocată.

– Da, dar nu înțeleg nimic. Cum a ajuns la Tristan batista fratelui dumitale?

– Tocmai asta sunt curios să aflu. Și, mai mult decât atât, vreau să știu ce anume se așteaptă să obțină de la mine. Mă îndoiesc profund că are intenții nobile. Îndrăznesc să spun că speră să îi dau bani și să-mi prezinte un impostor.

– Nici vorbă, protestă ea. Dacă ar avea astfel de intenții mârșave, de ce nu a venit la întâlnire?

Avea dreptate.

– Poate că, după ce s-a gândit mai bine, i-a fost teamă că o să-l dau pe mâna autorităților. Sau poate că i s-a făcut frică. Și... mormăi el, nervos. Habar n-am. Dar aș putea să te întreb același lucru. Dacă nu are intenții mârșave, de ce nu a venit la întâlnire?

– Sigur ceva sau cineva l-a împiedicat să o facă.

Felul în care rosti *cineva* îl puse pe gânduri.

– Spre exemplu?

– Nu știu. Vreun dușman. După cum a scris acolo, îi era teamă ca nu cumva scrisoarea să ajungă în mâinile altcuiva, răspunse ea încruntată. Cu toate că e ciudat. Dacă Tristan chiar a reușit să dea de urma fratelui dumitale și vrea să vă reunească, de ce să nu-l aducă pur și simplu pe Peter? Ar fi fost cel mai simplu.

Văzând-o pe ea însăși suspicioasă la adresa faptelor fratelui ei, se gândi că fusese o alegere bună să aibă încredere în ea și să-i mărturisească toate cele întâmplate. Chiar nu părea să știe de ce îl contactase Bonnaud.

O împunse cu privirea și zise:

– Nu a venit cu impostorul la mine pentru că a vrut să vin *eu* la el. Așa procedează infractorii. Orice șarlatan își atrage prada departe de prieteni, ca să-l încolțească singur și confuz. Ca să fie o pradă ușoară.

– Fratele meu *nu* e un șarlatan! izbucni ea. Iar când îl văzu pe duce ridicând din sprâncene, adăugă pe un ton hotărât: Chiar nu e.

– Ești sigură de asta?

Fata se făcu roșie la față.

– Da, zise ea, cu toate că își feri privirea și se uită la scrisoarea fratelui ei, pe care încă o ținea în mână. Recunosc că uneori poate

fi nechibzuit și dă de bucluc, dar e un om bun. Nu ar profita niciodată de suferința altcuiva.

Reușise să pună punctul pe i.

– Nu ar fi primul, spuse el cu amărăciune. Știi câți oameni ne-au contactat pe mine și pe familia mea, de-a lungul anilor, după ce fratele meu a fost răpit? Câți au pretins că îl cunosc pe Peter? Că sunt Peter?

Și nu puțini fuseseră cei care reușiseră să îi convingă pe părinții săi, disperați să își aducă fiul înapoi acasă, pe fiul care era cu adevărat important, cel care sălășluia în amintirile lor.

– La mijloc sunt mulți bani, o avere considerabilă, zise el, toată lumea o știe.

– Îmi închipui că, dacă ar fi să apară, ți-ar da lumea peste cap.

Tonul ei nonșalant și privirea iscoditoare îl enervară la culme.

– Ce vrei să spui? Că am alte motive pentru care vreau să-mi găsesc fratele în viață?

– Ai?

Maximilian o privi furios.

– Crezi cumva că vreau să-i dau de urmă ca să-l omor și să rămân stăpân peste ducat?

Fata avu măcar bunul-simț să roșească.

– Nu am vrut să spun una ca...

– Ba da, zise el, izbucnind în râs. De parcă și-ar fi dorit vreo clipă să păstreze moștenirea pe care i-o lăsase familia lui! Dar, spre deosebire de tine, care ai o armată de frați, eu am unul singur și aș da orice ca să-l aduc înapoi acasă.

Da, ar fi fost bucuros să îi ofere lui Peter titlul acela mult râvnit, ca să nu se mai simtă obligat să se căsătorească și să riște să ducă mai departe nebunia aceea care părea să îi urmărească familia.

– În plus de asta, zise el, dacă aș vrea să-l elimin pe fratele meu, nu ar fi o dovadă de prostie din partea mea să vin aici și să-ți mărturisesc că sunt în căutarea lui? Mai logic ar fi să refuz să-ți spun care e legătura dintre mine și Peter. Care *a fost* legătura dintre mine și Peter. Se uită lung la ea și apoi continuă: Dar nu vreau să fiu părtaș la așa ceva. Și nu suport să fiu luat de prost de acești șarlatani și hoți. Sunt o pradă ușoară, dat fiind faptul că toată lumea știe că nu aș avea cum să-l recunosc pe Peter. Avea doar trei ani când a fost răpit de... *cineva*.

Nu avea de gând să-i spună cine era acel cineva. Și nici faptul că întâmplarea aceea ruinase viețile părinților săi, mai ales pe cea a tatălui său, care dusese secretul cu el în mormânt. Iar Maximilian nu avea de gând să-l scoată la iveală.

Doar că avea să-i fie imposibil să o facă dacă urma să se confirme faptul că Peter era în viață.

Îi veniră în minte ultimele cuvinte pe care le auzise rostite din gura tatălui său, în ultima fază a nebuniei sale:

– Vrei să spui că am un singur fiu?

– Da, tată, celălalt fiu al tău a murit, îi răspunsese el.

– Nu! protestase tatăl său cu înverșunare. Nu înțelegi!

Oare încercase să-i spună că Peter era în viață? Dar atunci de ce îl întrebase dacă avea un singur fiu?

Nu putea să se lase păcălit, își spuse Maximilian nervos. Peter nu era în viață, era imposibil. Pur și simplu Bonnaud era un tâlhar.

– E clar că Tristan a făcut o greșeală în privința fratelui dumitale, spuse domnișoara Bonnaud pe un ton compătimitor. O să-i scriu angajatorului său din Franța să îi transmită mesajul. Și asta e tot.

– Nici nu mă gândesc, răbufni ducele, nu o să scape așa de ușor! Bucățica aceea de batistă pe care mi-a trimis-o chiar este a lui Peter. Și vreau să aflu din gura lui cum a reușit să facă rost de ea, când fratele meu și toate bunurile sale au ars în Belgia, în urmă cu 14 ani!

În timp ce cuvintele lui furioase răsunară în birou, cineva bătu la ușă. Maximilian aruncă o privire spre femeia în vârstă care rămase în pragul ușii, cu o tavă în mână.

Domnișoara Bonnaud se ridică cu grijă de la birou, de parcă îi era teamă că avea să se năpustească asupra ei dacă nu era atentă.

– Ah, doamna Biddle a venit să ne aducă ceaiul. Dar, în loc să îi facă semn să intre în birou, domnișoara Bonnaud se grăbi spre ușă agitată, fără să-și ia ochii de la duce.

Privirea ei îl neliniști. Mai văzuse astfel de priviri temătoare îndreptate spre tatăl său nebun. Din cauza acelei priviri, Maximilian era, de regulă, foarte atent la propriile vorbe și gesturi. Toată lumea stătea la pândă, așteptând să vadă aceleași simptome. Iar el nu avea de gând să le dea vreodată satisfacția de a vedea ceva ciudat la el.

Îl enervă mai mult decât ar fi vrut să recunoască faptul că domnișoara Bonnaud tocmai îl văzuse pierzându-se cu firea. Întreaga situație îi scăpase de sub control.

Lisette luă tava din brațele servitoarei și o puse pe birou.

– Vrei un ceai?

Ceai. Ceva atât de simplu, atât de banal. Iar în clipa aceea, nu voia decât să se simtă simplu și banal.

– Da, răspunse el. Mulțumesc.

Calmul din glasul său păru să o liniștească și pe ea, fiindcă o văzu ceva mai relaxată.

– Cum îl bei? întrebă ea, începând să-i pregătească ceașca.

– Simplu. Negru. Fără zahăr.

– Ciudat, zise ea, punând ceașca de ceai și farfurioara pe masă, în fața lui, invitându-l să ia loc. Și eu tot așa îl beau. Iar tata obișnuia să îl bea la fel. Mama spunea că suntem doi nebuni.

Oare menționase intenționat cuvântul nebunie, ca să îl provoace? Îl aruncă o privire ciudată și zise:

– Ei bine, ar fi putut să spună același lucru și despre mine.

– Ah, nu ar fi făcut-o niciodată. Ești duce, rosti ea pe un ton sec. Ducilor nu li se poate reproșa nimic.

Dacă ar fi știut despre nebunia care făcea parte din trecutul familiei sale, nu ar fi vorbit așa de relaxată despre asta. Și, dat fiind faptul că, până de curând, nu auzise niciodată despre Peter, însemna că nu avea de unde să știe restul poveștii.

– Înțeleg că nu împărtășești opinia mamei dumitale cu privire la duci.

– Mama mea nu mai e printre noi, răspunse ea, dar adevărul e că nu i-am împărtășit niciodată opinia. Eu sunt de părere că nici un bărbat nu e lipsit de păcate, zise ea, întâlnindu-i privirea.

– Mai puțin frații dumitale? o întrebă el.

– Nici măcar ei, oftă ea. Adesea, îmi pun răbdarea la încercare.

În ciuda situației, Maximilian zâmbi. Era evident că încerca să-l facă să se simtă în largul lui. Cu siguranță, avea acea atitudine și cu clienții lui Manton.

Se uită lung la ea, în timp ce Lisette își turnă o ceașcă de ceai, după care se așeză și duse ceașca la gură. Era exact pe placul lui. Un ceai de calitate, în mod ciudat, dat fiind faptul că era limpede că ea și fratele ei vitreg întâmpinau probleme financiare.

– Spune-mi, zise ea, după ce luă loc pe scaun, cum poți să fii atât de sigur că este vorba despre batista fratelui dumitale? Spui că erai copil când acesta a... plecat.

– Când a fost răpit. Nu are rost să ne ferim să o spunem. Batista aceea are mai multe semne distinctive. Broderia, spre exemplu.

– Dar orice fel de broderie poate fi copiată. Eu însămi copiez fel și fel de modele în broderiile mele ori de câte ori văd ceva ce îmi place la o rochie.

– Crede-mă când îți spun că broderia aceasta nu poate fi copiată. E mai mult decât un simplu model. Fiecare broderie este unică pentru cel care o poartă. Doar familia noastră cunoaște aceste semne distinctive. Din păcate, trebuie să o văd cu ochii mei ca să mă asigur că e vorba despre batista adevărată.

– Ce te face să crezi că o s-o recunoști? Spui că fratele dumitale a fost răpit când erai mic – prea mic că să-ți amintești astfel de...

– Înainte să aflăm despre moartea lui Peter, tata mi-a detaliat în scris cu ce era îmbrăcat Peter când a fost răpit și toate obiectele pe care le avea la el, inclusiv batista aceea. Motiv pentru care e esențial să mă întâlnesc față-n față cu fratele dumitale, ca să aflu exact ce s-a întâmplat.

Lisette mai luă o gură de ceai, vizibil preocupată.

– Dar nu are nici un sens. Dacă Tristan chiar ar fi dat de urma moștenitorului unui ducat și dacă ar fi venit în Anglia ca să elucideze misterul, cu siguranță ne-ar fi spus mie și lui Dom.

– Poate chiar i-a mărturisit adevărul lui Manton. Iar el a preferat să nu te implice în povestea asta.

– Dom nu ar face niciodată una ca asta.

– Și atunci unde e? Mi se pare o coincidență prea mare ca Manton că dea bir cu fugiții chiar înainte de întâlnirea mea cu Bonnaud. Sunt sigur că și-au dat întâlnire undeva.

Lisette se uită urât la el.

– Dom a început să plănuiască acea călătorie spre Edinburgh cu câteva săptămâni înainte să primești dumneata scrisoarea de la Tristan. Am scrisorile pe care le-a primit de la clientul său, toate detaliile pe care a reușit să le...

– E în Edinburgh? i-o tăie Maximilian, pierzându-și orice speranță de a da de urma lui Manton. Vrei să spui că e în *Scoția?*

Lisette oftă și spuse:

– Presupun că nu mai am nici un motiv să nu-ți spun. A plecat ieri-dimineață, cu o corabie.

– Ce încurcătură! Prea bine, am de recuperat o zi.

– Nu are nici un rost să pornești în căutarea lui. La fel ca mine, nici el nu are nici cea mai vagă idee unde se ascunde Tristan. Mai mult decât atât, chiar înainte să plece, îi spuneam că mi se pare foarte ciudat că Tristan nu mi-a mai scris de luni întregi.

– E clar că Bonnaud deja plănuia călătoria spre Anglia.

– Nu cred. Ne-ar fi scris ca să ne anunțe. Dom și Tristan sunt foarte apropiați. Nu avem secrete între noi. Iar Dom mi-ar fi spus dacă ar fi primit vești de la Tristan.

– Nu și în cazul în care *Dom* este complicele fratelui tău în acest complot.

Lisette îl privi furioasă.

– Dom nu s-ar implica niciodată într-un *complot*.

Maximilian rămase o clipă pe gânduri. Până și el se văzu nevoit să recunoască faptul că Manton avea o reputație ireproșabilă – lumea îl știa drept un bărbat onorabil, cu principii. Era greu de crezut că putea fi părtaș la așa o nelegiuire, mai ales la una care să implice un duce.

Doar că fratele vitreg al lui Manton era cu totul altfel.

– Bun, atunci înseamnă că Tristan a decis să nu spună nimic, ceea ce îl face și mai vinovat. Probabil că i-a fost rușine să recunoască faptul că a încercat să mă tragă pe sfoară.

Lisette clătină ușor din cap și zise:

– Eu tot sunt de părere că sigur a pățit ceva. E singura explicație plauzibilă.

Nu și din punctul lui de vedere, dar era clar că fata refuza să creadă orice gând rău despre fratele ei.

– În orice caz, nimic din tot ce mi-ai spus n-o să mă ajute să-i dau de urmă. Nici măcar nu mi-a lăsat vorbă la proprietarul tavernei și nici nu i-a spus băiatului mesager ce să facă în caz că avea să dispară fără urmă. Până și dumneata trebuie să recunoști că e ceva putred la mijloc.

Așa este. Nu îi stă deloc în fire să facă una ca asta.

Chiar nu ai nici o idee pe unde ar putea să fie în Londra? insistă el.

– Ți-am spus deja, nu cred că e în Londra. Nu de bunăvoie, în orice caz.

Maximilian începu să scormonească printre amintiri.

– Atunci poate că a plecat spre moșia familiei. Era în Yorkshire, nu-i așa?

Lisette izbucni în râs.

– Așa e, dar e limpede că știi la fel de puține despre familia mea cât știu eu despre a dumitale. George, fratele meu vitreg mai mare, ne urăște pe noi toți, chiar și pe Dom. Dom i-a ținut piept ca să ne ia apărarea, așa că George l-a lăsat și pe el fără nici un ban.

– Și pe el?

Lisette se schimbă la față, vizibil rănită.

– Din cauza neglijenței de care a dat dovadă tatăl meu, pentru că nu s-a îngrijit de noi și pentru că... Ei bine, s-au întâmplat și alte lucruri, iar George a reușit să ne lase pe toți trei fără nici un ban. De ce crezi că Dom are o profesie complet neobișnuită pentru un nobil? Pentru că nu are încotro. Pot să te asigur că Yorkshire e ultimul loc unde ar călca Tristan, spuse ea pe un ton demn.

Frustrat de răspunsurile ei, Maximilian dădu ceașca de ceai pe gât, după care se ridică de pe scaun și luă din nou biroul la pas.

– Taverna era în apropiere de docuri. Poate că a rămas peste noapte la bordul unui vas. Aș putea să verific lista cu toți oamenii care au venit de curând pe mare din Franța.

Lisette își dădu ochii peste cap și zise:

– Baftă! Mii de vase poposesc în portul din Londra în fiecare an, ca să nu mai spun de alte corăbii mici. Cred că uiți că mai multe vase cu aburi fac zilnic traseul acesta. Dacă a venit cumva la bordul unui astfel de vas, se prea poate să fie deja înapoi în Franța.

La naiba!

– Vasele cu aburi nu călătoresc duminica, așa că poate că încă e prin apropiere.

– Sau poate că a luat trăsura spre Dover, spre Brighton ori spre Southampton ca să ia o corabie de acolo, mâine-dimineață.

– Carevasăzică, crezi că s-a întors deja în Franța?

Lisette ridică din umeri și spuse:

– Se prea poate să nu fi plecat niciodată din Franța. Ar fi putut să trimită scrisoarea aceea de oriunde.

– Doar că a făcut referire la mesager și a stabilit un loc de întâlnire.

– Așa este, spuse ea, mușcându-și buza de jos. Poate că scrisoarea e un fals.

Maximilian se uită lung la ea și zise:

– Domnișoară, știi prea bine că nu e vorba despre asta.

Lisette se ridică de la birou, spunând:

– Îl cunosc foarte bine pe fratele meu. Nu ar stabili niciodată o întâlnire cu un duce dacă nu ar avea de gând să se prezinte.

Maximilian lăsă să-i scape o înjurătură. Îl deranja că Bonnaud nu venise acasă. Un șarlatan adevărat s-ar fi prezentat în persoană, i-ar fi cerut bani ca să organizeze o întâlnire cu impostorul și ar fi fugit cu banii. Iar dacă intenția lui Bonnaud fusese să-l atragă într-un loc unde să-i fie mai ușor să-i ceară bani, de ce să dea bir cu fugiții?

Sora lui Bonnaud avea dreptate, chiar dacă nu-i fu deloc ușor să recunoască. Întreaga poveste nu avea nici un sens. Dar asta nu însemna că nu mai avea să încerce să-i dea de urmă. Trebuia să o facă dacă exista chiar și cea mai mică șansă ca Peter să fie în viață.

– Înseamnă că nu am de ales. Trebuie să-l găsesc pe fratele dumitale. Nu pot să stau cu mâinile în sân, în speranța că o să mă contacteze el din nou. Trebuie să primesc răspunsuri. Se întoarse apoi la birou și zise: Ai spus mai devreme că ai putea încerca să dai de el prin angajatorul său. Vreau să încerc și eu să fac asta. O să merg personal în Franța ca să stau de vorbă cu angajatorul lui. Te rog doar să-mi dai numele și adresa individului.

– Nici nu mă gândesc! răspunse Lisette.

Maximilian făcu ochii mari. Nu-i venea să creadă. Fetișcana aceea impertinentă chiar nu avea de gând să-l ajute!

– Domnișoară Bonnaud, mi-e teamă că nu înțelegi ce se petrece. Am de gând...

– Ah, ba da. Înțeleg că ai de gând să iei legătura cu angajatorul lui Tristan și să îi distrugi reputația făcând acuzații ridicole la adresa lui, având drept dovadă o simplă scrisoare despre care nu avem de unde să știm că nu e un fals. Nu am de gând să te las să faci una ca asta, spuse ea, împreunându-și brațele la piept. Tristan are o slujbă bună în cadrul guvernului francez și nu am de gând să te las să-i distrugi viața din cauza unei neînțelegeri.

– Cum adică o neînțelegere?

– Dar, dat fiind faptul că și eu mi-am făcut griji în ultima vreme pentru că nu am mai primit vești de la el, sunt la fel de curioasă ca dumneata să aflu ce se petrece. Așa că o să te ajut să-l găsești. Cu o condiție.

Ducele se uită lung la ea. Ar fi trebuit să-și dea seama că avea să se ajungă la asta.

– Vrei bani.

– Bineînțeles că nu! răbufni ea. Vreau doar să mă iei cu dumneata.

Capitolul 3

În alte circumstanțe, Lisette ar fi izbucnit în râs când ar fi văzut expresia șocată de pe chipul ducelui. Dar, oricât i-ar fi plăcut să șocheze un lord englez atât de arogant, de data aceasta nu fu cazul.

Pur și simplu voia să se asigure ca fratele ei nu care cumva să ajungă la spânzurătoare. Pentru că, dacă totul era adevărat și chiar *venise* în Londra ori dacă ducele se încăpățâna să pornească în căutarea lui în Paris...

Nici nu îndrăznea să se gândească la asta.

Nu, trebuia să facă tot ce-i stătea în putință pentru ca ducele să nu stea de vorbă cu noul șef de la Sûreté, care avea să se folosească de orice scuză pentru a-l da afară pe Tristan. Trebuia să stea de vorbă cu Vidocq, prietenul lui Tristan. Poate că el avea să știe ce se petrecea.

Dar asta însemna să fie și ea acolo. Vidocq era prea isteț ca să-i dezvăluie ceva ducelui.

– Ți-ai pierdut mințile! spuse Lyons.

Lisette își îndreptă spatele și zise:

– Nici vorbă. Știu prea bine ce le poate pielea bărbaților ca dumneata. Sunteți gata să călcați în picioare pe oricine doar pentru că puteți să o faceți. Ei bine, nu am de gând să te las să îl calci în picioare pe fratele meu.

Maximilian se uită urât la ea.

– Îți garantez că n-o să mă împiedici să îl duc în fața instanței de judecată în caz că aflu că a încercat, într-adevăr, să mă tragă pe sfoară.

Lisette simți un fior pe șira spinării, dar încercă să-l ignore.

– Nu am de gând să fac una ca asta. Dacă într-adevăr este vinovat, eu însămi o să-l dau pe mâna dumitale.

Cuvintele ei îl luară pe nepregătite.

– Promiți?

– Da, făgădui ea. Dar nu am de gând să fac nimic până ce nu mă asigur cine e adevăratul vinovat.

– Și cum ai de gând să faci asta? întrebă el furios.

– Nu știu, răspunse ea cu toată sinceritatea. Tot ce știu e că, dacă te ajut să-l găsești și faci ceva care să-i distrugă viața și viitorul în Franța, n-o să ți-o iert niciodată. El și Dom sunt tot ce mi-au rămas pe lumea asta. Le sunt îndatorată pentru toți anii aceștia în care s-au îngrijit de mine.

Slavă Domnului, cuvintele ei reușiră să-l mai tempereze! Își duse mâna la față, iar Lisette citi teama de pe chipul lui. Nu dormise toată noaptea...

Brusc, i se făcu milă de el, lucru care o enervă la culme. De ce-i păsa ei că era obosit? Bărbatul acela o amenințase că avea să-i facă rău lui Tristan doar pentru că primise scrisoarea aceea.

Și, totuși, era la mijloc și dispariția inexplicabilă a lui Tristan, își spuse ea, după care hotărî să nu se mai gândească la asta. Refuza să creadă că Tristan putea fi vinovat de înșelăciune. Era imposibil!

– Și dacă îți promit că o să fiu cinstit cu fratele dumitale? o întrebă el.

Lisette îi aruncă o privire suspicioasă.

– Bărbații ca dumneata nu știu să...

– Nu știi nimic despre bărbații ca mine, i-o tăie el.

– Știu mai multe decât crezi, replică ea, amintindu-și de hotărârea lui George de a-l distruge pe Tristan. În plus, și eu am relații în cadrul autorităților franceze. Dacă încerci să îl acuzi pe Tristan pe nedrept, pot să-ți fac rău. Dar trebuie să fiu acolo, cu tine.

Ducele se năpusti asupra biroului asemenea unui leu, unei brute puternice, cu păr sălbatic din inima pădurii. Era un individ cu un temperament vulcanic. Cu toate că folosea cuvinte și o atitudine rece, o furie înspăimântătoare clocotea în el, vizibilă doar în strălucirea animalică din privirea lui și în maxilarul încordat.

Așa că nu așteptă alte proteste din partea lui.

– Pot să-ți fiu de ajutor. Știu exact unde locuiește Tristan, unde lucrează, cum să dau de el, unde obișnuiește să umble.

Iar Vidocq încă avea prieteni la care putea apela, fie ei buni sau răi.

Ducele se uită lung la ea.

– Dar nu se cuvine să pleci la drum singură cu mine, iar eu aș pierde prea mult timp încercând să-ți găsesc o însoțitoare.

Pentru numele lui Dumnezeu, oare chiar glumea?

– Nu am nevoie de nici o însoțitoare. Nimeni nu dă doi bani pe reputația mea. Sunt un nimeni.

– Ești o femeie respectabilă.

Lisette pufni și zise:

– Nu asta spuneai mai devreme.

Maximilian se blocă. Ridică privirea spre ea, fără să se poată citi nimic pe chipul lui.

– A fost nepoliticos din partea mea, îmi cer scuze.

– Nu e nevoie, zise ea, cu toate că aprecie cuvintele lui. Ceva îi spunea că bărbatul acela nu își cerea scuze prea des. M-am obișnuit ca toți cei din jur să-și facă o părere greșită despre mine. Părerea oamenilor despre mama mea bineînțeles că se răsfrânge asupra mea.

Tocmai din acest motiv era atât de rezervată în privința bărbaților. Chiar și prietenii soldați ai lui Tristan nu voiau decât să se culce cu ea. Doar că frații ei refuzau să înțeleagă situația, trăind cu impresia că i-ar fi fost simplu să-și găsească un soț. Dar ea știa că nu era așa.

– În orice caz, spuse el cu toată sinceritatea, nu am de gând să-ți distrug șansa la o căsnicie respectabilă luându-te cu mine neînsoțită în Franța.

Lisette izbucni în râs.

– Pot să te asigur că șansele mele la o *căsnicie respectabilă* sunt cât se poate de puține. Am aproape 27 de ani. Nu provin dintr-o familie bună și nu am avere. Ca să nu mai spun că sunt fiica unei actrițe franțuzoaice.

– Și a unui viconte.

– Care a ales să nu se căsătorească cu mama mea, zise ea, iar când văzu că ducele era pe punctul de a spune ceva, adăugă: Dacă ești atât de îngrijorat de faptul că mi-ai putea ruina reputația, poți pur și simplu că le spui oamenilor că suntem rude. Că sunt sora ta, spre exemplu.

Maximilian strâmbă din nas și zise:

– Sunt ducele de Lyons. Toată lumea știe că nu am nici o soră.

– Atunci spune altceva, ceva despre care să știe că e adevărat. Spune-le că sunt amanta ta.

Lisette regretă că deschise gura de îndată ce văzu sclipirea aceea sălbatică din ochii lui, o furie complet necaracteristică unui domn respectabil. Iar gândul acela o măguli, în mod ciudat.

După care o enervă la culme. Se pregăti, știind ce urma, că avea să-i spună că era mai mult decât bucuros să o prezinte drept amanta lui dacă ea accepta. Făcea ori asta, ori vreo remarcă lascivă la adresa sânilor ei, lucru care se întâmpla adesea.

În schimb, sclipirea aceea sălbatică din privirea lui se risipi, iar el îi aruncă un surâs rece, batjocoritor.

– Domnișoară Bonnaud, oricât de bine ar suna această propunere, nu o să meargă.

– De ce nu? întrebă ea nesigură.

– Pentru că nu ai nici cea mai mică idee despre toate bârfele care circulă în jurul meu. De îndată ce apar undeva, ba nu, de îndată ce zărește cineva trăsura mea, lumea deja începe să facă presupuneri. Nu o să treacă nici măcar o zi până ca oricine ar fi să ne iasă în cale să se încăpățâneze să-ți afle numele, al tău și al familiei tale, poziția în societate și legătura dintre noi. În mai puțin de o săptămână, o să știe totul despre tine și cu siguranță reputația dumitale *o să aibă* de suferit.

Dumnezeule, chiar *era* preocupat de reputația ei! Cât de bizar!

Se apropie de birou, fixând-o cu privirea.

– Ca să nu mai spun că toată lumea o să afle că fratele meu s-ar putea să fie în viață, ceea ce o să atragă și mai mulți șarlatani și hoți.

În clipa aceea, lui Lisette îi veni o idee.

– Atunci, pur și simplu nu-ți anunța prezența. Nu pleca la drum în trăsura dumitale. Poți călători ca un om de rând. Și atunci ai putea să mă prezinți fără probleme drept o rudă, spuse ea cu un zâmbet poznaș. O să fim doi oameni de rând, nimeni n-o să dea doi bani pe reputația mea. Sau pe a dumitale. Nu o să-i pese nimănui de posibilitatea că Peter poate fi în viață.

Încă îi răsunau în minte cuvintele ei în timp ce se uită lung la ea.

În cele din urmă, Lisette hotărî să rupă tăcerea.

– Totul o să fie mult mai ușor. Poți să te prefaci că ești unul dintre frații mei și n-o să fim nevoiți să mai luăm pe altcineva cu noi, nici să dăm explicații nimănui. Astfel, o să putem pleca în Franța, să aflăm tot ce vrem și să ne întoarcem fără știrea nimănui.

– Dar asta înseamnă că nu ne putem folosi de avantajele rangului meu.

– Ce avantaje? În Franța, vei fi un simplu străin, un lord într-o lume în care, în prezent, nimeni nu mai dă doi bani pe lorzi. O să-ți dai repede seama că în Franța chiar e un dezavantaj să fii englez, zise ea afectată, dată fiind situația actuală.

Lisette rămase cu sufletul la gură, așteptându-se la și mai multe proteste din partea lui. În schimb, Maximilian căzu pe gânduri.

– Zici că aș putea trece drept un om de rând? Nu am fost niciodată așa ceva, cu siguranță. Ar putea fi o experiență interesantă, șopti el, dar apoi se schimbă la față și clătină din cap dezaprobator. Nu, n-o să meargă. Cu siguranță, o să mă recunoască cineva.

– Nu dacă te îmbraci și te comporți ca atare. Oamenii observă doar ce îi lași să observe, iar secretul e să le arăți doar ce te avantajează, spuse ea experimentată după ani întregi în care îl văzuse pe Vidocq dirijându-și perfect agenții prin inima Parisului, în căutarea infractorilor. Pari să porți aceeași mărime la haine ca Dom. Pot să-ți împrumut câteva haine de la el, ca să nu te dai de gol în straiele tale elegante. Am putea să luăm trăsura spre Brighton...

– De ce spre Brighton? întrebă el.

– Pentru că sunt multe trăsuri care pleacă spre Brighton duminica. O să plece una la ora două de la Golden Cross Inn. Dat fiind că nu putem să luăm un vas cu aburi, măcar n-o să stăm pe loc, iar mâine-dimineață putem să luăm vasul spre portul din Dieppe.

– Ah, da, Dieppe scurtează drumul spre Paris cu 150 de kilometri, zise el cu o sclipire ciudată în ochi.

Era limpede că vicleanul duce încă încerca să-și dea seama unde era Tristan, își spuse ea.

– Scurtează și ruta spre Rouen și Dijon, dar și spre alte orașe din Franța, spuse ea, hotărâtă să nu îi dezvăluie încă faptul că Parisul era destinația lor finală. Nu avea de gând să riște ca trufașul Lyons să o lase pe drum odată ce avea să afle asta.

Ducele o privi încruntat, cu brațele încrucișate la piept.

– Carevasăzică, nu ai de gând să-mi spui unde locuiește și unde lucrează Bonnaud.

– Nu, răspunse ea cu încăpățânare. Nu până când nu accepți să mă iei cu dumneata.

– Aș putea să pornesc spre Edinburgh, în căutarea fratelui tău vitreg. Sunt sigur că el o să-mi spună unde locuiește și lucrează Bonnaud.

– Poate că da. Doar că Dom a acostat în Edinburgh și trebuie să ajungă în alt oraș din Scoția, iar eu nu am de gând să-ți spun unde anume. Așa că, în timp ce tu bați Scoția la pas, eu o să pornesc spre Franța ca să-l avertizez pe Tristan că ești pe urmele lui, iar dacă e adevărat ce spui și chiar e vinovat, o să fie demult plecat până ce îl prinzi din urmă.

O amenințare nefondată. Nu avea bani nici măcar să ajungă în Dover, darămite în Franța. Doar că el nu știa asta.

Lyons o cercetă din priviri, cu fruntea încruntată. Intensitatea aceea îi trimise fiori pe șira spinării.

Era doar agitată, atâta tot. Ce altceva ar fi putut să stârnească în ea un lord englez de rangul lui? Un lord englez cât se poate de atrăgător, viril și important în societate.

– Ei bine, domnule, ce spui? întrebă ea, încercând deopotrivă să-și amintească diferențele sociale dintre ei, dar și să alunge acea privire atât de intensă. Ești gata să ne punem măștile? Sau ai de gând să pleci singur în Franța, ca să cauți acul în carul cu fân?

Ducele se încruntă, după care se așeză cu fundul pe birou.

– Spui să mă prefac să sunt fratele dumitale, rosti el, parcă încercând să-și dea seama dacă era dispus să o facă.

– Da, răspunse ea, abținându-se să nu răsufle ușurată. Măcar părea dispus să ia în calcul propunerea ei. Nu o să ne complicăm, e mai bine așa. O să-ți folosești numele real, e cel mai ușor de ținut minte. Nimeni nu o să facă nici o legătură între domnul Cale și ducele de Lyons, mai ales că numele Cale se poate scrie în mai multe feluri. Iar eu o să fiu domnișoara Cale. E probabil mai ușor așa decât să-mi folosesc numele franțuzesc, zise ea. Ah, dar trebuie să-ți spun pe numele de botez. Cum te cheamă?

Cu toate că îndrăzneala ei îl șocă, zise pe tonul acela atât de sofisticat:

– Maximilian.

– Nu. O să-ți zic Max, spuse ea, iar când îl văzu schimbându-se la față, se grăbi să adauge: Ca să nu intre lumea la bănuieli. Maximilian sună prea pompos pentru domnul Cale, un simplu negustor de bumbac.

– Negustor de bumbac? Ai spus că nu vrei să complici povestea. Ce Dumnezeu știu eu despre bumbac?

– Nu trebuie să știi nimic, știu eu. Dom a avut un caz legat de această industrie. O să răspund eu eventualelor întrebări.

– Da, sigur, *asta* n-o să bată la ochi, mormăi el sarcastic. La fel de bine cum n-o să bage nimeni de seamă că avem accente diferite. Și, înainte să îmi sugerezi așa ceva, află că nu pot să-mi schimb accentul. Spre deosebire de tine, eu nu sunt obișnuit să joc un rol.

Oare remarca aceea era o insultă? Pentru că ea și familia ei erau niște șarlatani?

– Ce vrei să spui cu asta? Spre deosebire de mine? Crezi cumva că obișnuiesc să joc diferite roluri?

– Cu siguranță, răspunse el pe un ton sec. Vorbești de parcă ar fi cel mai simplu lucru din lume.

– Ah, rosti ea jenată. Ei bine, așa este. Mama a fost actriță.

– Și dumneata la fel?

– Nu, zise ea, îmbujorându-se. Dar cunosc toate tehnicile. Am petrecut ani întregi ajutând-o pe mama să-și repete rolurile.

În plus, visase dintotdeauna să lucreze ca agent pentru Vidocq, să pretindă că era altcineva, să călătorească în destinații exotice, să se infiltreze în toate păturile societății. Să fie spion. Suna atât de fascinant!

Ducele nu-și luă o clipă ochii de la ea.

– În orice caz, nimeni nu o să creadă că ești sora mea. Vorbim diferit, arătăm diferit. Și pot să te asigur că n-o să pot să mă port față de tine ca și cum ai fi sora mea, mormăi el.

De data aceasta, Lisette se enervă și mai tare.

– De ce? Pentru că nu aș avea cum să mă compar cu tine?

– Pentru că ești prea frumoasă, răspunse el, iar când o văzu tresărind, adăugă: Nu pot să mă prefac că nu am observat. Și, din câte știu eu, frații nu ar trebui să observe astfel de lucruri la surorile lor.

Lisette fu luată pe nepregătite de declarația lui atât de sinceră și simți cum se pierde cu firea. Însă în doar câteva clipe, se adună. Probabil că era o nouă tactică de a flata, dat fiind că nu reușise

să o intimideze. Era evident că el se aștepta ca ea să se topească la gândul că un duce o considera frumoasă și să renunțe la toate planurile.

Ce arogant!

– Nu contează ce o să creadă lumea. Atât timp cât nimeni nu știe cine suntem cu adevărat, sunt liberi să speculeze. Suntem pur și simplu doi frați care au pornit la drum. Nimeni nu o să facă legătura cu noi. Pe mine oricum nu mă știe nimeni. M-am întors în Anglia doar în urmă cu șase luni.

– Și, cu toate acestea, m-ai tras din pragul ușii ca nu cumva să te vadă vecinii stând de vorbă cu mine în cămașă de noapte.

Lisette se făcu roșie la față.

– E cu totul altceva. Nu vreau să le dau vecinilor motive să mă bârfească, să pun în pericol imaginea biroului Manton's Investigations.

– Exact, zise el.

– Dar eu n-o să dau nas în nas cu vecinii în trăsura spre Brighton sau în vasul spre Dieppe. Atât timp cât mergem separat cu trăsura spre Golden Cross Inn, n-o să bănuiască nimeni nimic. Cel mai bine e să ajungem separat, după care o să-l las pe Shaw să se descurce cu vecinii noștri. Se pricepe să inventeze povești. E actor de profesie.

– *Majordomul* vostru e actor? întrebă el uluit.

– Ei bine, nu e tocmai majordomul nostru, e mai degrabă bun la toate. Dar chiar e un actor desăvârșit. Așa că nu trebuie să ai motive de îngrijorare.

– Cum să nu, mormăi el. Doar teama că unul dintre noi s-ar putea da de gol.

– Haide, gândește-te ce aventură ne așteaptă, spuse ea. Nu avea de gând să-l lase să o convingă să rămână. Din tot ce mi-ai povestit despre tine, se pare că ai nevoie de o aventură.

Ducele o privi intrigat.

– Trăsura care pleacă de la Golden Cross Inn o să ne ducă pe coastă înainte de miezul nopții, continuă ea, iar în zori deja putem să luăm vasul spre Dieppe.

– Chiar așa? mormăi el.

Lisette îl ignoră, hotărâtă să nu îl lase să o oprească.

– Știu că avem doar câteva ore să ne pregătim ca să prindem trăsura de la ora două, dar nu e cazul să iei prea multe lucruri la tine, doar hainele lui Dom și câteva obiecte personale. Nimic prea elegant

care să atragă atenția asupra ta. Și nu care cumva să vii cu un cufăr mare! Nu e loc de așa ceva în trăsuri, zise ea, îndreptându-se spre fereastră. În plus, să nu vii la han în trăsura aceea, altfel...

– Domnișoară Bonnaud, se pare că ai uitat ceva.

Lisette se întoarse spre el și îl zări cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate și cu o expresie neclintită pe chip, demnă de un duce.

– Ce anume? îl întrebă ea, încercând să pară nonșalantă.

– Că încă nu am acceptat să iau parte la planul acesta.

Lisette se pregăti de luptă, încercând să ignore teama care îi încolți în piept.

– Dar nu ai sugerat vreun plan cu care să fiu de acord. Așa că, dacă nu ai cumva capacitatea de a-mi citi gândurile, nu ai încotro decât să lucrezi cu mine. Sau povestea asta cu batista fratelui tău o să rămână un mister.

Ducele o înfruntă cu privirea, dar Lisette nu avea de gând să se dea bătută.

În cele din urmă, Maximilian oftă și zise:

– Dat fiind faptul că timpul nu e în favoarea noastră, nu am încotro.

– Ai dreptate, zise ea.

Nu-i venea să creadă că reușise să îl convingă! Acum că trecuse peste ce era mai greu, se îndreptă spre ușă.

– Mă duc să caut printre hainele lui Dom...

– Pot să fac eu rost de haine, o întrerupse el. Sunt sigur că o să găsesc la unul dintre servitorii mei câteva haine mai puțin sofisticate.

– Ah, șopti Lisette.

Cum uitase că avea o armată de servitori la dispoziție de la care să împrumute haine? Desigur.

Ieșiră pe hol, după care coborâră treptele în tăcere. Odată ajunși în coridorul de la intrare, unde Skrimshaw îl aștepta deja cu mantia și cu pălăria, Lyons se întoarse cu fața spre ea.

– Domnișoară Bonnaud, scuze că îți spun asta, zise el vizibil iritat, dar cred că ar trebui să știi că motivul pentru care încă ești nemăritată nu are de-a face cu vârsta sau cu faptul că nu provii dintr-o familie influentă și nici măcar cu reputația ta. Ci pur și simplu că ești o mare bătaie de cap, zise el, auzindu-l pe Skrimshaw cum își drege glasul.

Lisette izbucni în râs.

– Exact asta mi-a spus Dom ieri, chiar înainte să plece, doar că el nu s-a ferit să folosească alte cuvinte. S-ar părea că ai putea totuși să joci rolul fratelui meu. E limpede că ți se potrivește.

Probabil că ducelui nu i se păru la fel de amuzantă remarca ei, pentru că se încruntă.

– Atunci mă bucur că nu am o soră. Pentru că nu aș fi ezitat o clipă să o pun la punct.

Cuvintele ei nu o necăjiră pe Lisette, căci asta obișnuiau să spună și frații ei.

– Nu te cred, rosti ea. Sunt sigură că ai fi făcut orice să o aperi, așa cum sunt eu dispusă să fac pentru fratele meu.

Ducele se uită lung la ea cu ochii aceia în nuanța frunzelor.

– În cazul aceasta, sper sincer ca Bonnaud să fie vrednic de toată încrederea pe care o ai în el.

– O să vezi că așa este, zise ea, sperând să nu se înșele.

În caz contrar, ea însăși avea să-l pună la punct.

– Prea bine. S-ar părea că putem trece la treabă. Își luă apoi mantia și pălăria din brațele lui Skrimshaw și salută cu o mișcare scurtă din cap. Ne vedem în câteva ore la Golden Cross.

– Desigur.

De îndată ce Lyons ieși pe ușă, Skrimshaw veni în dreapta ei, și priviră amândoi în urma ducelui, care se grăbi să urce în trăsură.

– Sunteți sigură? îi șopti Skrimshaw.

– De ce anume? Că o să-l aștept la han?

– Că domnul Bonnaud merită toată încrederea. *Șiret e omul/ Pe zi ce trece*. Și s-ar părea că fratele dumneavoastră e la un pas să devină infractor.

– Tristan nu e nici șiret, nici infractor. Și, în plus... dădu ea să spună, după care îl privi nervoasă. Stai puțin, vrei să spui că ai tras cu urechea la discuția mea cu ducele? E cât se poate de nepoliticos.

– Chiar așa? În jumătate dintre piesele de teatru din lumea întreagă e câte un personaj care trage cu urechea. Am presupus că e o practică comună.

Lisette se uită lung la el și spuse:

– Nici vorbă, poznașule. Când vrei, ești foarte atent la regulile sociale.

Skrimshaw îi aruncă o privire sinceră, zicând:

– Aveți dreptate, motiv pentru care trebuie să spun că vă forțați norocul cu planul ăsta nechibzuit. Ducele are perfectă dreptate.

Încercând să facă abstracție de starea aceea de agitație, Lisette se îndreptă spre scări.

– Nu am încotro. Trebuie să mă asigur că Tristan e bine și nu văd cum altfel aș putea face asta.

Skrimshaw porni pe urmele ei.

– Ați putea să-i scrieți domnului Manton în Scoția, să-l puneți la curent și să-l lăsați pe el să se ocupe de toate.

– Și cum o să scap de duce?

– Ați putea să-i spuneți tot ce are nevoie să știe.

– Ca să dea buzna în Paris și să-i distrugă viitorul lui Tristan la Sûreté? Nici nu mă gândesc!

– Porniți de la premisa că o să fie un dezastru dacă ducele pleacă la drum fără dumneavoastră, dar poate că o să dea de urma domnului Bonnaud și o să afle că, într-adevăr, fratele dumneavoastră a reușit să-l găsească pe fratele lui.

Lisette se opri pe scări și îi aruncă o privire.

– Mă îndoiesc. Sunt sigură că Tristan pur și simplu a tras concluzia asta fără să țină cont de dovezi. Cine a mai auzit să apară din senin fratele mai mare al ducelui, demult uitat, ca să-și recapete ducatul? Pare scos dintr-o piesă de teatru.

– *Cum vă place*, spre exemplu.

– Exact. Motiv pentru care trebuie să fiu acolo când Lyons o să descopere adevărul, oricare e acesta, spuse ea, pornind din nou pe scări. Cineva trebuie să se asigure că n-o să-și verse nervii pe Tristan.

– Știți prea bine că domnul Bonnaud e un bărbat în toată firea, perfect capabil să-și poarte singur de grijă.

Lisette își dădu ochii peste cap și zise:

– Nici un bărbat nu e în stare să-și poarte singur de grijă. Nu ar fi trebuit să-l las niciodată singur în Franța.

Urcară treptele în tăcere, până ce Skrimshaw îndrăzni să mai facă o remarcă:

– Poate că ăsta e adevăratul motiv pentru care vreți să porniți în călătoria aceasta nebună. Pentru că vă e dor de casă și vreți să profitați de ocazie ca să vă întoarceți.

Lisette se opri în capătul scărilor și căzu pe gânduri.

– Poate că da. Trebuie să mărturisesc că uneori mi-e dor de Paris... De oameni, de mâncare, de artă, zise ea, traversând coridorul. Dar îmi place și în Londra. Tocmai asta e problema. Într-o lume ideală, m-aș putea plimba între Londra și Paris... Și Veneția, New York, chiar și Timbuktu, spuse ea oftând. Doar că nu e o lume perfectă, nu-i așa?

– Nu, zise el, după care o luă din loc. Tocmai de aceea nu cred că ar trebui să plecați la drum cu un străin. Nu știți nimic despre el, dar sunteți gata să plecați cu el?

– Pentru numele lui Dumnezeu, o să fim alături de alți oameni în trăsură și pe vas! Ce crezi că o să-mi facă? Și, dat fiind că o să pretindem că suntem frați, o să stăm în camere separate, deci nu am de ce să-mi fac griji.

Skrimshaw se uită lung la ea și spuse:

– I-ați spus că sunteți dispusă să jucați rolul de amantă, la nevoie.

Dumnezeule, nu-i scăpase nimic, nu-i așa?

– Bine, recunosc că nu ar fi trebuit să spun asta, dar am făcut-o doar pentru că încercam să îl conving. Și nu am insinuat vreo clipă că aș accepta să fiu cu adevărat amanta lui. A știut de la început asta.

– Chiar așa? mormăi Skrimshaw sceptic. Domnișoară, fiți cu băgare de seamă! Mi-e teamă că vă lăsați influențată de rangul ducelui, de ținuta lui și de complimentele sale subtile. Nu tot ce zboară se mănâncă.

– Știu. Dar tu chiar crezi că nu am învățat nimic de la mama mea? Știu cât de ușor e să te lași vrăjită de un astfel de bărbat și cât de periculos poate să fie. Nu am de gând să mă las păcălită. Nu e cazul să-ți faci griji. Nu o să pățesc nimic.

– Tind să cred că domnul Manton nu ar fi de acord cu ce aveți de gând să faceți dacă ar fi aici.

– Ei bine, nu e aici, i-o tăie ea. Și ce-ți pasă ție ce crede el? O să plec, așa că poți să-ți reiei repetițiile pentru rolul lui Diggory din *Greșelile unei nopți*. Un rol care ar putea să-ți aducă alte oportunități.

Skrimshaw își dădu ochii peste cap și zise:

– Da, ca spre exemplu să fiu dat afară pentru că v-am lăsat să plecați într-o expediție nebună cu ducele de Lyons în Franța.

– Fii serios! Dom nu ar face niciodată una ca asta. Dar, când îl văzu la fel de preocupat, adăugă: Nu am de gând să-l las să facă asta, promit!

– Și ce să le spun oamenilor dacă mă întrebă unde ați plecat?

– Spune-le că am plecat cu Dom, răspunse ea. Stai liniștit, știu ce fac. Distracție plăcută la repetiții, nu-ți face griji în privința mea, rosti ea, îndreptându-se spre camera ei. Dar, mai întâi de toate, roag-o pe doamna Biddle să vină să mă ajute să-mi fac bagajele.

Cu toate acestea, pe măsură ce începu să se pregătească de plecare, se întrebă dacă nu cumva Skrimshaw avea dreptate. Oare se lăsase păcălită de rangul ducelui și de averea lui? Sau, și mai rău, de complimentele lui?

„Pentru că ești prea frumoasă. Nu pot să mă prefac că nu am observat."

Simți fluturi în stomac. Era limpede că bărbatul acela știa prea bine să facă complimente. O spusese pe un ton atât de normal, fără subînțelesuri!

Dar asta nu însemna că era adevărat. Era imposibil. Lisette nu era genul de floare fragilă și timidă la care visau domnii respectabili. Chiar și tatăl ei obișnuia să o numească o iapă sălbatică. Iar un lucru era cert despre bărbații englezi: nu le plăceau femeile sălbatice. Chiar și ducele o spusese foarte clar când o numise o mare bătaie de cap.

Gândul acela o făcu să zâmbească. Era ridicol ca Skrimshaw să-și facă griji în privința când ducele nici măcar nu îndrăznise a folosi cuvinte mai sugestive. Odată ce înțelesese că avea de-a face cu o femeie respectabilă, dăduse dovadă de un comportament ireproșabil.

Exceptând momentul acela în care îi propusese să joace rolul amantei sale.

Simți cum i se taie respirația când își aminti expresia de pe chipul lui. Poate că nu îl putea descrie chiar drept un *comportament ireproșabil*. De fapt, era o enigmă pe care abia aștepta să o deslușească.

„Ba nu", își spuse ea încruntată. Bărbații asemenea ducelui aceluia arogant nu aduceau cu ei decât probleme. Și nu avea nevoie de așa ceva în viața ei. La muncă, totul mergea bine. Cât de curând, Dom avea să-i încredințeze un caz sau cel puțin să-i dea mai multe atribuții.

La asta visase în toți acești ani, la posibilitatea de a avea controlul asupra propriei vieți, de a se descurca singură, ca să nu mai depindă de bărbații din viața ei. Nu avea de gând să-și riște planurile de dragul unui duce.

Ceea ce însemna că trebuia să pună distanță între ea și Lyons, să facă abstracție de complimentele lui și de atracția aceea absurdă pe care o simțea față de el. Viitorul lui Tristan era în mâinile ei. Nimic altceva nu mai conta.

Câteva ore mai târziu, când ajunse la Golden Cross Inn, își aminti asta, pentru că ducele cel mândru îi depăși din nou așteptările.

Hainele acelea simple ar fi trebuit să îl facă să pară un bărbat banal, normal, să șteargă din farmecul lui viril. În schimb, îl făceau să pară și mai impresionant. Își aruncă haina pe umeri cu nonșalanță, asemenea unui aventurier îndrăzneț, gata să cucerească lumea.

Iar Lisette avea o anumită slăbiciune pentru aventurierii îndrăzneți.

La naiba! Nu putea să dea vina pe hainele lui. Orice negustor ar fi purtat costumul acela simplu – o jachetă maronie, pantaloni din piele de bivol și o eșarfă maro-închis legată la gât.

Doar că nuanța aceea de cafeniu îi scotea în evidență ochii verzi. Iar cizmele maronii de piele, ușor uzate, îl făceau să arate dur și cutezător, genul de bărbat pe care nu îndrăznea nimeni să îl înfrunte. Mai rău decât atât, trăsăturile lui ascuțite și părul acela blond și drept, care i se păruse atât de nepotrivit pentru un duce înstărit, erau perfecte pentru un aventurier.

După care deschise gura să vorbească, iar ducele se întoarse, cu accentul acela arogant.

– Aici erai! Am crezut că ai uitat la ce oră pleacă trăsura.

Lisette îl întâmpină cu un zâmbet forțat.

– Mi-a luat o veșnicie să-mi fac bagajul, zise ea, după care aruncă o privire spre oamenii din jurul trăsurii și adăugă: Ai mai primit vreo scrisoare din partea... fratelui nostru?

Ducele se schimbă la față și zise:

– Nu. Nimic.

Lisette oftă necăjită. O parte din ea sperase că Tristan fusese prins undeva și că avea să încerce să ia din nou legătura cu ducele. Dar deja trecuseră 12 ore de când trimisese scrisoarea aceea. Situația începuse să se complice.

Simțind un fior pe șira spinării, aruncă o privire în jurul ei, dar nimeni nu părea preocupat de ei doi. Doar că avea o senzație ciudată că era cineva cu ochii pe ei. Probabil de vină era imaginația ei, amplificată de grija față de Tristan.

– Presupun că ai cumpărat deja biletele.

– Desigur. Ți-ai adus pașaportul?

– Bineînțeles.

– Dă-mi-l mie! O să am nevoie de el ca să cumpăr biletele pe vas.

Lisette îi întinse pașaportul și îl văzu cum îl bagă în buzunarul de la haină.

– Unde e valiza ta?

– Am încărcat-o deja.

– Atunci ar fi mai bine să...

– Domnișoară Bonnaud! se auzi o voce în spatele ei. Nu pot să cred că te găsesc aici!

În clipa aceea, Lisette simți un gol în stomac când se întoarse spre doamna Greasley, una dintre vecinele ei, însoțită de soțul acesteia. „Ah, nu!" Cea mai mare bârfitoare de pe strada ei pur și simplu se întâmpla să fie în fața unui han, de partea cealaltă a orașului? Care erau șansele?

– Te pregătești de plecare? o întrebă doamna Greasley când îi văzu valiza.

„Nu te pierde cu firea. Dacă te întreabă cine te însoțește, spune-i pur și simplu că Dom e pe drum." O mulțime de alte trăsuri plecau de la Golden Cross Inn, deci se putea ca vecina ei nici măcar să nu se pregătească să plece la drum lung.

– Bună ziua, doamnă Greasley, zise ea. Nu mă așteptam să vă văd aici.

– Plecăm spre Brighton, în vizită la fiica noastră, spuse doamna Greasley încântată. Presupun că și tu tot spre Brighton te îndrepți.

Lisette înlemni. Nu-i venea să creadă. Cum avea să joace rolul domnișoarei Cale cu soții Greasley în aceeași trăsură în drum spre Brighton?

– Ei bine...

Doar că doamna Greasley nu păru dornică să aștepte răspunsul ei și continuă fără să stea pe gânduri:

– Chiar mai devreme stăteam de vorbă cu vizitiul și mi-a spus că un domn și o domnișoară au rezervat două locuri în trăsura noastră, dar nu mi-am închipuit nici o clipă că ar putea fi vorba despre tine și despre fratele tău vitreg, zise ea, aruncând o privire în jurul ei. Dar unde e domnul Manton? Vizitiul ne-a spus că trăsura e gata de plecare.

Panica puse stăpânire pe ea. Nu avea cum să pretindă că era domnișoara Cale, iar doamna Greasley știa prea bine că nu avea alți frați, așa că nu putea să spună că ducele era Manton, Bonnaud sau...

– Mi-e teamă că a rămas fără glas, zise Lyons amuzat, făcând o plecăciune în fața doamnei Greasley. Vă rog să o iertați, a fost o săptămână extrem de agitată. Domnișoara o să meargă alături de *mine* în Brighton.

– De *dumneata?* răbufni femeia, deopotrivă șocată și scandalizată.

– Exact. Dați-mi voie să mă prezint. Numele meu este Max Cale, la dispoziția dumneavoastră. Iar când panica lui Lisette atinse cote maxime, ducele o luă de brat și spuse: Sunt proaspătul soț al domnișoarei Bonnaud.

Capitolul 4

Maximilian o simți pe domnișoara Bonnaud înfigându-și degetele în brațul lui, dar nu o luă în seamă. Era doar vina ei că se aflau în situația aceea de-a dreptul ridicolă. Ea fusese cea care venise cu planul acela idiot și care rămăsese fără grai la primul obstacol ce le ieșise în cale.

„Dar eu n-o să dau nas în nas cu vecinii mei în trăsura spre Brighton."

Ce femeie naivă! De la bun început ceva îi spusese că planul ei nu putea avea sorți de izbândă, dar îl prinsese la colț cu încăpățânarea de a refuza să-i spună unde se ascundea Bonnaud, așa că nu avusese încotro decât să meargă pe mâna ei.

Iar acum tot el era cel care trebuia să rezolve situația. Ca de obicei.

– Vai de mine! exclamă doamna Greasley cea grăsuță, după care îi aruncă domnișoarei Bonnaud o privire uluită. Soțul tău? Vrei să spui că te-ai *căsătorit?*

Maximilian rămase fără aer, de teamă că domnișoara Bonnaud avea să se piardă cu firea și să mărturisească tot.

După întâlnirea lor din dimineața aceea, înainte să se pregătească de plecare, își trimisese un servitor pe Bow Street, să încerce să afle cât mai multe despre ea și despre Bonnaud. Tot ce îi spusese până atunci se dovedise a fi adevărat. Bonnaud nu fusese văzut

niciodată la sediul biroului Manton's Investigations, iar rolul ei era pur administrativ.

Judecând după cele aflate, fata fusese sinceră cu el, iar din acest motiv era atât de panicată pentru că dăduse nas în nas cu vecinii ei la plecare. Așa că se pregăti pentru orice fel de reacție din partea ei.

Doar că Lisette făcu față provocării și se dădu mai aproape de el, privindu-l cu admirație prefăcută.

– Așa este, zise ea, sunt doamna Cale acum.

Doar că doamna Greasley refuza să creadă una ca asta.

– Dar chiar săptămâna trecută m-am întâlnit cu fratele tău și nu mi-a spus nimic despre asta! Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu știam că ai pretendenți!

Iar când domnișoara Bonnaud se încruntă la auzul acelei insulte atât de ușor mascate, Maximilian simți nevoia inexplicabilă de a o sugruma pe vecina băgăcioasă.

– Chiar așa? întrebă el pe un ton rece. Dar în Franța a lăsat în urma ei nenumărați pretendenți. Acolo ne-am cunoscut. Abia am convins-o să mă ia pe mine de soț, în detrimentul celorlalți.

– Vrei să spui că au fost și alții? exclamă doamna Greasley.

Maximilian o bătu ușor pe domnișoara Bonnaud pe mână și zise:

– S-a întors în Anglia tocmai ca să scape de toți pretendenții ei francezi. Din fericire, eu sunt englez, așa că am venit după ea în Londra, când mi-am terminat treburile pe continent. După care nu am încetat să-i fac curte până ce nu a acceptat să se căsătorească cu mine.

Femeia încă se arătă sceptică.

– Dar căsătoria aceasta nu a fost anunțată în ziar.

– Am obținut o aprobare specială ca să ne căsătorim, răspunse el liniștit. Domnul Manton a trebuit să plece într-o călătorie neașteptată în nordul țării, așa că a insistat pe lângă arhiepiscop să ne dea o aprobare de căsătorie pentru a fi martor la nunta noastră înainte de plecare. Sunt sigur că știți deja că domnul Manton are prieteni cât se poate de influenți.

Cuvintele lui reușiră să o prindă pe doamna Greasley pe picior greșit.

– O aprobare specială, șopti ea. Cum spuneai că te cheamă?

– Kale, se grăbi domnișoara Bonnaud să spună. Cu K. Soțul meu este...

– Administrator de moșie, o întrerupse Maximilian. Nu avea de gând să-i facă jocul cu negustorul de bumbac. Nu știa absolut nimic despre bumbac. Sau despre ce însemna să fii negustor. Mă ocup de moșia unui domn din... Spune-mi, doamnă Greasley, ai fost vreodată în Devonshire?

– Mi-e teamă că nu, răspunse ea, făcând ochii mari.

– Ah, ce păcat! Căci tocmai acolo lucrez ca administrator de moșie. E un teren foarte mare. Cu multe oi, zise el, ceea ce nu era tocmai o minciună.

Una dintre numeroasele lui proprietăți era o moșie din Devonshire care îi aducea venituri importante din lână.

– Vai de minte, administrator de moșie, spuse doamna Greasley, vizibil impresionată. Acum înțeleg cum se face că vorbești atât de frumos.

– Nu-i așa? zise domnișoara Bonnaud cu o voce mieroasă. Soțul meu nu ratează nici o ocazie de a învăța ceva nou. Este un bărbat foarte ambițios.

– Se vede, mormăi doamna Greasley, împungându-l cu cotul pe soțul ei, care nu făcuse altceva în tot timpul acela decât să tacă. Cred că ai avea și tu câte ceva de învățat din ambiția domnului Kale.

– Așa e, răspunse bietul bărbat. Dar atunci cine ar mai sta seara acasă să te audă cum te vaiți?

– Domnule Greasley! îl certă ea.

Maximilian avu grijă să nu i se citească nimic pe chip, cu toate că, în sinea lui, râdea în hohote. Era clar că domnul Greasley știa prea bine cum să se poarte cu soția lui cea băgăcioasă.

Brusc, sună o alarmă în fața hanului.

– În zece minute pleacă trăsura, spuse doamna Greasley. Ar fi cazul să ne grăbim.

– Venim și noi imediat, zise domnișoara Bonnaud. Vreau doar să stau puțin de vorbă cu soțul meu.

– Bine, dar să știi că o să plece fără voi dacă nu sunteți gata, o avertiză doamna Greasley, după care își trase soțul spre ușă.

De îndată ce femeia se îndepărtă, domnișoara Bonnaud se năpusti asupra lui.

– Soțul meu? Ți-ai pierdut mințile?

– Nu am avut încotro. Ai rămas mută, iar unul dintre noi trebuia să facă ceva. Mi-am dat seama că nu puteai să spui că ești altcineva,

dat fiind că te cunoaște, și nici să inventezi un nou frate, așa că am improvizat. Să înțeleg că îi știe pe ambii tăi frați?

– Doar pe Dom, răspunse ea, după care își dădu o palmă peste frunte. Dumnezeule, ar fi trebuit să-i spun că ești Tristan! Nu l-a întâlnit niciodată.

– Mă îndoiesc că ar fi crezut că sunt fratele tău pe jumătate francez, zise el. O să fie mai ușor să mă prefac că sunt soțul tău, căci nu semăn cu tine și nici nu vorbesc la fel ca tine. În felul ăsta, n-o să fie nevoie să ne prefacem că avem același trecut sau legături de familie. În plus de asta, e mult mai ușor să scapi de un soț decât de un frate.

– Ce vrei să spui?

– După ce ne întoarcem din Franța, tot ce trebuie să faci e să spui că am avut un accident acolo, că m-am înecat sau am căzut de pe o stâncă. Sau că m-am duelat cu unul dintre numeroșii tăi pretendenți și am murit răpus de dragoste, în mod tragic, în brațele tale, spuse el, încercând să nu zâmbească.

– Să știi că nu e deloc amuzant, mormăi ea. Iar dacă o să pretind că ai murit, înseamnă că o să trebuiască să mă prefac că am rămas văduvă. Ceea ce înseamnă ca o să fiu nevoită să te jelesc un an întreg, că n-o să am voie să mă căsătoresc un an și nici nu o să pot să... Brusc, Lisette se lumină la față. Stai puțin, ce idee minunată! E perfect!

– Sunt de acord, zise el.

– Odată ce devin văduvă, o să fiu liberă! exclamă ea bucuroasă. Frații mei o să înceteze să încerce în zadar să-mi găsească un soț. Văduvele sunt libere să facă tot ce vor ele. Mă rog, nu chiar *tot* ce vor, dar se bucură de mai multă libertate decât o femeie necăsătorită. Aș putea să călătoresc... să lucrez pentru Dom! Nu o să mai refuze să mă pregătească pentru a fi unul dintre oamenii lui.

Max se uită lung la ea și zise:

– Mă îndoiesc profund că doar prin faptul că o să devii văduvă o să ți se schimbe sexul.

– Nu înțelegi. Eu și Shaw le spunem mereu noilor clienți ai lui Dom că el și oamenii lui sunt cei care investighează cazurile, cu toate că știm prea bine că Dom nu-și permite să angajeze alți investigatori. Doar că, odată ce o să mă lase să lucrez pentru el, n-o să mai fie nevoit să angajeze pe nimeni. Voi fi chiar eu unul dintre oamenii lui Dom!

Gândul că avea să o vadă prin oraș singură, luând necunoscuții la întrebări îi trimise un fior pe șira spinării.

– Și de ce ai vrea să faci una ca asta? o întrebă el nervos.

Se auzi un zgomot în depărtare, iar Lisette aruncă o privire pe fereastră.

– Trebuie să mergem. Trăsura se pregătește de plecare, zise ea, luându-și valiza.

– Lasă-mă pe mine, spuse el, luându-i bagajul din mână. Ai uitat că sunt soțul tău?

– Nu pentru mult timp, răspunse ea surâzătoare, după care se îndreptă în grabă spre trăsură.

Max se încruntă și iuți pasul.

– Nu e cazul să fii atât de încântată de asta, domnișoară Bonnaud, sau atât de dornică să mă omori.

– Nu-mi mai spune domnișoară Bonnaud, îi aminti ea. Momentan, sunt soția ta, Lisette.

– Bine, Lisette, rosti el, amintindu-și numele ei de botez.

I se potrivea de minune.

Îi dădu lacheului valiza ei, după care o ajută să urce în trăsură. Ah, da, numele acela i se potrivea de minune! Sângele ei franțuzesc se văzu în felul delicat în care își aranjă pelerina de călătorie și falduriile rochiei, în faptul că nu se grăbi să-și acopere gleznele sau să-și ascundă tivul jupei. Ba chiar și în surâsul acela provocator, neplănuit pe care i-l aruncă lui Greasley când acesta își trase piciorul ca să nu îi murdărească rochia.

Maximilian văzuse în Paris astfel de femei, care se mișcau și care zâmbeau ca ea. Dar era ceva natural, pentru că era felul lor de a fi. Lisette avea și ea instinctul acela feminin franțuzesc, cu toate că era dozat de pragmatismul și înțelepciunea englezească.

Îi plăcea asta la ea. Dar, după spuselor ei, alți bărbați nu păreau să aprecieze deloc combinația aceea. Niște proști!

Femeile, bineînțeles, remarcau și ele senzualitatea ei și o vedeau ca pe o amenințare, iar din acest motiv doamna Greasly era atât de prefăcută față de ea. Bătrâna aceea afurisită probabil că nu putea accepta ideea că în cartierul ei creștea un trandafir franțuzesc atât de sălbatic precum Lisette.

Max se așeză comod în trăsură. Dacă așa se prezenta situația, fără îndoială, doamna Greasley avea să moară de inimă rea înainte să ajungă în Brighton, pentru că era o trăsură incredibil de mică și stăteau cu toții înghesuiți.

Statura lui impunătoare, fustele celor două femei și micile protuberanțe îl făceau să se simtă ca un cal într-o boxă. Abia dacă avea loc să-și întindă picioarele și dădu în repetate rânduri cu capul de acoperișul trăsurii.

Situația deveni și mai greu de suportat odată ce porniră la drum, iar trăsura începu să se legene și să țopăie la fiecare obstacol care îi ieșea în cale. Dumnezeule, cum puteau unii oameni să călătorească în felul ăsta? Cum reușeau să suporte așa ceva?

Cum avea să suporte *el* drumul acela? Nu mai pusese niciodată piciorul într-o trăsură publică. Chiar și în școală, părinții lui trimiteau întotdeauna un servitor după el într-una dintre numeroasele trăsuri ale familiei.

Lisette îl încurajase să ia povestea aceea ca pe o aventură, dar era evident că ideea ei de aventură era cât se poate de diferită de a lui, fiindcă nu includea un pachet care duhnea a carne de capră sub braț ori o umbrelă care îi împungea glezna ori de câte ori făceau o oprire.

Ba chiar făcură mai multe opriri înainte să iasă din oraș. Mai întâi, trecură să ia o tânără domnișoară de acasă, după care se intersectară cu altă trăsură, din care vizitiul luă mai multe pachete și, în cele din urmă, fură nevoiți să se strecoare pe lângă altă trăsură care bloca drumul. Nu-i venea să creadă cât de multe opriri făcuseră.

La cea de-a patra oprire, deja era pe punctul de a răbufni. Aruncă o privire spre Lisette, curios să știe dacă și ea era la fel de exasperată. În schimb, o văzu uitându-se pe geam, cu o privire fascinată. Tocmai treceau pe lângă Kennington Common, unde un orator își plictisea audiența cu părerile sale, iar mai mulți credincioși ieșeau din biserica St. Mark. Ajunseră apoi pe Brixton Road, după care urmă un șir lung de case cu terase destul de drăguțe. Un peisaj perfect banal.

Cu toate acestea, fiecare episod păru să o fascineze pe Lisette, care își roti capul să vadă mai bine sau se lipi cu fața de geam. Oare chiar nu călătorise mai deloc? La urma urmei își petrecuse o parte din viață în Franța.

Cu toate acestea, dacă locuise cu fratele ei în tot acest timp, după care fusese trimisă în Londra, la fratele vitreg, probabil că nu avusese prea multe ocazii de a călători.

Simți o ușoară invidie pe entuziasmul ei. De fiecare dată când călătorise cu trăsura lui, nu observa niciodată lumea de afară. Era prea ocupat să-și sorteze corespondența ori să citească ziarele. Dar acum,

prin ochii ei, observă o clădire impresionantă, frumos sculptată și razele soarelui oglindindu-se în râul Effra.

O aventură? Poate că da.

Tocmai ajunseseră într-o zonă ceva mai rurală, când Greasley se aplecă ușor și scoase din pungă ceva ce arăta și mirosea a ceapă crudă, descojită. Mușcă din ea și, când văzu expresia uluită de pe chipul lui Maximilian, simți nevoia să-i explice:

– Știi, face bine la sănătate. Mănânc în fiecare zi câte una, zise el, bătându-se pe piept. Mă ține voinic și sănătos.

– Lasă ceapa aia! îl certă soția lui. O să împuți toată trăsura!

– Ba plăcinta ta cu carne de capră ne-a împuțit, mormăi el.

– Știi prea bine că draga noastră fiică e înnebunită după plăcinta mea. I-am promis că o să-i duc una. Domnule Kale, zise ea, cu un surâs cuceritor, dumitale îți place plăcinta cu carne de capră?

– Nu mănânc carne de capră, se grăbi el să spună.

„Doar dacă e preparată de bucătarul meu francez și nu de o femeie care trăiește cu impresia că o capră bătrână face plăcinta mai bună."

– Probabil pentru că nu ai știut de la cine să mănânci, spuse femeia. Îți garantez că, odată ce guști din capra *mea*, n-o să te mai saturi.

În timp ce soțul femeii avu o criză de tuse, Maximilian încercă din greu să nu reacționeze în vreun fel. Era clar că domnul Greasley știa ceva ce soția lui nu știa. Și anume că ideea de *capră* putea să aibă conotații vulgare. Și, cu toate că Maximilian se îndoia profund că oricine, chiar și bărbatul ei, savurase vreodată capra *ei* bătrână, nu avea de gând să confirme sau să-i infirme spusele. Din contră, nu știa ce să mai facă pentru a-și scoate din minte imaginea aceea.

Așa că răsuflă ușurat când Lisette profită de moment ca să se alăture conversației.

– Doamnă Greasley, cât timp aveți de gând să rămâneți la fiica dumneavoastră, în Brighton?

Doamna Greasley îl împunse cu privirea pe soțul ei, care încă tușea, dar o lăsă pe Lisette să schimbe subiectul.

– Cel puțin o săptămână. Tocmai a născut, e primul nostru nepot, de asta merge în vizită. Domnul Greasley l-a lăsat pe fiul nostru, Danny, să se ocupe de magazinul cu draperii până la întoarcerea noastră. Sper să-l și răsplătească, zise ea, aruncându-i soțului său o privire usturătoare.

– Nici nu mă gândesc, mormăi soțul ei, oprindu-se, în cele din urmă, din tușit. Băiatul ăla n-are nimic în cap. Mare noroc dacă nu găsesc magazinul la pământ la întoarcere!

– Nu-l asculta, zise soția lui, dându-și ochii peste cap. Danny al nostru e un băiat tare isteț. Cât despre Sally, fiica mea mai mică... Nu e oare vremea ca domnul Manton să-și găsească o soție? întrebă ea mieroasă.

– Dom abia se descurcă să mă întrețină pe mine, darămite...

– Se pare că soția mea încă nu s-a obișnuit cu ideea că e deja o femeie căsătorită, zise Maximilian, după care o luă de mână și o strânse tare. Și că fratele ei nu mai are obligația de a o întreține.

– Ai dreptate, zise ea înlemnind. Presupun că o să-mi ia un timp să mă obișnuiesc cu ideea.

– Sunt sigură că doamna Greasley te înțelege pe deplin, spuse el, încercând să nu atragă suspiciuni asupra lor. Presupun că și dumneata ai avut aceeași problemă după nuntă, nu-i așa? o întrebă el, cu un zâmbet cuceritor.

– Nicidecum, răspunse doamna Greasley, deloc amuzată. Am fost logodiți aproape un an înainte să ne căsătorim. Eram atât de dornică să se întâmple că, în mintea mea, deja îl consideram soțul meu. Pe vremea mea, tineretul nu se grăbea atât de tare să se căsătorească.

Când o simți pe Lisette înlemnind lângă el, Max o strânse din nou de mână.

– Sunt sigur că ați procedat corect. Probabil că eu și Lisette ar fi trebuit să mai așteptăm o vreme, zise el, ceea ce era o minciună. Dar ce să facem când am simțit chemarea iubirii? N-am avut încotro decât să ne urmăm inima.

Probabil că știa replica dintr-o carte, dar una pe care doamna Greasley nu o citise, pentru că femeia se lumină la față și zise:

– Vai de mine, domnule Kale, ce frumos! Nu-i așa, dragule?

Soțul ei mormăi ceva, dar nu se feri când soția lui îl bătu drăgăstos pe mână.

O simți pe Lisette relaxându-se în dreapta lui, dar nu îi dădu drumul de la mână. La început, o făcuse ca ea să nu spună ceva care să-i dea de gol. Dar acum constată că nu mai avea puterea să-i dea drumul. Odată ce o atinse, se lăsă pradă dorinței de a o explora. Își frecă degetul mare pe degetele ei lungi, apoi îi mângâie palma, pielea.

Și, spre marea lui mirare, fata nu-l opri, cu toate că o simți tresărind. Savură pe deplin momentul acela. Avea o mână minunată, cu degete subțiri și oase mai delicate decât s-ar fi așteptat din partea unei femei de înălțimea ei.

În clipa aceea, își dădu seama că, dacă avea să-i miște mâna doar câțiva centimetri, ar fi putut să și-o odihnească pe coapsa lui. Și simți un impuls atât de puternic, încât aproape că o făcu. Doar că simplul gând de a-i simți mâna pe picior îi lăsă gura uscată și îi întări mușchii nepotriviți, ceea ce nu era deloc precaut.

Îi dădu drumul brusc, de teamă că, dacă nu avea să se oprească, putea să-și dorească, până la urmă, o noapte a nunții. Și, dat fiind că probabil aveau să împartă o cameră în hanul din Brighton ca să păstreze aparențele, ar fi însemnat să se pună singur în pericol.

Lisette tresări ușor, doar el simțind-o, dar asta îl întărâtă și mai tare. Prins de vraja ei, își dădu brusc seama că avea piciorul lipit de piciorul ei, iar sânii ei erau la doar câțiva centimetri distanță. Gândul acela era și mai chinuitor decât ceapa domnului Greasley.

De parcă i-ar fi citit gândurile păcătoase, Lisette spuse:

– Credeți că o să oprim să luăm prânzul undeva? Sau mergem direct în Brighton? Recunosc că sunt lihnită. Nu am avut timp să mănânc nimic în dimineața asta, am fost prea ocupată să-mi pregătesc bagajele.

– Nu cred. Pentru că v-ați căsătorit ieri, sunt sigur că abia v-ați trezit la timp să prindeți trăsura, zise domnul Greasley, făcându-i cu ochiul lui Maximilian.

La naiba! De data aceasta, Maximilian fu chinuit de alte imagini păcătoase cu Lisette – o mireasă timidă în noaptea nunții. Cu părul desfăcut. Acoperită doar de o cămașă de noapte și de un halat, urcând scările în fața lui, cu sânii la doar câțiva...

– Că tot veni vorba de nunți, interveni doamna Greasley, domnișoară Kale, fratele tău are deja peste 30 de ani, nu-i așa?

– Da, răspunse Lisette cu un glas timid, ceea ce-l făcu pe Maximilian să se întrebe dacă oare simțea deja focul ce ardea în el.

– Atunci, cu siguranță ar trebui să-și caute o soție, spuse doamna Greasley. Sunt sigură că domnul Manton face mulți bani cu afacerea lui. Și, dat fiind că n-o să mai fii acolo să-l ajuți cu treburile gospodărești, o să aibă nevoie de cineva care să-i poarte de grijă, nu-i așa? În afară de el, mai ai doar un frate în Franța, nu-i așa?

– Așa este, răspunse Lisette, după care se grăbi să spună: Și, totuși, chiar nu o să oprim nicăieri să luăm prânzul sau o gustare?

– O să facem o scurtă oprire în Crawley, dacă vrei să mănânci ceva acolo, îi spuse Greasley.

Dar Maximilian deja era cu gândul în altă parte. Soții Greasley păreau să știe destul de multe despre familia lui Lisette, iar fata era hotărâtă să nu îi lase să afle nimic.

Poate că exista altă cale prin care să afle unde anume se ascundea Bonnaud. Trebuia doar să prindă momentul să-l tragă pe Greasley deoparte și să-l descoasă.

Dacă era să se ia după tot ce-i povestise ea, că Bonnaud lucra pentru guvernul francez, cel mai probabil angajatorul lui era în Paris. Dar asta doar dacă Bonnaud lucra pentru administrația națională. Se putea să aibă vreo poziție regională în vreun sătuc uitat de lume. Nu-i spusese niciodată unde anume locuise în Franța, așa că orice era posibil. Era ca și cum ar fi încercat să caute acul în carul cu fân, după cum bine spusese ea.

Ei bine, putea măcar să încerce să caute într-un car mai mic. Voia să știe încotro se îndreptau. Și dacă avea să afle că Bonnaud locuia într-un orășel, ar fi putut să o lase pe Lisette în Brighton și să pună capăt acelei farse ridicole.

„Doar că nu se cade să faci asta."

Călătoria aceea nu fusese propunerea lui. În plus, ea ar fi putut foarte ușor să ia următoarea trăsură spre Londra și să fie înapoi în patul ei înainte de miezul nopții. Maximilian putea să-l instruiască pe vizitiu să o lase în fața casei, desigur.

În orice caz, era hotărât să găsească o modalitate prin care să-l ia la întrebări pe domnul Greasley. Merita o recompensă după ce fusese înghesuit într-o trăsură cu neghiobul acela și cu nevasta lui enervantă.

Norocul îi surâse curând, când opriră să schimbe caii. Lisette și doamna Greasley coborâră în grabă, sperând să găsească o toaletă, astfel încât Maximilian rămase singur alături de Greasley, care își aprinse un trabuc.

– Ai apucat să faci cunoștință cu fratele lui Lisette din Franța? întrebă el, pe un ton nonșalant de îndată ce le văzu pe cele două femei intrând în han.

Greasley pufăi din țigară și zise:

– Nu, dar Manton e un om bun. E politicos cu vecinii și nu se dă în spectacol, ca alți domni de vârsta lui. Probabil pentru că a avut-o pe domnișoara Bonnaud în preajmă. De fapt, ar trebui să încep să-i spun doamna Kale, nu-i așa?

– Așa este, răspunse Maximilian, hotărât să nu-l lase să schimbe subiectul. Încercându-și norocul, adăugă: Eu am avut ocazia să-l cunosc pe domnul Bonnaud în Paris. Mi s-a părut un bărbat cumsecade.

– În Paris? zise Greasley, scuturând scrumul. Știam că au locuit în Rouen.

Maximilian își ascunse zâmbetul satisfăcut.

– Nu sunt tocmai sigur, rosti el, felicitându-se pentru că reușise să afle cu atâta ușurință informația de care avea nevoie. Știu doar că acolo am făcut cunoștință cu el.

Greasley aruncă o privire pe geam și zise:

– Ah, uite-o și pe soția mea! Pot s-o întreb. Ea sigur știe mai bine ca mine.

– Nu e nevoie, zise Maximilian, blestemându-și zilele când o văzu pe doamna Greasley îndreptându-se spre trăsură, ceea ce însemna că Lisette nu era departe. O s-o întreb chiar pe soția mea.

Dar Greasley deja se apucă să țipe pe geam:

– Unde ziceai că au locuit domnișoara și domnul Bonnaud? Parcă în Rouen, nu-i așa? adăugă el, ajutând-o să urce în trăsură.

– Nu, zăpăcitule. Pe Rue nu știu care, spuse doamna Greasley, așezându-se înapoi la locul ei. În franceză, *rue* înseamnă stradă. N-are nici o legătură cu Rouen. Rue... ceva.

În timp ce domnul Greasley luă loc lângă soția lui, Maximilian se dădu mai aproape și spuse, pe un ton mai jos:

– Greasley, ți-am spus deja. Eu l-am cunoscut în Paris.

– Dar nu cred că locuiește în Paris, continuă doamna Greasley. Aș fi putut să jur că e în Toulon, unde au locuit în trecut. Ba nu. Dacă mă gândesc mai bine, parcă mi-a zis ceva de Paris. Brusc, femeia îi aruncă o privire suspicioasă. Vrei să spui că nu știi unde au locuit înainte? Doar sunteți soț și soție!

– Am stat de vorbă cu fratele ei o singură dată în Paris. Am presupus că acolo au locuit. Nu-i prea place să vorbească despre perioada petrecută în Franța, zise el, iar când o văzu pe Lisette

apropiindu-se de trăsură, adăugă: Nu e nevoie să o deranjăm cu asta. Nu aș vrea să...

– Doamnă Kale, unde ziceai că ați locuit tu și fratele tău în Franța? o întrebă doamna Greasley pe Lisette de îndată ce aceasta ajunse în dreptul trăsurii. Țin minte că mi-ai spus la un moment dat, dar am uitat.

Maximilian strânse din dinți și sări să o ajute pe Lisette să urce în trăsură. Ea îl fixă cu privirea, după care urcă și se așeză la locul ei.

– Locuiește într-un conac, desigur. Unul cât se poate de frumos, pe malul lacului.

Maximilian urcă și el în trăsură.

– Bine, dar în ce oraș? insistă el. Roțile deja fuseseră puse în mișcare, așa că hotărî să se folosească de soții Greasley ca să afle tot ce voia să știe – cu siguranță, avea să li se pară ciudat dacă ea refuza să răspundă la o întrebare atât de banală. Greasley spune că în Rouen, iar doamna Greasley zice că în Toulon, în timp ce eu am presupus că ați locuit în Paris. La urma urmei, acolo ne-am cunoscut.

Așteptă o reacție din partea ei la oricare dintre cele trei variante, dar Lisette nu lăsă să se citească nimic pe chipul ei. După care pur și simplu totul se nărui chiar sub ochii lui.

În timp ce trăsura porni la drum, fata izbucni în plâns.

– Nu pot să cred că nu-ți aduci aminte locul în care ne-am întâlnit. Ar trebui să știi deja că nu s-a întâmplat în Paris. E adevărat, acolo am dansat, dar nu ne-am cunoscut acolo.

Spre groaza lui, văzu șiroaie de lacrimi adevărate alunecând pe obrajii ei. Lisette începu să caute prin buzunare o batistă, plângând de mama focului.

– Cum ai putut să uiți una ca asta? Eu îmi amintesc fiecare clipă din ziua aceea.

Dumnezeule! Maximilian o privi șocat, neînțelegând de unde apăruse ființa aceea atât de descumpănită.

– Să știi că mi-ai frânt inima, bolborosi ea cât se poate de convingătoare. Nu mă iubești cu adevărat, nu-i așa? Fratele meu a avut dreptate. Nu ar fi trebuit... nu ar fi trebuit să mă căsătoresc niciodată cu tine!

Dumnezeule! Părea de-a dreptul supărată. Cum se putea una ca asta? Ce putea el să facă acum?

– Ai făcut-o de oaie, băiete, mormăi Greasley. Chiar dacă nu-ți amintești tot, trebuie să te prefaci că îți amintești. Femeile pun mare preț pe așa ceva.

Doamna Greasley se uită urât la el și zise:

– Bineînțeles. Și pe bună dreptate. Vrei să spui că tu te *prefaci* că îți aduci aminte lucruri despre mine? Cu ce anume m-ai mințit, domnule Greasley? Vrei să spui că ai uitat cum ne-am cunoscut?

– Nu, bineînțeles că nu, dragostea mea! protestă el, aruncându-i o privire furioasă lui Maximilian. Nu uita că nu era vorba despre mine. Eu nu sunt un tânăr neghiob ca domnul Kale aici de față. Eu țin minte tot. Ne-am cunoscut la balul de la Middleton Hall.

În clipa aceea, doamna Greasley se schimbă la față.

– Nu e adevărat! Ne-am cunoscut la cină, la vărul meu acasă!

Domnul Greasley se făcu mic și șopti, pe un ton nesigur:

– Nu cred. Cina aia a fost mai târziu. Nu?

– Nu! exclamă soția lui, după care izbucni și ea în plâns. Voi, bărbații sunteți în stare să uitați cele mai importante momente din viața unei femei. Nu însemn nimic pentru tine? Toți anii aceștia pe care i-am împărtășit nu au însemnat nimic pentru tine...

– Nicidecum, dragostea mea! strigă Greasley, aruncându-i lui Maximilian o privire panicată.

La naiba, de parcă ar fi putut să facă el ceva! În dreapta lui, Lisette era la fel de distrusă ca doamna Greasley. Cum naiba se ajunsese la asta? Femeile nu obișnuiau să plângă din așa ceva. Nu?

Cu toate că știa prea bine că se prefăcea, reacția ei începu să-l deranjeze. Îl ducea cu gândul la acele ciudate atacuri de plânsete urmate adesea de reproșurile tatălui său la adresa bietei lui mame, plânsete care reușeau de fiecare dată să îl tulbure.

Iar lui Maximilian nu-i plăcea sentimentul acela. Și totuși, cum se făcea că Lisette putea cu adevărat să plângă?

„Mama mea a fost actriță."

La naiba, ar fi trebuit să dea mai multă importanță cuvintelor ei. Era limpede că Lisette avea talentul actoricesc al mamei sale.

Fata aceea șireată reușise să îl pună la colț, iar el nu avea ce să facă, întrucât risca să îi pună în gardă pe soții Greasley.

Abia se abținu să nu o facă. Lisette juca murdar și merita să suporte consecințele. Merita să o facă să plătească. La urma umeri,

îi spusese că nu-i păsa ce credeau oamenii despre ea. Ba chiar se oferise să joace rolul de amantă.

Cu toate acestea, preferase să se dea din pragul ușii, ca să nu o vadă vecinii în cămașă de noapte. Și se făcuse roșie în obraji.

În ciuda faptului că voia să pară neafectată, nu era tocmai imună la opinia publică. Iar cavalerul din el nu avea de gând să o facă de râs în fața soților Greasley.

În timp ce Greasley continuă să-i jure soției sale iubire veșnică, Maximilian se dădu mai aproape de Lisette și îi șopti la ureche:

– Bine, fie, ai câștigat. De data asta. Nu mai plânge! Nu o să mai pun nici o întrebare în legătură cu fratele tău.

Lisette trase aer în piept și își duse batista la ochi, care erau cu adevărat roșii, după care îi aruncă un mic surâs triumfător.

Apoi surâsul se risipi, iar ea ridică spre el doi ochi scăldați în lacrimi care ar fi făcut-o mândră pe mama ei actriță.

– Ah, dragul meu Max, mulțumesc că ai spus asta. Te iert.

Max abia se abținu să nu-și dea ochii peste cap, în timp ce ea îl luă de braț și își odihni capul pe umărul lui.

– Mărturisesc că sunt foarte obosită. Vreau să dorm puțin.

După care chiar adormi. Sau se prefăcu adormită. El nu avea de unde să știe. În timp ce Greasley reuși să-și liniștească soția, iar câteva șoapte intime deveniră singurele zgomote din trăsură, Maximilian își dădu seama că subestimase profund hotărârea domnișoarei Bonnaud de a-și proteja fratele.

Ca să nu mai vorbim de abilitatea ei de a-i păcăli pe cei din jur.

Max o privi lung. Adevărul era că se dovedise a fi o actriță mult mai talentată decât și-ar fi închipuit. Oare se lăsase păcălit de ea, oare chiar complotase cu Bonnaud? Încercaseră amândoi să îl tragă pe sfoară?

Nu, servitorul pe care îl trimisese în dimineața aceea pe Bow Street cu siguranță ar fi descoperit o legătură între ea și fratele ei. Și, cu toate că de data aceasta dăduse o reprezentație memorabilă, la Golden Cross, când dăduse nas în nas cu doamna Greasley, rămăsese fără grai. În plus, nici ea și nici Bonnaud nu ar fi avut cum să afle că el avea să dea buzna în casa lui Manton în dimineața aceea.

Brusc, își aminti cuvintele ei de mai devreme. „Aș putea să fiu unul dintre oamenii lui Dom."

Își intrase în rol, încerca să-și testeze capacitățile. Și o făcuse foarte bine.

Ei bine, poate că de data asta reușise să îl pună la punct, dar era hotărât să nu o lase să repete scena. Nu-i plăcea să fie considerat un prost și cu siguranță nu suporta ideea de a continua șarada fără să știe ce punea fata la cale.

De acum înainte, trebuiau să cadă la un acord. Era liberă să păcălească pe oricine le ieșea în cale. Dar nu pe el. Măcar între ei să rămână adevărul.

Un zâmbet îi înflori pe chip când își dădu seama că știa exact cum să se asigure de lucrul acesta. Domnișoara Bonnaud avea să afle cât de curând că jocul ei putea fi jucat în doi.

Capitolul 5

Lisette reuși cu greu să adoarmă când doamna Greasley începu din nou să trăncănească.

– Domnule Kale, dacă nu te deranjează că te întreb, cu ce se ocupă mai exact administratorul unei moșii?

Lisette așteptă cu sufletul la gură reacția ducelui. Se încăpățânase să nu accepte sugestia ei, iar în clipa aceea nu putea să sară în ajutorul lui, dat fiind că se prefăcea că doarme.

– Este responsabilitatea mea să strâng arenda, răspunse Lyons fără nici o problemă, spre surprinderea ei. În plus, trebuie să fac inventarele, să supraveghez fermele, registrele proprietății...

Și, în timp ce continuă să enumere o serie de atribuții, Lisette se minună de cunoștințele lui. Sigur nu ar fi avut cu ce să-l ajute. Tatăl ei obișnuia să-i spună că administratorul moșiei lor se ocupa de toate, neștiind exact tot ce făcea acesta. Iar tatăl ei fusese un simplu viconte. Bănuise că un duce înstărit și cu proprietăți vaste știa chiar mai puține detalii despre administrarea moșiei sale, neavând nevoie să cunoască astfel de informații.

Doar că în cazul lui Lyons se înșelase amarnic. Domnul Greasley continuă să îi pună și alte întrebări, iar ducele răspunse cu ușurință la fiecare în parte. Uluitor!

În timp ce bărbații își continuară discuția despre îngrădirea pământurilor, terenuri și alte astfel de lucruri care o depășeau cu desăvârșire, glasul lui Lyons și legănatul trăsurii o făcură să aţipească. La urma urmei, se culcase târziu și se trezise devreme. Și nu aveau să ajungă prea curând în Brighton.

Se trezi ceva mai târziu, în trăsura aceea întunecată, în brațele ducelui. Capul îi alunecase la pieptul lui, iar brațul se odihnea în jurul taliei lui.

Șocată, sări ca arsă, roșie în obraji, iar el îi dădu drumul.

– Unde suntem? întrebă ea, încercând să-și vină în simțiri.

– La intrare în Brighton, răspunse el pe tonul acela răgușit care trezea ceva în ea.

Nici nu îndrăzni să se uite la el. Aproape că dormise în poala lui! De-a dreptul jenant! Probabil că o considera cea mai vulgară ființă din câte întâlnise.

– Ai dormit neîntoarsă, îi spuse doamna Greasley. Trebuie să fi fost tare obosită.

Femeia îi vorbi pe un ton atât de amabil, încât o făcu se tresară. La drept vorbind, se simțea puțin vinovată că cearta inventată dintre ea și „soțul" ei dusese la o ceartă cât se poate de adevărată între domnul și doamna Greasley. Totuși, păreau să se fi împăcat între timp. Femeia se sprijini ușor de el, iar el nu încercă să se ferească.

Lisette își îndreptă privirea spre fereastră. Slavă Domnului că drumul acela de coșmar era aproape de final. Incidentul cu soții Greasley era o nouă dovadă că avea să-i fie imposibil să călătorească în siguranță.

Ducele își dăduse și el seama de acest lucru și încercase să profite. Nu avea de gând să se păcălească singură că mica ei sceneță îi dăduse vreun avantaj. Nu făcuse decât să amâne inevitabilul, atâta tot. Lui i-ar fi fost foarte ușor să pună punct întregii prefăcătorii de îndată ce își dăduse seama că ar fi putut să afle adevărul de la soții Greasley. Ar fi putut să le mărturisească faptul că nu erau cu adevărat căsătoriți și să-i întrebe pe șleau tot ce voia să știe. Într-o singură clipită, ar fi putut să-i ruineze pe ea și, cel mai probabil, și afacerea lui Dom.

Și atunci de ce nu o făcuse? Pentru că era un bărbat onorabil?

Probabil pentru că își dăduse seama că soții Greasley nu știau îndeajuns de multe. Slavă Domnului că le povestise în trecut atât despre Toulon, cât și despre Paris și că ambele orașe erau în colțuri

diferite alte țării! În caz contrar, nu avea nici o urmă de îndoială că Lyons cel arogant ar fi lăsat-o în Brighton și ar fi plecat singur în căutarea lui Tristan fie în Toulon, fie în Paris.

De data asta, reușise să scape basma curată. De data asta.

Din fericire, șansele să-i iasă în cale alți vecini erau infime. Așa că, odată ce aveau să-și ia la revedere de la soții Greasley, nu mai exista nici o șansă să fie recunoscută, cel puțin în drum spre Paris.

Fără doar și poate, Lyons nu avea să o abandoneze în Franța. Ar fi fost de-a dreptul josnic, iar el era un bărbat onorabil.

De cele mai multe ori.

Simți un fior pe șira spinării când își aminti cum o ținuse în brațe. Sau felul în care se jucase mai devreme cu mâna ei. Ar fi trebuit să se elibereze din strânsoarea lui. De ce nu o făcuse?

Pentru că fusese un gest atât de... intim. Nici un alt bărbat nu o mai ținuse vreodată așa de mână, într-o manieră atât de îndrăzneață și totodată atât de iubitoare. Reușise să o lase fără cuvinte. Chiar și acum, când încă îl ținea de braț și îi simțea piciorul lipit de al ei, avea aceiași fluturi în stomac pe care îi simțise când îi mângâiase mâna.

Tresări. Skrimshaw avea dreptate. Trebuia să fie cu băgare de seamă. Ducele fusese cel care se prezentase ca fiind soțul ei, ceea ce schimba totul. Acum nu mai avea nici un motiv să o trateze ca pe o soră ori să doarmă în camere separate... nicăieri.

Simți cum i-o ia inima la trap la gândul că avea să petreacă mai multe nopți pe drum, singură într-o cameră cu el.

Dumnezeule, trebuia să fie cu băgare de seamă!

Aruncă o privire spre el. Avea o expresie imposibil de citit. După spectacolul pe care îl dăduse, se așteptase să-l vadă mâniat. În schimb, el își acceptase înfrângerea și se comportase de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, ceea ce o pusese din nou în gardă. Bărbatul acela plănuia ceva, dar ce?

În scurt timp, ajunseră la han. Soții Greasley își luară la revedere de la ei, iar doamna Greasley reuși să o surprindă când îi șopti:

– Draga mea, să nu îl lași să te intimideze. Dacă nu îi ții piept de la început, o să-ți facă doar rău.

Sfatul acela înțelept din partea unei femei care era limpede că știa să-și joace bărbatul pe degete o năuci. Oare reușise doamna Greasley să vadă mai multe detalii despre relația dintre ei decât

și-ar fi imaginat Lisette? Sau era pur și simplu genul de sfat pe care îl dădea oricărei femei proaspăt căsătorite?

Nu mai conta. Tot ce avea Lisette de făcut era să supraviețuiască prezenței ducelui îndeajuns de mult cât să îl scoată pe Tristan din belele. Iar problema nu era să-i țină piept când încerca s-o intimideze. În situații de genul acela știa foarte bine cum să o facă. Periculos era când se purta frumos cu ea.

Oare acela era scopul lui? Să o impresioneze cu bunătatea?

Își petrecu următorul ceas încercând să-și dea seama care era jocul lui, în timp ce el rezervă o odaie la hangiu, cumpără biletele spre Dieppe, trimise bagajele în cameră și ceru să li se aducă de mâncare. Exact ceea ce se presupunea că nu făcea un om de rând. Dar era clar că nu avea nici cea mai mică idee cum călătoarea un om de rând.

Totuși, regulile se schimbaseră după ce pretinsese a fi administrator de moșie, căci astfel de bărbați aveau, de regulă, îndeajuns de mulți bani încât să-și permită o cameră decentă într-un han. Și cu siguranță că erau obișnuiți să dea ordine.

Se văzu nevoită să recunoască faptul că dăduse dovadă de multă înțelepciune când alesese să joace rolul acesta – un rol la granița dintre nobili și negustori. Cu toate că se presupunea că muncește ca să-și asigure traiul de zi cu zi, poziția lui presupunea o anumită eleganță și pricepere. Asta însemna că accentul lui nu mai era chiar atât de ciudat și că anumite cunoștințe nu mai erau tocmai greu de crezut. În plus de asta, știa prea bine că el cunoștea suficiente detalii despre acel rol ca să-l poată juca.

Ce o deranja mai tare era că habar n-avea cum să-și joace rolul de soție. Oare o soție adevărată trebuia să-l lase să se ocupe de toate fără să-și dea cu părerea? Odată ce aveau să ajungă în cameră, ar fi făcut bine să se plângă de faptul că încăperea era prea mică?

Slavă Domnului că primiră o odaie cu două încăperi, un dormitor și un salon. Cumva, nu se mai simți atât de speriată la gândul că avea să rămână singură cu el. Unul din ei avea să doarmă pe canapea, iar celălalt pe pat. Nu erau nevoiți să stea în același loc – principala ei temere.

Probabil că el se îngrijise de asta, motiv pentru care îi rămase profund recunoscătoare.

De îndată ce hangiul ieși pe ușă, grăbit să le pregătească cina, ducele se dezbrăcă de haină, după care se duse la urcior, turnă puțină apă în lavoar și începu să se spele pe mâini.

În încăpere se așternu o tăcere grea.

– Presupun că trăsurile publice ți se par teribil de murdare, zise ea în timp ce își dădu jos pelerina, abia așteptând să se spele și ea pe mâini.

– Călătoritul mi se pare murdar, indiferent de mijloace.

Se șterse apoi pe mâini, după care se întoarse cu fața spre ea, se sprijini de mobilierul masiv de lemn care adăpostea lavoarul și își încrucișă brațele la piept.

Expresia lui de neclintit îi dădu motive de îngrijorare, dar încercă să le ignore.

– Ai dreptate, rosti ea, după care își deschise valiza, hotărâtă să păstreze un aer cât se poate de nonșalant.

– Mi-a plăcut spectacolul pe care l-ai dat în trăsură, spuse el în cele din urmă. Am fost impresionat.

Ceva îi spunea că nu aștepta un „mulțumesc" din partea ei.

– Ți-ai făcut-o cu mâna ta, zise ea, încercând să se apare. N-am avut încotro. Am stabilit că o să te ajut să îl găsești pe Tristan dacă mă lași să vin cu tine. Doar nu te aștepți să-i pun în pericol siguranța dezvăluindu-ți înainte de timp locul unde se află.

Cu toate că îi vorbise pe un ton din ce în ce mai încrezător, privirea lui nu se schimbă o clipă. Continuă să se uite lung la ea, fixând-o cu privirea.

O privire care o neliniști.

– Știi prea bine că, de îndată ce-ți spun unde se află, o să mă lași și o să pleci singur.

– Așa este.

Lisette făcu ochii mari. Nici măcar nu se obosise să nege.

– Ei bine, nu pot să te las să faci asta. Trebuie să-l protejez pe fratele meu.

– Chiar așa? zise el, îndepărtându-se de comodă. Ceva mă face să cred că ai un țel mai întunecat.

Cuvintele lui o luară total pe nepregătite.

– Un țel mai întunecat? repetă ea, simțind cum îi îngheață sângele în vene.

– După prima noastră discuție, am presupus că nu ești implicată în planul fratelui tău. Dar mica scenetă de astăzi mi-a demonstrat că ești expertă în arta prefăcătoriei. Cum pot să fiu sigur că discuția noastră din dimineața asta nu a fost o farsă? Că nu încerci să mă duci departe de Londra pentru că pui la cale ceva înfiorător?

„Țel întunecat? Expertă în arta prefăcătoriei?" Bărbatul acela o credea o escroacă!

– Cum poți să mă acuzi de așa ceva? Nu aș face niciodată așa ceva.

– Ce motive am să te cred? zise el, îndreptându-se spre ea cu o privire amenințătoare. Ai dovedit deja că ești o actriță talentată. Se prea poate ca tu și fratele tău să fi făcut acest plan împreună.

– Poftim? De ce? De ce aș face așa ceva?

– Tocmai asta vreau să aflu, spuse el furios. Ar trebui să te arunc în temniță până ce hotărăști să-mi spui tot adevărul.

– Toate astea doar pentru că pot *să plâng* la comandă? exclamă ea.

– Pentru că încerci să mă tragi pe sfoară, replică el.

Bărbatul acela avea să o arunce în închisoare doar pentru că era o actriță bună. Dumnezeule, urma să se aleagă praful de Manton's Investigations! Dom nu avea să i-o ierte niciodată!

– Îți jur că nu e vorba de asta, spuse ea cu sufletul la gură. Știi prea bine de ce am insistat să mă iei cu tine. Nu știu de unde ți-a venit ideea că aș fi o escroacă, dar este cât se poate de departe de...

Brusc, ducele izbucni în râs. Lisette îl privi șocată, ceea ce îl făcu să râdă și mai tare. Abia reuși să se oprească din râs, cât să spună:

– Află că nu ești singura care se pricepe la actorie.

Iar în clipa aceea înțelese exact ce se petrecea. Încerca să se răzbune pe ea pentru reprezentația din acea după-amiază.

Nervoasă, se uită urât la el și exclamă:

– Ești un om *îngrozitor,* absolut îngrozitor! Cum îndrăznești să mă sperii în felul ăsta? Ar trebui să...

Maximilian se aruncă pe canapea, râzând în hohote și abia reușind să vorbească:

– Nici nu poți să-ți imaginezi cum arătai când am zis de... închisoare.

Lisette se năpusti asupra lui și îl plesni peste mână.

– Să știi că nu e deloc amuzant!

Urmă un nou val de râsete.

– Ba da, ripostă el ținându-se de burtă.

Lisette îl fixă cu privirea, după care luă urciorul și îi turnă apă în cap.

Ducele sări ca ars de pe canapea.

– De ce ai făcut asta?

– Pentru că m-ai făcut să cred că o să mă trimiți la închisoare, căpcăunule!

– Căpcăun? repetă el, după care scoase din buzunar o batistă și începu să se șteargă pe față. Nu ai putut să găsești o insultă mai bună?

Ea se uită lung la el și zise:

– Ești un imbecil. Un nenorocit. *Un netrebnic!*

Maximilian rânji și spuse:

– Ai grijă! Nu uita că ești o doamnă respectabilă.

– Aproape că mi-a stat inima!

– Meriți după tot spectacolul din trăsură. Fratele meu a avut dreptate. Nu ar fi trebuit... nu ar fi trebuit să mă căsătoresc niciodată cu tine! o imită el.

Lisette aruncă urciorul gol pe canapea și își încrucișă brațele la piept.

– Poate că am inventat totul, dar să știi că nu mi-am schimbat părerea.

– Nu uita că nu a fost ideea mea, îi aminti el.

– La fel cum nu a fost ideea *mea* să ne prefacem că suntem un cuplu proaspăt căsătorit, zise ea, după care intră în cealaltă cameră, sperând să mai găsească un urcior cu apă ca să se poată spăla pe mâini.

– Ah, da, mormăi el iritat în urma ei. Sunt sigur că nu ai vrea să fii căsătorită cu un duce bogat care poate să-ți cumpere tot ce vrei, care să te plimbe prin toată lumea, cum e limpede că îți dorești.

Faptul că observase deja pasiunea ei pentru călătorit o deranjă mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Se întoarse spre el furioasă și zise:

– Nu aș accepta niciodată să fiu căsătorită cu un bărbat care să mă considere proprietatea lui, care să-mi spună când, cum, cu cine și ce să fac. Nu, mulțumesc.

Ducele își trecu degetele prin părul ud și întrebă:

– Așa vezi tu căsătoria?

– Drept o închisoare pentru femei? Da.

– Carevasăzică, nu vezi nici măcar o parte bună în asta, zise el, făcând un pas spre ea.

– Nici una.

– Înseamnă că nu vrei să ai copii?

– Mama a avut doi și nu s-a măritat niciodată, ripostă ea, cu toate că nu avea de gând să-i urmeze exemplul, lucru pe care nu era dispusă să-l recunoască vreodată în fața ducelui trufaș.

Maximilian ridică din sprâncene și spuse:

– Și, drept urmare, ai rămas fără nici un ban.

– La fel s-a întâmplat cu fratele meu vitreg, iar *el* este fiul legitim al tatălui meu. Adevărul e că în țara asta, dacă nu ești fiul cel mare, moștenești doar ce-ți lasă tatăl tău. Căsătoria nu te protejează de nimic.

– Nu e adevărat. Familia unei femei poate insista ca toți copiii să fie protejați în certificatul de căsătorie chiar și înainte de nuntă.

– Doar dacă femeia are ceva de oferit, răspunse ea. Mama lui Dom s-a căsătorit mult peste nivelul ei când l-a luat de soț pe viconte, iar familia ei nu a avut avere. Așa că nu a îndrăznit să-i ceară nimic soțului ei, nici măcar după ce și-a luat-o drept amantă pe mama. Nu a avut nici o scăpare. Femeile sărace nu au încotro.

– Bine, presupun că ai dreptate, mormăi el. Încearcă să nu te mai gândești la aspectele financiare. Nu-ți dorești un partener de viață?

– Am doi frați care n-o să mă părăsească niciodată. Îmi ajunge compania lor.

– Dar dragostea? șopti el. Nu visezi la dragoste?

Lisette își feri privirea, hotărâtă să nu-l lase să vadă că avea sentimente amestecate legate de acest subiect.

– Dragostea este lanțul pe care îl folosesc bărbații ca să țină femeile prizoniere. Îi oferă dragoste fără altceva în schimbul devotamentului ei. Din punctul ăsta de vedere, am avut de învățat de la mama. Așa că, după cum bine poți vedea, zise ea, întâlnindu-i din nou privirea, cu un zâmbet forțat, nu văd nici un avantaj într-o posibilă căsătorie.

– Ai uitat ceva, zise el, uitându-se fix în ochii ei.

– Chiar așa? ce anume?

– Dorința.

Maniera seducătoare în care rosti cuvântul acela îi dădu fiori pe șira spinării. Pentru că nu uitase de acel ultim aspect, ci pur și simplu alesese să-l ignore. Era o mare diferență.

– Dorința e un alt avantaj al unui bărbat.

Mereu își spusese asta, dar suna atât de ciudat rostind acele vorbe în fața lui!

– Nu pot să cred că ești atât de naivă. Sunt sigur că mama ta a savurat nopțile acelea în brațele tatălui tău, zise el cu o voce groasă.

– Nu am de unde să știu, nu am vorbit niciodată cu mama despre astfel de lucruri.

În afara dormitorului, mama ei dăduse întotdeauna dovadă de un comportament decent, probabil sperând că asta avea să-l convingă să o ia de soție. Dar era limpede că eșuase.

– Dar tu? Vrei să spui că nu ai simțit niciodată dorință față de un bărbat?

– Am fost sărutată de câteva ori. Dar nu am fost niciodată tentată să fac ceva mai mult. Am știut dintotdeauna că dorința îți aduce doar necazuri.

În clipa aceea, ceva se schimbă în expresia lui. Poate că o vedea ca pe o provocare. Ori era vorba despre ceva mai întunecat, mai primitiv.

– În cazul ăsta, e evident că nu ai fost niciodată sărutată așa cum trebuie.

Și, înainte ca Lisette să apuce să facă ori să spună ceva, fără să stea pe gânduri, el îi prinse chipul între palme și se aplecă asupra ei.

Fata înlemni.

– Ce crezi că faci?

– Vreau să te ispitesc, îi șopti el, după care o sărută.

Oh, Dumnezeu s-o ajute! Își lipi buzele de gura ei într-un sărut fierbinte și pătimaș, iar în clipa aceea Lisette simți din nou fluturi în stomac. Începu să se învârtă lumea cu ea, părând că patima, dorința și nevoia erau perfect normale.

La un moment dat, probabil că deschise gura, iar el își strecură limba printre buzele ei, luând-o prin surprindere. Se topi în sărutarea lui și urmă un dans mult mai intim decât felul în care îi mângâiase mâna mai devreme.

Nu ar fi trebuit să-l lase să facă asta, nu ar fi trebuit să se lase sărutată de aventurierul acela necugetat pe care îl văzuse în dimineața

aceea, dar nu se putu abține. O făcea cu atâta pricepere! Cu fiecare mișcare a limbii, deveni tot mai conștientă de prezența lui masculină – era genul de bărbat care îi făcea inima să bată mai tare, și sângele să fiarbă în vene. Îi simți parfumul scump, o armă atât de amețitoare.

Cu toate că în mintea ei era scandalizată de sărutul lui sălbatic, trupul ei voia doar să se lipească de el, să se topească în focul acela pe care reușise să-l stârnească în ea. Iar dorința de a simți mai mult o înspăimântă.

Se desprinse din sărutarea lui și șopti:

– Nu, te rog...

Doar că el nu păru că ar fi auzit-o, căci continuă să îi sărute obrazul, urechea, după care o mușcă ușor de lobul urechii. Oare chiar avea de gând să o devoreze cu totul?

– Nu, te rog... repetă ea, iar când el refuză din nou să răspundă, adăugă: Max, nu!

De data asta, reuși măcar să-i atragă atenția și își dezlipi buzele de urechea ei.

– De ce nu? șopti el.

– Pentru că nu vreau.

Se dezlipi de ea și îi aruncă o privire mânată de dorință, cu răsuflarea tăiată.

– Ești sigură? o întrebă el.

Nu era sigură deloc. Iar când ezită să-i răspundă, el profită de ocazie și o sărută din nou. Doar că de data asta își lăsă mâna să alunece pe talia ei și o trase spre el, ca să simtă cât de mult o dorea, prin țesătura umedă a vestei și a cămășii, ca să simtă dorința aceea tare și hotărâtă. Neliniștitor.

Divin. Sărutările lui pătimașe o lăsară fără aer. Se prinse apoi de umerii lui, lăsându-se să alunece în starea aceea de visare atât de seducătoare, unde singurul lucru care conta era că el săruta chiar mai bine decât și-ar fi imaginat vreodată.

Deci *asta* era dorința. Îmbătătoare, nebună și cât se poate de ispititoare. Ceea ce o făcea și mai primejdioasă. Oh, atât de primejdioasă!

O sărută din nou cu limba, invitând-o să se alăture, să se joace, stârnind-o mai mult decât și-ar fi putut imagina. Nici un alt sărut nu reușise vreodată să o tulbure în felul acela. își lăsă mâinile să alunece

în jurul gâtului lui și își lipi trupul de el. Iar el continuă să o sărute cu patimă.

Deodată, bătu cineva la ușă.

Lisette înlemni și se dezlipi de el. Rămaseră pe loc, uitându-se lung unul la celălalt, amândoi încordați.

– Domnule Kale, se auzi o voce pe coridor, v-am adus cina.

Max își dădu ochii peste cap, după care strigă:

– Ah, da. Intră!

Un servitor intră grăbit cu o tavă mare în brațe. Părând să nu bage de seamă tensiunea din încăpere, lăsă pe masă farfuriile, după care făcu o plecăciune și plecă, grăbit probabil să se ocupe de ceilalți oaspeți care sosiseră mai devreme cu trăsurile.

De îndată ce servitorul închise ușa în urma lui, Lisette îi spuse în șoaptă:

– Trebuie să-mi promiți că n-o să mai faci niciodată asta.

– De ce? întrebă el cu o privire înfierbântată.

Lisette își feri privirea, neîndrăznind să se uite în ochii aceia fierbinți.

– Pentru că nu am de gând să ajung amanta unui duce. Mi-a ajuns să știu că mama și-a distrus viața de dragul unui bărbat care nu a iubit-o niciodată. Nu am de gând să îi calc pe urme.

– Ah, *asta* pot să înțeleg. Mi-era teamă că o să-mi spui că nu simți dorința dintre noi, zise el, uitându-se lung la ea, văzând limpede ce încerca ea să ascundă. Și am fi știut amândoi că minți.

Ar fi dat orice să poată nega, să îi spună că se înșela amarnic, că era atât de arogant.

Doar că nu o spusese pe un ton arogant. Iar ea nu avea obiceiul de a nega ceva ce era adevărat.

– Accepți să nu mai faci asta niciodată? Să... nu mă mai săruți niciodată?

– Doar dacă accepți și tu să faci ceva pentru mine.

– Ce anume? întrebă ea, încolțindu-l cu privirea.

– Să nu mă mai minți niciodată.

Lisette îl privi șocată.

– Nu te-am mințit, zise ea, știind prea bine că nu îl mințise nici măcar o dată, ci doar omisese părți din adevăr.

– În după-amiaza asta, când ai izbucnit în lacrimi, preț de o clipă, spuse el iritat, nu am putut să-mi dau seama dacă te prefaci sau nu.

Știam, bineînțeles, că te prefaci, dar a părut totul mult prea real. A fost îngrozitor. Nici cu tatăl meu nu reușeam să-mi dau niciodată seama dacă... Dar se opri și brusc adoptă un aer nonșalant. Înțeleg că, atunci când ți-ai asumat acest *rol*, am știut că o să fii nevoită să spui lucruri neadevărate. Dar când suntem doar noi doi, vreau să am siguranța că *mie* îmi spui doar adevărul, că ești sinceră *cu mine*. Îmi promiți?

– Da, bineînțeles.

Oare de câte ori fusese mințit în viața lui ca să simtă nevoia să spună asta? Ca să fie atât de deranjat de lacrimile ei false? Ce se întâmplase între el și tatăl lui?

Ar fi dat orice să afle, dar era evident că el nu voia să vorbească despre acest lucru.

– Mulțumesc, zise el încordat. În cazul ăsta, rămâne stabilit.

– Perfect.

Slavă Domnului! Ultimul lucru de care avea nevoie era să se lase din nou învăluită de farmecele lui senzuale, doar ca să-și facă el plăcerea. Căci ce alte motive ar fi avut? Bineînțeles că nu avea de gând să o ia de soție.

Dar, după ce se pregătiră de cină, în atmosfera aceea tensionată, plină de dorință, își dădu seama că, pentru o parte absurdă din ea, nici nu conta daca avea sau nu să o ia de soție.

Și că nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să o sărute din nou.

Capitolul 6

Luară cina într-o atmosferă extrem de încordată. Nici nu era de mirare, își spuse el. La urma urmei, cu doar câteva clipe mai devreme, o sărutase cu atâta patimă. Nici unul din ei nu avea cum să uite asta.

Ah, și ce buze delicate și incredibil de dulci! Se așteptase ca ea să se împotrivească, să se scandalizeze. Cu siguranță, el nu sperase la explozia aceea de căldură care îi cuprinsese pe amândoi când își lipise buzele de gura ei. Măcar acum se convinsese că și ea se simțea atrasă de el. Căci nu se ferise să răspundă sărutărilor lui.

Gândul acela îl excită din nou – ar fi dat orice să o atingă, să o mângâie. Pielea ei era delicată ca petalele de trandafiri și mătăsoasă, cum și-ar fi dorit orice bărbat. Ah, ar fi dat orice să o întindă pe canapeaua aceea și să-i arate adevărata dorință!

Clocoteau încă în el patima, dorința de a o săruta cu putere, cu intensitate și cu...

Pasiune. Nu se considerase niciodată un bărbat pasional. Viața părinților săi fusese învăluită în prea multă pasiune, prea multă emoție și prea mult haos, motiv pentru care își făcuse un țel din a-și controla trupul și mintea și de a-și ține sentimentele prizoniere în fortăreața inimii sale.

Ah, bineînțeles că își satisfăcuse dorințele la nevoie – el și prietenul său, Gabriel Sharpe, făcuseră multe nebunii în viața lor, dar nu prea des. Nu fusese niciodată tocmai dornic să meargă la dame, știind prea bine că așa se alesese tatăl său cu sifilis. La vremea respectivă, i se păruse ciudat, căci tatăl său nu păruse niciodată genul de bărbat care să meargă la cocote, dar poate că i se întâmplase în tinerețe.

Tatăl lui avusese mare noroc, căci boala nu produsese efecte pe termen lung, dar Maximilian preferase să nu-și riște viața. Mai ales că nu găsise niciodată satisfacție în aventurile pasagere. Fusese ceva pur și simplu fizic, o nevoie pe care trebuia să și-o satisfacă, o sete ce trebuia stăvilită.

Doar că pe Lisette nu o sărutase doar ca să-și astâmpere pofta. Femeia aceea blestemată reușise să-i intre pe sub piele cum nici o altă femeie nu o mai făcuse.

Așa că răsuflă ușurat când ea îi ceru să pună punct poveștii înainte să se ajungă la altceva. Pentru că deja începuse să simtă că își pierdea controlul. Iar gândul acela îi amintea că risca astfel ca, într-o bună zi, să ajungă la fel ca tatăl său, fără nici un control asupra propriilor simțuri.

Iar acela nu era un gând tocmai plăcut.

Vru să-și pună al treilea pahar de vin, dar se răzgândi. Nu era noaptea în care să-și înece amarul în băutură.

Lisette își plimba degetele pe propriul pahar de vin.

– Să înțeleg că ți s-a întâmplat să fii mințit de cei din jur.

La naiba! Ar fi trebuit să-și dea seama că fata era prea isteață ca să nu priceapă de ce avusese pretenția aceea.

– Da, răspunse el, hotărât să nu mai spună altceva.

Doar că ea insistă:

– Cine ar îndrăzni să mintă un duce?

Max izbucni în râs.

– Aproape toată lumea. Servitorii mei sunt în stare să-mi zică orice ca să nu mă supere, negustorii îmi spun orice vreau să aud ca să mă convingă să cumpăr ceva, mamele pretendentelor mele nu se dau în lături de la nimic ca să pună mâna pe un duce drept ginere și familia mea...

Dar se opri la timp. Nu ar fi trebuit să spună una ca asta. Însă fata aceea, cu firea ei atât de deschisă, reușea cumva să scoată totul de la el.

– Familia ta? îl întrebă ea, hotărâtă să nu se dea bătută.

Max încercă să inventeze o explicație.

– Am câteva verișoare nemăritate care se plâng adesea că trăiesc în sărăcie, în speranța că o să le plătesc datoriile la masa de joc. Ca să salvez numele familie Cale, desigur.

– Și o faci?

– Uneori. Depinde de verișoară. Și de datorie.

– Desigur, rosti ea, îndreptându-și spatele. M-am gândit că poate făceai referire la părinții tăi.

Da, despre ei era vorba, doar că nu avea de gând să-i mărturisească asta, căci asta ar fi însemnat să-i explice de ce îl mințiseră.

Lisette continuă să se joace cu paharul cu degetele ei lungi și subțiri.

– Pe mine părinții m-au mințit adesea.

Mărturisirea ei directă îl luă prin surprindere.

– În legătură cu ce?

– Ei bine, tata m-a mințit că o să se căsătorească cu mama într-o bună zi, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată. Iar mama m-a mințit spunându-mi că tata ne iubea la nebunie.

– Dar poate că așa a fost.

– Atunci s-ar fi îngrijit de noi, zise ea furioasă. Și s-ar fi asigurat că n-o să fim niciodată nevoiți să plecăm din casa noastră chiar a doua zi după moartea lui.

Dumnezeule!

– Cum e posibil? Știu că fratele tău mai mare v-a lăsat fără bani, dar sunt sigur că tatăl tău a semnat un acord cu mama ta prin care să vă lase măcar casa.

– Din păcate, nu. Mama era tânără și naivă când s-au cunoscut în Franța. Avusese un sezon spectaculos în teatru, după care i-a ieșit în cale acest viconte chipeș, care i-a promis că o duce în Anglia, departe de războaie și de sărăcia în care trăia familia ei. În momentul acela, sunt sigură că ar fi fost în stare de orice doar ca să fugă din Franța, chiar și să plece cu un bărbat însurat. Așa că nu a semnat nici un document. Își feri apoi privirea și continuă cu o voce slabă: Chiar înainte să moară soția lui, toată lumea știa că mama îi era amantă. Cred că a trăit cu impresia că, în cele din urmă, avea să o ia de soție, mai ales după ce s-a născut Tristan. S-a agățat de promisiunea aceea pe toată perioada războiului, chiar și când i-a spus că nu vrea să riște un scandal căsătorindu-se cu o franțuzoaică. Iar după ce s-a terminat războiul, a mințit-o spunându-i că aveau să facă o nuntă mare de îndată ce Dom putea să-și clădească o carieră în avocatură sau după ce George avea să se căsătorească. De fiecare dată invoca un motiv ca să nu se țină de cuvânt. După care, spuse ea furioasă, a murit pe neașteptate, și asta a fost tot. Oftă și adăugă: I-a fost întotdeauna teamă de scandal și de faptul că avea să le facă viața grea fiilor săi legitimi. Și presupun că și-a închipuit că avea timpul de partea lui. Avea doar 53 de ani când a murit.

Ceea ce însemna că nu era tocmai tânăr, lucru de care Lisette probabil fusese conștientă.

– Dar un bărbat de vârsta lui să fie atât de neglijent față de binele copiilor săi, fie ei ilegitimi, fie nu...

– Ah, tocmai așa era tatăl meu, neglijent, zise ea oftând. L-am iubit din toată inima, dar știu că era genul de bărbat care prefera să cutreiere lumea, în căutarea aventurii. Îl vedeam doar când se plictisea de hoinărit. Atunci se întorcea cu daruri și povești, după care, doar câteva săptămâni mai târziu, pornea din nou la drum.

Maximilian cunoștea prea bine genul acela de bărbați, cei care puneau mai mult preț pe propriile lor așteptări și dorințe decât pe responsabilități. Doar că el nu era deloc așa și simți nevoia să o convingă de acest lucru.

– Acesta e motivul pentru care nu ai încredere în bărbații de rang înalt? Pentru că ți-e teamă că nu poți avea încredere în ei?

– Da. Și pentru că au tendința să mintă.

– Eu nu sunt așa.

Lisette se uită lung la el.

– Niciodată?

– Niciodată. Nu aș avea de ce să fac asta, zise el cu zâmbetul pe buze. Sunt duce. Spun exact ce am pe suflet, iar toată lumea trebuie să accepte.

De data aceasta, Lisette izbucni în râs, exact ce își dorise el.

– Da, mi-am dat seama după cum ai dat buzna în casa mea.

– Ah, dar tot ai reușit să ieși învingătoare din întâlnirea aceea!

– Așa este, zise ea zâmbind. Dar nu pentru mult timp. Astăzi ai fi fost în stare să mă lași pe drum dacă ai fi aflat de la mine sau de la soții Greasley unde se află Tristan. Nu-i așa?

– Așa este, dar să știi că nu te-aș fi lăsat pe drum, să te descurci singură. Te-aș fi urcat într-o trăsură cu destinația Londra și l-aș fi plătit bine pe vizitiu să te ducă în siguranță până în fața biroului Manton's Investigations.

Lisette se uită lung la el pe sub genele întunecate și groase.

– De ce nu le-ai spus soților Greasley adevărul despre noi? Pentru că ți-ai dat seama că ei nu știu nimic sau pentru că... dădu ea să zică, dar se opri, ferindu-și privirea. Nu, nu contează.

– Chiar crezi că ți-aș fi făcut vreun rău? întrebă el, vizibil iritat. Chiar crezi că aș fi fost în stare să te fac de râs în fața vecinilor tăi, să îți distrug viața respectabilă de pe Bow Street?

Lisette continuă să se joace cu furculița, neîndrăznind să se uite în ochii lui.

– Nu, presupun că nu. Însă știu că nu ești încântat de situația asta și ți-ar fi fost foarte ușor să profiți de ocazie ca să scapi de mine.

– Nu în felul ăsta. Să știi că nu suntem toți ca tatăl tău sau ca fratele tău mai mare.

– Mi-am dat seama, rosti ea, zâmbind în lumina focului din șemineu. Știi mai multe despre moșia ta imaginară decât a știut tata vreodată despre a lui, cea adevărată.

– Asta pentru că nu e vorba despre o moșie imaginară. Chiar am o proprietate în Devonshire. Cu multe oi. Vezi? După cum ți-am mai spus, eu nu mint niciodată.

În cele din urmă, Lisette înălță capul, dar numai ca să-i arunce o privire sceptică.

– Nu uita că nu ești cu adevărat un administrator de moșie!

– Bine, fie, mormăi el, dar nu poți să mă învinovățești pentru minciuna asta. Tu ai fost cea care m-a împins de la spate. Ți-am spus de la bun început că nu vreau să joc un rol.

– Așa este, recunoscu ea. În plus, spre deosebire de mine, ai dat dovadă de înțelepciune când ai hotărât că e mai bine pentru tine să joci rolul unui administrator decât al unui negustor de bumbac. Am presupus că ești la fel de neștiutor ca tatăl meu când vine vorba de mersul treburilor la moșie. Sau la fel ca George.

– Vrei să spui că Rathmoor nu se îngrijește de proprietatea lui?

Lisette pufni și zise:

– După ce a moștenit moșia, a reușit să se pună rău cu toți oamenii competenți care lucrau pentru tata, inclusiv cu domnul Fowler, fostul administrator. Apoi a mărit arendele, astfel încât mulți din arendașii care au locuit ani întregi pe pământul acela s-au văzut nevoiți să plece. Totul s-a dus pe apa sâmbetei.

Cuvintele ei reușiră să-i stârnească brusc curiozitatea.

– Cum de știi toate aceste lucruri? Am crezut că tu și frații tăi n-ați mai pus piciorul pe moșie de mulți ani.

– Dom încearcă să rămână la curent, răspunse ea. Dacă o să se facă dreptate, iar George o să moară prematur, Dom o să fie nevoit să culeagă rămășițele. Așa că are un spion care îl ține la curent cu tot ce se întâmplă în Yorkshire.

– Ah, foarte înțelept din partea lui, zise el, așezându-se comod în scaun. Chiar ești apropiată de Manton și de Bonnaud, nu-i așa?

Lisette răspunse cu un zâmbet timid.

– Între Dom și Tristan e o diferență doar de un an, așa că au crescut împreună. Dat fiind că mama lui Dom a murit la nașterea lui, mama mea i-a devenit o a doua mamă. Băieții obișnuiau să se joace împreună, iar eu îi adoram pe amândoi, așa că uneori mă lăsau să merg cu ei la joacă. Tata nu a încercat niciodată să ne țină ascunși. Ba chiar ne-a încurajat să fim cu toții o familie mare și fericită. Poate că a fost o greșeală din partea lui, dar...

– Ducele de Clarence, actualul moștenitor al tronului, nu și-a ascuns niciodată cei zece copii ilegitimi pe care îi are cu o actriță englezoaică, așa că nu văd ce motive ar fi putut avea tatăl tău să-i ascundă pe cei doi pe care i-a avut cu o actriță franțuzoaică. Făcu apoi câteva

calcule în minte și zise: Dacă îmi aduc bine aminte, Bonnaud e doar cu doi ani mai mare decât tine, nu-i așa?

– De fapt, sunt trei ani diferență între noi.

– Și, din câte îmi dau seama, nu se ferește să le facă necazuri fraților săi.

– Știu că așa s-ar părea, zise ea, dar să știi că nu e deloc cum ți-l imaginezi tu.

– Încă nu am văzut nici o dovadă în acest sens.

Lisette își dădu ochii peste cap și zise:

– Pe când avea patru ani și o teamă de câini, Tristan era cel care mă cocoța pe umerii lui de fiecare dată când se apropia vreo potaie de mine. La șapte ani, Tristan a fost cel care s-a luat la bătaie cu trei băieți din sat pentru că au desenat pe cea mai frumoasă pelerină a mea. Iar la opt ani, tot el a fost cel care m-a învățat să scriu și să citesc.

– De ce nu a făcut mama ta asta?

– Știa să citească doar în franceză. Tata vorbea bine franceză, așa că presupun că nu a văzut nici un motiv să își perfecționeze engleza. În plus, tata mereu mi-a promis că o să mă dea la școală, zise ea pe un ton dur. Bineînțeles, odată ce avea să se sfârșească războiul și să se căsătorească cu mama, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată.

Max știa prea bine cum era să fii mințit în repetate rânduri de părinții în care îți puseseși toată încrederea, dar rămase șocat de ideea că un părinte putea fi atât de neglijent încât să nu-i pese dacă fiica lui știa sau nu să citească.

– Nu putea să te trimită măcar la școala din sat?

– Tristan a mers la școală, dar nu era nici o școală de fete în vecinătate, zise ea. Iar mama nu voia să mă lase să merg în sat, căci știa că oamenii obișnuiau să-mi spună „fiica târfei franțuzoaice". Pe Tristan nu părea să-l afecteze atât de tare poreclele pe care ni le dădeau oamenii.

Maximilian aproape că lăsă să-i scape o înjurătură la gândul că o biată copilă putea fi persecutată din simplul motiv că se născuse.

– Sătenii englezi pot fi foarte încuiați la minte, mormăi el.

– Mai ales când țara e în război cu Franța, zise ea, după care se schimbă la față și continuă: După ce a murit soția tatălui meu, toate femeile din zonă au început să-l vâneze ca să le devină soț. Faptul că i-a rămas fidel „târfei franțuzoaice" le-a enervat la culme.

– Pot să-mi închipui.

– Nu am reușit niciodată să-mi găsesc locul acolo.

– Dar în Franța?

Lisette lăsă paharul de vin din mână, după care se ridică și începu să strângă masa.

– Nici acolo. Aici sunt pe jumătate franțuzoaică. Acolo eram pe jumătate englezoaică. Nu mi-am găsit nicăieri locul.

Maximilian înțelegea pe deplin. Până la moartea lui Peter, el fusese cel de-al doilea fiu, după care, peste noapte, devenise ducele în linie. Apoi tatăl său începuse să-și piardă mințile, iar el devenise moștenitorul unui blestem îngrozitor, care îl apăsa tot mai greu de la un an la altul. Ziua în care își primise titlul fusese una dulce-amăruie. Dar măcar pe atunci avusese certitudinea că era ducele de Lyons.

Și acum?

Acum nu avea nici cea mai vagă idee cine era. Iar din cauza asta, povestea cu Bonnaud îl enerva la culme.

– Să înțeleg că ești din Devonshire, zise ea, curățând farfuriile.

– Nu chiar. Nu locuiesc pe moșia mea din Devonshire, cu toate că merg adesea în vizită. Stau în Eastcote, în Marsbury House.

Lisette se uită lung la el și zise:

– Adică atunci când nu ești la locuința ta din Londra sau într-una dintre numeroasele proprietăți pe care le deții. Ai nevoie de cel puțin cinci moșii ca să te poți numi duce în toată regula.

El ar fi vrut să-i spună că majoritatea oamenilor considerau că era nepoliticos să vorbești atât de deschis despre averea cuiva. Dar probabil știa și ea asta și nu-i păsa câtuși de puțin. Lucru care i se păru cât se poate de fascinat.

– Ducele de Wellington are o singură proprietate, în caz că nu știai, îi spuse el.

– În timp ce ducele de Devonshire are opt, fără să punem la socoteală conacul lui din Londra. Ei bine? zise ea, fixându-l cu privirea. Tu câte ai? Zece? Unsprezece?

– Șapte, dacă nu punem la socoteală *conacul meu din Londra*, răspunse el iritat.

Cei din jur păreau impresionați de averea lui, în timp ce *ea* părea că o considera un defect. Și totuși, la ce să se aștepte din partea unei franțuzoaice cu o mamă sărmană ce crescuse în perioada Revoluției?

– Cât de precară a fost situația în Franța la finalul războiului? o întrebă el, încercând să abată discuția de la averea lui. Ați reușit să vă descurcați pe cont propriu în Rouen?

– Nu am locuit niciodată în Rouen, răspunse ea încruntându-se.

– Atunci în Paris, insistă Maximilian.

Lisette își încrucișă brațele la piept și se uită urât la el.

– Tocmai m-ai rugat să nu te mint. Așa că te rog să nu mai încerci să afli de unde sunt. Altfel, n-o să am încotro și o să te mint.

– Ah, în cazul aceasta, trebuie să mă săruți, nu se putu abține el să nu-i amintească.

– Doar dacă *știi* că te-am mințit, răspunse ea cu o sclipire în ochi.

– Ai dreptate, răspunse el râzând.

Era singura femeie pe care o întâlnise vreodată care nu se ferea să-i țină piept. Sau, cel puțin, singura care reușise să-i facă sângele să fiarbă în vene.

Ca în clipa aceea. Văzând-o făcându-și de lucru cu treburi domestice, își aminti că ea era femeie, iar el, bărbat, că se simțeau atrași unul de celălalt și că erau singuri în camera aceea, fiind liberi să facă tot ce își doreau.

De parcă ar fi putut să-i citească gândurile, Lisette se făcu roșie în obraji și continuă să strângă masa.

– Să știi că avem servitori care să se ocupe de asta, zise el.

– Poate doar dacă se mai aventurează vreunul dintre ei în camera noastră până mâine-dimineață, zise ea. Hanul este plin ochi, iar personalul nu pare tocmai grăbit să ne servească. În plus, nu-mi place să las mizerie.

– Ai dreptate, nu par tocmai atenți la nevoile noastre, spuse el, ridicându-se de la masă. Ar fi trebuit să vină să ne întrebe dacă mai avem nevoie de ceva. O să mă duc să le amintesc cine îi plătește.

Lisette izbucni în râs.

– Ce ți se pare așa de amuzant? răbufni el.

– Ești un administrator de moșie, ai uitat? întrebă ea amuzată. Nu cred că o să fie impresionați de pretențiile *domnului Kale* în comparație cu cele ale ducelui.

La naiba! Uitase că totul era o farsă.

– Ba o să le pese dacă le dau suficient aur.

– Ceea ce nu o să facă decât să atragă și mai mult atenția asupra noastră, dat fiind că ai luat un apartament, nu o cameră simplă.

– *Asta* e un apartament? bombăni el.

– Nu ți se pare? Acum șase luni, când am plecat spre Londra cu Dom, am înnoptat într-un han unde am împărțit nu doar odaia, ci și patul cu o femeie în vârstă pe care abia atunci am cunoscut-o, în timp ce Dom a dormit cu fiul acesteia.

– Dumnezeule, șopti el. Chiar sunt oameni care fac asta?

– Tot timpul, răspunse ea, după care îi aruncă un surâs răutăcios și adăugă: Mai puțin când vine vorba despre înstăritul domn Kale, administratorul de moșii, care își permite un apartament pentru el și soția lui, cu toate că pretinde că nu îi stă în obicei să atragă atenția.

Ducele se uită lung la ea și zise:

– Să înțeleg că te amuză situația asta, nu-i așa?

– Foarte tare, răspunse ea rânjind. Cu toate că nu ar trebui să te șicanez. Îmi place să am propria cameră, patul meu. Dar apoi se schimbă la față și zise: De fapt, o cameră în care să dorm, căci înțeleg că o să vrei să dormi *tu* în pat, iar din moment ce *nu* se pune problema patul...

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de bărbat crezi că sunt? Bineînțeles că n-o să-ți cer să împarți patul cu mine și nici nu o să te pun să dormi pe canapea. Eu o să dorm în odaia asta, iar tu în dormitor.

Lisette îl privi cu scepticism.

– Ești sigur? Canapeaua aceea nu pare tocmai confortabilă. Și, zise ea pe un ton dur, sper că nu ai de gând să te strecori în patul meu în miez de noapte.

– Nu aș face niciodată asta. Ești liberă să închizi ușa cu cheia dacă nu ai încredere în mine. Să știi că sunt capabil să nu dorm o noapte într-un pat.

– Dacă zici tu, rosti ea, după care se îndreptă spre dormitor, dar se opri la jumătatea drumului. Doar că ar mai fi o problemă. Am nevoie de ajutor ca să... Ei bine, ca să mă dezbrac de rochie și de corset.

– La naiba, mormăi el, imaginându-și deja cu înfierbântare cum avea să o dezbrace de haine.

Lisette se întoarse cu fața spre el, roșie în obraji.

– Ce să facem?

– Mă duc să chem o servitoare, zise el, grăbindu-se spre ușă.

– Ar fi cel mai bine, mulțumesc, spuse ea, vizibil ușurată. Cu toate că s-ar putea să li se pară ciudat că nu vrei să-ți ajuți soția.

– Nu contează, zise el, ieșind din cameră.

Doar că, odată ce coborî scările, dădu peste un haos de nedescris. Se părea că sosise un baronet bogat, cu o droaie de prieteni, dornici să se bucure de tot ce avea de oferit orașul Brighton, iar toți angajații de la han roiau în jurul lor. În scurt timp, deveni limpede că el și „soția" lui contau prea puțin în comparație cu Sir *Cineva*. Ironic, își spuse el.

După ce încercă în zadar să ceară ajutorul cuiva, își dădu seama că nu avea încotro și trebuia să o ajute chiar el pe Lisette. În timp ce urcă treptele, se întrebă cât de des i se întâmplase să stârnească și el o frenezie în rândul personalului unui han în călătoriile sale. Era adevărat, de obicei petrecea noaptea la câte un prieten sau la una dintre propriile reședințe din zonă, dar fuseseră situații în care se văzuse nevoit să înnopteze la un han.

Doar că era cu totul altceva. El obișnuia să-și trimită servitorii înainte, ca să se asigure că totul era pregătit pentru sosirea lui, după care era invitat într-un adevărat apartament deja pregătit pentru el, cu mese comandate, singurul inconvenient fiind acela că era nevoit să doarmă în alt pat.

Intră în odaie, aruncă o privire în jur și aproape că strâmbă din nas. Poate că fusese răsfățat în trecut. Iar canapeaua aceea blestemată părea din ce în ce mai inconfortabilă.

Nici urmă de Lisette. Probabil că se retrăsese deja în dormitorul ei, obosită să-l mai aștepte. Bătu la ușa închisă, însă nu primi nici un răspuns. Puse mâna pe clanță, iar când văzu că ușa se deschide, simți o satisfacție enormă. Măcar avusese încredere în el în *această* privință.

Deschise ușa și o puse în gardă, spunându-i:

– Lisette, o să intru!

Dar, când păși în dormitor, o găsi în pat, dormind dusă, încă îmbrăcată.

Era întinsă pe o parte, cu spatele la el. Se apropie de ea și văzu că ținea mâinile sub obraji, ca o fetiță. În clipa aceea, simți un ciudat sentiment de tandrețe. Avea un aer atât de suav, de angelic, chiar și cu sânii care se ridicau ușor la fiecare răsuflare și cu părul întins pe pernă. Probabil că îl desfăcuse, pentru că nu văzu nici urmă de agrafe.

Brusc, simți nevoia să-și treacă degetele prin el, dar blestemă în gând. Nu, nu acum, își spuse el. Nu ar fi făcut decât să sporească atracția aceea stânjenitoare. Și nu se cuvenea să rămână acolo, sorbind-o din priviri. Ar fi trebuit să plece.

Dar nu putea să se simtă bine în toate hainele acelea. Putea măcar să o ajute să se dezbrace. Cu toate că nu-i venea să o trezească văzând că dormea atât de frumos.

Atunci nu avea să o facă.

Hotărât, păși spre marginea patului și o descălță. Avea picioarele foarte delicate pentru o femeie atât de înaltă și de voluptuoasă. Din câte se părea, avea glezne subțiri și gambe lungi. Ciorapii ei erau uzați, observă el mâhnit. Nu era corect ca o femeie atât de inteligentă și de frumoasă ca ea să trăiască fără ceva atât de banal precum o nouă pereche de ciorapi. Dacă ar fi fost soția lui...

Dar nu era soția lui și nici nu-și dorea să o facă. Orice femeie care avea să se căsătorească cu el urma să ducă o viață îngrozitoare, iar Lisette deja vedea căsătoria ca pe o închisoare. Și îi spusese cât se poate de clar că nu avea de gând să devină amanta nici unui bărbat.

Ceea ce însemna că nu exista nici un viitor pentru ei. Așa că el nu avea ce căuta acolo, sorbind-o din priviri și întrebându-se cum ar fi fost să se strecoare lângă ea în pat și să o sărute nebunește.

Blestemând în gând, se îndreptă ușor spre spatele ei. Trebuia să-și termine treaba și să plece înainte să facă vreun gest pe care să-l regrete mai târziu.

Doar că acum venea partea complicată. Îngenunche în spatele ei și îi dădu părul la o parte ca să-i deschidă nasturii rochiei. Respirația ei se iuți preț de câteva clipe, după care reveni la normal. Țesătura alunecă ușor, dezvăluind o cămășuță de pânză mototolită. Lui Max i se tăie răsuflarea – pe sub cămășuța aceea, era dezbrăcată. I-ar fi fost atât de ușor să-și strecoare mâna pe sub corsetul ei, pe linia spatelui. Să îl tragă peste șoldurile voluptuoase, la doar o palmă de el...

Strânse din dinți, după care se ridică și ieși din cameră, trăgând ușa după el, și își puse palmele pe față. Era limpede că atacurile de nebunie ale familiei sale începuseră deja să pună stăpânire pe el. Cum altfel să-i treacă prin minte să atingă trupul acelei femei în timp ce dormea?

Din ce alt motiv ar fi stat acolo, încordat și excitat, fără nici o posibilitate de a fi satisfăcut?

Blestemând impulsul acela care îl făcuse să îi desfacă rochia, aruncă o privire furioasă spre canapea. Avea nevoie de un întăritor ca să adoarmă pe *acea* oribilă piesă de mobilier, mai ales în starea în care se afla.

Așa că ieși pe ușă și porni spre cârciumă.

Capitolul 7

Lisette rămase locului, încordată, așteptând, până ce îl auzi pe duce trăgând ușa după el. Apoi răsuflă ușurată.

Dormise dusă până când începuse să-i desfacă nasturii. La început, crezuse că era o un servitoare, dar apoi îi simțise parfumul și își dăduse seama că era el. Rezistând impulsului de a-i spune că era trează, așteptă să vadă până unde era dispus să meargă. La urma urmei, chiar îi ceruse ajutorul. El nu făcea altceva decât ce îi ceruse, fiind politicos.

Doar că nu era nimic politicos în felul în care își trecu mâna pe spatele ei sau în pauza lungă în care probabil că îi admirase spatele înainte să-i dezlege corsetul.

Așa cum nu era nimic politicos în felul în care începu să i-o ia inima la goană. La naiba cu bărbatul acela!

Ei bine, măcar acum putea să se dezbrace. Preț de o clipă, se întrebă dacă trebuia să închidă ușa, dar ceva îi spunea că el nu avea să se mai întoarcă. În plus, dacă nu făcuse nimic când se ivise ocazia, era puțin probabil să încerce să o facă mai târziu.

Se grăbi să se schimbe în cămașa de noapte, după care se strecură din nou în pat, dar nu reuși să adoarmă. Nu putea să și-l imagineze pe ducele acela trufaș care o crezuse amanta lui Dom, cel care era stăpân peste șapte proprietăți, fiind același bărbat care îi desfăcuse cu atâta grijă și gingășie rochia în timp ce dormea.

Cine era acest Max? Și de ce voia ea să afle? Odată ce aveau să dea de urma lui Tristan și să elucideze misterul batistei, ea și ducele aveau să plece fiecare pe drumul lui.

Asta presupunând că lucrurile decurgeau bine. Dacă nu...

Nu, nici măcar nu voia să se gândească la ce ar fi fost în stare să le facă ducele trufaș ei și familiei ei dacă aveau să constate că Tristan

chiar încercase să-l păcălească. Nici vorbă ca Tristan să facă așa ceva! Era imposibil. Ceea ce însemna să nu aveau să existe repercusiuni. Categoric, nu.

Gândul acela îngrozitor o măcină o vreme până când, în cele din urmă, se lăsă doborâtă de istoveală și alunecă într-un somn chinuit.

Nu știu cât timp trecu până ce o trezi brusc un zgomot ciudat. Rămase întinsă în pat, ținându-și respirația și cu pătura trasă până la gât. Până ce îl auzi din nou. Cântând. Un bărbat cântând.

Ce naiba se petrecea acolo?

Se strecură din pat, se apropie de ușă și o deschise ușor. Chiar în clipa aceea, auzi un scaun dărâmându-se în cealaltă cameră.

– Șt! se auzi o voce agitată, deloc șoptită. Șt, să nu o trezești!

Dumnezeule! Era ducele. Și era beat. La asta chiar nu se așteptase. Păși ușor în cameră și îl văzu împiedicându-se de scaunul pe care tocmai îl trântise pe jos.

– Nu te mai mișca! îi porunci el scaunului. Ți-am spus să nu te mai... dar se opri, parcă uitând ce voia să spună. Am uitat. Fie ce-o fi, încetează!

– Mă îndoiesc că o să-ți dea ascultare scaunul acela, zise ea pe un ton sec, îndreptându-se spre el. Scaunele nu au obiceiul să îndeplinească ordinele, nici măcar din partea unui duce.

El se întoarse cu fața spre ea și aproape că ateriză pe burtă.

– Te-ai trezit.

Lisette se grăbi să-l ajute să se ridice.

– Cum să dorm în agitația asta?

Max o prinse de umeri și îi șopti cu un aer complice:

– Sunt beat.

– Mi-am dat seama, zise ea.

Era limpede după comportamentul lui, dar și după izul acela de coniac.

Îl conduse încet spre canapea.

– Nu pot să înțeleg ce a fost în mintea ta ca să te îmbeți în halul ăsta, știind prea bine că mâine urmează să traversăm Canalul. Dar bărbații nu au niciodată vreo explicație logică pentru a bea.

Ducele se prăbuși pe canapea, iar ea se așeză lângă el și începu să-i desfacă lavaliera.

El îi aruncă un zâmbet poznaș și zise:

– Te-ai dezbrăcat de rochie.

Îmbujorată, Lisette nu-și luă ochii de la lavaliera lui.

– Nu obișnuiesc să dorm îmbrăcată, răspunse ea.

Dăduse buzna în cameră atât de grăbită încât nici măcar nu avusese timp să-și tragă halatul pe ea.

– Foarte bine, zise el cu o privire plină de dorință, făcând-o și mai conștientă de cât de subțire îi era cămașa de noapte. Cel mai mult îmi place de tine îmbrăcată în cămașă de noapte.

Forțându-se să nu-i arate cât de mult o încântară cuvintele lui, îngenunche în fața lui ca să-l descalțe de cizme, ceva ce mai făcuse de câteva ori pentru frații ei.

Doar că de data asta fu diferit. Cu *el* era diferit. La beție, Tristan și Dom se transformau în niște bestii posace și greu de controlat, în timp ce Max, care până atunci i se păruse asemenea unui cavaler cu armură medievală, se transforma într-un netrebnic seducător și împiedicat.

– Ești așa de frumoasă, îi șopti el, în timp ce ea se chinui să-l descalțe. Își trecu apoi mâna printre buclele ei, prinzându-și degetele în *ele*. Părul tău seamănă cu ceva... nu știu... Ceva negru și lucios.

Lisette zâmbi. Se părea că, la beție, ducele nu mai reușea să-și găsească vorbele.

– Poate cu niște gândaci? glumi ea. Gândacii sunt negri și lucioși.

– Da, da, ca niște gândaci, fu el de acord, după care se strâmbă și se corectă: Nu, nu ca niște *gândaci*. Nu fi prostuță, adăugă el, după care o mângâie pe cap cu ambele mâini. Ceva mai frumos.

Complimentul acela prostesc i se păru ciudat de încântător, ceea ce era ridicol. Cum putea să-l ia în serios în starea în care se afla?

Aruncă o cizmă, după care încercă să i-o dea jos pe cealaltă.

– Ei bine, nu conta pe mine să te ajut cu un compliment mai frumos. Sunt prea obosită.

– Și eu. Ar trebui să mergi la culcare. Hai, lasă-mă pe mine să te ajut, zise el, după care se aplecă și o prinse de subsuoară, parcă vrând să o ridice din genunchi. Dar se opri și, înainte ca Lisette să-și dea seama ce se petrecea, își mută mâinile și îi prinse sânii în palme.

Preț de o clipă, rămase șocată și făcu ochii mari. După care el începu să-i mângâie ușor sânii și îi șopti:

– Și ei sunt foarte frumoși.

De data aceasta, Lisette răbufni:

– Încetează! strigă ea, dându-i mâinile la o parte. Am stabilit ceva!

– Fără sărutări, spuse el, încuviințând cu un aer solemn. După care o privi cu o sclipire poznașă în ochi și întinse din nou mâinile spre sânii ei. Dar nu am zis nimic de asta.

Lisette se ridică în picioare și spuse furioasă:

– Domnule, cred că poți să te descalți singur de cizmele acestea blestemate!

Apoi vru să plece, dar, înainte să apuce să facă un pas, el o trase în poala lui. Lisette încercă să se elibereze, dar Max își lipi buzele de gura ei și îi șopti:

– Vrei să afli un secret?

– Nu, mormăi ea, încercând să se ridice de pe el.

– Îmi place de tine.

De data aceasta, înlemni. Se întoarse cu fața spre el și îl privi sceptică:

– Chiar așa? Sau e de la aburii alcoolului?

– Nu, răspunse el cu ochii aceia de smarald. Vorbesc serios.

Lisette se încruntă. Chiar când era pe punctul de a-i da cu cizma peste cap, ducele cel trufaș spunea una ca asta.

Deși, cel puțin acum, nu părea câtuși de puțin trufaș. Arăta ca orice alt bărbat după o zi lungă, cu părul blond ciufulit, neras de o zi și cu lavaliera desfăcută la gât. Pentru prima oară, se uită la el și văzu un bărbat obișnuit.

Era atât de intim să stea în poala lui în cămașa de noapte! Pentru prima oară, o făcu să se întrebe cum ar fi fost să stea pe genunchii soțului ei, să fie ținută în brațe și privită așa cum se uita Max în clipa aceea – cu interes și cu dorință. Și cu multă pasiune.

Dumnezeu s-o ajute!

Max își lăsă privirea să alunece pe trupul ei.

– Îmi place de tine. Serios, zise el, după care îi prinse din nou sânii în palme. Și îmi place foarte mult de *ei*.

Lisette îl împinse și sări în picioare, gata să-l pună la punct. Doar că el izbucni în râs, parcă amuzat de vreo glumă bună. Lisette îl privi lung, iar el sughiță și se întinse pe canapea.

Îl străpunse cu privirea, așteptându-se să izbucnească din nou în râs. Dar când îl văzu tăcut și complet nemișcat, începu să se îngrijoreze. Îl lovi ușor cu piciorul în genunchi și răsuflă ușurată când îl văzu mișcându-se, dar numai ca să-și târască genunchii pe canapea, să se întoarcă pe o parte și să înceapă să...

Sforăie.

Dumnezeule, adormise buștean!

Bărbații ăștia!

Se îndreptă spre dormitor de-a dreptul dezgustată, dar se opri în fața ușii. Max o ajutase să doarmă comod. Se cuvenea să facă și ea la fel pentru el, chiar dacă pe el îl adormise coniacul.

Spunându-și că era o proastă, se întoarse spre el. Bărbatul zăcea nemișcat, fără să știe ce se întâmpla în jurul lui. Bombănind ceva despre bărbați proști și beți, se apropie și încercă să-l descalțe de cealaltă cizmă. El doar mormăi ceva în somn, însă fără să se trezească. Lisette își dădu ochii peste cap, îi puse o pernă sub cap și reuși să-i desfacă nasturii de la vestă fără să-l trezească.

Dar oricum nu avea să doarmă prea comod. Canapeaua era prea mică pentru corpul lui, o mână și un picior atârnându-i pe margine. De dimineață, avea să se trezească amorțit după o noapte întreagă în poziția aceea.

Simțindu-se cumva vinovată, Lisette îl înveli cu mantia lui cenușie. Nu era vina *ei*, îi oferise patul să doarmă, dar el refuzase. La fel de bine cum nu era vina ei că el se îmbătase în halul ăla, se făcuse de râs, dărâmase scaunul sau că începuse să spună lucruri atât de ridicole precum...

„Îmi place de tine."

Lisette își dădu ochii peste cap. Bineînțeles că nu vorbea serios, nu voia decât să o îmbuneze ca să-și înfigă mâinile în sânii ei.

Și totuși...

– Și mie îmi place de tine, tăntălăule! Apoi, furioasă pe ea însăși pentru că își mărturisise sentimentele, adăugă: Dar, dacă mă mai apuci vreodată de sâni, o să te urechez.

Facă apoi stânga împrejur și se duse la culcare.

În dimineața următoare, Maximilian păși pe puntea vasului și aruncă o privire spre valurile mării, luptându-se cu o durere de cap infernală. Slavă Domnului că el și Lisette ajunseseră la timp, căci nu auzise bătaia în ușă menită să îi trezească devreme.

Din fericire, Lisette se trezi o oră mai târziu și, între panica ei și determinarea lui de a nu pierde vasul, reușiseră să se pregătească de plecare surprinzător de repede. După ce își aruncară toate lucrurile în bagaje și plătiră la han, porniră degrabă spre docuri, ajungând

la timp să se îmbarce alături de ceilalți 60 de pasageri, pentru a porni spre portul din Dieppe.

Doar că ajunseseră în ultima clipă, ceea ce nu-i stătea deloc în fire ducelui. La fel cum nu-i stătea în fire să urce la bordul unei drăcii zgomotoase, care se mișca de colo-colo, simțind că îi exploda capul de durere și i se întorcea stomacul pe dos.

Totuși, își spuse el, asta se întâmpla pentru că dăduse pe gât atâtea pahare de coniac în doar câteva ore. Nici nu-și amintea bine cât băuse, totul fiind în ceață. Nici măcar nu era sigur cum reușise să se întoarcă în cameră. Dar cumva ajunsese, căci se trezise după o noapte întreagă de vise bizare. Totuși, îl deranja că nu reușea să-și amintească tot ce se întâmplase.

Lisette se apropie de el, lângă balustradă. Era îmbrăcată cu un costum de călătorie într-o nuanță de albastru. Mânecile bufante, corsajul strâns și rochia voluminoasă îi accentuau talia îngustă și sânii mari, pe care îi zări doar preț de o clipă, când vântul rece îi deschise ușor pelerina de lână. Cu siguranță, o prefera în cămașă de noapte.

Dar când o văzuse el în cămașă de noapte? Probabil în dimineața aceea, acasă la fratele ei. Ba nu, atunci avusese și halat pe ea.

– Căpitanul spune că o să ajungem în nouă ore, rosti ea cu entuziasm.

Cu *prea* mult entuziasm pentru durerea lui de cap.

– Minunat, mormăi el. Deci trebuie să suport zgomotul ăsta o zi întreagă.

– La ce zgomot te referi? Ah, la motoarele cu aburi!

Max îi simți privirea ațintită asupra lui, analizându-l. Apoi se uită în jurul ei, ca să se asigure că nu erau ascultați, dar constată că toți ceilalți pasageri se îndreptaseră deja spre sala de mese de îndată ce urcaseră la bord ca să ia micul dejun, așa că ei erau singurii rămași pe punte.

Se prinse de balustradă la o mișcare mai bruscă a vasului.

– Vrei să spui că nu ai traversat niciodată Canalul spre Franța pe vas?

– Nu, răspunse el. Am o corabie pentru asta.

– Nici nu mă mir.

Tonul ei sarcastic îl enervă la culme.

– Obișnuiam să călătoresc mult, îi zise el iritat, așa că mi s-a părut înțelept să am propriul meu vas.

– O să țin minte să-i sugerez și lui Dom să-și cumpere unul data viitoare când n-o să știe pe ce să dea câteva mii de lire, i-o tăie ea. Când el nu spuse nimic, își împreună brațele la piept și îi aruncă o privire curioasă. Ce motive ai avut să călătorești așa de mult? De plăcere? Sau cu afaceri?

Max se gândi câteva clipe, după care alese să-i mărturisească adevărul.

– În ultimii ani, tatăl meu s-a... îmbolnăvit. Așa că am călătorit în lung și-n lat în căutarea unui leac. Pe care nu l-am găsit niciodată, bineînțeles. Iar după moartea lui, am fost nevoit să preiau afacerile familiei. Tata a avut mai multe afaceri în străinătate, așa că am avut nevoie de câțiva ani ca să le vând. Am preferat să mă concentrez la proprietățile mele.

– Să înțeleg că, în ultima vreme, nu ai mai călătorit?

– Doar de plăcere și, din păcate, am din ce în ce mai puțin timp pentru asta.

– Deci îți place să călătorești, să vezi lumea.

Max zâmbi și zise:

– În tinerețe, am vrut să intru în marină. L-am implorat pe tata să îmi cumpere un brevet de ofițer. O văzuse ca singura modalitate prin care să-și satisfacă setea de a vedea lumea și, în același timp, să fugă de durerea amară pe care o lăsase în sufletul părinților săi dispariția fiului lor, singurul care contase cu adevărat. Dar nu a vrut să mă lase să plec, spuse el cu amărăciune. Iar când am împlinit 16 ani, iar Peter a fost găsit mort, am devenit moștenitorul ducatului. Nu s-a mai pus problema să intru în marină. Când citi mila pe chipul ei, se forță să vorbească pe un ton mai relaxat: Așa că trebuie să mă mulțumesc să privesc vântul fluturând pânzele corabiei mele, ceea ce mi-aș dori să fac în clipa asta.

Răsuflă ușurat când Lisette îi vorbi pe același ton relaxat:

– Sper că îți dai seama că nu am fi putut să ajungem în Dieppe la fel de repede cu corabia ta.

– Poate, dar ar fi fost o călătorie mult mai plăcută. Nu m-ar mai fi bătut în cap zgomotul ăsta. Iar când văzu că ea dădu să spună ceva, o întrerupse: Înainte să spui ceva, da, știu că mi-am făcut-o cu mâna mea. Crede-mă, regret profund acele ultime pahare de coniac.

– Aș fi zis că ții mai mult la băutură, zise ea amuzată. Cât ai băut?

Doamne, Dumnezeule, ce jenant! Își îndreptă privirea spre mare și răspunse:

– Prea mult, mai ales pentru un bărbat care rareori se întâmplă să bea în exces.

– Chiar așa? întrebă ea curioasă.

– Nu-mi stă în obicei să mă îmbăt. Nu-mi place să-mi pierd controlul.

Doar că noaptea trecută fusese în stare de orice ca să dea uitării obsesia aceea pasională pentru seducătoarea Lisette. Dar, în loc să se întâmple asta, avusese vise fierbinți cu ea toată noaptea. Într-unul dintre ele, îngenunchease la picioarele lui îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte, cu părul pe umeri, și îi simțise sânii aceia plini în palme. Parcă îi simțea și acum.

„Dar, dacă mă mai apuci vreodată de sâni, o să te urechez."

Cuvintele acelea, care cu siguranță ar fi fost spuse de ea, îl treziră la realitate. Fusese doar un vis, nu-i așa? Desigur. Lisette nu ar fi îngenuncheat niciodată la picioarele lui. Cu atât mai puțin atât de sumar îmbrăcată. Și nici măcar beat nu ar fi fost atât de neghiob încât să o *apuce* de sâni.

Nu-i așa?

Tăcerea ei ciudată îl puse pe gânduri.

– Lisette... Aseară am făcut oare ceva pentru care ar trebui să-mi cer scuze?

– Cum ar fi să mă apuci de sâni? replică ea, înfășurându-se mai bine în pelerină, ca să se ferească de stropii de apă.

– Dumnezeule, mormăi el, deci nu a fost un vis!

– Mi-e teamă că nu, zise ea pe un ton surprinzător de relaxat pentru o femeie care fusese practic atacată.

Max îi aruncă o privire jenată și zise:

– Îmi pare rău, nu-mi aduc aminte. Mă rog, nu tocmai. Îmi amintesc câteva detalii, dar am crezut că am visat. Te rog să mă ierți pentru... pentru orice am făcut.

Lisette se uită lung la el pe sub genele acelea care îi ascundeau ochii și gândurile.

– Îți accept scuzele.

– Mă mir că nu mi-ai dat una peste cap. Sau poate că da, zise el, cu un zâmbet timid, și de-aia am durerea asta cruntă.

– Nu, nu ți-am dat una în cap, zise ea, cu toate că am luat în calcul varianta asta. Din păcate, ai adormit înainte să apuc să o fac.

– Ah, șopti el. Începu să se întrebe dacă *visul* lui chiar fusese doar un vis. Să înțeleg că nu am stat prea mult treaz.

– Nu, răspunse ea, evitându-i privirea.

– Și imaginea aceea cu tine în genunchi la picioarele mele...

– Parcă ziceai că nu-ți aduci aminte nimic, zise ea morocănoasă.

– Încep să-mi amintesc unele detalii, răspunse el. Mă bucur să știu că măcar partea asta nu a fost un vis.

– Încercam doar să te descalț de cizme, zise ea, adoptând brusc o atitudine defensivă. Obișnuiesc să fac la fel pentru frații mei când sunt beți.

– Îmbrăcată doar în cămașă de noapte? șopti el, fără să-și ia ochii de la ea.

Se bucură teribil să o vadă atât de jenată. Nu-i plăcea gândul că fusese singurul care se comportase ca un prost seara trecută.

Vântul îi flutură pe obrajii aceia îmbujorați buclele întunecate în timp ce aruncă o privire spre cei câțiva oameni care ieșiră pe punte din sala de mese.

– Pur și simplu nu mă așteptam să... La început nu mi-am dat seama că... Să știi că nu e frumos din partea ta să faci referire la asta!

Max începu să râdă.

– Așa este, doar că în preajma ta se pare că mă transform într-un nerușinat.

– Am observat, bombăni ea. Uneori un nerușinat, alteori insensibil, arogant, îngâmfat...

– Ajunge, i-o tăie el. Se părea că trandafirul lui franțuzesc cel sălbatic își arăta din nou spinii, ceea ce putea însemna un singur lucru. Să înțeleg că aseară am fost chiar mai neobrăzat decât mi-ai mărturisit mai devreme. Ce am mai făcut? Dacă nu-mi spui exact, n-am cum să-mi cer scuze.

– Nu e cazul să faci asta, răspunse ea. Nu ai făcut nimic grav.

Tocmai când era pe punctul de a cere mai multe explicații, Lisette se înfășură și mai strâns cu pelerina și adăugă:

– Acum, că a început lumea să plece din sala de mese, mă duc să văd dacă mai găsesc să cumpăr ceva de mâncare, fiindcă nu am apucat să iau micul dejun la han. Mulțumită unui anumit domn care nu s-a trezit la timp.

Cu bărbia ridicată, se îndepărtă cu un aer atât de afectat, încât el nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Falsa lui soție era cu adevărat deosebită. Mândră ca o ducesă, dar deloc gata să o arate.

La naiba! Lisette avea de gând să cumpere de mâncare. El nici măcar nu băgase de seamă din pricina replicilor ei usturătoare și a propriei mahmureli.

Porni degrabă după ea. Nu avea de gând să o lase să plătească nimic, nu atât timp când era capabil să îi cumpere tot ce avea nevoie. Putea fi mândră și cu maniere surprinzător de rafinate, dar el nu avea de gând să pară un soț neglijent, care nu dădea doi bani pe binele soției sale.

În plus, trebuia să îi schimbe părerea pe care și-o făcuse seara trecută, că era un fel de tăntălău...

„Și mie îmi place de tine, tăntălăule!"

Amintirea aceea îi aduse zâmbetul pe buze. Carevasăzică, în ciudata tuturor remarcilor înțepate și răutăcioase, Lisette nu-l vedea câtuși de puțin drept un bărbat insensibil, arogant și îngâmfat, pe cât ar fi vrut să-l facă să creadă.

Brusc, avu parte de o nouă revelație. Lisette spusese *„Și mie* îmi place de tine."

Și ei? Dumnezeule, ce-i spusese când fusese cuprins de aburii alcoolului?

Era esențial să afle în cel mai scurt timp ca să pună capăt poveștii aceleia. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca o femeie atât de sensibilă precum domnișoara Bonnaud să înceapă a spera la o legătură respectabilă între ei doi. Nici vorbă de așa ceva! Niciodată.

Fusese martor la suferința care o măcinase încetul cu încetul pe mama lui, odată ce tatăl său începuse să-și piardă mințile. Spre final, abia dacă mai fusese în stare să-și poarte singură de grijă, darămite să se preocupe de fiul și de soțul ei. Mama lui îi fusese complet devotată tatălui său și, drept răsplată, culesese doar durere și frustrare.

Era hotărât ca soția lui să nu aibă același destin. Când urma să se însoare, dacă avea să o facă, voia să aleagă o femeie care să înțeleagă exact ce avea să urmeze. Cineva care să fie de acord să-i lase pe alții să se îngrijească de el în ultimii ani ai vieții. Era esențial să fie genul de femeie dispusă să renunțe la o căsătorie din iubire ca să câștige titlul de ducesă. Pentru că nici în ruptul capului nu avea să vadă viața scurgându-se din ochii unei femei care să-l iubească cu adevărat.

O femeie pe care el, la rândul lui, să o iubească.

Nu era chip ca femeia iubită să treacă prin așa ceva, ceea ce însemna că nu putea încheia niciodată o căsătorie din dragoste. Iar cu Lisette, cu atât mai puțin.

Capitolul 8

Nervoasă, Lisette își făcu loc prin sala de mese aglomerată. În dimineața aceea, rămăsese surprinsă că Max nu încercă nici măcar să-și ceară scuze pentru comportamentul din seara trecută, dar o pusese pe seama faptului că era în întârziere și pe aroganța lui fără margini. Iar când el îi mărturisi că nu-și aducea aminte nimic, regretă amarnic că îi spusese că o apucase de sâni. Ar fi preferat ca el să *nu* își aducă aminte.

Dar bineînțeles că la asta se ajunsese. După o discuție de câteva clipe, începuse din nou să o soarbă din priviri, cu zâmbetul pe buze, parcă văzând-o iar în fața lui în cămașă de noapte.

Erau frânturi de amintiri pe care părea să le savureze pe deplin. Nu suporta să-l vadă atât de mulțumit. Ea nu era deloc mulțumită. *Nu* voia să îi simtă privirea îndreptată asupra ei, nu voia să audă vocea aceea groasă care să-i amintească faptul că noaptea trecută lăsase garda jos. Și îi plăcuse că fusese atât de îndrăzneț.

Dar se părea că neobrăzatul acela își dăduse singur seama cât de mult îi plăcuse. Cum îndrăznea să insinueze că încercase să facă un gest necuviincios încercând să-i dea cizmele jos? El fusese cel care o pipăise! Ar fi trebuit să-l lase să se împiedice prin cameră în loc să sară în ajutorul lui.

Se apropie de tejghea, încă posomorâtă. Vânzătoarea o întrebă:

– Cu ce te servesc, draga mea?

Lisette se strădui să zâmbească și zise:

– A mai rămas ceva de la micul dejun?

– Sigur. Micul dejun complet cu ouă fierte, șuncă, pâine prăjită și ceai sau cafea de doi șilingi. Doar o porție de pâine prăjită cu ceai e o jumătate de șiling.

Lisette își deschise săculețul, își calculă fondurile limitate și oftă.

– Doar pâine prăjită și ceai.

– Pot să-ți cumpăr eu micul dejun complet dacă vrei, se auzi o voce de bărbat în spatele ei.

Doar că nu era vocea lui Max. Lisette nu își ridică o clipă ochii din săculeț, obișnuită deja cu genul acela de atenții nedorite după atâția ani.

– Mulțumesc, dar vreau doar pâine prăjită și ceai.

Doar că bărbatul nu părea să înțeleagă.

– Haide, domnișoară, e limpede că vrei mai mult. Bărbatul profită apoi de pe urma faptului că era aglomerat în jurul lor și veni mai aproape de ea, după care îi șopti la ureche: Și o fată așa frumoasă ca tine merită tot ce e mai bun, nu crezi?

– Ba da, sunt de acord, răsună altă voce de bărbat în spatele lor. Motiv pentru care are un soț care e mai mult decât încântat să-i cumpere tot ce vrea.

Ducele își făcu apoi loc între ei, privindu-l de sus pe celălalt bărbat. De data aceasta, Lisette aprecie aroganța lui Max.

Însă celălalt bărbat se dovedi a fi surprinzător de încăpățânat.

– Uite ce, prietene, nu mi-a spus că e măritată. Și nu văd să poarte inel.

– Asta pentru că suntem proaspăt căsătoriți, zise Max, apucând-o pe după talie. Plănuiesc să-i cumpăr un inel de îndată ce ajungem în Franța. Se știe doar că aurul e de mai bună calitate acolo. Nu-i așa, draga mea?

Lisette abia se putu abține să nu râdă la ideea aceea absurdă că aurul franțuzesc ar fi cu ceva diferit față de cel britanic.

– Așa este, spuse ea, după care îi zâmbi bărbatului și adăugă: Soțul meu este foarte priceput la astfel de lucruri.

Bărbatul se făcu alb la față când își dădu seama că făcuse o greșeală.

– Domnule, îmi cer scuze. Nu am știut că e a dumitale, mormăi el, după care se îndepărtă.

– Ei bine, află că e a mea, zise Max pe un ton cât se poate de posesiv. Și nu e cazul să-mi ceri mie scuze, ci ei.

– Max, nu contează, îi șopti ea.

– Ba contează.

– Așa e, domnule, ai dreptate, zise bărbatul, după ce aruncă o privire mai atentă spre Max și își dădu seama că nu avea nici o șansă

cu cineva mai înalt și mai solid decât el. Își dădu jos pălăria și mormăi: Îmi cer scuze, doamnă!

După care dădu bir cu fugiții.

– Călătorie sprâncenată! strigă Max după el, împungându-l cu privirea. Ce nerușinat!

Lisette izbucni în râs, flatată în mod ciudat de hotărârea lui de a o proteja.

– Să știi că te comporți de-a dreptul ridicol. Nu a încercat să-mi facă nimic.

Max își îndreptă privirea spre ea, mai puțin nervos.

– Ba da.

– Bine, ai dreptate, zise ea. Dar astfel de lucruri se întâmplă adesea când un bărbat vede o femeie aparent singură, gata să fie cucerită.

Max se uită lung la ea.

– Vorbești de parcă ai da tot timpul de astfel de idioți.

– Așa e, răspunse ea pe un ton nonșalant. Și pot să le țin piept. Să știi că sunt capabilă să-mi port singură de grijă.

– Doar că nu mai e nevoie să o faci.

Lisette se abținu să nu-i amintească faptul că rolul lui de protector era unul temporar. Femeia care servea mâncarea trăgea cu urechea la conversația lor cu mare interes, la fel și alte persoane.

– Știu, dragul meu, mă bucur pentru asta.

Lisette se întoarse apoi spre vânzătoare și zise:

– După cum spunea, pâine prăjită și ceai...

– Ba nu, micul dejun complet, zise Max.

Femeia încuviință și, în timp ce îi puse mâncarea pe tavă, Lisette se uită lung la Max.

– Mulțumesc. Tu nu mănânci?

– Nu pot să înghit nimic.

Ce-i drept, era verde la față. Dacă n-ar fi știut cum petrecuse noaptea trecură, ar fi crezut că avea rău de mare. Nu voia să-i fie milă de el, dar era imposibil să nu o facă de vreme ce arăta atât de rău. Și totuși, era la fel de chipeș în paltonul lui, cu pantaloni și cizme, cu părul ciufulit de vânt și cu ochii întunecați, ca o apă învolburată.

– Puțină pâine prăjită o să-ți prindă bine, îi spuse ea. Măcar trebuie să bei ceva. Se întoarse apoi spre vânzătoare și zise: Pâine prăjită și un ceai pentru duce, te rog.

– Pentru cine? întrebă femeia, făcând ochii mari.

Dumnezeule, ce fusese în mintea ei când spusese așa ceva?

– Glumește, zise Max. Soția mea mă consideră puțin... arogant.

Femeia se arătă la fel de confuză, așa că Lisette interveni:

– Țanțoș și semeț. Vrea să spună că mi se pare țanțoș și semeț ca un duce.

Femeia se lumină la față.

– Ai dreptate. Așa se comportă toți bărbații proaspăt căsătoriți, zise ea, după care turnă o ceașcă de ceai și o puse în tavă cu o farfurie de pâine prăjită. Le ia ceva timp să-și dea seama că noi, femeile, suntem mai rezistente decât își imaginează ei. O femeie cu capul pe umeri știe să-și poarte singură de grijă, nu crezi?

– Ba da, răspunse Max. Iar soția mea e capabilă să-și poarte singură de grijă. Slavă Domnului, zise el, zâmbindu-i lui Lisette.

Complimentul acela neașteptat o făcu să zâmbească.

Max luă tava și îi făcu semn să se așeze la o masă de lângă fereastră, departe de restul lumii. După ce se așezară, el sorbi o gură de ceai, apoi lăsă ceașca pe masă.

– Dumnezeule, e oribil!

Lisette luă și ea o gură de ceai și strâmbă din nas.

– N-o să găsești ceva mai bun pe vas. Doar nu te așteptai la un ceai de calitate pentru o jumătate de șiling. Împinse ceașca de ceai negru spre el și zise: Dar e mai bine decât nimic. Chiar dacă nu e bun la gust, o să-ți mai calmeze stomacul și o să te ajute să scapi de durerea de cap. Îți garantez. Hai, bea-l!

– Cine face acum pe aroganta? mormăi el, după care duse din nou ceașca la gură.

Lisette își ascunse zâmbetul. În mod ciudat, își dădu seama că îi făcea plăcere să-i poarte de grijă. Probabil că pălea în comparație cu sutele lui de servitoare, dar cel puțin pentru moment îi plăcea să-și joace rolul de soție. Doar că prefera să nu analizeze îndeaproape motivele.

Max se uita ciudat la ea. Lisette îi întâlni privirea și îl întrebă:

– Ce e?

– Știu că ai fost nerăbdătoare să joci acest rol, dar nu te descurci prea bine, nu crezi?

Dumnezeule, cum reușise să-i citească gândurile? Și ce voia să spună prin faptul că nu se descurca prea bine?

– *Încerc* să joc rolul soției tale, zise ea iritată, doar că n-am fost niciodată căsătorită, așa că nu știu cum să...

– Mă refeream la faptul că m-ai numit *duce*. Ceea ce nu are nici o legătură cu planul nostru.

– Ah, da, răspunse ea rușinată, după care își concentră atenția asupra micului dejun, simțind privirea lui îndreptată asupra ei.

Pierdut în gânduri, Max rămase cu ceașca în mână.

– Vorbeai serios la Golden Cross când mi-ai spus că vrei să fii unul dintre oamenii fratelui tău?

Lisette fu luată pe nepregătite de acest nou subiect.

– Da. De ce?

– Pur și simplu nu pare genul de viață pe care și-ar dori-o o femeie.

– De unde știi tu ce fel de viață își dorește o femeie? Nu ai fost căsătorit niciodată, probabil pentru că nu ai reușit să găsești o femeie care să se poată ridica la standardele tale imposibile.

– Nu despre mine e vorba aici, zise el, prea isteț ca să se lase păcălit și să-i dezvăluie ceva ce ardea de nerăbdare să afle. Și anume, cum se făcea că nu era căsătorit. Vorbeam despre tine. Așa că, spune-mi, te rog, ce fel de viață își dorește o femeie? Ce fel de viață îți dorești *tu*?

Întrebarea aceea o luă pe nepregătite. Se gândise și ea adesea, dar nimeni nu o întrebase vreodată atât de direct. Își coborî privirea spre ceașca de ceai pe care o ținea în mână și, după câteva clipe, zise:

– Vreau să-mi pot purta singură de grijă, să nu fie niciodată nevoie să depind de banii unui bărbat. Asta în primul rând, își spuse ea în gând. Doar că era ceva mai mult de atât. Și vreau să văd lumea, adăugă. Făcându-și curaj, ridică privirea spre el și continuă: Vreau să-mi folosesc mintea și să nu fiu nevoită să mă prefac că nu știu nimic doar de teamă că o să calc în picioare mândria unui bărbat. Vreau să-l ajut pe Dom să își clădească o afacere de succes ca să-i demonstrăm lui George că am reușit în viață în ciuda lui.

Max nu izbucni în râs și nici nu se amuză pe seama cuvintelor ei. Pur și simplu o privi lung.

– Și crezi că singura modalitate prin care poți să ai parte de toate aceste lucruri este să lucrezi pentru Manton, fiind unul dintre oamenii lui.

– Da, răspunse ea pe un ton hotărât.

– Și el ce părere are?

– Nu se opune, răspunse ea evaziv. Doar că vrea ca, mai întâi de toate, să învăț partea administrativă a afacerii.

– Ah, am înțeles.

Cuvintele lui spuneau multe. Ea se încruntă și zise:

– Carevasăzică, crezi că nu este de acord și că încearcă să mă țină la distanță. Pentru că ești convins că nu sunt în stare. Crezi că ar fi o prostie din partea lui să mă angajeze ca investigator.

– De fapt, cred că ar fi bine să te angajeze și mai cred că ai face o treabă foarte bună dacă ți-ai pune mintea la contribuție. Dar ceva îmi spune că nu ți-ar plăcea activitatea asta pe cât de mult îți imaginezi tu.

– Cum așa?

Max ridică din umeri și spuse:

– Din cauza dispariției și morții fratelui meu, am colaborat cu numeroși investigatori și am observat câteva lucruri despre ei. Cei buni sunt atenți și circumspecți. Sunt dispuși să asculte fără să judece pe nimeni până când află toate informațiile de care au nevoie. Se aplecă spre ea și o privi lung. Dar tu, draga mea, vorbești fără să stai de gânduri și nu obișnuiești să aștepți să afli toate detaliile.

– La nevoie, pot să fiu circumspectă, se apără Lisette.

Max ridică din sprâncene și zise:

– Chiar și când se întâmplă să bată un duce la ușa ta ca să-ți ceară socoteală? Fratele tău nu m-ar fi dat niciodată afară, nu-i așa? Nu, ar fi fost mult mai precaut față de un bărbat care ar putea să-i distrugă viața într-o clipită.

– M-ai insultat, după care te-ai purtat de parcă aș fi fost o servitoare! răbufni ea. Ce te așteptai să fac? Să stau și să nu spun nimic?

– Bineînțeles că nu, rosti el vizibil enervat. Dar există o cale de mijloc.

– Vrei să spui că ar fi trebuit să te iau cu ușurelul și să îți temperez nervii de bărbat?

– Nu, voiam să spun că... mormăi el, lăsând să-i scape o înjurătură. Ce voiam să spun e că ești o fire hotărâtă și înflăcărată. Iar în viața unui investigator nu e loc de înflăcărare.

– Nu e adevărat! protestă ea, iritată că bărbatul acela reușise să o citească cu atâta ușurință. Dar, când Max făcu semn spre ceilalți oameni din încăpere, Lisette strânse din dinți și îi șopti: Nu e adevărat. *Dom* e o fire foarte înflăcărată.

– Dar o arată? o întrebă Max. Când stă de vorbă cu un suspect, poți să-ți dai seama ce îi trece prin minte? Până să stați de vorbă între patru ochi, poți să intuiești ce idei și-a făcut despre cazul acela?

Lisette se uită urât la el, încercând să nu se gândească la felul în care obișnuia Dom să investigheze un caz, căci se asemăna foarte tare cu ce descria Max. Dar asta nu însemna că nu putea să facă și ea același lucru.

– Să știi că pot să-mi țin emoțiile sub control la nevoie. Chiar *pot*.

– Nu pun la îndoială faptul că nu ai putea, ci dacă *ai vrea* să o faci. Și dacă ți-ar face plăcere. Chiar crezi că ți-ar plăcea să fii veșnic circumspectă, să stai să-ți analizezi toate gândurile? zise el, încolțind-o cu privirea. Să nu poți să-ți dai cu părerea doar ca să descoperi adevărul?

La naiba cu el! Habar n-avea despre ce vorbea. Se dădu mai aproape de el și zise:

– Doar pentru că ți-ai petrecut ultimele două zile prefăcându-te că ești soțul meu, asta nu înseamnă că mă cunoști. Nu mă înțelegi cu adevărat, nu o s-o faci niciodată, spuse ea, după care se ridică de la masă. Cred că o să merg să iau o gură de aer, dacă nu te deranjează. Sper că e îndeajuns de circumspect pentru tine.

Își trase pelerina pe umeri și dădu să plece.

– Faptul că dai bir cu fugiții nu face decât să întărească și mai mult spusele mele, draga mea! strigă el în urma ei.

Lisette se opri și îi aruncă o privire nemiloasă.

– Du-te naibii!

O clipă mai târziu, arogantul acela înfumurat izbucni în râs. Lisette se îndreptă spre ușă. Era atât de convins că le știa pe toate! El și colaborarea lui cu numeroși investigatori... Doar că nu lucrase niciodată în calitate de investigator, nu-i așa?

„Nici tu", îi aminti conștiința ei.

Poate că avea dreptate, dar nu conta. Nu avea de unde să știe cum putea să se descurce până când nu lucra în calitate de investigator. Era capabilă să-ți țină sentimentele sub control, să asculte și să facă toate celelalte lucruri.

Cuvintele lui încă îi răsunau în minte: „Nu pun la îndoială că nu ai putea, ci dacă ai vrea să o faci. Și dacă ți-ar face plăcere".

Să-l ia naiba! Ei bine, poate să nu avusese încotro decât să plece urechea la Lyons cel arogant și la părerile lui încrezute pe când erau

amândoi închiși în trăsura aceea sau în camera de la han, dar nu era obligată să asculte ce avea de spus pe vaporul acela.

Își petrecu următoarele ore făcând tot posibilul să-l evite, alăturându-se unui grup de femei care discutau de zor despre modă, bărbați și despre cât de dăunătoare erau sarea de mare și soarele acela pentru tenul lor. O discuție greu de suportat, dar Lisette zâmbi, încuviință politicos din cap și se prefăcu interesată.

Spre surprinderea ei, Max nu făcu nici o încercare de a invada micul grup, ci merse să joace cărți alături de alți domni într-o cabină de sub punte. Din când în când, ieși din ascunzătoarea lui și îl simți în apropiere, cu ochii pe ea, mândrindu-se probabil, în mod eronat, cu faptul că avusese câștig de cauză în discuția lor, dar nu-i păsa. În clipa de față, era sătulă până peste cap de duce.

Câteva ceasuri mai târziu, când veni ora cinei, încă fierbea de nervi, îndeajuns cât să ia serios în calcul să cineze alături de noile ei prietene. Totodată, știa că nu-și permitea să o facă. În plus, celelalte doamne o lăsară de izbeliște și se întoarseră la soții, la frații sau la însoțitorii lor de sex masculin, așa că nu avu încotro decât să meargă după el.

Așa că, atunci când Max veni la ea pe puntea mișcătoare și îi oferi brațul, spunându-i: „Draga mea, ești gata de cină?", dădu dovadă de înțelepciune și răspunse:

– Da, mulțumesc.

Doar că se simți stingheră în prezența lui în timp ce se îndreptară spre sala de mese. Când se isca o ceartă între ea și frații ei, în cele din urmă, unul dintre ei făcea o glumă ca să detensioneze atmosfera. Din păcate, nu se simțea îndeajuns de confortabil cu Max ca să facă asta.

După câteva clipe de tăcere, el zise:

– Ai avut dreptate cu ceaiul. Oricât o fi fost de îngrozitor, după a treia ceașcă am început să mă simt ceva mai bine. Jur că aș putea să mănânc o vacă întreagă în clipa asta.

Era limpede că încerca să cadă la pace cu ea.

– Nu aș merge așa departe. N-o să-ți pice bine la stomac. Dar nu strică o porție de friptură cu cartofi.

– Ai vorbit exact ca o soție adevărată, zise el amuzat.

– Nu vreau decât să-mi joc bine rolul.

– Îmi mai vin în minte câteva modalități mai distractive prin care ai putea să fii convingătoare în rolul tău. Lisette îl privi nedumerită,

iar Max începu să râdă. Iartă-mă, dar nu pot să-mi scot din minte imaginea aceea cu tine, în genunchi în fața mea, în cămașă de noapte.

Lisette se lăsă mânată de un impuls neastâmpărat.

– Dar imaginea cu mine în poala ta?

Dintr-odată, Max se schimbă la față.

– Vrei să spui că ai stat *în poala mea?*

– Ah, habar n-ai ce am făcut aseară, răspunse ea. Nu-mi spune că nu-ți amintești!

– La naiba, chiar nu-mi amintesc nimic! zise el, după care o privi cu scepticism. Stai puțin. Inventezi toate astea?

– Nicidecum, rosti ea, după care se dădu mai aproape și îi șopti la ureche: Cum crezi că ai ajuns fără lavalieră și cu vesta desfăcută?

Max se uită urât la ea.

– Domnișoară Bonnaud, ești o fată foarte neascultătoare.

– Ah, nu uita, îl tachină ea. Nu-ți ieși din rol.

– O fată răutăcioasă *și* enervantă, mormăi el.

– Și înfometată, zise ea, după care îi dădu drumul și se îndreptă spre tejgheaua cu mâncare, cu el pe urmele ei.

– Și eu la fel. Doar că, datorită ție, nu-mi mai e foame de mâncare.

Lisette simți un fior încântător pe șira spinării, în ciudat faptului că își făgăduise că nu avea să se lase afectată de prezența lui.

– Nu uita că avem o înțelegere, îi aminti ea.

– Da, încep să regret că am făcut o afacere atât de prostească.

Lisette izbucni în râs, bucuroasă că reușise să găsească o modalitate prin care să se răzbune pe el pentru că îndrăznise să-și dea cu presupusul despre ea.

Doar că, în timp ce-și făcură loc printre mese cu farfuriile cu mâncare și halbele de bere în mână, începu să își pună întrebări despre el. Cine era ducele acela, deopotrivă un adevărat cavaler și un nerușinat seducător? Oare visul lui din copilărie chiar fusese să devină ofițer? Părea imposibil.

De îndată ce luară loc la masă, îl întrebă despre asta:

– De fapt, răspunse el, înfulecându-și mâncarea pe nerăsuflate, în familia mea din partea tatei, e o lungă tradiție de ofițeri în rândul fiilor tineri, doi unchi, un văr, un bunic... Dar se opri, brusc, de parcă l-ar fi deranjat ceva, după care continuă cu un zâmbet forțat: Unii dintre ei mi-au trimis suvenire din aventurile lor sub cârma amiralului Nelson. După cum îți poți imagina, la frageda vârstă de șapte ani,

am ajuns să-l venerez pe Nelson și să visez să plutesc și eu pe mare alături de el într-o bună zi.

– Chiar așa? zise ea, încercând să și-l imagineze.

– S-a întâmplat imediat după bătălia de la Trafalgar, pe când ziarele vuiau de povești despre actele de vitejie ale lui Nelson și despre cum a murit în glorie. Visam să lupt împotriva lui Boney, să urc rapid în rang, la fel ca eroul meu, și să devin cel mai cunoscut căpitan de pe mare, zise el cu un zâmbet amar. Asta pentru că, în mintea mea de copil, războiul avea să dureze toată viața.

– Dar a durat ceva timp. Ai fost dezamăgit când s-a terminat războiul?

Max se schimbă la față și zise:

– Nu, pentru că, până să se sfârșească războiul, orice șansă aș fi avut să-mi îndeplinesc visul deja se năruise.

Era din nou la fel de sobru ca mai înainte. Lisette se uită lung la el și îi tresări inima când îl văzu încercând să prindă farfuria când aceasta alunecă spre marginea mesei.

Dorindu-și să-l binedispună, spuse pe un ton relaxat:

– Iartă-mă, dar nu reușesc să mi te imaginez copil fiind, visând cu ochii deschiși la o viață de aventuri pe mare. Ai un aer atât de... *ducesc*, de parcă așa ai fi ieșit din pântecul unei ducese.

– Un aer *ducesc*? zise el, ridicând din sprâncene. Nici măcar nu cred că există cuvântul ăsta.

– Ei bine, dacă nu există, ar trebui, replică ea, cu un zâmbet poznaș. Înseamnă *trufaș*.

Spre marea bucurie a lui Lisette, cuvintele ei îi aduseră zâmbetul pe buze. Totuși, în doar câteva clipe, el se schimbă din nou la față.

– Sper că îți dai seama că s-ar putea ca nici măcar să nu fiu duce. Dacă se dovedește că Peter e încă în viață...

– Dar ai spus că e imposibil.

– Așa este, zise el, luând o gură de bere. Mă rog, foarte puțin probabil.

De data aceasta, curiozitatea o măcină prea tare.

– Dar ai spus că i-au găsit trupul, nu-i așa?

– Au găsit trupul unui băiat care părea de vârsta lui, spuse el oftând. Dar, până să ajungă informația la urechile noastre și până să mergem pe continent, trupul băiatului era deja îngropat de luni întregi.

– Și atunci de unde au știut că era vorba despre Peter?

Max se întunecă la față și zise:

– A fost găsit alături de bărbatul care l-a răpit – a murit și el în incendiu. Iar acesta a fost identificat ușor după inelul pe care îl avea la mână.

– Vrei să spui că ați reușit să aflați cine l-a răpit? Și cine a făcut-o?

Max se încordă și mai luă o gură de bere.

– Un ticălos, mormăi el, după care adăugă cu un zâmbet forțat: Chiar nu ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat aseară după ce m-am îmbătat?

Lisette oftă când își dădu seama de ce se grăbise să schimbe subiectul. Încă nu avea încredere în ea, nu-i așa?

– Nu, răspunse ea, pe un ton care se voia a fi la fel de relaxat. Orice femeie trebuie să aibă secretele ei.

– Presupun că ai dreptate, zise el, după care își împinse farfuria din față. Dar tu? Încă din copilărie visai să devii investigator?

– Nicidecum. Visul meu nu era cu mult diferit față de al tău. Visam să devin explorator.

Max începu să râdă și să se însenineze la față.

Următoarele câteva ceasuri se scurseră rapid. După cină, ieșiră la o plimbare pe punte. Marea era liniștită, iar călătoria, plăcută. Evitară să mai vorbească despre fratele lui și despre răpire, astfel încât avură parte de o discuție cât se poate de amiabilă.

Ducele putea să fie cu adevărat fermecător când își propunea. Îi povesti despre Gabriel Sharpe, prietenul lui aventurier care ajunsese să se căsătorească cu domnișoara Waverly, verișoara unuia dintre clienții lui Dom, Lord Devonmont.

Doar că Lisette își dădu repede seama că Max făcea tot posibilul să vorbească despre răpire și viața lui de după vârsta la care se presupunea că îi murise fratele. Îi veniră în minte și alte întrebări – spre exemplu, de ce boală suferise tatăl lui pentru ca Max să fie nevoit să cutreiere lumea alături de părinții săi în căutarea unui leac. Cu cât afla mai multe despre el, cu atât devenea mai curioasă.

Pe măsură ce vaporul se apropie de Dieppe, începu să regrete că nu avu curajul să îl ia la întrebări. Totodată, ducele avea un adevărat talent de a evita subiectele delicate. Se îndoia profund că avea să devină mai puțin reticent în doar câteva zile petrecute alături de ea.

Știind prea bine că aveau să petreacă destul timp pe țărm la verificarea pașapoartelor, se scuză și merse la toaletă. După ce termină, îl zări pe Max în partea din față a vaporului și se îndreptă spre el, când dintr-odată aproape că se ciocni de un domn îmbrăcat într-un palton gri, care dădu și el colțul.

Bărbatul își duse mâna la pălărie și zise:

– Îmi cer scuze, doamnă, după care se grăbi să meargă la toaletă. Dar nu înainte ca Lisette să identifice mirosul acela familiar și dezgustător al țigărilor spaniole.

I se opri inima în piept. Hucker.

Dar încercă imediat să alunge astfel de gânduri absurde. Ce să caute Hucker pe vaporul spre Franța? Ce motive ar fi avut să pornească pe urmele lor din Londra?

Și totuși, cu două zile în urmă i se păruse că îl văzuse în fața casei ei. Iar înainte să urce în trăsură, ar fi putut să jure că era cineva cu ochii pe ea.

În clipa aceea, simți cum îi îngheață sângele în vene. Părea puțin probabil, și totuși...

Ezită, fiind tentată să-l aștepte să iasă ca să se uite mai bine la el și să se asigure că nu era vorba despre Hucker. Dar, dacă avea să se dovedească a fi Hucker și dacă bărbatul afla că Lisette își dăduse seama că se afla pe urmele ei, urma să-i fie și mai greu să fugă de el.

După care înțelese care era motivul pentru care o urmărea. Ca să-l găsească pe Tristan. Dumnezeule, oare Hucker chiar încerca să pună mâna pe fratele ei?

Traversă în grabă coridorul și ieși pe punte, ștergându-și palmele umede pe pelerină. Poate că trăsese niște concluzii pripite. Numeroși bărbați obișnuiau să fumeze țigări spaniole. Și ce motive ar fi avut George să-și trimită mâna dreaptă în căutarea lui Tristan după atâția ani?

După ce plecaseră din Yorkshire, George renunțase la ideea de a-i mai găsi pe continent, probabil pentru că își dăduse seama că l-ar fi costat o avere, dat fiind faptul că nu avea nici cea mai vagă idee încotro porniseră. Și, conform investigațiilor lui Dom, George nu avea tocmai o avere la dispoziție. Sau timp ca să-l vâneze pe Tristan. Fusese prea ocupat să țină pe picioare moșia tatălui lor.

După mulți ani petrecuți în Franța, începuseră să se simtă în siguranță. Se părea că setea de răzbunare a lui George se risipise

odată ce ea, Tristan și mama lor dispăruseră din peisaj. Și, tocmai pentru că George nu mai părea o amenințare, Dom și Tristan căzuseră de acord ca Lisette să se întoarcă din Franța pentru a locui alături de...

Ea oftă furioasă. Dumnezeule, abia acum înțelegea de ce Hucker apăruse peste noapte în viața lor! Probabil vestea că ea se mutase cu Dom ajunsese la urechile lui George. Și îl enervase la culme să afle că sora lui vitregă, de care sperase că se descotorosise, avusese neobrăzarea să se mute din nou în Anglia. Cunoscându-l pe George, probabil că se aștepta ca Tristan să-și facă apariția dintr-o clipă într-alta. Ideea că toți trei locuiau împreună în Londra, fără nici o jenă, probabil că îl înfuriase teribil.

Dar chiar să ajungă să-l trimită pe Hucker pe urmele ei? Nu era tocmai sigură.

Trebuia să se asigure de asta fără să-i dea de înțeles că îl recunoscuse, altfel avea să-i fie imposibil să se descotorosească de el. Și trebuia să găsească o cale prin care să scape de acest bărbat, ca să nu-l târască pe Tristan înapoi în Anglia ca să fie spânzurat.

Se strecură în sala de mese și aruncă o privire pe fereastră, încercând să-l zărească pe bărbatul acela cu palton gri și îl observă parcă cercetând puntea în căutarea cuiva. Din păcate, își ținu chipul ascuns sub pălărie și nu reuși să-l deslușească.

La naiba! Trebuia să îi ceară ajutorul ducelui, care abia dacă avea încredere în ea. Asta putea să ruineze totul. De îndată ce avea să-i spună că era cineva pe urmele lor, el urma să-și dea seama că povestea lui Tristan nu era atât de simplă cum pretindea ea.

Mai mult decât atât, odată ce avea să afle că Lisette îi ascunsese adevărul, singura modalitate ca el să o ajute era să-i povestească *totul*.

Fie, exact asta avea să facă la nevoie. Pentru că nu avea încotro, urma să își pună toată încrederea în el și să îi mărturisească secretele familiei sale.

Capitolul 9

Maximilian se rezemă ușor de balustradă în timp ce vaporul se apropie de Dieppe. Nu-i venea să creadă cât de mult îi plăcea

aventura aceea. Era o zi însorită, cu nori leneși care se reflectau în marea ce părea o oglindă verzuie, atât de atipic unui călătorii peste Canal. Corabia lui abia dacă ar fi înaintat în acest calm, dar vaporul acesta înainta cu entuziasm, lăsând în urma lui spuma mării.

În mod ciudat, zgomotul motoarelor cu aburi nu părea să-l mai deranjeze atât de tare. Avea burta plină, nu-l mai durea capul și cât de curând avea să ajungă în Franța, unul dintre locurile lui preferate.

În plus, nimeni nu părea să-l bage în seamă. Nu-și închipuise niciodată că avea să fie atât de plăcut să fie un simplu om de rând. Pentru prima oară în viața lui, era cu adevărat un anonim. Nu încerca nimeni să-l flateze pentru că avea bani și poziție socială, nimeni nu îi analiza toate mișcările ca să bârfească apoi pe seama lui și nimeni, absolut nimeni nu stătea cu ochii pe el ca să vadă când avea să-și piardă mințile.

Cu atât mai puțin draga lui însoțitoare, își zise el cu zâmbetul pe buze.

Obrăznicătura aceea reușea de fiecare dată să-l lase fără cuvinte, fie când își manifesta determinarea de a fi unul dintre oamenii fratelui ei, fie când discuta despre bonete și materiale alături de grupul ei de prietene.

Reușea să-l provoace și să-l tachineze de fiecare dată, arătându-se interesată de trecutul lui, însă fără să fie băgăcioasă. În plus, reușise să aprindă focul în el. Nici o femeie nu mai izbutise să facă asta după ce boala tatălui său îl făcuse să renunțe la ideea de a se căsători. Asta pentru că, până să o cunoască, nu mai lăsase nici o femeie să facă asta.

Oricât de mult și-ar fi spus că dorința lui pentru ea nu avea să ducă nicăieri, nu putea să se abțină.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Lisette i se alătură pe punte, iar în clipa aceea simți cum i se încordează tot trupul. Dumnezeule, ce prost fusese!

– Ai avut dreptate în legătură cu vaporul, îi spuse el. Am ajuns mult mai repede decât cu corabia mea.

Lisette nu zise nimic, ceea ce îl luă prin surprindere, căci ea avea întotdeauna ceva de spus. Aruncă o privire spre ea și o văzu uitându-se spre mare cu o expresie de neclintit pe chip.

Dar nici măcar asta nu reuși să-l întristeze.

– Nu ai de gând să-mi spui că ai avut dreptate? o șicană el.

– Vreau să te rog să faci ceva pentru mine, zise ea, dar fără să-mi pui alte întrebări. Suntem presați de timp.

– Sună de rău augur, spuse Maximilian, amuzat de tonul ei dramatic.

Doar că nici măcar asta nu îi aduse zâmbetul pe buze.

– Cred că am văzut la bordul vaporului un bărbat care ne urmărește din Londra. Dacă e vorba despre cine cred eu, trebuie să ne descotorosim de el.

– Și cum ai de gând să facem asta? o întrebă el pe un ton care se voia a fi relaxant, cu toate că atitudinea ei începu să îl neliniștească. Vrei să-l înjunghiem? Să-l strangulăm? Sau pur și simplu să-l aruncăm peste bord?

Lisette îl împunse cu privirea și spuse:

– Nu fi ridicol! Trebuie să-l lăsăm să ne urmărească până la... până la destinație.

În clipa aceea, Max își dădu seama că nu era o glumă.

– Tu chiar vorbești serios.

– Cât se poate de serios.

Simți un fior pe șira spinării. Ce motive putea avea cineva să-i urmărească?

Mai mult ca sigur, era totul în imaginația ei. Se apropie ușor de ea și aruncă o privire pe punte, în spatele lor.

– Cum arată?

– E cam de înălțimea mea și are conformația unui boxer. E îmbrăcat într-un palton gri și are o pălărie trasă pe față.

– Îl văd, zise Max.

Într-adevăr, bărbatul era undeva în spate, parcă încercând să nu atragă atenția asupra lui, ceea ce îl făcu pe Maximilian să fie cu băgare de seamă. Era evident că Lisette nu exagerase. Iar faptul că se afla cineva pe urmele lor îi dădu de gândit. Asta însemna că erau și alte lucruri pe care le ținuse secrete, pe lângă locația fratelui său.

Genul de lucruri cu care mai mult ca sigur nu avea să fie de acord.

Maximilian se uită lung la ea și zise:

– Spune-mi cine e individul acela. Sau cine crezi că e.

– Omul lui George, un bărbat pe nume Hucker, se grăbi ea să spună. Alaltăieri mi s-a părut că l-am văzut în fața biroului Manton's Investigations, dar am presupus că mi s-a părut, dat fiind faptul că nu am mai avut de-a face cu George de atâția ani. Chiar și acum, până

ce nu-l văd la față, nu pot fi sigură că este vorba despre el. Am nevoie de ajutorul tău.

Lisette îi evită privirea în continuare, iar asta îi îngheță sângele în vene. Era clar că se simțea vinovată de ceva.

– Nu am de gând să te ajut până ce nu-mi răspunzi la întrebări. Ce motive ar putea avea omul lui Rathmoor să te urmărească? Ce anume vrea de la tine? Pe cine speră să găsească?

– Pe Tristan, zise ea, albă la față.

Bineînțeles. Cum altfel?

– De ce?

– Nu e timp pentru asta! îi șopti ea, întorcându-se cu fața spre el. Când citi panica de pe chipul ei, el se enervă la culme. Trebuie să punem la cale un plan înainte să ajungem în Dieppe, ca să ne piardă urma. Jur că o să-ți spun tot de îndată ce pornim spre...

Văzând că încă evita să-i mărturisească tot, se enervă și mai tare.

– La naiba, unde trebuie să ajungem? răbufni el.

Lisette încă ezită, dar era limpede că își dăduse seama că toată puterea era în mâinile lui.

– În Paris, zise ea. O să mă ajuți să-mi dau seama dacă e sau nu vorba despre Hucker? îl imploră ea. Și, dacă se dovedește că el e, mă ajuți să scap de el?

La naiba! Ce secrete ascundea femeia aceea? În mod cert ascundea ceva dacă Rathmoor își trimisese oamenii după ea.

– Bine, fie, zise el, iar când o văzu răsuflând ușurată, adăugă furios: Dar, de îndată ce suntem la adăpost, o să faci bine să-mi spui despre ce este vorba. Nu vreau să mă mai minți, nu vreau să-mi mai ascunzi nimic. Vreau să știu tot adevărul. Ai înțeles?

Cu un nod în gât, Lisette încuviință. Aruncă apoi o privire în direcția bărbatului, după care îi spuse în șoaptă:

– Uite ce propun eu să facem ca să-mi dau seama dacă e sau nu vorba despre Hucker.

Începu apoi să-i explice un plan elaborat în care Maximilian avea să se ciocnească de bărbatul acela, ca să-i cadă pălăria de pe cap și să-l vadă la față.

– Am o idee mai simplă, zise el, după care se îndepărtă de lângă balustradă și porni spre timonerie.

Lisette porni pe urmele lui, protestând în șoapte disperate pe care el le ignoră. Cu coada ochiului, băgă de seamă că ținta lor făcea tot posibilul să nu le întâlnească privirea.

Maximilian îl privi furios. Dacă i-ar fi spus de la bun început că erau urmăriți, ar fi fost cu mai multă băgare de seamă. Dar nu, bineînțeles că nu-i spusese nimic, pentru că își căuta propriul interes. Ar fi trebuit să-și dea seama că încerca să-l tragă pe sfoară când îi spusese că nu-l mințise niciodată. Însă își dorise să creadă că Lisette era diferită de celelalte femei din viața lui.

Oricum era diferită, dar numai pentru că juca un rol. Cum nu-și dăduse seama de asta mai devreme, după sceneta ei din trăsură? În clipa aceea, ar fi trebuit să-și dea seama că nu se putea încrede în ea.

Doar că se lăsase vrăjit. Îl făcuse să uite că pornise la drum ca să afle adevărul despre fratele lui și era hotărât să o facă să plătească pentru asta. Ar fi trebuit să se lase mânat de instincte. Acum era limpede că întreaga poveste era mult mai complicată decât îl făcuse ea să creadă. Și nu intenționa să se lase până ce nu avea să afle totul.

Asta, *după* ce avea să se descotorosească de lacheul lui Rathmoor.

Păși în timonerie și îl rugă pe căpitan să-i arate lista cu pasageri. Trebuia, desigur, să-i dea niște bani, dar, din fericire, venise pregătit pentru aventura aceea ridicolă. În timp ce căpitanul își îndreptă din nou atenția spre cârma vasului, Maximilian începu să analizeze lista.

– Sunt sigură că nu și-a folosit numele adevărat, bombăni Lisette în dreapta lui.

– Nu ar fi avut încotro, asta dacă nu cumva are un pașaport fals, zise el, uitându-se lung la ea. Crezi că ar fi avut cum să facă rost de unul?

Lisette se înroși și răspunse:

– Nu cred. Sinceră să fiu, mă mir că are pașaport.

Maximilian își îndreptă din nou atenția spre registru.

– Cei de la vamă verifică mai întâi lista de pasageri și apoi numele și pașapoartele. Ceea ce înseamnă că trebuie să-și fi folosit numele adevărat ca să urce la bord.

– Nici măcar nu mi-a trecut prin minte, zise ea, după care îl prinse de braț și șuieră: Dumnezeule, dar ce înseamnă asta pentru noi? Numele noastre nu o să corespundă cu acelea din pașaport.

– Ba sigur că da. La urma urmei, numele meu adevărat este Maximilian Cale. Cât despre tine, deja i-am spus căpitanului că nu ai avut

timp să-ți refaci pașaportul după nuntă pentru că ne-am căsătorit în grabă și vrem să ajungem cât mai curând în Franța, la familia ta.

– Vrei să spui că... te-ai gândit dinainte la toată povestea asta cu pașapoartele?

– Desigur. Doar eu am fost cel care a cumpărat biletele, zise el, îndreptându-și din nou atenția spre listă. Căpitanul nu pare să creadă că o să fie o problemă să îți folosești numele de fată. În primul rând, numele tău e franțuzesc. În al doilea rând, dacă încearcă cineva să ne facă probleme, pur și simplu o să le ofer bani ca să ne lase în pace.

– Vrei să spui că ai de gând să-i mituiești?

– Vrei să spui că te deranjează dacă fac asta? o întrebă el, împungând-o cu privirea.

– Nu, oftă ea. Îmi pare rău că nu m-am gândit la toate problemele care s-ar putea ivi în farsa noastră.

– Asta pentru că erai prea grăbită să sari în ajutorul fratelui tău afurisit, mormăi el, ceea ce o enervă pe Lisette. Dar lui nu-i păsă pentru că reuși să găsească numele pe care îl căuta. John Hucker? Despre el e vorba?

– Da, spuse ea, agățându-se din nou de brațul lui. Trebuie să facem cumva să scăpăm de el de îndată ce ajungem în Dieppe!

– Da, sigur, zise el pe un ton acru, ca nu cumva să dea de urma lui Bonnaud. Stai liniștită, mi-am dat seama. Ce a făcut fratele tău? A furat cumva averea familiei?

– Nu! Mă rog, nu chiar, spuse ea, iar în clipa aceea se opri motorul vaporului, iar Lisette se întunecă la față. Trebuie să debarcăm. Îți jur că o să-ți spun tot adevărul, dar mai târziu!

– Poți să fii sigură ca așa o să faci. Merse apoi să-i înapoieze căpitanului registrul, după care o apucă de braț și o trase după el pe punte, fără alte menajamente. Momentan, dacă vrei să ne descotorosim de urmăritorul tău, trebuie să faci exact ce-ți spun și nu vreau să protestezi sau să comentezi în vreun fel. M-ai înțeles?

Lisette înlemni, dar își dădu seama că nu avea încotro, așa că încuviință.

– Prea bine. Hai să fugim de domnul Hucker!

Lisette rămase șocată de eficiența lui Max. Se gândise la toate. La pașapoarte, la intrarea lor în Franța, la eventualele probleme

de la vamă. Ea era cea care ar fi trebuit să se gândească la toate aceste aspecte, dar adevărul era că fusese o singură dată în Franța, alături de mama ei, care se ocupase de toate. Mare noroc că se gândise să-și arunce pașaportul în geantă înainte să iasă pe ușă!

Halal exploratoare!

Cu toate acestea, în ciuda faptului că Max părea atât de pregătit în unele privințe, în decursul următoarelor ceasuri, începu să își piardă încrederea în planul lui de a se descotorosi de Hucker. Individul reuși să rămână pe urmele lor în orele petrecute la vamă, chiar dacă păstră distanța. Max nu păru să bage de seamă ori să-l intereseze, ci se întinse la discuții cu ofițerii de la imigrări, într-o franceză impecabilă, spre marea ei mirare.

Și totuși, nu era de mirare, doar avusese parte de o educație aleasă. În plus, îi spusese că avusese adesea ocazia să călătorească pe continent. Cu toate acestea, se așteptase să-i calce în picioare limba maternă, cum obișnuiau să facă englezii, așa că se bucură mai mult decât ar fi fost cazul să îl audă vorbind atât de bine.

Se întunecase de-a binelea când ajunseră, în cele din urmă, la Hôtel de la Ruse, în Dieppe. Max părea să cunoască bine hotelul acela, ceea ce o făcu să se întrebe cât de dese fuseseră călătoriile lui în Franța. Hucker se cazăși el în același hotel, la fel ca alți pasageri, și abia dacă mai încercă să rămână ascuns, presupunând probabil că, dacă nu îl recunoscuse când fusese la un pas de ea pe vapor, nu avea să o mai facă acum.

Între timp, deja începuse să o irite faptul că Max nu făcuse absolut nici o încercare de a-l evita pe Hucker. Ce rost mai avusese să apeleze la ajutorul lui?

– Aș dori o cameră pentru mine și soția mea, îi spuse el în engleză proprietarului hotelului, după ce reușise cumva să ajungă primul la coadă. Scoase o pungă cu bani și i-o înmână bărbatului. Să înțeleg că tot de aici aș putea să cumpăr biletul pentru diligența spre Tours?

Tours? Dar asta era în direcția opusă Parisului. Doar nu avea de gând să o ia haihui prin Franța doar ca să le piardă Hucker urma? Iar în Franța, diligența era un vehicul greoi, ușor de urmărit călare.

Proprietarul hotelului deschise punga cu galbeni și făcu ochii mari.

– Ah, desigur, domnule, răspunse el în engleză. Diligența pleacă mâine, dis-de-dimineață. O să rezerv două locuri în *coupé* pentru dumneata și soția dumitale.

– Mulțumesc, e perfect, zise Max.

Acel *coupé* din diligență, un compartiment închis deasupra scaunului vizitiului, era întotdeauna locul de cinste, dar în clipa aceea nu avea cum să-i fie recunoscătoare pentru asta. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar își imagina că aveau să scape de Hucker cu diligența?

– Pe aici, *monsieur*, zise proprietarul, îndreptându-se spre scări. Eu însumi o să vă conduc în cameră.

Îi porunci apoi servitorului să le ia bagajele și să-l urmeze.

În timp ce porniră toți patru pe scări, Lisette îi șopti:

– Nu cred că e cea mai bună soluție.

– Ai promis că o să asculți ordinele mele fără să protestezi și fără să comentezi, i-o tăie Max. Ai uitat deja?

– Nu, dar...

Max ridică din sprâncene.

– Să știi că uneori ești cât se poate de nesuferit.

Bărbatul acesta deja începuse să-i dea dureri de cap.

– Se întâmplă când ești duce, răspunse el. Ți-aș cere scuze, dar nu îmi arde de asta. Mai ales când nu faci decât să-ți încalci promisiunile.

Lisette îl privi nedumerită. Ce promisiuni mai încălcase?

Ah, da! Îi făgăduise că nu avea să-l mintă, o promisiune pe care nu o încălcase, deși probabil el vedea lucrurile altfel. Și avea să se enerveze și mai tare odată ce urma să afle că Tristan era căutat în Anglia pentru că furase un cal.

Proprietarul le deschise ușa care dădea într-un dormitor elegant.

– *Monsieur* Kale, e cea mai bună cameră a noastră. Sper să vă placă dumneavoastră și soției.

– Cu siguranță, zise Max, abia aruncând o privire în jurul lui, după care luă bagajele din brațele lacheului și păși în încăpere, cu Lisette în urma lui.

– Să vă trimit cina în cameră? îl întrebă proprietarul.

– Eu și soția mea am mâncat pe vapor, zise Max. Nu mai avem nevoie de nimic în seara aceasta, mulțumesc.

– Dar, *monsieur*, sigur...

– Cred că am uitat să menționez faptul că eu și frumoasa mea soție suntem proaspăt căsătoriți, zise el, apucând-o pe Lisette pe după talie și trăgând-o ușor spre el. Pot să te asigur că nu mai avem nevoie de nimic în seara aceasta. Mai mult decât atât, ți-aș rămâne

recunoscător dacă le-ai porunci angajaților dumitale să nu ne deranjeze până mâine-dimineață.

Încercând să nu aibă vreo reacție exagerată, Lisette se forță să zâmbească.

Proprietarul hotelului îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Ah, da, desigur. Înțeleg pe deplin, *monsieur*. Nu o să vă deranjeze nimeni.

Îi înmână apoi cheia camerei și îi făcu cu ochiul lui Lisette, care abia se abținu să nu arunce cu ceva în el. De îndată ce bărbatul ieși din cameră, se întoarse spre Max și începu să țipe la el:

– Dacă îți închipui vreo clipă că...

– Pentru numele lui Dumnezeu, ține-ți gura! șuieră el, după care deschise ușor ușa și aruncă o privire pe coridor. Nu avem mult timp la dispoziție. Cu toate că mi-ar plăcea să așteptăm aici până când merge toată lumea la culcare, cu cât așteptăm mai mult, cu atât o să atragem mai mult atenția asupra noastră de îndată ce plecăm din Dieppe.

– Ce tot spui acolo? șopti ea. Am crezut că vrei să mergem în...

– Vrei sau nu să scăpăm de Hucker? o întrebă el, dar nu-i dădu ocazia să răspundă, pentru că deschise ușa și ridică bagajele. Hai, grăbește-te, trebuie să plecăm înainte ca proprietarul să termine cu ceilalți pasageri de pe vas! Puse bagajele pe hol și adăugă: Încuie ușa în urma ta și strecoară cheia pe sub ușă. Grăbește-te!

Lisette făcu întocmai. Max se îndrepta deja în direcția opusă celei din care veniseră. Odată ajunși la capătul coridorului, se opri în fața unei uși și îi făcu semn să o deschidă.

Lisette constată cu stupoare că ușa nu era încuiată și îi făcu loc să treacă, după care porni în urma lui pe ceea ce părea a fi scara servitorilor. El îi făcu semn să o ia înainte, iar ea îl ascultă.

– De unde ai știut de scările astea? îi șopti ea în timp ce coborâră în mare taină la parter.

– Am stat cu familia mea în hotelul ăsta pe când avem 16 ani. Era în drum spre Paris, ca să-l vedem pe avocatul unchiului meu, zise el. În fine, într-o noapte, m-am furișat pe aici.

– Ah, carevasăzică, ai început de la o vârstă fragedă să te furișezi prin hanuri.

Max își dădu ochii peste cap. În scurt timp, ajunseră la parter. Văzură două uși, una în fața celeilalte, iar de cealaltă parte a uneia dintre ele se auzeau voci.

– Repede, pe aici, îi șopti el, după care deschise cealaltă ușă.

Lisette îl urmă și, spre marea ei mirare, ieșiră într-o grădină. Doar că Max nu-i lăsă nici o clipă să-și tragă sufletul, ci o împinse la timp în spatele unui șopron, căci imediat ieși un servitor pe ușă ca să verse o găleată cu apă în tufișuri.

Servitorul se opri să fumeze o țigară de foi, așa că înghețară amândoi acolo, lipiți unul de celălalt, în spațiul acela îngust. Max întoarse privirea spre ea, iar Lisette rămase fără aer.

În întunericul acela, nu semăna deloc cu domnul amabil în compania căruia se simțise atât de bine pe vapor. Acolo, în spatele șopronului, era ducele neînfricat, care o privi lung sub clar de lună. Simți o senzație ciudată în stomac, ceva ce semăna incredibil de mult cu un sentiment de dorință.

Dorință? Ce prostie! Nu simțea nici o dorință față de duce când îi dădea ordine și îi poruncea să asculte de el. Câtuși de puțin.

Cu toate acestea, când simți mirosul acela de tutun în timp ce Max o privi îndelung, începu să tremure necontrolat.

Max lăsă bagajele din mână și o înfășură în pelerină. Lisette simți cum i se iuțește respirația. Max continuă să o țină în brațe, iar privirea îi coborî ușor spre buzele ei. În clipa aceea simți că avea să o sărute.

Dar Max se grăbi să-i dea drumul, de parcă i-ar fi luat foc degetele. Făcu un pas spre marginea șopronului și aruncă o privire, după care îi făcu semn să se apropie. Se aplecă să ia bagajele și îi șopti:

– E o poartă acolo care dă în alee. Sunt chiar în spatele tău.

Ieșiră din grădină fără să facă nici un zgomot, dar odată ajunși pe alee, Max mări pasul, iar Lisette aproape că o luă la fugă ca să țină pasul cu el.

– Stai aproape de mine, îi șopti, traversând grăbiți aleea. Mă îndoiesc că Hucker o să ne aștepte în fața hotelului, dar nu avem de unde să știm ce-o să ne iasă în cale, iar asta e ora la care tavernele și străzile sunt pline de bărbați. Nu vreau să se ia nimeni de tine.

– Bine, zise ea cu un nod în gât.

În ciuda faptului că era supărat pe ea, voia să o știe în siguranță. Asta o făcu să zâmbească, deși Max era atât de poruncitor.

Merseră în tăcere prin Dieppe, prin întuneric, pe alei lăturalnice. Din fericire, nu era un oraș mare. În mai puțin de doi kilometri,

ajunseră la alt hotel – Hôtel de Londres. De îndată ce intrară pe ușă, îi zise:

– Dacă vrei să mergi la toaletă, acum e momentul.

După această remarcă enigmatică, el porni în căutarea proprietarului. Ardea de nerăbdare să afle ce punea la cale, dar hotărî să-l asculte. La întoarcere, dădu peste Max, care se grăbi să o conducă afară, unde îi aștepta o trăsură, pregătită în grabă pentru călătoria lor.

Max îi dădu vizitiului bagajele, care le legă în spatele trăsurii, după care veni să-i deschidă ușa.

– Urcă, draga mea.

Lisette începu să-și dea seama ce se petrecea, așa că urcă în trăsura veche, dar confortabilă. Max veni în urma ei și se așeză pe banchetă.

– Să înțeleg că plecăm spre Paris? îl întrebă ea, după ce porniră la drum.

Max încuviință.

– Proprietarul de la Hôtel de Londres, m-a asigurat că, dacă nu apar alte probleme, ar trebui să ajungem în Paris până mâine după-amiază, mai ales dacă o luă pe drumul cel mai scurt și evităm Rouen.

– E o idee bună să evităm Rouen. E în drum spre Tours, dar și spre Paris.

Max își dădu pălăria jos și o aruncă lângă el, pe banchetă.

– O să fim departe de Rouen mâine-dimineață, când Hucker o să pornească spre Tours, dar în caz de orice...

– Ai vrut să te asiguri că, dacă se întâmplă să afle în seara asta că am plecat, n-o să ne prindă din urmă în Rouen.

– Exact.

Lisette aruncă o privire spre străzile slab luminate.

– Dar, când o să meargă de dimineață la diligența spre Tours, o să-și dea repede seama că ne-am furișat în toiul nopții. Așa că o să întrebe la toate hotelurile până când o să afle că am plecat de aici spre Paris.

– Ba nu. L-am plătit bine pe proprietarul hotelului ca să-și țină gura. N-o să mai poată da de urma noastră, zise el. Și mă îndoiesc profund că un englez ca Hucker o să se aventureze în inima Franței fără să știe încotro s-o apuce.

Dumnezeule, chiar se gândise la toate? Slavă Domnului, pentru că pe ea deja o luase durerea de cap. Era obosită după drum și nu voia decât să se cuibărească într-un pat cald.

Dar era evident că asta nu avea să se întâmple prea curând. Își desfăcu boneta și o aruncă pe bancheta de lângă ea. Apoi își dădu jos mănușile și își căută în săculeț sticluța cu parfum. Aroma aceea de plante îi mai limpezi gândurile.

– Probabil că ai dreptate, zise ea, după care băgă flaconul în săculeț. Mă îndoiesc că George i-a dat destui bani cât să pornească în căutarea mea prin Franța. După cum îl cunosc pe Hucker, o să profite de ocazie să se întoarcă înapoi în Anglia.

– Să înțeleg că îl cunoști bine, zise el pe un ton dur.

În clipa aceea, Lisette își îndreptă privirea spre el. Nu putu să citească expresia de pe chipul lui în lumina aceea slabă, dar simți un fior pe șira spinării. Era rândul ei să-i mărturisească tot, iar el nu avea să renunțe până ce nu afla toate secretele familiei ei.

Lisette își lăsă săculețul pe banchetă. Prea bine, dacă acela era prețul ajutorului său, era gata să-l plătească. Pur și simplu trebuia să-l facă să înțeleagă că, în ciuda tuturor dovezilor care erau împotriva lui, Tristan nu era șarlatanul pe care îl credea Max.

– Da, răspunse ea. Îl cunosc bine pe Hucker. El a fost cel care, la ordinele lui George, ne-a aruncat în stradă pe mine și pe familia mea la o zi după moartea tatălui meu.

– Lisette, să știi că nu are rost să mă faci să-ți plâng de milă, spuse Max pe un ton rece. Vreau să-mi spui tot adevărul. În clipa asta.

– Știu. N-o să-ți ascund nimic, zise ea, cu toate că atitudinea lui distantă o răni profund.

Chiar dacă întoarcerea ducelui arogant o lăsă fără suflare.

Știa că lucrurile nu aveau să se schimbe în bine. Trebuia să pună punct poveștii. Își îndreptă spatele și începu să-i povestească pe îndelete toate lucrurile îngrozitoare care se întâmplaseră în ziua de după moartea tatălui ei.

Capitolul 10

Maximilian își petrecuse ultimele câteva ore îmbărbătându-se să-i țină piept, hotărât să nu se lase păcălit de vulpea aceea. Se pregătise

emoțional pentru minciuni, lacrimi și rugăminți disperate. Dar nu se pregătise să audă povestea aceea din gura unei Lisette atât de calme și de detașate, o poveste cu atât de multe detalii, încât nu avea cum să nu fie adevărul. Mai ales prin prisma faptului că îl puse pe Bonnaud într-o lumină cât se poate de nefavorabilă.

Până ce termină să îi relateze cum reușise să fugă alături de familia ei din Anglia într-o călătorie agonizantă, care îi purtase pe Canal pe luntrea unui contrabandist, strânse furios din dinți, ca să nu explodeze.

Pentru numele lui Dumnezeu, era o fată de 14 ani. 14 ani! O copilă. Tatăl ei fusese prea nesăbuit ca să se îngrijească de copiii lui și, drept urmare, peste noapte, ea rămăsese fără jumătate din familie și fără un acoperiș deasupra capului.

Gândul acela îi întoarse stomacul pe dos și lăsă să-i scape o înjurătură. La naiba, de ce-i păsa lui ce se întâmplase cu ea? Fata aceea îl mințise. Se putea să-l mintă și acum.

– Carevasăzică, fratele tău nu e un sfânt, cum ai vrut să mă faci să cred prima oară când ne-am întâlnit, zise el, în timp ce trăsura își continuă drumul prin noapte, ci un hoț de cai.

– Avea doar 17 ani! Tu ce ai face dacă tatăl tău ți-ar promite ceva pe patul de moarte, iar fratele tău vitreg ar face tot posibilul să ți-l fure doar din ciudă?

Max își aminti de propriul episod pe patul de moarte al tatălui său. Cu mama lui la căpătâiul trupului neînsuflețit al tatălui său, cu o expresie sălbatică și înspăimântată, cu o fiolă goală de laudanum în mână. „Nu am vrut să o fac", șoptise ea. „Dar era atât de nefericit... Mi-a spus o mulțime de lucruri înfiorătoare și am vrut doar să-l văd că doarme..."

Ah, Maximilian știa prea bine ce însemna o confesiune pe patul de moarte și ce efect putea să lase în urmă!

Dar hotărî să înăbușe amintirile acelea întunecate. Pentru că acum nu era vorba despre patul de moarte, ci despre Bonnaud, care își începuse timpuriu viața de infractor. Despre Bonnaud, cel care încă reușea să se țină departe de el cu ajutorul surorii sale mincinoase.

Lisette își îndreptă privirea pe fereastră, cu o expresie de neclintit, în razele lunii.

– Tristan a simțit că e de datoria lui să se îngrijească de noi, așa că a făcut singurul lucru care i-a venit în minte. Și nu a considerat-o furt, dat fiind că tata îi lăsase calul moștenire.

Doar că Maximilian refuză să se lase influențat de spusele ei și răbufni:

– Nu contează, a fost un gest impulsiv și prostesc să fure calul acela.

– Dom a fost de aceeași părere, spuse ea, înfruntându-l cu privirea. Dar fără banii aceia nu am fi reușit niciodată să ajungem în Franța. Și, chiar și după ce am reușit să ajungem aici, am fi murit de foame în toate lunile acelea care au trecut până ce mama și Tristan au reușit să-și găsească de lucru. Fără banii aceia de care ne-am folosit ca să le îmbunăm pe rudele noastre *iubitoare,* continuă ea furioasă, am fi ajuns pe străzi. Au urât-o dintotdeauna pe mama pentru că i-a făcut de rușine acceptând să devină amanta unui lord englez. Și pentru că, odată ce ne-am întors în Toulon, a avut neobrăzarea să stârnească din nou controverse, întorcându-se pe scenă.

– În Toulon? exclamă el nervos. Am crezut că mergem în Paris.

– Așa este. După cum ți-am spus deja, Tristan lucrează pentru guvern.

– Lisette, ți-am spus clar, fără ocolișuri. În ce domeniu? Unde? Cum pot să dau de urma lui?

Lisette se uită lung la el, după care îl înfruntă cu fruntea sus.

– O să ajung și la asta. Dat fiind că mai avem ore bune până să ajungem în Paris, mi se pare că ești teribil de nerăbdător.

– Am motivele mele, șuieră el. Nu am de unde să știu că nu m-ai împins în alergătura asta doar ca să mă alungi din Londra și ca fratele tău să...

– Ce anume să facă fratele meu? Să găsească un impostor care să te înlocuiască? zise ea, pe un ton ironic. Așa este, ai dreptate, am pus la cale acest plan măreț ca să-ți distrugem viața. De aceea ți-am spus *duce* când se presupune că ar fi trebuit să-ți ascund identitatea. De-aia am fost nevoită să apelez la tine ca să plătești biletele pentru călătorie, mesele și mita pentru ofițerii de la vamă, spuse ea, pe punctul de a izbucni în plâns. Tot din acest motiv n-am putut să scap de Hucker fără ajutorul tău. Pentru că sunt atât de pricepută la a pune la punct planuri diabolice, la a mă preface că sunt altcineva sau la a încerca să țin secrete...

– Ajunge! i-o tăie el. Am înțeles ce vrei să spui.

Aceea era Lisette pe care ajunsese el să o cunoască, cea care visa să devină investigator, cea care se îmbufnase când îi atrăsese atenția că habar n-avea ce însemna asta. Fu nevoit să recunoască în sinea lui că ea avea dreptate. Dacă fata chiar voia să fie o escroacă, nu avea nici cea mai vagă idee cum să facă asta.

Preț de câteva clipe, se lăsă tăcerea, singurele sunete fiind făcute de copitele calului și de arcurile trăsurii.

După care Lisette își coborî privirea și zise:

– Ți-am spus de la bun început. Nu știu unde se ascunde Tristan. Ultima oară l-am văzut în urmă cu șase luni, în Paris, pe când lucra pentru Sûreté Nationale.

Informația aceea îl luă pe nepregătite.

– În cadrul poliției? Vrei să spui că fratele tău, hoțul de cai, lucrează în cadrul *poliției?*

Lisette îi înfruntă privirea.

– De ce crezi că nu am vrut să dai buzna aici ca să stai de vorbă cu angajatorul lui? Pentru că eram sigură că o să faci tot posibilul să-l dai afară.

– Bineînțeles! răbufni el, dar, când văzu expresia furioasă de pe chipul ei, încercă să se tempereze. Până acum, nu reușise să afle nimic de la Lisette la nervi. Încercă din răsputeri să adopte un ton calm. Presupun că angajatorul lui nu știe că e un infractor.

– Nu, nu știe. Și dacă află... șopti ea speriată, iar vocea ei îi provocă un gol în stomac.

La naiba, îl pusese într-o situație imposibilă! Din nou. Nici nu știa ce-l enerva mai tare, faptul că fratele ei chiar se dovedise a fi un tâlhar sau că ea insista să-i ia apărarea.

– Cum naiba a reușit Bonnaud să se angajeze cu trecutul lui?

– Ei bine, nu s-a dus vestea în lumea întreagă despre singura lui fărădelege. George era prins până peste cap cu moșia tatălui nostru, așa că nu s-a obosit să-l caute în afara Angliei. În plus, nu știa încotro am pornit-o. Iar când Tristan a început să lucreze la Sûreté, Vidocq încă era la cârma poliției, iar lui nu-i păsa de astfel de lucruri.

– Eugène Vidocq? întrebă Maximilian.

– Îl cunoști?

– Nu personal, dar am auzit de el de la detectivul pe care l-am angajat să investigheze moartea lui Peter. Am putut să venim în Franța

abia după ce Napoleon a fost oprit și trimis în Elba. Detectivul a fost cel care a aflat că Peter murise deja în incendiul din Belgia.

– E vorba despre aceeași călătorie în care ai venit să stai de vorbă cu avocatul unchiului tău? întrebă ea vizibil nedumerită. Avocatul știa ceva despre asta?

Blestemându-și zilele pentru că deja îi dăduse îndeajuns de multe detalii ca să facă legătura între cei doi, evită să-i răspundă la întrebare.

– Știu că Vidocq e cunoscut în unele cercuri, dar investigatorul nostru nu a avut cuvinte de laudă la adresa lui. Ne-a spus că se știe despre Vidocq că nu se dă în lături de a angaja infractori. Ceea ce explică modul în care a ajuns fratele tău să lucreze pentru el.

Lisette îi aruncă o privire intrigată, dar încuviință.

– Este adevărat, Vidocq obișnuiește să angajeze infractori, dar tocmai pentru că a fost și el cândva unul. Iar în perioada aceea a învățat foarte multe despre felul lor de a gândi. Dar, după ce unul dintre prietenii lui a murit spânzurat, și-a dat seama că, de cele mai multe ori, infractorii nu ajung bine. Așa că a ales să lucreze pentru tabăra opusă și a avut parte de mult succes tocmai datorită experiențelor anterioare.

Cu toate că nu-i plăcea să recunoască, ea avea dreptate, în mod bizar. În plus, nu fusese niciodată tocmai impresionat de abilitățile bărbatului pe care îl angajase tatăl său ca să-l găsească pe Peter.

– Tind să cred că, dacă Vidocq ar fi fost cel angajat să investigheze moartea fratelui tău, ai fi aflat mult mai multe lucruri decât știi acum.

Nu conta că și el își spuse exact același lucru. Admirația ei față de celebrul investigator îl puse pe gânduri.

– Pari să-l cunoști foarte bine.

– Așa e. Înainte să-și dea demisia anul trecut, am lucrat și eu pentru el.

Dintr-odată, atâtea întrebări fără răspuns despre ea începură să se clarifice.

– Într-adevăr, se știe despre Vidocq că nu se ferește să angajeze femei agent.

Lisette se foi ușor în scaun și zise:

– Nu am lucrat niciodată în calitate de agent. Aș fi vrut să o fac, iar el și-a dorit să mă angajeze, dar nu m-a lăsat Tristan.

Maximilian rânji și zise:

– Fratele tău tocmai a crescut puțin în ochii mei.

– Să știi că aș fi făcut o treabă foarte bună!

Max ridică din sprâncene.

– Bine, fie, mormăi ea, poate că nu m-aș fi descurcat chiar atât de bine pe cât mi-am imaginat eu, dar numai pentru că nu am avut parte de instruire. Dacă ar fi avut timp să mă pregătească, poate că aș fi avut succes.

– Nu contează dacă ai fi avut sau nu succes, zise Maximilian. Una e să-l ajuți pe Manton să pună întrebări. Dar să fii agent pentru Vidocq ar fi fost o treabă primejdioasă. Ar fi fost o prostie din partea fratelui tău să te pună într-un asemenea pericol.

Lisette aruncă o privire pe fereastră.

– Ești la fel ca el.

– Ca Vidocq? întrebă Max, deloc convins.

– Ca Tristan. Amândoi sunteți atât de siguri că le știți pe toate. Sunteți la fel de mândri, la fel de tirani și asta pentru că amândoi...

– Ținem la tine, concluzionă el, dar își regretă amarnic cuvintele când Lisette întoarse privirea spre el, cu ochii mari. Doar cât să nu vrem să te vedem rănită.

Se așternu o tăcere lungă între ei, amândoi fiind prinși într-un joc de dorință și frustrări. El încercă să ignore faptul că erau singuri, în întuneric, că ea era la doar câțiva centimetri de el, părând atât de drăguță, de vulnerabilă și de singură. La fel de singur cum se simțea și el în clipa aceea.

Nu, la naiba, nu avea să se lase prins în mrejele ei!

– Și în ce calitate ai lucrat pentru Vidocq dacă nu ai fost agent?

– În mare, am făcut cam tot ce fac și pentru Dom. Vidocq obișnuia să culeagă informații despre fiecare infractor cu care avusese vreodată de-a face. Obișnuia să ia notițe cu informații despre înfățișarea, poreclele, obiceiurile și despre atacurile lor. Când am început să lucrez pentru el, avea deja 60.000 de astfel de cartonașe pe care a trebuit să le organizăm. Eram patru oameni și lucram cu normă întreagă ca să ținem pasul cu toate.

– Sunt sigur că ai făcut o treabă foarte bună.

– Așa este, spuse ea cu zâmbetul pe buze. Poate că ai băgat deja de seamă că îmi plac ordinea și curățenia. Iar Vidocq habar n-are ce înseamnă cuvântul *ordine*, jur, zise ea râzând. Dacă n-aș fi fost eu acolo,

biroul acela ar fi fost un adevărat coșmar, plin cu recuzite pentru deghizări, cutii pline cu cartonașe și Dumnezeu știe câte și mai câte. E un investigator minunat, dar habar n-are să-și poarte singur de grijă.

Vădita ei afecțiune față de fostul angajator îl irită teribil. Dacă ținea bine minte, se zvonea despre Vidocq că era un afemeiat.

– Să înțeleg că nu te-ai îngrijit doar de biroul lui, spuse el pe un ton sec. Ci și de el.

– Da, ai putea spune asta, mai ales după moartea soției sale, când s-a dus totul pe apa sâmbetei.

– Vrei să spui că, în perioada în care ai lucrat pentru el, era necăsătorit?

– În ultimii ani, da. De ce?

– Iar tu te-ai oferit fără rezerve să ai grijă de bietul om, spuse el. Cu toate că își auzi tonul de gelozie din propriul glas, nu se putu abține. Și ce presupunea asta, mai exact? Să-i pregătești ceaiul? Să-i cârpești șosetele? Să-i încălzești patul?

Spre exasperarea lui, Lisette izbucni în râs.

– Ți-ai pierdut mințile? Vidocq ar putea să-mi fie tată.

– Da, doar că *nu* e tatăl tău, nu-i așa? replică Maximilian, încă ros de gelozie, deși ea era amuzată de simpla idee. Și, din câte știu, avea o reputație de afemeiat.

Pe măsură ce Lisette începu să-și dea seama că vorbea serios, se uită lung la el și zise:

– Așa este. E adevărat că e chipeș pentru vârsta lui, spuse ea cu o sclipire în ochi. Și poate să fie cu adevărat fermecător când își propune.

– Ah, sunt sigur de asta, mormăi el, neștiind dacă ea o făcea intenționat, ca să-l enerveze, sau dacă pur și simplu voia să fie sinceră. Presupun că asta e tot ce contează pentru tine. Ce contează că a fost un infractor, că știe tot ce se învârte în cercurile tâlharilor? Important e să fie chipeș și fermecător.

– Mai bine așa decât să fie răutăcios și enervant asemenea unui duce problematic pe care îl știu eu, i-o întoarse ea. Cel puțin Vidocq știe cum să se poarte cu o femeie.

– Ce vrei să spui?

– Că nu pleacă de la prezumția că are de-a face cu o creatură răuvoitoare, care uneltește să-i ruineze viața.

Maximilian strânse din dinți la descrierea ei destul de pertinentă asupra reacțiilor sale.

– Cum aș putea să nu fiu suspicios? Fratele tău e un hoț, iar tu nici măcar nu te-ai obosit să-mi spui.

– Dacă ți-aș fi spus, am mai fi acum aici? Sau m-ai fi dat pe mâna poliției și m-ai fi obligat să-ți spun unde se află? Ori i-ai fi ruinat afacerea lui Dom doar ca să afli unde e Peter? zise ea, încrucișându-și brațele la piept. Nu am făcut decât să-mi protejez familia. Mă așteptam ca, dintre toți oamenii, *tu* să înțelegi asta.

La naiba, chiar înțelegea! Nu doar că înțelegea, ba o și compătimea. Tocmai asta era problema cu trandafirii sălbatici, faptul că reușeau să se strecoare pe sub zidul de apărare al unui bărbat când acesta nu era atent. Cu toate că făcuse tot posibilul să nu se lase vrăjit de farmecele ei, nu avusese nici o șansă.

Sau poate că văzu pentru prima oară ce simțise de la bun început. Că, în sufletul ei, era cinstită și loială. La fel ca mama lui, genul de femeie dispusă să meargă cu soțul ei până în pânzele albe și care îi luase partea chiar și în cele mai cumplite accese de nebunie. Genul de femeie pe care și-o dorea ca soție.

Hotărî să alunge gândul acela înainte să-i ia mințile.

Avea dreptate, dacă ar fi știut despre trecutul lui Bonnaud, nu ar fi fost prea dornic să plece la drum. Cu toate că își spuse că nu ar fi poruncit arestarea ei și a lui Manton, adevărul era că, în dimineața aceea, fusese teribil de nervos. Cine știe ce ar fi fost în stare să facă.

Dar acum, când o cunoștea mai bine, era greu să nu vadă lucrurile din punctul ei de vedere.

– Și ce se presupune că o să facem acum? Vrei să mergem să stăm de vorbă cu noul șef de la Sûreté ca să ne spună unde e fratele tău?

– De fapt... mă gândeam să mergem mai întâi să stăm de vorbă cu Vidocq, spuse ea, cu o agitație în glas care îl neliniști.

– De ce? Dacă spui că Tristan e angajat la Sûreté, cei de acolo ar trebui să știe unde e și la ce caz lucrează.

– Da, însă noul șef de la Sûreté nu-l are la inimă pe Tristan.

Maximilian se uită urât la ea.

– Oare de ce nu mă miră să aud asta?

Razele lunii alunecară ușor pe fruntea ei încruntată.

– Ce vreau să spun e că, de îndată ce o să vină un duce important să pună întrebări...

– Ți-e teamă că fratele tău o să fie dat afară.

– Ei bine, ai spus-o cu gura ta.

– Eram nervos. Și, oricum, am spus asta înainte să știu despre ce e vorba.

– Și acum, când știi? îl întrebă ea, iar când Max refuză să răspundă, adăugă: În orice caz, sunt mai multe șanse ca Vidocq să știe unde se ascunde Tristan. Sunt prieteni buni, iar Tristan nu ar lua nici un caz important fără să se sfătuiască cu el. Francezul are instincte excelente și o mulțime de informații despre...

– Pur și simplu vrei să-l vezi din nou pe Vidocq, răbufni el. Recunoaște!

– Nu știu ce vrei să spui, zise ea încruntată.

– Ah, sigur că știi! Vidocq e mai *fermecător* decât mine, mai *informat*, mai *sclipitor*, răbufni el. Mânat din nou de gelozia aceea pe care nu reuși să o înțeleagă, se mută pe bancheta de lângă ea ca să o împungă cu privirea. E limpede că ești nerăbdătoare să-l revezi.

Lisette făcu ochii mari.

– Ți-ai pierdut mințile!

– Da, așa este. *Tu* mă faci să-mi pierd mințile de fiecare dată când deschizi gura și începi să-l lauzi pe francezul acela blestemat.

– Ah, vrei să dai vina pe mine pentru atitudinea ta...

Dar nu mai apucă să spună nimic pentru că Max îi tăie răsuflarea cu un sărut. Un sărut intens, născut din gelozie, furie și din nevoia de a-l scoate pe Vidocq din mintea ei.

Însă într-o clipită se transformă în ceva mai mult, într-un sărut adevărat, născut din obsesie, din nevoie și din dorință. Dumnezeule, ce bucurie să o sărute din nou! Cât de dulce era!

O prinse pe după gât și o ținu în loc, lipindu-și gura de gura ei, tresărind când o auzi gemând de plăcere în clipa în care își întredeschise buzele. Într-o clipită, adânci sărutul acela și o dezmierdă cu limba, savurând-o în singurul mod în care avea să-l lase să o facă, în singurul mod în care el avea să-și permită să o facă.

Vreme îndelungată, se așternu tăcerea în trăsură, singurul sunet fiind pulsul care îi răsuna în urechi în timp ce se înfruptă din nou și din nou cu gura ei, savurându-i gustul, aroma parfumului franțuzesc din păr, degetele înfipte în haina lui, trăgându-l tot mai aproape.

Brusc, se dezlipi de el și îl privi cu ochi mari și fără suflare.

– Am stabilit să nu ne mai sărutăm. Ai promis.

– Iar tu ai promis să nu mă mai minți, zise el. Și ai încălcat promisiunea.

– Ba nu, șopti ea. Nu te-am mințit niciodată, jur! Nici măcar o dată.

Ar fi vrut să îi spună că nu era adevărat, dar aruncând o privire în urmă, la conversațiile lor, nu își aminti nici măcar o ocazie în care îl mințise cu adevărat. Dar asta nu schimba cu nimic situația.

– Poate că nu ai mințit, dar m-ai păcălit cu privire la fratele tău, ceea ce e același lucru.

– Ba nu e adevărat. Teoretic, nu am încălcat acordul nostru.

– În cazul acesta, teoretic, nici eu nu o să încalc acordul nostru.

O trase în poala lui, cu spatele la el și o apucă de talie, ca să o țină în loc.

– Ce crezi că faci? protestă ea, în timp ce încercă să se elibereze.

– Am stabilit să nu ne sărutăm, îi șopti el la ureche, dar nu am stabilit să nu ne atingem. Iar dacă ție ți se pare cinstit să mă păcălești, mie mi se pare cinstit să te ating, zise el, după care își strecură mâna pe sub pelerina ei și îi prinse sânul în palmă. Lisette înlemni. Max nu aștepta ca ea să protesteze, ci continuă să o mângâie cu nerușinare, șicanându-i sfârcul până îl simți întărindu-se pe sub materialul rochiei. De noaptea trecută, fusese torturat de frânturi de amintiri despre ce se petrecuse între ei, despre trupul ei sub atingerea lui. De data aceasta, era hotărât să își amintească tot.

Se așteptase ca Lisette să se împotrivească sau măcar să încerce să se elibereze. Dar ea rămase acolo, respirând greu. Cu fiecare mângâiere, ea își arcuia spatele, înfigându-și degetele în coapsele lui.

– Max, șopti ea, nu e bine... Nu e bine ce faci...

– Dar o fac, îi șopti el la ureche. Știu că îți place, recunoaște.

Își lăsă mâna să alunece spre celălalt sân și o mușcă ușor de ureche. Gemetele ei de plăcere îl întărâtară aproape la fel de mult ca senzația sânilor ei în palma lui.

– Probabil că nu-ți amintești, îi șopti ea, dar noaptea trecută am jurat că o să te urechez dacă te mai atingi vreodată de sânii mei...

– Îmi amintesc. Doar că nu-mi pasă. Și, în orice caz, îi șopti el, nu ai cum să ajungi la urechile mele, zise el încrezător când o simți topindu-se în brațele lui. Și, oricum, nu mai vrei să faci asta, nu-i așa?

Lisette întoarse ușor capul spre el și îl privi respirând greu.

– Vreau... vreau...

– Draga mea, spune-mi tot ce vrei să-ți fac, șopti el, gemând de extaz. Îmi place atât de mult să te simt în brațele mele! Ești de vis. Am vrut să fac asta din prima clipă în care te-am văzut...

Ochii ei erau atât de pierduți și de luminoși în razele lunii!

– Mincinosule! îi șopti ea. Ai fi fost în stare să mă strângi de gât.

– Doar ca să pot pune mâna pe tine. Voiam atât de mult să te ating, că nici măcar nu puteam să mai gândesc limpede, zise el, după care își lăsă mâna să alunece pe piciorul ei ca să-i ridice ușor faldurile rochiei. Voia să își continuă mângâierile. Noaptea trecută a fost o adevărată tortură pentru mine – să-ți desfac rochia, corsetul... Poate că nu ți-ai dat seama, dar eu am fost cel care a făcut asta în timp ce tu dormeai. Nu o servitoare.

– Știu, îi spuse ea, luându-l prin surprindere.

– Dar nu ai nici cea mai vagă idee cât de greu a fost pentru mine să o fac. De ce crezi că m-am îmbătat ca un prost la cârciumă? Ca să nu mă arunc în pat, lângă tine, ca să nu te ating, cum mi-aș fi dorit să o fac în timp ce te dezbrăcam.

– Mă așteptam să o faci. Am crezut că o să... șopti ea.

– Vrei să spui că erai trează? o întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– La un moment dat, m-am trezit. Am rămas cu sufletul la gură, voiam să văd ce o să faci. Mi-a fost așa de teamă că o să...

Max se opri, cu mâna pe genunchiul ei.

– Doar știi că nu ți-aș face niciodată rău, draga mea.

Lisette îi întâlni privirea și spuse:

– Nu de asta mi-a fost teamă. Ci de faptul că, dacă ai fi venit în patul meu și ai fi început să mă mângâi, te-aș fi lăsat să faci ce vrei cu mine.

Inima începu să-i bată cu putere. Lisette îl dorea. Mai mult decât atât, *recunoștea* asta.

De data aceasta, nu se mai putu abține și o sărută din nou. O strânse în brațe, simțind nevoia disperată să guste din ea. La naiba cu înțelegerea aceea stupidă! Era a lui și nu avea de gând să o lase să plece fără să o savureze pe deplin.

Capitolul 11

Fără doar și poate, durerea de cap o făcuse să-și piardă mințile. Nu exista altă explicație pentru faptul că îl lăsă pe Max să o atingă și să o sărute.

„Ți-a spus *draga mea*. De două ori."

Gândul acela absurd aproape că o făcu să izbucnească în râs, însă sărutările lui atât de înflăcărate și de pasionale îi înăbușiră râsul. Nu ar fi trebuit să pună atâta preț pe ceva stupid precum un alint.

Doar că nu se putu abține. Max nu era furios. Nu o ținea prizonieră și nici nu o făcea ca să se răzbune. Ci o săruta de parcă secretul vieții ar fi stat în mâinile ei, de parcă era dispus să îl deslușească făcând-o să-l dorească la nebunie.

Când îi simți mâna alunecând între picioarele ei, pe sub lenjerie, tresări.

– Max!

– Draga mea, lasă-mă să-ți ofer plăcere, îi șopti el, făcând-o să uite din nou de toate reținerile cu acele cuvinte atât de dulci. Lasă-mă să-ți arată ce înseamnă dorința.

Apoi îi atinse părțile ei intime, iar în clipa aceea Lisette simți cum toate simțurile i se trezesc la viață.

– Dumnezeule, Max...

Începu apoi să o mângâie, să o frece atât de intens, încât o făcu să suspine de plăcere. Oare știa că asta îl făcea să o dorească și mai mult?

– Îți place, obrăznicătură mică? îi șopti el, încântat.

Ah, da, știa prea bine ce efect avea asupra ei!

– E foarte interesant...

– Hm, interesant, zise el, continuând să o atingă. Să știi că n-o să mă opresc până ce nu recunoști că îți place.

– Ești un drac împelițat, spuse ea, înfigându-și degetele în brațul lui. Bine, fie... îmi place. Te rog, Max, te rog... Nici măcar nu știa ce anume îl implora să facă. Știa doar că trebuie să existe ceva mai mult. Era ceva acolo, mai presus de puterea ei.

– Draga mea, o să fac tot ce vrei. Vreau doar să-mi spui ceva înainte, îi șopti el, presărând sărutări pe gâtul ei. Chiar te-am ținut în poală seara trecută?

Mângâierile lui fierbinți aproape că îi luară mințile și încercă din greu să se adune.

– Da... Da, am stat în poala ta...

– La fel ca acum?

– Nu!

– Slavă Domnului! Mi-ar fi părut rău să nu-mi aduc aminte.

Lisette izbucni în râs. O clipă mai târziu, Max își strecură degetul în interiorul ei, spre mugurul acela înfierbântat, umed și doritor, iar uluirea ei se transformă în dorință pură. Continuă să o pătrundă, jucându-se cu mugurul acela, făcând-o să se frece de mâna lui ca o nerușinată, pentru că voia tot mai mult.

– Ei bine, obraznico? spuse el. Îți place?

– Mă faci să-mi pierd mințile...

– Foarte bine, îi șopti el la ureche. Pentru că tu mi-ai luat mințile încă din prima zi în care te-am întâlnit.

În mișcările legănate ale trăsurii, începu să se unduiască în poala lui până ce simți ceva tare sub posteriorul ei. Bărbăția lui? Probabil. Nu știa prea multe despre trupul bărbătesc, dar aflase despre asta. Dumnezeule, așa se simțea... *braquemard?* Atât de groasă și de tare?

Își frecă ușor posteriorul de el până ce îl auzi gemând de extaz.

– Dumnezeule, Lisette, nu... nu face asta...

– E rândul meu, zise ea, timidă, repetând mișcarea. Îți place să te tachinez așa?

– Îmi place... foarte mult, gemu el.

O luă apoi prin surprindere când o apucă brusc și o mută pe genunchii lui. Se grăbi să se desfacă la pantaloni și, dintr-odată, îi luă mâna și o puse pe ceva fierbinte, lung și tare.

Dumnezeule, chiar era *braquemard!* Fascinant. Nu-și imaginase niciodată că era atât de tare și totuși atât de mlădioasă.

– Te rog, spuse el, gemând. Draga mea, te rog să mă mângâi!

– Cum?

– Așa, șopti el, după care îi prinse mâna în jurul lui și îi arată cum să îl atingă. Nu prea tare... Ah, da... Dumnezeule, exact așa...

Gemetele lui o excitară teribil. La fel ca ea, era prizonierul dorinței. Ce senzație incitantă să îl simtă atât de neajutorat în mâinile ei, la fel de ca atunci când își dăduse seama că era, de fapt, gelos pe Vidocq. Ba chiar îi mărturisise că ținea la ea. Oare chiar reușise să îl aducă pe ducele arogant și puternic la picioarele ei? Părea de-a dreptul imposibil.

Cu toate acestea, respirația lui era chiar mai sacadată decât a ei, spada lui se simțea rigidă și tare, devenind mai lungă și mai tare cu fiecare atingere, și începuse să-i spună *draga mea* și *obrăznicătură* pe un ton afectuos.

Apoi își dezlipi mâna și o lăsă din nou să alunece între picioarele ei. Lisette îl aștepta cu sufletul la gură. Era minunat, mai minunat decât se așteptase vreodată.

Și partea cea mai bună era că Max îi făcea asta, o săruta pe gât și pe umeri, îi mângâia mugurul acela dulce dintre picioarele ei cu atâta pricepere până ce începu să simtă o senzație în stomac, o tensiune care încerca cu disperare să erupă.

– Max... Dumnezeule, Max...

– Da, draga mea, gemu el. Bucură-te de tot, de tot...

Își simți sângele fierbându-i în vene, iar inima i-o luă la goană. Era ca și cum, dintr-o clipă-n într-alta, avea să se năruiască ca o bucată de sticlă, vibrând atât de puternic până ce se sfărâma.

– Dumnezeule! strigă ea, mânată de o plăcere nemaiîntâlnită.

În clipa aceea se nărui și el în mâna ei. Gemu de plăcere, iar Lisette simți ceva umed prelingându-se printre degetele ei și pe coapsa dezgolită, luând-o pe neașteptate.

Preț de o clipă, rămaseră amândoi acolo, cu trupurile răvășite, încercând să-și recapete suflarea.

Apoi o sărută ușor pe ureche și îi șopti:

– Lisette, trandafirul meu sălbatic, ești minunată.

Îi presără apoi sărutări prin păr și pe gât.

Jenată, Lisette se feri și își ascunse capul pe umărul lui, ca să nu-i vadă obrajii rumeni, ceea ce era o prostie, dat fiind că erau cufundați în întuneric. Ce făcuse? Jurase să nu-l lase să se apropie de ea, dar iată că...

Max scoase o batistă din buzunar și începu să-i șteargă mâna. După ce se șterse și el, Lisette luă batista ca să se șteargă pe coapsă.

Îi venea să intre în pământ de rușine. Ce fusese în mintea ei? Cum îl lăsase să facă una ca asta, cum se lăsase pradă lui? Oare tot astfel de plăceri o făcuseră pe mama ei să fie fascinată de tatăl ei?

Bărbații erau niște diavoli împielițați. Niște diavoli incredibili și fascinanți, care le făceau pe femei să-și piardă mințile.

– Lisette... îi șopti el.

Brusc, întreaga trăsură fu cufundată în lumina felinarelor de afară. Lisette aruncă o privire pe geam și văzu mai multe case în jur. Intraseră în oraș, iar trăsura începu să încetinească.

– Ah, nu, șopti ea, deja oprim să schimbăm caii? Cât timp a trecut?

Lăsând să-i scape un șir lung de înjurături în franceză care ar fi făcut-o mândră pe mama ei, se aruncă din poala lui pe bancheta din față și începu să-și aranjeze faldurile rochiei. Max începu și el să înjure în barbă și se grăbi să se închidă la pantaloni.

– Ar fi trebuit să tragem draperiile, mormăi el.

– Nu. Nu ar fi trebuit să facem nimic... din ce am făcut mai devreme.

Dumnezeule, nici măcar nu știa cum să numească ceea ce tocmai se întâmplase!

Max ridică privirea spre ea, cu maxilarul încordat.

– Ai dreptate, zise el. Ai dreptate.

Lisette simți un gol în stomac. Nu era cazul să se grăbească așa de tare să o aprobe. Oare deja regreta ce se întâmplase între ei? Nici nu era de mirare. *Ea* deja regreta tot.

Oare?

Trăsura opri într-o curte, iar vizitiii se grăbiră să schimbe caii. Spre marea ei mirare, Max deschise ușa și sări din trăsură.

– Au trecut ore întregi de la cină, zise el, ținând ușa deschisă pentru ea. Mă duc să-i rog să ne pregătească ceva de mâncare. Și presupun că vrei să mergi la toaletă.

Cu toate că ambele sugestii erau bine-venite, Lisette fu luată pe nepregătite, dat fiind ceea ce tocmai se întâmplase între ei. Totuși, încuviință cu o mișcare scurtă din cap, neputând să-și găsească cuvintele, după care își luă săculețul și îl lăsă să o ajute să coboare din trăsură. Câteva minute mai târziu, intrară în han, iar Lisette răsuflă ușurată să scape de el, chiar și preț de câteva clipe.

Hanul avea o toaletă curată pentru femei, în care nu găsi pe nimeni. Slavă Domnului! Când se văzu în oglindă, își dădu seama că arăta îngrozitor, chiar și la lumina lumânărilor, fără bonetă pe cap, cu părul ciufulit și cu buzele roșii de la sărutările lui Max. Oricine o vedea, putea să-și dea seama că era o nerușinată.

Și totuși, se presupunea că e o femeie căsătorită.

Brusc, izbucni în râs. Da, măcar asta. Mai mult, Max chiar se comporta ca un soț care, după atingeri și mângâieri, era gata să cumpere ceva de mâncare. Ce bărbat adevărat! Își satisfăcuse mai întâi pofta, și acum voia să-și satisfacă și foamea.

„Nu e ca și cum tu nu ți-ai satisfăcut poftele", își spuse ea cu un nod în gât.

Se comportase ca o nerușinată, îl lăsase să o atingă peste tot, să o mângâie, să o sărute până ce ajunsese pe culmile...

„Încetează!", își porunci ea, simțindu-și trupul topindu-se din nou doar la amintirea a ceea ce trăise cu el. Nu ar fi trebuit să-l lase pe englezul acela arogant să o facă să simtă toate acele lucruri doar pentru că îi oferise plăcere și pentru că făcuse și ea același lucru pentru el.

Își coborî privirea spre mâna buclucașă și își blestemă zilele, după care luă urciorul cu apă, umplu vasul și începu să se spele cu săpun cu patos, la fel cum ar fi făcut Lady Macbeth. După ce se spălă pe mâini până ce se făcură roșii, își ridică faldurile rochiei ca să-și spele coapsa.

Era ciudat cum trupul ei arăta la fel ca înainte și totuși, se simțea atât de diferit. Ea se simțea atât de diferit.

Iar în clipa aceea izbucni în plâns. Adevărul era că nu ar fi ezitat să o facă din nou dacă ar fi avut ocazia. Și nu doar pentru că se simțise bine, ci pentru că se simțise bine alături de *Max*. Dintr-odată, părerea lui începuse să conteze pentru ea. Își dorea ca el să râvnească după ea. Ba nu, să țină la ea.

Ce prostie! Doar avea destulă minte! Un duce atât de important ca el nu avea să simtă niciodată altceva în afară de dorință pentru o femeie ca ea. Iar ea nu-și dorea asta. De fapt, își dorea și alte lucruri în afară de asta.

Se șterse pe mâini, își suflă nasul, după care încercă să se facă prezentabilă. Timpul trecea și era important să pună distanță între ei și Hucker, dar simțea o nevoie disperată ca totul să revină la normal.

Se opri o clipă să se privească în oglindă. Avea ochii roșii, dar în rest arăta decent. Din păcate, încă mirosea a... tot ce făcuseră mai devreme, la fel cum obișnuia să miroasă dormitorul mamei ei după vizitele tatălui său.

Își scoase sticluța cu parfum din săculeț și își parfumă încheieturile, după care puse câteva picături pe gât. Probabil că exagerase, dar nu conta. Mai bine așa decât să miroasă a ceva care să-i aducă aminte lui Max de cele petrecute. Pentru că nu era cu putință să cadă în aceeași capcană în care căzuse mama ei.

Se întoarse la trăsură, iar Max veni în întâmpinarea ei. Nu știu dacă îi simți sau nu parfumul, pentru că nu făcu referire la asta.

Iar odată ce urcă în trăsură, fu învăluită de cu totul altă mireasmă, una delicioasă de pâine și friptură, ce venea din coșul de pe podea.

– Am convins-o pe soția hangiului să ne vândă câteva resturi de la cină, zise Max. Ne-a dat chiar și o sticlă de vin.

Abia când simți mirosul acela de mâncare își dădu seama cât de înfometată era, ceea ce explica durerea de cap de mai devreme.

Trăsura porni din nou la drum, iar Max scoase din coș o pâine rumenită, o bucată de brânză *Pont-l'Évêque* și doi porumbei fripți, împachetați în hârtie. Lisette începu să înfulece ca un câine lihnit, în parte pentru că îi era foame, dar și pentru că încerca să evite să-i vorbească.

După câteva clipe, își dădu seama că el nu părea atât de înfometat. Asta pentru că rămăsese cu privirea ațintită asupra ei. În mod normal, ar fi savurat cu poftă brânza și pâinea franțuzească care îi lipsiseră atât de mult în Londra, ca să nu mai spunem de porumbelul acela atât de savuros, spre deosebire de rețetele englezești plictisitoare. Doar că, simțindu-i privirea, nu se putu bucura de bucate.

– Lisette, în legătură cu cele petrecute mai devreme...

– Nu, nu e nevoie să vorbim despre asta. Înțeleg. Nu ar fi suportat să-l audă rostind acele banale minciuni. Prefera să pretindă că nu se întâmplase nimic.

Se aplecă să ia un măr din coș, dar el o prinse de mână și o opri.

– Ba da, trebuie să vorbim despre cele întâmplate, pentru că mi-e teamă că nu înțelegi. Nu am vrut să se ajungă la asta. Vreau să știi că...

– Știu! strigă ea, eliberându-se din strânsoarea lui, după care se ghemui și își trase pelerina în jurul ei, asemenea unui scut. Deja știu ce o să-mi spui. Că a fost o greșeală. Că nu ar fi trebuit să ne lăsăm purtați de val. Sunt de acord cu tine, spuse ea, pe un ton care se voia a fi relaxat. Ne-am simțit bine, dar nu a însemnat nimic.

– Află că pentru mine a însemnat ceva, zise el.

– Chiar așa? Ce anume? îl întrebă ea, iar când îl văzu ferindu-și privirea și blestemându-și zilele, adăugă: Nu e nevoie să spui nimic. Ți-a plăcut... ce s-a întâmplat între noi, doar că ești duce, așa că nu poți să te căsătorești cu o femeie ca mine.

Max își îndreptă imediat privirea spre ea și zise:

– Nu asta aveam de gând să spun. Apoi oftă și continuă: E adevărat, nu pot să mă căsătoresc cu tine, dar nu pentru că ești cine ești, din cauza familiei tale sau din pricina poziției tale sociale, nu e vorba despre asta. Nici măcar nu contează că sunt duce. Pur și simplu... nu pot.

La naiba, tocmai din cauza asta nu voia să vorbească! Deja ajunsese să țină foarte tare la el și nu putea suporta umilința aceea, era prea dureros să audă cât de puțin conta pentru el.

– După cum am spus deja, mormăi ea, înțeleg. Așa că nu are rost să mai vorbim despre asta. Tu nu poți să te căsătorești cu mine, iar eu nu vreau să mă căsătoresc cu tine, așa că...

– Chiar nu vrei să te căsătorești cu mine? zise el, înfigându-și mâinile în genunchi, de parcă s-ar fi luptat să nu întindă mâna spre ea, să nu o sugrume. Nici măcar puțin?

Ce anume voia să audă de la ea? Voia oare să îl implore să o ia de soție, ca să îi calce în picioare mândria, în timp ce el se încăpățâna să-i spună că nu putea să se căsătorească cu ea? Nici gând!

– Nu, nici măcar puțin. Te plac, dar nu sunt în căutarea unui soț. Așa că ar fi mai bine să uităm cele petrecute, în regulă?

– Poți să faci asta? întrebă el cu o voce dărâmată. Pentru că eu nu cred că pot.

– Nu ai încotro. Nu am de gând să am o aventură cu tine, iar tu nu pari interesat de altceva. Ceea se înseamnă că suntem într-un impas. Deci nu văd cum am putea soluționa acest impas.

Maximilian își trecu degetele prin păr, după care încuviință.

– Presupun că ai dreptate. Poate că ar fi mai bine să încercăm să uităm cele întâmplate.

– Da, cred că e cel mai bine, spuse ea cu un nod în gât, după care își îndreptă spatele. Bun, ziceai ceva despre o sticlă de vin?

Max o privi cu ochi strălucitori, în lumina aceea difuză din trăsură și, preț de o clipă lungă și ispititoare, fu sigură că avea să uite și să o tragă în brațele lui, să o sărute din nou. Și că dacă urma să facă asta, nu avea să găsească puterea de a-i ține piept.

Doar că nu o făcu. Trase aer în piept și începu să caute sticla de vin în coșul cu merinde.

Lisette își îndreptă privirea spre părul lui auriu ce strălucea în razele lunii și își aminti cu cât duioșie o sărutase, iar în clipa aceea abia se abținu să nu izbucnească în plâns, simțind cum i se sfâșie

inima în piept. Da, ar fi fost bine să uite atingerile lui, mângâierile lui și cuvintele acelea duioase. Chiar ar fi fost bine să facă asta.

Din păcate, nu exista nici cea mai mică șansă ca așa ceva să se întâmple.

Capitolul 12

Maximilian rămase împietrit mult timp după ce Lisette alunecă într-un somn agitat. Se comportase execrabil. Începuse prin a o acuza că îl minți, după care se purtase ca un idiot gelos și ametit. Apoi, aproape că îi răpise inocența, pentru ca, în cele din urmă, să îi țină un discurs stupid, motivând că nu avea cum să o ia de soție.

Nici nu era de mirare că, de mândrie, se închisese în ea.

Dacă asta fusese cu adevărat ce încercase să facă. Poate că vorbise serios când îi spusese că nu avea de gând să se căsătorească cu el. Date fiind toate greșelile pe care le făcuse tatăl ei față de mama ei, era de așteptat.

Doar că, atunci când mersese după ea la toaletă, o auzise plângând prin ușă. Plânsetele ei încă răsunau ca un ecou în mintea lui. Nu, nu vorbise serios.

Dovedea din nou cât de diferită era de alte femei. Altă femeie ar fi profitat de pe urma acestui avantaj și ar fi încercat să obțină de la el o promisiune pentru viitor după felul neobrăzat în care o atinsese.

Dar nu și Lisette. Ea era prea mândră ca să facă una ca asta și preferase să plângă în singurătate. Și, chiar și după ce fusese martor la acel episod, tot reușise să o rănească.

Era un netrebnic insensibil și arogant.

Ar fi putut măcar să-i explice de ce nu se putea căsători cu ea. Ar fi trebuit să-i spună că atât unchiul lui, cât și tatăl lui muriseră măcinați de nebunie, că existau toate șansele ca și el să sfârșească la fel și că nu-și dorea ca ea să fie martoră la acest final.

Dar, după ore întregi în care femeia aceea îl tratase ca pe un om obișnuit, nu se simțise pregătit să renunțe. Pentru că, odată ce avea să afle adevărul, avea să îl privească la fel cum o făcuseră toate celelalte femei înaintea ei, văzându-l drept ducele acela care avea să-și piardă mințile dintr-o clipă-n într-alta.

Alte femei se opriseră măcar să cântărească avantajele unei căsătorii cu un duce bogat, punând în balanță posibilitatea ca acesta să înnebunească, iar unele dintre ele alesesră să facă abstracție de acest mic detaliu. Doar că ei nu i-ar fi păsat de bani și ar fi tulburat-o nebunia lui. Iar asta i-ar fi frânt inima. Mai bine să-l creadă un nenorocit.

Nu doar un nenorocit, ci un nerușinat fără inimă.

Ce spusese mai exact?

„Nu am de gând să am o aventură cu tine, iar tu nu pari interesat de altceva."

Habar n-avea Lisette că ideea de a se căsători cu ea refuza să-i dea pace. Cu toate că știa că avea să sfârșească tragic, nu se putu abține să nu-și imagineze cum ar fi fost să o facă soția lui.

Ar fi răvășit înalta societate. Doamnele ar fi bârfit-o necontenit, iar odată ce și-ar fi dat seama că Lisette nu dădea doi bani pe ce credeau ele, ar fi tratat-o ca pe o regină. Pentru că oamenii din înalta societate întotdeauna îi ridicau în slăvi pe cei care nu le dădeau importanță, mai ales când era vorba despre soția unui duce avut.

Ar fi avut-o alături de el în nopțile acelea lungi și singuratice în Marsbury House, făcând-o să râdă și tachinând-o. Nu ar mai fi petrecut seară de seară întins în pat, așteptând să alunece în ghearele nebuniei pentru că ea i-ar fi distras atenția de la toate.

Dar asta numai până în ziua în care mintea lui ar fi început să se ducă. Și, dat fiind faptul că, fără îndoială, Lisette ar fi ajuns să țină nespus de mult la el până atunci, suferința ei ar fi fost mai mult decât putea el să ducă.

Lisette se foi în scaun și își trase picioarele sub pelerină, încercând să se încălzească. Adevărul era că se făcuse destul de răcoare în trăsură. Cu toate că era primăvară, nopțile încă erau reci.

Spunându-și că nu voia decât să o facă să se simtă ceva mai confortabil, se strecură pe banchetă lângă ea și o trase în brațe, după care o înveli cu mantia lui. Lisette oftă și se cuibări la pieptul lui, iar Max simți un junghi în inimă.

Închise ochii și își lăsă capul pe spate, imaginându-și că erau cu adevărat căsătoriți, că femeia aceea era soția lui și că se aflau în drum spre Paris, în vacanță. Rămase așa o bună bucată de timp, spunându-și că nu avea să reușească niciodată să adoarmă cu ea în brațele lui, simțindu-i aroma aceea minunată.

Totuși, mare îi fu mirarea când, de îndată ce deschise ochii, văzu că trăsura era cufundată în lumină. În toiul nopții, probabil că se întinsese, sprijinit de brațul banchetei, căci Lisette se întinse peste el. Buclele ei întunecate i se revărsaseră pe umeri, iar el nu se putu abține să nu-și treacă degetele prin părul ei.

Lisette se trezi încet, iar când deschise ochii, îl privi confuză.

– Bună dimineața... Lisette, șopti el, abia abținându-se să nu-i spună *draga mea*.

– Max, zise ea, cu un zâmbet pe buze care îi înmuie inima. Dar apoi, spre marea lui mâhnire, Lisette făcu ochii mari și strigă: Max! după care se ridică în grabă de pe el și se aruncă pe banchetă.

Începu să-și aranjeze faldurile rochiei, hotărâtă să-i evite privirea.

– Îmi pare rău. Nu știu cum am ajuns să te folosesc pe post de pat.

– Nu e nimic. Nu mă deranjează.

Dacă era singura modalitate prin care să o țină în brațe, chiar și pe termen scurt, avea să profite de ocazie.

– Sunt sigură că arăt ca o sperietoare, mormăi ea, trecându-și degetele prin buclele rebele.

– Imposibil.

Lisette îl privi cu coada ochiului, după care își îndreptă privirea spre fereastră.

– Am mers destul de repede, nu-i așa? Cred că suntem la doar o oră de Paris. Ar trebui să mergem mai întâi acasă la Tristan, să vedem ce găsim acolo. Și putem să ne aranjăm puțin înainte să mergem să stăm de vorbă cu Vidocq.

Încercând din greu să nu-și manifeste gelozia, Max zise:

– Lisette, nu avem timp de pierdut. O să mergem la fratele tău și o să rămânem acolo cât timp o să fie nevoie, presupunând, desigur, că n-o să-l găsim acasă.

– În regulă.

– Și putem să trecem și pe la Vidocq, dar dacă vedem că nu știe nimic...

– Trebuie să mergem să vorbim cu șeful de la Sûreté. Am înțeles.

– Mă bucur.

Oricât de mult ținea la femeia aceea, era hotărât să meargă până în pânzele albe cu povestea asta cu fratele lui și Bonnaud.

Maximilian rămase surprins să afle că Bonnaud locuia în Faubourg Saint-Germain, o zonă aristocratică a orașului. Fie reușise

să își clădească o viață bună în Paris, fie avea un prieten influent care îi închiriase locuința.

Totuși, odată ce ajunseră pe Rue de l'Hirondelle, dădură peste o stradă neprietenoasă și îngustă, iar apartamentul lui Bonnaud, situat într-o părticică a clădirii, părea părăsit. De îndată ce intrară în casă, folosind cheia lui Lisette, deveni evident că apartamentul era nelocuit de săptămâni întregi. Era un strat gros de praf de mobilă și podelele fără covoare.

– Ce facem acum? o întrebă el. Știi cumva dacă fratele tău are un birou sau un seif în care să-și țină notițe ori scrisori legate de anchetele sale? Poate că așa o să reușim să-i dăm de urmă.

– Acolo e biroul, spuse ea, arătând spre o ușă închisă. Poate că găsim ceva în dosarele lui.

În clipa aceea, se auzi o voce în pragul ușii – un bărbat ce spuse în franceză:

– Era și cazul să ne faci o vizită, îngeraș!

Maximilian se întoarse și zări un bărbat la vreo 50 de ani, înalt, cu o statură impunătoare, intrând în încăpere. În ciuda sprâncenelor stufoase, era un bărbat pe care mulți l-ar fi considerat chipeș, rumen în obraji, cu ochii albaștri și părul blond, cârlionțat.

– Vidocq! strigă Lisette, după care alergă spre el și îl sărută pe obraz.

Încordat, Maximilian urmări reacția lui Vidocq și i se păru mai degrabă cea a unui tată indulgent decât a unui amant zelos.

– Presupun că ați venit în căutarea fratelui tău, continuă Vidocq în franceză, aruncând o privire spre Maximilian.

– Așa este, răspunse Lisette. Ți-l prezint pe Maximilian Cale, care e nerăbdător să stea de vorbă cu Tristan.

Maximilian se bucură că nu îl prezentă drept ducele de Lyons. Prefera să afle unde se afla Tristan fără să își dezvăluie adevărata identitate. Ar fi fost mai bine pentru reputația ei, mai ales dacă puteau conta pe discreția lui Vidocq.

– Domnule Vidocq, am auzit multe despre dumneata, zise Maximilian în franceză, întinzându-i mâna.

– Ciudat, răspunse acesta în engleză, refuzând să-i strângă mâna, pentru că eu nu am auzit nimic despre dumneata. Cel puțin nu de la îngerașul meu.

Lisette aruncă o privire agitată spre Maximilian și începu și ea să vorbească tot în engleză:

– Vidocq, îmi pare rău, dar nu avem prea mult timp la dispoziție. E important să-l găsim imediat pe Tristan. Așa că dacă știi cumva unde e...

– Știu încotro se îndrepta când a plecat de aici, răspunse Vidocq, după care îi aruncă o privire tăioasă lui Maximilian și adăugă: Dar o să-ți spun doar după ce îmi explici de ce ai plecat neînsoțită alături de ducele de Lyons.

Maximilian strâmbă din nas, iar Lisette zise:

– Știi cine e Max?

– Bineînțeles că știu. Familia Cale a luat legătura cu poliția franceză acum mulți ani, când au venit în căutarea tânărului moștenitor. Am auzit adesea numele fiului lor supraviețuitor. Un nume greu de uitat.

– Mai ales pentru un om despre care umblă vorba că are o memorie extraordinară, spuse Maximilian pe un ton plictisit.

Nu-i venea să creadă că nici măcar nu-i trecuse prin minte faptul că se putea ca Vidocq să fi auzit de familia lui. Mai mult ca sigur, investigatorul tatălui său se consultase cu poliția franceză în nenumărate rânduri pe parcursul anchetei.

– Haide, zise Vidocq, oferindu-i brațul lui Lisette. Propun să mergem la mine acasă, o să ne fie mai confortabil acolo. Vă invit la *le déjeuner* ca să-mi povestiți tot. După care o să-ți spun încotro a pornit Tristan. Presupun că e un subiect care o să vă intereseze pe amândoi, zise el, aruncând o privire spre Max.

– Apreciez ajutorul dumitale, rosti Maximilian, cu un zâmbet forțat, și am fi onorați să vă însoțim la micul dejun, adăugă el, cu toate că se simți ca și cum aterizase într-o scenetă fără să știe scenariul.

Vidocq locuia în clădirea vecină, așa că doar traversară o curte interioară. Maximilian îi aruncă lui Lisette o privire intrigată și, în timp ce păși în camerele acelea spațioase, ea îi șopti:

– Tristan e chiriașul lui Vidocq.

De îndată ce intrară în sufrageria mică, dar decorată cu piese de mobilier costisitoare și în timp ce servitorii se grăbiră să servească micul dejun, Vidocq se întoarse spre Lisette și îi spuse cu zâmbetul pe buze:

– Am reușit să găsesc o editură care să îmi publice memoriile. Îngeraș, nu ai vrea să te întorci ca să mă ajuți să le editez?

– *Îngerașul* dumitale are deja un loc de muncă în Londra, la biroul domnului Manton, spuse Maximilian pe un ton încordat, deranjat inexplicabil de ideea că Lisette se putea întoarce în Paris. Și înțeleg că este vorba despre o poziție foarte bună.

– Să înțeleg că acum îți permiți să vorbești în numele ei? îl întrebă Vidocq cu o voce mieroasă. Asta după ce ai târât-o după tine prin toată țara, neînsoțită, ruinându-i astfel reputația și orice șansă la o căsnicie respectabilă?

– Ajunge! protestă Lisette, fixându-l cu privirea pe Maximilian. Se întoarse apoi cu fața spre Vidocq și zise: Am venit din proprie inițiativă. Am călătorit pretinzând că suntem un cuplu căsătorit: Domnul Kale, un om simplu, administrator de moșie, și soția lui. Când unul dintre servitori intră din nou în încăpere, Lisette zise în franceză: Te rog să ne mai lași câteva clipe.

Servitorul încuviință și plecă.

Încruntată, Lisette se uită la Vidocq și continuă:

– Dacă ții cu adevărat la mine, atunci e important să păstrezi aparențele și de față cu servitorii tăi. Vecinii mei deja mă cred o femeie căsătorită. Iar ducele mi-a sugerat că ulterior ar fi mai bine să le spun că soțul meu a murit în străinătate. Când Vidocq pufni, Lisette adăugă: Cel mai probabil ești singura persoană din lume care ar putea să recunoască numele adevărat al ducelui. Până acum, nimeni nu a pus la îndoială deghizarea noastră.

– Halal deghizare când ați ales să vă folosiți numele adevărate! zise Vidocq. Aruncă apoi o privire disprețuitoare spre hainele lui Maximilian și adăugă: Cât despre el, numai a administrator de moșie nu arată. Are unghiile prea curate, poartă o cămașă elegantă pe sub haina aceea fină și vorbește cu accentul unui fost student de la Eton.

– Pentru numele lui Dumnezeu... dădu Maximilian să spună.

– Vezi? exclamă Vidocq. La asta mă referam.

– Încetați! îi certă Lisette. Spune-mi odată unde e Tristan, înainte ca ducele să te provoace la duel sau cine știe ce altă absurditate! E cât se poate de neprevăzător.

– Nu e adevărat, mormăi Maximilian.

Lisette se uită lung la el, după care își îndreptă privirea iscoditoare spre Vidocq:

– Ei bine? Unde e Tristan?

– Bine, fie, spuse Vidocq. A plecat în urmă cu două luni în Belgia, în căutarea unui falsificator evadat.

– În Belgia! exclamă Maximilian.

– Nu spuneai că acolo a fost găsit fratele tău? îl întrebă Lisette.

Maximilian se dădu mai aproape de Vidocq, fixându-l cu privirea.

– *Unde* mai exact în Belgia?

– În Anvers, răspunse Vidocq. Motiv pentru care mi se pare ciudat că ai venit până aici în căutarea lui, duce de Lyons, dat fiind că Anvers e în apropiere de...

– Știu, i-o tăie Maximilian.

Vidocq se uită lung la el, după care la Lisette și apoi din nou la Max.

– Ia spune-mi, i-ai povestit îngerașului meu despre familia ta?

Maximilian lăsă să-i scape o înjurătură.

Vidocq se întunecă la față și spuse:

– După cum mă așteptam. Și ai prefera să nu afle, nu-i așa?

– Presupun că o să-i povestești dumneata, zise Maximilian cu un gol în stomac.

– Mai devreme sau mai târziu tot o să afle, rosti Vidocq, ridicând din umeri. Și prefer să afle cât mai devreme dacă ai de gând să o bagi în patul tău, zise el pe un ton tăios.

– Vidocq! strigă Lisette roșie la față. Nu a vrut... Nu e vorba...

– Îngeraș, nu sunt orb, zise Vidocq, fără să-și ia o clipă privirea de la Maximilian. Văd cum se uită la tine. Și cum te uiți tu la el. Și, dat fiind că avem de-a face cu un duce și că o căsătorie între voi e o variantă puțin probabilă, singura soluție rămâne aceea de a...

– Ai grijă ce spui, bătrâne, i-o tăie Maximilian, sau poți să fii sigur că o să te provoc la duel ca să-i salvez onoarea, zise el, uitându-se fix în ochii lui.

Vidocq nu-și feri privirea, însă nu dădu nici un semn că i-ar fi fost teamă.

Lisette își mută privirea de la unul la celălalt.

– Ce anume nu vrea Max să-mi spună despre familia lui? Ce legătură are Anvers cu asta?

În situația de față, nu avea cum să-i mai ascundă adevărul.

– Anvers se află în apropierea unui oraș numit Gheel, răspunse Maximilian, cu un nod în gât și cu gura uscată. Gheel este cunoscut

și sub numele de Colonia pentru maniaci, fiind locul unde se refugiază mulți nebuni, într-o ultimă încercare disperată de a se vindeca. Apoi oftă și continuă: Acolo l-a dus unchiul meu nebun pe fratele meu după ce l-a răpit. Și tot acolo au murit amândoi, într-un incendiu.

Capitolul 13

Exact în clipa aceea intrară mai mulți servitori cu un mic dejun clasic parizian: carne de vită și de pui, produse de patiserie, struguri și pere, tocană, pâine caldă și brânză, pe lângă ceai, cafea și *vin ordinaire*, bineînțeles.

Lisette aprecie acele câteva clipe de pauză, ca să asimileze ceea ce tocmai îi mărturisise Max. Rămase șocată nu doar de cuvintele lui, ci și de vocea lui chinuită. Brusc, i se păru atât de împovărat, încât ar fi dat orice să-l poată consola.

Dar nu o putea face în fața lui Vidocq. Vechiul ei prieten deja intuia prea multe dintre cele ce se petreceau între ea și Max. Dar de ce nu-i vorbise Max mai devreme despre asta?

Pentru că era duce, iar ducii nu obișnuiau să vorbească despre slăbiciuni sau despre boală. Pentru că ducii nu dezvăluiau secrete ascunse despre familiile lor.

Cu toate acestea, fu dureros pentru ea să constate că Max nu avusese îndeajuns de multă încredere în ea ca să-i mărturisească tot. Își aminti ce îi răspunsese când îl întrebase cine fusese cel care îl răpise pe fratele lui: un ticălos. Asta nu însemna nimic.

– Max, începu ea să spună după ce Vidocq le porunci servitorilor să plece, carevasăzică, unchiul tău a fost cel care l-a răpit pe fratele tău. De ce?

– Mi-aș dori să știu de ce a făcut-o. Până să aflu despre incendiu, nici măcar nu am știut că el era vinovatul. Aveam aproape patru ani când a dispărut Peter. Tata pur și simplu mi-a spus că a fost răpit de un ticălos. Am trăit ani întregi cu teama în suflet că o să mă fure și pe mine un ticălos și că o să mă ducă departe de părinții mei.

– Max, e îngrozitor, spuse ea pe un ton duios care îl făcu pe Vidocq să ridice din sprâncene, dar Lisette făcu abstracție de el.

Max i se păru din ce în se mai tensionat.

– După ce am mai crescut, le-am pus mai multe întrebări părinților mei, iar ei mi-au spus că luaseră legătura cu mai mulți investigatori care îl căutau pe Peter prin Anglia și prin America. Mi-au mai zis că nu au nici cea mai vagă idee cine l-ar fi putut răpi. Dar m-au mințit. Și au continuat să mă mintă până când au aflat despre incendiu, când deja nu au mai putut păstra secretul.

Lisette își aminti când îi spusese că fusese mințit de familia lui. Deci la asta se referea.

– Poate că nu au știut că fratele tău a fost răpit de unchiul vostru.

– Ba da, zise Max, luându-și ceva de mâncare. Mi-a luat mulți ani să pun piesele cap la cap, dar se pare că unchiul meu Nigel, un căpitan de vas fermecător, a fost un individ destul de sălbatic. Între el și tata erau doar zece ani diferență, așa că, înainte ca tata să se căsătorească, obișnuiau să iasă împreună la băutură de fiecare dată când unchiul Nigel nu era la datorie. Sau cel puțin asta e concluzia la care am ajuns după tot ce mi-a povestit tata și din ce am auzit de la alți membri ai familiei. M-am mirat să aud asta, pentru că tata nu mi s-a părut niciodată genul sălbatic. Max luă o chiflă și continuă: Dar s-ar părea că perioada aceea rebelă a tatălui meu nu a durat prea mult. La câțiva ani după ce s-a căsătorit cu mama, într-o noapte, tata s-a certat la cuțite cu unchiul Nigel. Presupun că tata a refuzat să mai fie tovarășul lui la petreceri. Nu am de unde să știu de la ce a pornit cearta, dar cert e că unchiul meu s-a întors la corabia lui și a spus că nu vrea să mai aibă de-a face cu familia noastră. Ridică apoi capul, privi în gol și spuse: Timp de cinci ani, nu au primit nici o veste de la el. A urmat Tratatul de la Amiens, care a pus capăt războiului dintre Franța și Anglia. Unchiul Nigel, care ajunsese deja pe la vreo 40 de ani, a cerut să se retragă din activitate și a primit aprobare. A venit apoi la Marsbury House, în încercarea de a cădea la pace cu tata, dar înțeleg că nu a reușit. Câteva zile mai târziu, a dispărut... odată cu Peter.

Îngândurată, Lisette turnă două cești de ceai, pentru ea și Max.

– Înseamnă că era limpede că el l-a răpit. Cum de nu au reușit părinții tăi să-l găsească pe fratele tău?

– Pentru că unchiul Nigel nu a lăsat vorbă nimănui că o să plece. Părinții mei au presupus că încă era în Anglia. Au trimis mai mulți investigatori să-l caute prin toată țara, dar era ca și cum unchiul

și fratele meu intraseră în pământ. Tata ar fi vrut să-și trimită oamenii pe continent, doar că războiul izbucnise din nou, și nimeni nu putea călători între Anglia și Franța.

– Și de ce nu au încercat autoritățile să-l găsească? întrebă Vidocq.

– Au încercat, doar că și ei au avut mâinile legate. În mod inexplicabil, părinții mei au refuzat să îi lase să discute cu presa despre unchiul meu. Cred că tatei i-a fost rușine pentru că o persoană din familia lui putea să fie în stare de una ca asta, zise el dezgustat. Și presupun că, în inima lui, a sperat ca, într-o bună zi, unchiul meu să-l aducă pe Peter înapoi acasă, odată ce avea să se sature să aibă grijă de un copil.

– Deci crezi că unchiul tău l-a crescut pe Peter în Gheel? îl întrebă Lisette, punându-și puțină tocăniță.

– Nu, doar că nu am aflat niciodată unde au stat înainte să ajungă în Gheel. Max mâncă în tăcere câteva clipe, după care continuă: E important să înțelegi că, în momentul incendiului, nimeni nu știa despre legătura dintre noi. Unchiul Peter le-a spus tuturor că e fiul lui și, bineînțeles, nu a făcut niciodată referire la familia lui. El și Peter nici măcar nu și-au schimbat numele. Doar că erau în Belgia, în timpul războiului. Cine s-ar fi gândit că putea fi vorba de Peter Cale, moștenitorul dat dispărut al ducelui de Lyons, un englez, mai ales la 13 ani de la răpirea lui? Oftă și zise: Din fericire, după incendiu, cineva a avut inspirația de a salva inelul pe care îl purta unchiul meu, altfel ne-ar fi fost imposibil să-l identificăm.

Lisette se cutremură la gândul că Max ar fi putut să petreacă o viață întreagă fără să afle ce s-a întâmplat cu fratele lui.

– Și cum a ajuns vestea incendiului la urechile familiei tale?

– În cele din urmă, s-a scris despre moartea lor în ziarele din Paris, iar investigatorul pe care tata l-a angajat la scurt timp după ce Napoleon a fost exilat în Elba a fost cel care a făcut legătura și i-a trimis o scrisoare tatălui meu. În timp ce noi eram în drum spre Paris, investigatorul a plecat spre Gheel, ca să încerce să afle mai multe detalii. Bineînțeles că, până să ajungă el, trupurile fuseseră deja îngropate. Așa că a stat de vorbă cu oamenii din zonă și i-a adus tatălui meu inelul. Max oftă din nou și continuă: Am reușit totuși să aflăm că unchiul meu avea un avocat în Paris și s-ar părea că tata a stat de vorbă cu el și a aflat că avocatul nu știa nimic despre faptele lui. Cel puțin, așa mi s-a spus.

– A reușit investigatorul să afle detalii noi în Gheel, ce motive ar fi putut avea unchiul tău să îți răpească fratele? îl întrebă Vidocq.

– Nu, nimeni nu știa nimic despre asta.

– Probabil a fost din cauza rupturii dintre tatăl și unchiul tău, spuse Lisette. E limpede că unchiul tău a făcut-o ca să se răzbune pe tatăl tău.

– S-ar putea, zise Max încordat. Cu toate că pare o măsură exagerată să îl răpești pe moștenitorul fratelui tău. De asemenea, cu siguranță nu a făcut-o pentru bani, dat fiind că, la momentul respectiv, era la coada liniei de moștenitori. Eu eram al doilea pe linie, de ce să nu mă răpească și pe mine? Întotdeauna a fost o enigmă.

Vidocq începu să-și taie bucata de carne în bucățele egale și zise:

– Se prea poate ca, inițial, unchiul tău să fi acționat impulsiv. Din câte mi-au spus despre el, pare genul de om care nu gândește de două ori înainte să facă ceva. Dar odată ce fapta a fost făcută, iar el s-a mai calmat, și-a dat seama că e prins la mijloc. Dacă ar fi fost să-l aducă înapoi acasă pe fratele tău, probabil că ar fi fost judecat pentru răpirea lui, poate chiar executat. Poate că, pur și simplu, a hotărât să-l crească pe băiat ca să evite consecințele faptelor sale.

– Se poate, zise Max. Sau, cum obișnuia mama mea să spună, pur și simplu era nebun. Adevărul e că investigatorul a reușit să afle că acesta era motivul care îl adusese pe unchiul Nigel în Gheel. M-am documentat în privința orașului și am aflat că nebunilor le este permis să locuiască în mod pașnic alături de o familie angajată să le poarte de grijă. Și presupun că, din motiv ce toată lumea credea că Peter e fiul lui, a locuit și el cu această familie.

– Nebunia te împinge să faci lucruri ciudate, spuse Vidocq, uitându-se lung la Max. După cum bine știi.

Dar înainte ca Lisette să apuce să se întrebe ce voia să spună cu asta, Max îi zise lui Vidocq:

– Nu văd cu ce ne ajută povestea asta să-l găsim pe Bonnaud.

– Dar încă nu mi-ai spus ce treabă ai cu el, răspunse Vidocq, luând o gură de vin. Ce legătură are Tristan cu problemele tale de familie?

– Tristan i-a trimis ducelui o scrisoare în care i-a dat de înțeles că Peter e încă în viață, îi explică Lisette. I-a mai spus că un prieten de-al lui ar avea batista lui Peter. Și, dat fiind faptul că Tristan a fost de curând în zona aceea din Belgia, s-ar putea să fie adevărat.

– Sau se poate să fi auzit întreaga poveste despre moartea fratelui meu tocmai pentru că a fost în zona aceea și să fi decis să facă un ban de pe urma mea, zise Max. Când am aflat despre moartea lui Peter, nu le-am spus nimic celor din presă, doar că a murit într-un incendiu, pe continent. Asta a fost povestea oficială, pe care o știa și fratele tău când l-am cunoscut eu, cu mulți ani în urmă. Își îndreptă apoi privirea spre Vidocq și spuse: Spui că a plecat în Belgia în căutarea unui falsificator. Ei bine, poate că a bătut palma cu acesta și l-a convins să îi facă o reproducere după batistă, ca să îl lase apoi să plece.

Dar înainte ca Lisette să îi spună că era o idee absurdă, Vidocq comentă:

– Tristan nu ar face niciodată una ca asta. El e un om de onoare.

– Pentru un hoț de cai, răbufni Max, iar când văzu mirarea de pe chipul lui Vidocq, adăugă: Da, știu despre fărădelegile lui. Rathmoor a trimis pe cineva pe urmele noastre, iar Lisette n-a avut încotro și mi-a povestit. Ca să putem lua măsuri, să ne piardă urma.

– Atunci înseamnă că știi ce anume l-a determinat pe Tristan să fure calul acela, zise Vidocq. A făcut-o ca să-și salveze familia. Eu, unul, nu-l învinovățesc.

– Evident, doar l-ai angajat, mormăi Max.

– L-am angajat pentru că mi s-a părut isteț și dornic să învețe. Am văzut potențial în el. Și am avut dreptate în privința lui. Își face treaba foarte bine.

– Iar treaba lui presupune să fie agent pentru poliția secretă, ceea ce înseamnă că, într-o oarecare măsură, îi înșală pe cei din jurul său. Poate că și-a spus că a venit momentul să-și folosească talentele în avantajul lui. Iar cu ajutorul unui falsificator...

– Mai devreme mi-ai spus că ar fi imposibil să se falsifice batista aceea, rosti Lisette cu înverșunare.

– Doar că Bonnaud nu are de unde să știe asta, răspunse Max. Probabil el a crezut că se poate. Încă nu avem dovada, nu-i așa?

– Dacă Tristan ar fi fost atât de convins că te-ar putea trage pe sfoară cu farsa lui atât de elaborată, atunci de ce nu a venit la întâlnire în Londra?

– Pentru că Tristan nu ar călca niciodată în Londra, zise Vidocq pufnind.

– Exact asta i-am spus și eu! exclamă Lisette, încolțindu-l pe Max cu privirea. Dar nu vrea să mă asculte. I-am tot spus că nu are nici un sens. Tristan nu ar risca niciodată să fie prins.

Max se încruntă și zise:

– Ba ar risca orice pentru o șansă la averea unui duce. Dacă el și falsificatorul au pus planul la cale împreună...

– Nu ai de unde să știi, poate că falsificatorul e cel care l-a răpit și a trimis scrisoarea, i-o tăie ea.

– Dar cum a știut falsificatorul despre discuția mea cu fratele tău? Dacă și escrocul ăsta e implicat, înseamnă că lucrează cu fratele tău, zise Max, încrucișându-și mâinile la piept. Teoria *ta* nu are logică.

Vidocq lăsă să-i scape o înjurătură, după care zise:

– Parcă ați fi căsătoriți, așa vă certați. Binevoiește vreunul dintre voi să-mi explice povestea asta cu Tristan la Londra?

Max scoase scrisoarea și bucățica de batistă pe care i-o trimisese Tristan și le aruncă pe masă, sub nasul lui Vidocq.

– Mi le-a trimis Bonnaud, în urmă cu câteva zile. Scrisoarea asta e motivul pentru care am pornit în căutarea lui. Mi-a dat întâlnire, dar nu a venit.

Vizibil curios, Vidocq luă o pereche de ochelari și începu să examineze scrisoarea îndeaproape. Fără să spună nici un cuvânt, ieși din cameră și se întoarse câteva clipe mai târziu, cu o altă coală de hârtie. Făcu loc pe masă și puse cele două hârtii, scrisoarea de la Tristan și cealaltă coală, pe care Lisette recunoscu semnătura lui Tristan.

În timp ce ea începu să mănânce dintr-o prăjitură, iar Max dintr-o pulpă de pui, Vidocq se uită lung la cele două hârtii. În cele din urmă, zise:

– Pot să spun cu siguranță că scrisoarea nu este un fals. Tristan a scris-o cu mâna lui.

– Bine, dar de unde a fost trimisă? întrebă Max iritat. Oare chiar a fost în Londra? Și unde a dispărut după ce a scris-o?

– E cât se poate de ciudat, zise Vidocq. Partea asta în care zice că nu are încredere în mesager... e atât de evazivă.

– Mi-am dat și eu seama, mormăi Max.

Vidocq duse scrisoarea la nas și frecă ușor hârtia între degete.

– Nu mă aștept ca scrisoarea să ne spună de unde a fost trimisă, spuse Max pe un ton sec, iar Lisette îl lovi cu piciorul pe sub masă.

Max îi aruncă o privire, iar ea îi zise:

– Lasă-l pe Vidocq să lucreze! E punctul lui forte. A făcut o avere din hârtii imposibil de falsificat pentru bănci.

– Și o hârtie *poate* să-ți spună pe unde a umblat, zise Vidocq, îndreptându-și privirea spre Lisette. După textura neuniformă, aș spune că hârtia aceasta a stat într-un loc unde a absorbit umezeală de-a lungul timpului.

– Poate la mare? întrebă Lisette.

– Poate. Apoi Vidocq își îndreptă atenția spre desenul făcut după modelul brodat pe batistă. Este original, nu o copie după vreun artist. Hârtia e înălțată în locurile potrivite.

– Nu mi-a trecut niciodată prin minte că un artist ar putea să copieze un model, zise Max.

– Un falsificator ar putea, cu siguranță, să păcălească privirea. Dar e imposibil să păcălești atingerea, spuse Vidocq, dându-și ochelarii jos. Dacă sunteți de acord să rămâneți astăzi în Paris, pot să merg la Sûreté să văd dacă reușesc să aflu despre misiunea lui Tristan. Aș putea măcar să aflu dacă a reușit să-l găsească pe falsificator. Astfel, putem să eliminăm varianta că ar lucra împreună. S-ar putea ca superiorul său să știe exact încotro a pornit Tristan.

– Aș fi preferat să vorbesc eu însumi cu șeful de la Sûreté, dar nu vrea să mă lase, zise Max, arătând cu capul spre Lisette.

– Pentru că vrei să-i spui să-l dea afară pe Tristan! răbufni Lisette. Recunoaște!

– Oricum nu ți-ar fi spus nimic, zise Vidocq. Ești un duce britanic. Te-ar fi măgulit, ți-ar fi promis că o să se intereseze, după care, cum bine spune Lisette, l-ar fi dat afară pe Tristan fără să încerce să stea de vorbă cu el. Individul acela e un prost.

– Un mare prost, mormăi Lisette. Nu știe să-l aprecieze pe cel mai bun agent al său.

– Individul acela nu știe ce e inteligența și nici măcar competența, zise Vidocq. Vrea doar să se respecte toate regulile, nu-l interesează altceva. Iar pentru Tristan au fost dintotdeauna mai importante rezultatele decât modalitatea prin care se ajunge la ele.

– Dacă zici că șeful acesta nu apreciază *inteligența*, mormăi Max, cum o să-l convingi să-ți dea toate informațiile de care ai nevoie?

– Nu am de gând să mă consult cu el. E mai bine să îl ținem la distanță, răspunse Vidocq, cu un surâs șiret. Am eu contactele mele,

alți oameni cu care pot să stau de vorbă. Fii fără griji, până diseară o să aflu tot ce știu cei de la Sûreté despre Tristan!

– Iar noi o să avem timp să ne uităm printre lucrurile lui Tristan, zise Lisette. Poate că o să aflăm cine este prietenul acela la care face referire. Cel despre care crede că e Peter.

– Merită să facem o încercare, spuse Max.

– Iar ducele poate să profite de ocazie să-ți povestească mai multe despre familia lui, zise Vidocq, uitându-se lung la Max.

În clipa aceea, Max se făcu alb la față.

– Mulțumesc că mi-ai amintit, Vidocq, zise el, după care își lăsă privirea în ceașca cu ceai. Nu spuneai că trebuie să pleci?

Vidocq se ridică de la masă și zise:

– Dacă nu îi spui tu până când mă întorc, îi spun eu.

– Am înțeles, răspunse Max. Oricum, nu contează dacă află, adăugă el pe un ton care îi spuse lui Lisette că pentru el conta cât se poate de mult. Oricum avea să afle mai devreme sau mai târziu.

– Prea bine. În cazul acesta, plec degrabă spre Sûreté. Vă las să vă terminați micul dejun. Sunteți bine-veniți să rămâneți cât vreți fie aici, fie în apartamentul lui Tristan. *Domnule Kale,* poți să le ceri servitorilor mei orice ai nevoie. E plăcerea lor. O cunosc foarte bine pe Lisette.

Se apropie apoi de Lisette, o sărută pe frunte și îi șopti în franceză:

– Fii cu băgare de seamă, îngeraș! Joci un joc periculos cu ducele acesta.

Lisette se dădu și ea mai aproape și îi șopti la ureche:

– Nu e chiar atât de rău precum vrea să pară.

Vidocq se arătă sceptic, dar nu mai spuse nimic. Își luă la revedere de la Max cu o mișcare scurtă din cap și plecă.

Lisette începu din nou să mănânce, simțind privirea lui Max îndreptată asupra ei. Mușcă dintr-o pară, dar observă că el nu mai mânca. Rămase acolo, bându-și ceaiul și fărâmițând chifla.

Simți un junghi în inimă. Arăta atât de pierdut!

– Max, nu știu de ce e atât de dornic Vidocq să-și bage nasul în viața ta personală, dar...

– Pentru că vrea să te protejeze, spuse el cu un zâmbet trist. Pot să înțeleg.

Lisette rămase surprinsă să audă că îi lua apărarea lui Vidocq.

– Chiar așa?

– Păreți atât de... relaxați unul în preajma celuilalt, zise el.

– Așa este, zise Lisette. Vidocq e ca un tată pentru mine.

– Mi-am dat seama.

Măcar nu o spuse pe tonul acela gelos de seara trecută, ceea ce o liniști.

– L-a angajat pe Tristan într-o perioadă în care eu și mama aveam mare nevoie de bani. Apoi, după moartea mamei, Vidocq mi-a dat și mie de lucru. Așa că îi sunt profund recunoscătoare. Se șterse la gură cu șervetul și se ridică de la masă. Dar asta nu înseamnă că îl ascult orbește.

Văzuse îndeajuns cât să-și dea seama că mândria și demnitatea lui Max fuseseră călcate în picioare. Dacă ținea cu adevărat la el, era important să nu-l forțeze în nici un fel. Orice ar fi spus Vidocq.

Iar în clipa aceea luă o decizie.

– Max, nu e nevoie să faci cum ți-a spus Vidocq și să-mi spui *adevărul*. Poți să-ți păstrezi secretele. Nu mă interesează.

Capitolul 14

Lisette se săturase să încerce să îl înțeleagă pe Max, se săturase să se frământe atât de tare. Dacă prefera să păstreze distanța față de cei care țineau la el, nu avea de gând să-l oprească.

Odată ce luă această decizie, se ridică de la masă și ieși din sufragerie. Una dintre servitoare strigă după ea în franceză, de la capătul coridorului:

– Domnișoară, e totul în regulă? Vă ajut cu ceva?

– Nu, răspunse ea. Nu avem nevoie de nimic în după-amiaza aceasta. Avem de lucru în apartamentul fratelui meu.

– Prea bine, domnișoară, zise servitoarea.

Lisette traversă în grabă coridorul, când auzi scaunul lui Max în sufragerie. Îl auzi apoi pornind în urma ei, în timp ce ea ieși din casa lui Vidocq, pășind în grădina interioară, care ducea spre cealaltă casă.

– Secretele mele sunt mai importante pentru tine decât ai crede, zise Max, de îndată ce intrară în locuința lui Tristan.

Ea se îndreptă apoi spre biroul lui Tristan, dar Max îi blocă calea.

– Secretele mele sunt motivul pentru care nu pot să mă căsătoresc cu tine. Motivul pentru care nu o să mă căsătoresc cu tine.

Avea pe chip expresia aceea tristă care o punea mereu în gardă. Doar că de data asta citi durerea din spatele ei.

Brusc, simți cum i-o ia inima la goană. Era o prostie din partea ei, dar, cu toate că încercase să se convingă de faptul că nu voia să fie soția lui și i-o spusese și lui, nu era adevărat. Iar faptul că el continua să insiste pe tema aceea îi dădu de înțeles că era un lucru la care se gândise și el.

Fie asta, fie era la fel ca tatăl ei și nu făcea decât să se joace cu sentimentele ei.

Încercă să îi vorbească pe un ton amuzat.

– Nu-mi spune că ai o soție ascunsă pe undeva, precum regele nostru cu doamna Fitzherbert.

El începu să râdă, iar Lisette zâmbi.

– Nu, singura rudă secretă pe care s-ar putea să o am este fratele meu. Sau nu. Deja nu mai știu.

Lisette se agăță de scuza aceasta ca să nu se mai gândească la refuzul lui de a se căsători cu ea. Nu ar fi suportat să-i audă motivele. În mod cert era ceva grav la mijloc dacă ajunsese și la urechile lui Vidocq.

– Așadar, tu chiar crezi că e posibil ca Tristan să fi dat de urma fratelui tău?

– Da, e posibil, zise el. Povestea aceea cu incendiul mi-a lăsat multe semne de întrebare. Dacă e adevărat că unchiul meu era nebun, cum de a fost îndeajuns de lucid să plece în Gheel, în căutarea unui leac? Sau oare a fost trimis acolo de altcineva? Și să spunem cu autoritățile l-au închis acolo, cum se întâmplă adesea cu nebunii violenți, dar cum se face că nu a aflat nimeni? Problema e că nu o să aflu niciodată răspunsul la aceste întrebări. Investigatorul e mort și îngropat, iar rapoartele pe care i le-a trimis tatălui meu nu mai sunt.

– Cum adică? întrebă ea.

– Tata le-a ars cu puțin timp înainte să moară.

Lisette rămase șocată.

– Dar... nu are nici o logică! De ce ar face o nebunie ca asta? spuse ea, regretându-și imediat cuvintele.

În schimb, Max răspunse pur și simplu:

– Probabil pentru că într-adevăr era nebun.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea, cu teamă în suflet.

– Asta voia Vidocq să-ți spun, oftă el. Nu am doar un unchi care și-a pierdut mințile la bătrânețe, ci și un tată care a murit nebun. Așa că, dat fiind istoricul familiei mele, se prea poate ca și eu să-mi pierd mințile înainte să mor.

Să-și piardă mințile? Chiar credea că avea să-și piardă mințile? Lisette simți cum îi îngheață sângele în vene. Sărmanul Max! *Acesta* era secretul pe care îl ascundea?

Fără să aștepte nici o reacție din partea ei, Max îi întoarse spatele și intră în biroul lui Tristan.

În clipele ce urmară, Lisette se gândi la tot ce-i spusese și la tot ce făcuse Max în ultimele zile prin prisma acestei noi informații. Un anumit lucru îi veni în minte.

– Nu e adevărat, spuse ea, grăbindu-se să-l prindă din urmă.

Max se opri și se întoarse cu fața spre ea.

– La ce te referi?

– Doar pentru că tatăl și unchiul tău și-au pierdut mințile, asta nu înseamnă că același lucru o să ți se întâmple și ție.

– Lisette, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să mă asculți...

– Ba nu! Poate că era pur și simplu mânată de disperare, dar în sufletul ei știa că era o exagerare din partea lui să creadă asta. Dar bunicul tău? Și el a fost nebun? Dar străbunicul tău?

Max se uită lung la ea.

– Nu, dar asta nu înseamnă nimic.

– Ba da! Nu ești la fel ca tatăl tău. Ești cel mai rațional om pe care îl cunosc.

– Momentan. Cine știe cum o să ajung în zece sau douăzeci de ani. În cazul lor, boala a început să se manifeste în ultimii ani de viață.

Lisette se uită lung la el, începând să înțeleagă totul.

– De aceea nu lași pe nimeni să se apropie de tine? Pentru că trăiești cu teama asta în suflet, că o să înnebunești?

– Nu-mi vorbi de parcă aș fi un copil! răbufni el. Când o văzu tresărind, încercă să se calmeze și spuse: Nu te-am lăsat să te apropii de mine pentru că nu am vrut să știi. Îi cercetă chipul cu ochii bântuiți și continuă: Pentru prima oară în viața mea, o femeie s-a uitat la mine fără rețineri, fără să mă măsoare din priviri cu gândul la averea mea sau la bârfele despre familia mea.

Disperarea din privirea lui îi răni sufletul.

– Ești singura femeie care, când spun ceva ciudat, nu se uită la mine ca să se întrebe: „Oare ăsta e începutul sfârșitului? Oare o să ia furculița aia de pe masă și o să mă înjunghie cu ea?" Apoi continuă pe un ton dur: Așa a aflat lumea despre starea tatălui meu. Era la cină la ducele de Wellington și i s-a părut că vede un atacator, așa că a înfipt o furculiță în brațul unuia dintre oaspeții de onoare. După incidentul acela, nu am avut cum să mai ascundem faptul că începuse să-și piardă mințile. Iar eu am fost nevoit să accept faptul că, cel mai probabil, sunt la fel, rosti el cu îndârjire.

– Dacă asta ți-au spus oamenii din cercurile acestea fine în care te învârți tu, înseamnă că și ei sunt nebuni de legat, zise ea.

– Poate că da, spuse el. Dar sunt veșnic cu ochii pe mine, se așteaptă să încep să dau semne. Iar eu știu prea bine că, dat fiind că doi oameni din familia mea au avut boala aceasta, sunt șanse mari să o moștenesc și eu.

Era limpede că Max credea cu tărie asta. Încercând să-și stăpânească lacrimile, Lisette îi puse mâna pe braț, dar el făcu un pas în spate.

– La naiba, nu vreau să-ți fie milă de mine! strigă el furios.

Doar că de data asta era hotărâtă să nu îl lase să o dea la o parte.

– Nu confunda grija cu mila, îi ceru ea, încercând să nu izbucnească în plâns, măcinată de toate suferințele pe care le îndurase el. Îmi pare rău pentru toate lucrurile prin care ai trecut, dar nu o să reușești să mă convingi că te paște aceeași soartă. Nu cred. Refuz să cred așa ceva!

– E un alt motiv pentru care nu am vrut să-ți povestesc despre tatăl meu. Eram sigur că aveai să ignori ceva ce e atât de evident, spuse el, izbucnind într-un râs nervos. Pentru că ești genul de femeie care crede în bunătatea fratelui ei chiar și când toate dovezile sunt împotriva lui, ceea ce înseamnă că n-o să crezi că un bărbat care pare perfect sănătos acum s-ar putea să nu rămână la fel. Mai ales când e vorba despre un bărbat la care ține, șopti el.

Simțindu-și inima în gât, Lisette îi spuse:

– Eu chiar țin la tine. Țin prea mult la tine ca să te las să crezi că o să ai parte de același destin. Câteodată, tot ce rămâne de făcut e să dai uitării temerile.

– La fel ca tine? o întrebă el.

Lisette înlemni.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ți-e teamă că o să ajungi ca mama ta, singură cu doi copii pe care nu o să ai cu ce să-i crești. Trăiești cu teama că orice bărbat o să te dezamăgească. Nu te văd să dai uitării propriile temeri, Lisette.

Avea dreptate. Fusese atât de ocupată să-și protejeze inima să nu fie călcată în picioare de duce, că nici măcar nu observase bărbatul acela chinuit în castelul de aur.

Ei bine, îl observă acum. Acela era secretul care îl ținea rigid, distant și temător în fața propriilor dorințe, de teamă că orice mică scăpare avea să-i dezvăluie nebunia care îl pândea. Secretul acela care îl făcea să sufere pentru tot ce pierduse la moartea fratelui său, când rămăsese moștenitorul ducatului.

Era, totodată, secretul care îl făcea să fie mărinimos uneori. Pentru că știa ce însemna să fii luat peste picior. Cine s-ar fi gândit vreodată că ea și un duce puteau avea în comun ceva atât de important?

– Ai dreptate, reuși ea să spună, încercând să nu-și exprime compasiunea care probabil că i se citea pe chip. Mi-am lăsat temerile să-mi guverneze viața în tot acest timp. Dar încep să cred că am avut multe de pierdut. Poate că a venit momentul să nu mai trăiesc în trecutul mamei mele.

Era evident că acela nu era răspunsul la care se aștepta el, întrucât clătină ușor din cap.

– Ai mare dreptate să fii cu băgare de seamă în preajma bărbaților, mai ales când este vorba despre mine. Poți să fii sigură că o să te dezamăgesc.

– Măcar știu că tu n-o să mă minți niciodată, zise ea. Tu nu ești ca tatăl meu, care a atras-o pe mama în patul lui promițându-i că o s-o ia de soție. Tu nu mi-ai promis nimic altceva în afară de această...

– De această dorință față de tine care pune întotdeauna stăpânire pe mine, cu toate că încerc în zadar să-i țin piept? spuse el, cu o privire înflăcărată. Așa e, nu ți-am promis nimic. Dar asta nu face situația mai ușoară.

Doar că Lisette era hotărâtă să nu-l lase să dea cu piciorul bucuriei vieții doar dintr-o temere care poate că nu avea să se adeverească niciodată.

– Deci ai de gând să rămâi necăsătorit? îl întrebă. Sau pur și simplu ești hotărât să nu te căsătorești cu *mine*?

Max își îndreptă spatele și răspunse:

– O să decid dacă o să mă însor sau nu după ce o să aflu dacă Peter e sau nu în viață. Dacă Peter chiar este mort, trebuie să produc un moștenitor pentru ducatul meu. Nu există nici un alt moștenitor și refuz să-mi împart proprietatea și să o vând. Am arendași care depind de mine, mii de servitori pe toate proprietățile. Nu pot să-i dezamăgesc alegând să nu mă însor.

– Să înțeleg că ai de gând să te căsătorești? întrebă Lisette confuză.

– Dacă o să se dovedească faptul că Peter nu este în viață, da. Dar o să fie o căsătorie de conveniență.

– Ce vrei să spui cu asta? zise ea.

– Am fost martor la drama mamei mele în timp ce tata începuse să-și piardă mințile. A suferit atât de tare încât mi-am promis că nu o s-o las niciodată pe femeia la care țin să treacă prin așa ceva. Și nici pe o femeie care o să țină la mine. Când citi nedumerirea de pe chipul ei, adăugă: Știu că există femei dispuse să renunțe la o căsătorie din iubire pentru privilegiul de a deveni ducesă. Genul de femei pentru care prestigiul și poziția socială contează mai mult decât afecțiunea, care nu o să sufere când o să-și vadă soțul cum începe să-și piardă mințile, atât timp cât au siguranța că locul lor în societate nu o să aibă de suferit.

– Și chiar ai vrea ca o astfel de femeie să-ți poarte de grijă dacă o să fie cum zici tu și o să-ți pierzi mințile? strigă ea. Îți dorești alături de tine o... scorpie care să numere clipele până ce o să-ți dai ultima suflare?

Max păli, pus față-n față cu descrierea aceea.

– Mai bine așa decât o femeie pe jumătate văduvă, pe jumătate soție căreia să-i fac viața un calvar în nebunia mea, cât o să dureze ea. În cazul tatălui meu, a durat patru ani. Patru ani, Lisette! Imaginează-ți cum ar fi să vezi un om pe care îl știi uitând tot ce a fost vreodată. Să treacă de la un om cu o importantă poziție în societate la o bătaie de joc pe coridoarele unor conace fine.

– Dar asta nu înseamnă că soluția e să găsești pe cineva care să nu țină la tine.

– Doar o astfel de persoană ar putea fi de acord cu condițiile mele, spuse el, încordându-și maxilarul. Femeia cu care o să mă căsătoresc trebuie să accepte să mă dea pe mâna îngrijitorilor de îndată

ce începe să se instaleze nebunia. Mama a murit cu zile încercând să aibă grijă de tatăl meu în ultimele lui zile, iar din cauza asta ea însăși s-a stins la un an după moartea lui.

– Poate că pur și simplu a murit de dorul lui, spuse Lisette. Uneori, partenerii din cuplurile căsătorite se urmează în moarte, mai ales dacă sunt atât de apropiați.

– Nu a fost vorba de așa ceva, i-o tăie el. Mama a murit măcinată de o vină stupidă. S-a învinovățit pentru moartea lui, pentru că a murit după ce i-a administrat o doză de laudanum ca să-l ajute să doarmă. Asta după ce a petrecut ani la rândul cutreierând continentul în căutarea unui leac, cu mine alături de ei.

Ah, deci acesta era adevăratul motiv pentru care călătorise atât de mult, pentru care avea o corabie!

– Și eu aș fi făcut același lucru.

– Tocmai asta spun! răbufni el. Tu nu ai accepta niciodată să mă lași pe mâna altcuiva. Nu o să te descotorosești niciodată de mine. Pentru că tu nu ești genul acela de femeie.

– Bineînțeles că nu, slavă Domnului! Scandalizată de imaginea aceea legată de căsătorie pe care i-o expuse el, Lisette îl întrebă: Te-ai gândit vreodată la faptul că partenerii din cuplurile căsătorite își văd tot timpul alesul îmbătrânind, devenind tot mai plăpând și mai senil? Nu înțelegi că *asta* face parte dintr-o căsnicie? O parte dificilă, e adevărat, dar nu atât de dificilă încât să renunți de tot la ideea de căsătorie.

– Nu e același lucru, spuse el, uitându-se urât la ea. Pentru că oamenii aceia au avut parte de o viață întreagă împreună, au avut timp să fie unul cu celălalt, să se bucure de părțile bune dintr-o căsnicie, ca să aibă energie pentru cele rele.

– Crezi că tatăl meu a avut parte de o viață întreagă cu soția lui, care a murit la nașterea lui Dom? Ei bine, nu. Iar asta se întâmplă mai des decât ai crede. Uneori, oamenii mor tineri. Face, pur și simplu, parte din viață, spuse ea, după care îi prinse chipul drag și trist între palme. Așa că trebuie să te bucuri de viață cât încă poți. Pentru că nu ai de unde să știi când o să-ți alunece printre degete. Tata a amânat la nesfârșit ce știa prea bine că ar fi trebuit să facă, fiind convins că avea tot timpul din lume. Doar că nu a fost așa.

– Nu amân nimic, răspunse el pe un ton calm, prinzându-i mâinile. Nu e vorba despre asta, adăugă el, cu o privire hotărâtă. Din

acest motiv, dacă o să se dovedească faptul că Peter e în viață, n-am de gând să mă căsătoresc cu nimeni. Să ducă el mai departe nebunia din familie dacă asta vrea să facă. Slavă Domnului, eu o să mă spăl pe mâini de povestea asta. Se îndepărtă apoi de ea și începu să ia camera la pas. Tata nu a făcut nici o mențiune în testament despre ce o să se aleagă de mine, de moștenirea sau de poziția mea în cadrul familiei în cazul în care Peter o să fie găsit în viață, ceea ce înseamnă că o să fiu nevoit să depind de mila fratelui meu. Deci s-ar putea să nu-mi permit doctorii și îngrijitorii de care are nevoie o persoană cu probleme mintale. Așa că nu am de gând să las toate necazurile pe capul soției mele.

Lisette porni după el și îl prinse de braț ca să-l oprească.

– Deci vrei să te rupi de toți cei care țin la tine? Să-ți duci existența într-o căsnicie rece și lipsită de iubire? Sau nici măcar să nu te căsătorești? Ăsta e planul tău pentru viitor?

Încordat și nervos, Max îi întâlni privirea:

– Nu ai cum să înțelegi. E mult mai ușor pentru mine să nu... dezvolt sentimente pentru o femeie decât să țin la ea, știind prea bine ce presupune viitorul ei alături de mine.

– În primul rând, nu ai de unde să știi cu certitudine ce-ți rezervă viitorul. Nimeni nu are de unde să știe, zise ea, iar când văzu că era pe punctul de a spune ceva, îi duse mâna la gură și adăugă: Și, în al doilea rând, deja e prea târziu. Îi mângâie apoi obrazul și adăugă: Pentru că deja ții la cineva. La mine. Mi-ai spus-o aseară. Ori vrei să spui că m-ai mințit?

– Știi prea bine că nu te-am mințit, zise el.

Pentru că el nu mințea niciodată. De-abia atunci înțelese adevăratul motiv pentru care nu o făcea. Nu mințea pentru că părinții lui îl mințiseră toată copilăria. Pentru că însăși nebunia era o minciună imensă, care putea să-ți joace oricând feste.

Acela era motivul pentru care el ura minciuna. Și motivul pentru care ea era sinceră cu el.

Și era timpul să fie sinceră cu sine însăși. În afară de fratele ei, nu cunoscuse niciodată un bărbat mai onorabil și mai bun decât el. Să-l dea uitării doar pentru că nu îndeplinea condițiile acelea absurde pentru a se proteja pe sine de suferință era de-a dreptul absurd.

Se putea să aibă o singură șansă cu el, iar asta era șansa ei. Odată ce aveau să-l găsească pe Tristan, orice se putea întâmpla.

Dar în acele câteva zile voia să fie a lui, să afle cum era să se arunce în brațele bărbatului pe care îl iubea.

Pe care îl iubea? Nu, nu putea să dea dovadă de atâta prostie. Pentru că mai mult ca sigur avea să-i frângă inima.

Dar nu conta. Dacă el era hotărât să-și înfrunte temerile, ei bine, și ea era gata să facă același lucru.

– Spui că ții la mine. Demonstrează-mi, spuse ea, prinzându-l pe după gât. Pentru că Dumnezeu mi-e martor că eu țin la tine.

El se întunecă la față și spuse:

– Lisette, nu face asta!

– Ce să nu fac? Să nu țin la tine? Să nu-mi doresc să fiu cu tine? Nu am cum să mă controlez doar pentru că așa vrei tu.

Îl simți tensionat, hotărât să stea la distanță de ea, încercând cu disperare să-și nege dorințele.

Încerca disperat să nu reacționeze în vreun fel.

– Parcă spuneai că nu vrei să fii amanta unui duce, ripostă el.

– Nu am de gând să fiu amanta nici unui bărbat, răspunse ea, lipindu-se de pieptul lui rigid, ignorându-și toate instinctele. Dar asta nu înseamnă că vreau să-mi petrec tot restul vieții ca o măicuță.

Cuvintele ei treziră, cu siguranță, o reacție în el, atât în maxilarul încordat, cât și... mai jos.

Era limpede că și el își dădu seama de asta pentru că o prinse de mâini, parcă încercând să se elibereze din îmbrățișarea ei.

– Nu am de gând să-ți alung șansa de a fi cu alt bărbat.

Lisette rămase lipită de el, hotărâtă să îl ducă exact unde voia. În patul ei.

– Deja e prea târziu. Chiar crezi că aș putea să mă uit la alt bărbat după ce am fost cu tine?

Când văzu focul acela din privirea lui și se prinse de brațele ei ca un bărbat pe punctul de a se îneca, nu ca unul gata să lupte, Lisette profită de șansa ei.

– Dacă trebuie să-mi petrec tot restul vieții fără tine din cauza bolii, a regulilor și temerilor tale legate de viitor, atunci mă aștept să-mi lași măcar o amintire, o după-amiază în patul tău.

Cuvântul pat avu efectul scontat. Max se uită lung le ea – pe chipul acela frumos se citea lupta care se dădea în sufletul lui.

– Am avut dreptate, mormăi el. Chiar ești o femeie păcătoasă.

Și apoi îi luă gura într-o sărutare.

Capitolul 15

Max știa prea bine că nu ar fi trebuit să o facă, dar adevărul era că nu dăduse bir cu fugiții când auzise de blestemul familiei sale. Nici nu se uitase la el cu alți ochi. În tot acest timp, rămăsese aceeași Lisette. Lisette a lui.

Își înfipse degetele în mânecile bufante ale rochiei ei și o sărută nebunește, cu pasiune. Îi dezmierdă gura, apoi bărbia și gâtul, iar când îi simți pulsul tresărind sub buzele lui, când o auzi gemând de plăcere, începu din nou să o sărute.

Își spuse că avea doar să o sărute lung, să savureze momentul acela dulce. Își spuse că avea să o lase să plece odată ce avea să se îmbete cu splendoarea ei. Doar că se minți singur. Din clipa în care începuse să se lupte pentru el, încercările lui de a-i rezista se duseră pe apa sâmbetei.

Și cum să se oprească de vreme ce răspunsul ei înflăcărat o arătă la fel de doritoare și de hotărâtă ca el?

– Ar trebui să ne oprim, șopti el, sărutându-i gâtul. Poate să vină cineva după noi.

– Nu o să ne deranjeze nimeni, zise ea, dezbrăcându-l de haină. Vidocq o să se întoarcă în câteva ore și deja le-am spus servitorilor că nu avem nevoie de ei.

Cu toate că reuși să-i stârnească imaginația și dorința, îl puse și în gardă. Mai ales când începu să-i desfacă nasturii de la vestă.

O apucă de mâini și încercă să o îndepărteze.

– Draga mea, ce faci?

Lisette se uită lung la el, cu un zâmbet seducător.

– Vreau să te ispitesc, îi șopti ea, la fel cum îi spusese el în Brighton. Apoi, cu o sclipire în ochi, se frecă ușor de bărbăția lui excitată, adăugând: Și se pare că fac o treabă bună.

Dumnezeule! Când se transformase într-o seducătoare atât de pricepută?

– Nu e bine ce faci, zise el.

– E doar vina ta, rosti ea, luându-i mâna și lăsând-o să coboare pe sânul ei, până ce îi simți sfârcul excitat, chiar și pe sub rochie. Tu ai început povestea asta. Tu mi-ai vorbit despre dorință, tu m-ai

învățat să o simt, să te doresc. Așa că ai face bine să-mi satisfaci poftele pe care le-ai stârnit în mine.

Îi luă din nou mâna și continuă să-și mângâie sânul, iar el gemu de plăcere, după care se eliberă, dar numai ca să continue el să o mângâie cum își dorea. Cu un zâmbet seducător, Lisette se ridică pe vârfuri și îl sărută.

El o apucă de talie cu o mână, în timp ce continuă să o mângâie cu cealaltă, sărutând-o pasional. Avea gust de unt și miere, era atât de delicioasă, încât abia se putea abține să nu o devoreze.

La naiba, nu avea cum să-i reziste! Încă de la început visase să fie cu ea, avea nevoie să fie cu ea. „Mai mult, acum, vreau mai mult din Lisette", își spuse el, simțind cum îi arde sângele în vene, iar trupul lui reacționă cu mare entuziasm.

La urma urmei, putea să nu-i ia inocența, ci doar să facă din nou ce făcuseră în trăsură, să-și ofere unul altuia plăcere. Putea să o satisfacă doar ca să-i astâmpere curiozitatea și să-și facă și el pofta, fără să o ruineze.

Mânat de această hotărâre, o luă în brațe și șopti:

– Unde?

Lisette fu luată pe neașteptate, dar se prinse de gâtul lui ca un trandafir sălbatic care prindea rădăcini, după care îi aruncă o privire doritoare care îl stârni și mai tare:

– În camera mea, spuse ea, făcând semn spre o ușă întredeschisă de lângă biroul fratelui ei. Acolo.

– Ai o cameră aici? o întrebă, îndreptându-se spre ea.

– Am locuit timp de trei ani cu Tristan după moartea mamei noastre.

– Am înțeles, spuse el, abia reușind să se concentreze când îi simți parfumul și trupul în brațele lui.

O conduse în camera cu tavan înalt, dar se opri brusc când se trezi în dormitorul ei, care părea un adevărat sanctuar feminin cu tapet în nuanțe de lavandă și alb, cu violete pictate. Nu era scaun sau cuvertură care să nu fie decorată cu fundițe, iar draperiile aveau dantelă și volănașe.

Dar, de îndată ce Lisette continuă să-i desfacă nasturii de la vestă și de la cămașă, orice alte gânduri îl părăsiră, pentru că nu exista nimic altceva decât fata aceea care încerca să-l seducă cu o combinație de naivitate și nerăbdare, de care doar o virgină ar fi putut să dea

dovadă. O privi cu sufletul la gură și cu înflăcărare, cu toate că își aminti că nu avea de gând să-i ia inocența.

Cu un surâs timid și poznaș, Lisette se întoarse cu spatele la el și zise:

– Trebuie să-mi desfaci tu rochia, nu pot singură.

Max ezită preț de o clipă. Avea să-i fie mult mai greu să se țină de planul lui dacă aveau să rămână amândoi dezbrăcați. Totodată, nu avea cum să reziste tentației de a descoperi ce se ascundea pe sub cămășuța aceea care îi torturase gândurile în ultimele zile.

Mânat de o disperare născută dintr-o dorință nebună de a o atinge, de a o strânge în brațele lui și de a o vedea goală, o dezbrăcă de rochie până ce rămase în cămășuță, după care o întoarse din nou cu fața spre el.

– Dezbracă-te, îi porunci el, așteptând cu nerăbdare s-o privească.

Doar că Lisette se uită lung la el pe sub genele lungi și zise:

– Doar după ce te dezbraci tu.

De data aceasta, nu ezită. Voia să îi simtă atingerea, voia să își plimbe degetele lungi și delicate pe pieptul, pe abdomenul, pe mădularul lui excitat, care abia aștepta să fie eliberat din pantaloni.

De îndată ce rămase în pantaloni, îi spuse cu o voce răgușită:

– Draga mea, vreau să te văd goală. Lasă-mă să te văd!

Timidă, Lisette își coborî privirea și începu să-și desfacă ușor cămășuța. Apoi o trase peste cap și o lăsă să alunece la picioarele ei, iar în clipa aceea Max simți că era în rai.

Sau poate în iad, pentru că, de îndată ce o văzu în fața ochilor, atât de perfectă, atât de frumoasă, îl făcu să și-o dorească mai mult decât avea voie să o facă.

Pielea ei era ca de porțelan și îl implora să o atingă, să o mângâie. Cât despre sânii ei... Dumnezeule, erau plini și mari, iar sfârcurile acelea rozalii i se părură atât de ispititoare, încât abia se abținu să nu o arunce pe pat și să-și îngroape chipul la pieptul ei.

Doar că voia să vadă și mai mult din ea, așa că își lăsă privirea să alunece pe abdomenul ei, iar acolo, sub pântec, văzu buclele acelea întunecate care ascundeau misterele farmecului feminin.

Un mister din care abia aștepta să se înfrupte, să-l sărute și să-l facă al lui.

– Ești o zeiță, îi șopti el, strângând-o iar în brațe.

Cel puțin pentru moment, era zeița lui.

O sărută lung, cuprinzându-i sânii minunați în îmbrățișarea lui. Abia când o auzi gemând de plăcere și lipindu-se de el, o întinse pe pat și se așeză lângă ea, ca să îi sărute sfârcurile excitate care îi luaseră mințile.

Lisette își trecu degetele prin părul lui și îl strânse la piept, gemând de plăcere, îi timp ce el îi dezmierdă sânii plini cu limba.

– Oh, *mon coeur,* mă faci să mă simt... atât de bine.

Auzise bine? Tocmai îi spusese *sufletul meu?* Savurând cuvintele ei de alint, își lăsă sărutările să alunece pe abdomenul ei, până spre miezul ei fierbinte pe care abia aștepta să-l devoreze. Când o cuprinse cu buzele, Lisette aproape că sări de pe pat.

– Max! Ce faci acolo?

– Vreau să-ți satisfac dorința, îi șopti el, sărutându-i pielea catifelată.

După care nu se mai opri. Dumnezeule, ce plăcere să o deguste, să o pătrundă cu limba lui, arzând de nerăbdare să o facă apoi cu mădularul! Dar, știind prea bine că era imposibil, se folosi de toate cunoștințele pe care le căpătase în aventurile din tinerețe cu dansatoare de operă și actrițe ca să o excite și să o ispitească, până ce o simți tresărind și implorând sub gura lui.

Când își înfipse degetele în părul lui și începu să gâfâie puternic, își dădu seama că era aproape și abia se putu abține să nu se ridice și să o pătrundă cu bărbăția lui.

Dar rezistă și zâmbi satisfăcut când o simți explodând în gura lui, de plăcere, simțind-o vibrând pe limba lui, gemând de extaz.

Chiar și după ce ea termină, el rămase acolo, între coapsele ei minunate, o sărută și o mângâie în timp ce încercă să-și stăpânească mădularul excitat. Oare să îndrăznească să o roage să facă pentru el ce făcuse mai devreme în trăsură? Ar fi putut oare să se controleze?

Pentru că nu mai era îndeajuns să îl satisfacă cu mâna. Nu avea cum să fie. Avea să-și dorească din nou să fie cu ea și apoi nu mai putea să se oprească. Asta însemna că pentru ea era mai bine ca el să plece în clipa aceea din patul ei.

Cu toate acestea, nu se putu abține să nu îi simtă mângâierea. Se întinse pe pat, lângă ea, se dezbrăcă de pantaloni, după care îi luă mâna și o strânse în jurul lui.

Spre marea lui mirare, Lisette se opri.

– Nu, șopti ea. Vreau să te simt în mine.

– Ba nu, replică el. Dacă nu vrei să mă satisfaci, nu trebuie să o faci, dar nu am de gând să-ți iau inocența.

– Asta crezi tu? întrebă ea cu încăpățânare, după care se apropie de el și își frecă pântecul de mădularul lui, unduindu-și coapsele.

– La naiba, Lisette! mormăi el, simțindu-și bărbăția tare ca piatra. Te joci cu focul.

– Nu e o joacă. Vorbesc serios. Vreau să-mi iei inocența. Vreau să faci *tu* asta.

Max încercă să se dezlipească de ea, dar ea îl apucă de șolduri și îi spuse cu disperare:

– Max, îți jur că n-o să-ți cer nimic altceva. Nu vreau să-mi promiți că o să mă iei de soție. Știu că nu poți să-mi oferi așa ceva. Dar *vreau* să fiu cu tine. Iar tu vrei să fii cu mine. Știu că așa e.

– Meriți mai mult de atât, spuse el, frecându-se neajutorat de pielea ei catifelată. Meriți să ai parte de tot.

– Dar de unde știi că o să am parte de așa ceva? Chiar dacă o să găsesc alt bărbat, nu ai de unde să știi că o să se poarte frumos cu mine. S-ar putea să-mi pierd inocența cu un bărbat care o să se dovedească a fi crud și nemilos.

Max închise ochii, încercând să nu o asculte, doar că fu și mai rău, pentru că începu să-și imagineze totul, până în cele mai mici detalii. O văzu cu un ticălos care nu avea să o aprecieze sau, și mai rău, care voia să-i facă rău. Un bărbat care nu avea să se poarte niciodată cu ea așa cum ar fi făcut-o el.

– Dar poate că nu contează pentru tine, zise ea într-o șoaptă rănită.

Max deschise imediat ochii și zise:

– Știi prea bine că nu e adevărat. La naiba, știa că avea mai multe șanse de câștig cu rațiunea, nu cu lacrimile! Știa cât de receptiv era la un argument rezonabil. Nu joci cinstit.

– Joc la fel de cinstit ca tine fiindcă m-ai învățat să te doresc, iar acum te aștepți ca pur și simplu să uit că te vreau, că am nevoie de...

O sărută cu înflăcărare, încercând să o lase fără vorbe, dar nu reuși. Pentru că și el avea nevoie de ea. Iar ticăloasa aceea ispititoare o știa prea bine.

Se aruncă peste ea, mormăind:

– La naiba, Lisette! Continuă să o sărute pasional, în timp ce îi depărtă picioarele cu genunchii. La naiba, șopti el, printre sărutări, în timp ce găsi intrarea în locul ei mătăsos. Nu ai de gând să te oprești până ce nu o să mă prinzi în brațele tale...

– Da, *mon coeur*...

Cu acele cuvinte dulci răsunând în urechile lui, Max o pătrunse ușor.

Lisette simți cum crește inima în ea. Nevenindu-i să creadă că până la urmă câștigase, își lipi gura de buzele lui. Câștigase, iar el nu o părăsise, ceea ce însemna că îi păsa. Însemna că, deși el spusese că nu trebuia să facă asta, în ciuda condițiilor și regulilor lui, ținea la ea.

Max era al ei.

Dar se părea că avea de-a face cu un tigru, căci îl simți tare și gros în interiorul ei, mult mai mare și mai vulcanic decât se așteptase.

– Dumnezeule, Lisette, șopti el. Ești minunată!

– Da... și tu, reuși ea să zică, spunându-și că era doar pe jumătate adevărat. Da, era minunat să îl simtă lângă ea, să fie în brațele lui puternice, să îi simtă părul mângâindu-i obrajii de fiecare dată când îi săruta fruntea, buzele și gâtul.

Brusc, Max se opri și se dezlipi ușor de ea, ca să o privească în ochi, ușor amuzat.

– Năzdrăvană mică, știu că nu m-ai mințit niciodată. Nu mă minți acum. Știu că nu are cum să fie confortabil pentru tine, spuse el, după care se aplecă ușor peste ea și îi șopti: Imaginează-ți că suntem singuri pe corabia mea, într-o zi frumoasă de vară, pe Mediterană. Când Lisette se relaxă puțin, Max continuă să o pătrundă. Da, așa, îi șopti el. Imaginează-ți razele soarelui pe pielea ta. Iar noi stăm întinși pe punte, savurând portocale și vin.

Lisette închise ochi, iar când văzu în fața ochilor imaginea descrisă de el, se mai relaxă. El continuă să o pătrundă cu al său *braquemard*, doar că de data aceasta nu i se mai păru chiar atât de... inconfortabil.

– E mai bine acum? o întrebă el.

Acum Lisette spuse adevărul:

– Da, e puțin mai bine.

– Ține-te bine de mine, draga mea. La început o să fie mai greu, dar, odată ce pornim la drum, o să fie mai bine decât ți-ai putea imagina vreodată.

– Sper, îl șicană ea, iar Max izbucni în râs.

Apoi o cuprinse puternic. Lisette făcu ochii mari și își înfipse unghiile în brațele lui. Doar că simți doar o durere ascuțită, care se risipi curând. Nu i se păru pe cât de dureros îi descrisese mama ei.

Max rămase nemișcat, dar o sărută și o mângâie până ce o simți relaxându-se.

– Ești bine?

Cu un nod în gât, Lisette încuviință.

Abia atunci începu adevărata partidă de amor. În timp ce își lăsă buzele fierbinți să alunece pe gâtul ei, o pătrunse cu mișcări lungi și încete, care la început i se părură ciudate, apoi interesante și, în cele din urmă, doritoare.

Era o experiență incredibil de intimă, iar privirea lui pasională reuși să creeze un aer și mai intim, cu toate că nici măcar când își mută privirea nu se schimbă nimic, căci încă îi auzea răsuflarea, încă simțea parfumul apei de colonie și aroma lui naturală, bărbătească și încă simțea penetrările care se iuțeau cu fiecare clipă, devenind tot mai plăcute.

Max începu să gâfâie de plăcere, la fel ca ea. Din instinct, își arcui spatele, iar când simți un val de plăcere, o făcu din nou.

– Ah, draga mea, da, exact așa... șopti el, printre sărutări.

Își spusese că nimic nu avea să fie mai plăcut decât gura lui pe miezul ei, dar acum, când îl simți în ea, trezindu-i fel de fel de dorințe, își dădu seama că era cu mult mai ispititor. Pielea lui reuși să stârnească în ea o furtună care luă curând forma unui vârtej ce înlătură orice barieră dintre ei.

Și, în timp ce el continuă să o penetreze cu și mai mult avânt, iar ea își înfipse degetele în spatele lui, în timp ce gemetele lui începură să se îmbine cu ale ei, iar trupurile lor să se miște la unison, devenind o singură persoană, dansând în vârtejul acela până ce se ridicară la cerul acela minunat.

Plutiră împreună într-o clipă minunată și îl simți vărsându-și sămânța în ea. Apoi ajunseră din nou cu picioarele pe pământ, iar Max se prăbuși peste ea.

Încolăcită în jurul lui, ostenită, fierbinte și satisfăcută, își spuse că ar fi putut să petreacă o viață întreagă în brațele lui.

Îl strânse la pieptul ei, încă simțind fiori de plăcere, iar el îi șopti:

– Ah, ești o ispititoare primejdioasă... M-ai învins.

Doar că el fusese cel care o învinsese. Reușise să îi doboare zidul, să dea uitării dorința ei de independență, de singurătate. Reușise, totodată, să îi alunge amintirile urâte, incertitudinile și temerile. Iar pentru asta avea să-i fie veșnic recunoscătoare.

Iar acum era rândul ei să-i alunge temerile și amintirile urâte. Voia să devină al ei, iar singura șansă era să îl facă să lase trecutul în urmă și să-l învețe să îmbrățișeze viitorul. Doar că nu știa cum avea să facă asta. Pentru că Max era diferit de toți ceilalți bărbați pe care îi întâlnise până atunci.

Oftă și se dădu jos de pe ea, după care o trase în brațele lui, și începu să o sărute pe gât. Lisette se relaxă în îmbrățișarea lui. Măcar ținea la ea. Era sigură de asta.

– Miroși atât de bine, îi șopti el.

Ea își întinse palma pe mâna lui, care stătea atât de relaxată pe talia ei.

– Și tu la fel.

– Mi-e teamă că nu. Sper că fratele tău are o cadă pe undeva.

Lisette se întoarse cu fața spre el și spuse rânjind:

– Să înțeleg că duci dorul vieții de duce?

– Puțin, recunoscu el, după care îi zâmbi și o sărută. Apoi aruncă o privire în jur și rosti: Pare o cameră destul de elegantă. Nu e nici pe departe ceva la care m-aș fi așteptat din partea unui burlac.

– Îi suntem veșnic recunoscători lui Vidocq, zise ea.

– Să înțeleg că tot el e responsabil pentru decor? o tachină el.

Chiar ajunsese ducele să facă astfel de glume? Era evident că începuse să facă progrese, chiar și fără să încerce.

– Nu, aici eu sunt de vină. Violetul e culoarea mea preferată.

Max se sprijini în cot și se uită lung la ea.

– Nu aș fi ghicit niciodată, spuse el. Dar să știi că nu mă refeream la tapet sau la decorațiuni, ci la sculpturile africane adăpostite pe comoda tale, la colțul de fildeș rezemat de ceasul de alamă sau la pumnalul de abanos care tronează deasupra dulapului tău înflorat, care dau un aer exotic încăperii.

Lisette începu să râdă și zise:

– Ah, sunt cadouri de la tata. Obișnuia să-mi aducă întotdeauna câte ceva din călătoriile lui. Bineînțeles, am simțit nevoia să le pun la vedere, spuse ea, aruncând o privire spre comorile ei. Sper ca, într-o bună zi, să pot și eu să colecționez astfel de comori străine.

Max o privi lung și spuse:

– Pe mine mă fac să cred că ești plină de contradicții.

Lisette se întoarse cu fața spre el și îi mângâie obrazul acela care reprezenta el însuși o contradicție între ducele rigid și cuviincios și ducele neras de două zile.

– Tristan spune că dormitorul meu arată precum castelul unei prințese invadat de un pirat.

– Vrei să spui că eu sunt piratul?

– Nici gând. Tu ești prințul care a venit să-l alunge.

Cu toate că, fără doar și poate, avea constituția unui pirat, căci era musculos și puternic. Simpla idee că un bărbat ca el ar fi putut să-și piardă mințile părea de-a dreptul ridicolă, căci părea întruchiparea sănătății și a vitejiei, un adevărat pirat mânat de pasiunea pentru prințese.

– Dar sunt sigură că o să arăți și mai mult ca un prinț după ce faci o baie, te razi și îți schimbi hainele.

– În timp ce tu nu ai nevoie să faci nimic ca să arăți ca o prințesă, spuse el, trecându-și degetele prin părul ei. Când Lisette zâmbi, el adăugă: Sau ca o ducesă.

Lui Lisette i se tăie respirația.

– Max...

– Știi prea bine că trebuie să ne căsătorim. Chiar astăzi, dacă se poate, dacă nu, de îndată ce ne întoarcem în Anglia.

Preț de o clipă, se bucură nespus la propunerea lui, căci tatăl ei nu făcuse niciodată asta pentru mama ei. Dumnezeule, ar fi dat orice să poată accepta! Nimic nu părea mai potrivit decât ideea de a fi soția lui.

Cu condiția să fie o căsnicie adevărată. Dar, după felul în care o spuse, își dădu seama că nu avea să fie.

– Ba nu, răspunse ea. Nu trebuie să ne căsătorim.

– Nu vrei să te căsătorești cu mine? o întrebă el, uitându-se lung la ea.

„Mai mult decât orice", își spuse ea.

– Doar dacă dai uitării toate condițiile tale. Că nu pot să țin prea mult la tine. Sau că trebuie să te las să-ți duci ultimele zile amare în singurătate. Că trebuie să te părăsesc de îndată ce dăm de greu.

Max își încordă maxilarul și lăsă să-i scape o înjurătură. Își căută apoi pantalonii printre așternuturi și se ridică de pe pat.

– Îmi pare rău, dar condițiile acestea nu sunt negociabile.

Lisette fu cuprinsă de disperare când îl văzu trăgându-și pantalonii peste posteriorul ferm.

– Atunci n-am de gând să mă căsătoresc cu tine, zise ea. Nu vreau să fiu o soție pe jumătate pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru tine.

Max rămase o clipă cu spatele la ea, fără să spună nimic, după care se întoarse cu o privire hotărâtă.

– Nu înțelegi.

– Ba da. Înțeleg că vrei să-ți controlezi viitorul, spuse ea, ridicându-se în șezut și acoperindu-și sânii cu pătura. Doar că vrei să-l controlezi și pe al meu. Iar eu nu am de gând să accept așa ceva.

Max o fixă cu privirea, după care făcu semn spre așternuturile pătate cu sânge.

– Nu ai încotro. Te-am deflorat.

– La dorința mea. Nu am de gând să te pedepsesc obligându-te să te conformezi unor reguli sociale pe care nici măcar mama nu le-a respectat.

– La naiba, nu înțelegi că nu o văd ca pe o pedeapsă? răbufni el cu înflăcărare, iar speranța încolți din nou în sufletul ei. Dar apoi îi întoarse din nou spatele, strângându-și hainele de pe jos.

– E singura soluție. Spre deosebire de tatăl tău, eu sunt de părere că trebuie să faci lucrurile ca la carte, așa că am de gând să mă ocup de tine acum, după ce...

– Doar dacă mă lași să am grijă de tine, zise ea. Max, nu e vina ta. Știu prea bine că nu aveai în plan să alegi o soție ca mine.

– Planurile se mai schimbă, spuse el.

– Ai avut parte de destule schimbări în viață, zise ea cu un nod în gât. Nu e cazul să iei decizii pripite.

– Vrei să spui că nu ai de gând să te căsătorești cu mine dacă se dovedește că, până la urmă, nu sunt duce, spuse el iritat.

Ideea aceea atât de stupidă o făcu să izbucnească în râs.

– Știi prea bine că nu mă interesează câtuși de puțin dacă ești sau nu duce. Oricum, nu e nimic de făcut în clipa de față. Nu putem să ne căsătorim chiar astăzi. Nu suntem cetățeni francezi.

– Crede-mă, răbufni el, aș avea cum să rezolv asta.

Da, probabil așa era.

– Ah, dar s-ar putea să ajungă la urechile presei și să umble vorba că te-ai însurat cu o fată simplă. O să fie curioși să afle mai multe informații, ceea ce înseamnă că toate temerile tale cu privire la călătoria noastră împreună o să se adeverească.

Max blestemă, iar Lisette adăugă:

– E mai prudent ca, pentru moment, să fim discreți. Ar fi mai bine pentru toată lumea să nu facem nimic până ce nu aflăm ce s-a întâmplat cu frații noștri, spuse ea, iar în clipa aceea simți un gol în stomac. În plus, poate că nici măcar n-o să mai vrei să te căsătorești cu mine după ce o să afli adevărul.

– Acțiunile fratelui tău nu au nimic de-a face cu viitorul nostru, spuse el cu o voce calmă. Cel puțin, nu în ceea ce mă privește pe mine. Poți să fii sigură de asta.

Cuvintele lui o liniștiră. Poate că aveau totuși o șansă împreună. Într-o bună zi.

– În orice caz, ar fi mai bine să amânăm să luăm o decizie până ce aflăm mai multe despre ce îți rezervă viața și viitorul.

Până ce avea să se asigure că sentimentele lui erau mai puternice decât o simplă pasiune. Că era dispus să fie alături de ea la bine și la greu, până ce moartea avea să-i despartă. Nu avea de gând să accepte mai puțin din partea lui.

Dar dragostea? Nu visa oare și la dragoste?

Cu un nod în gât, hotărî să dea uitării gândul acela. Era prea mult să-i ceară să o iubească. Dacă avea să tânjească după dragostea lui, dacă ajungea să se îndrăgostească de el, atunci risca într-adevăr ca el să-i frângă inima.

Din păcate pentru ea, inima ei nu părea dornică să o asculte. Căci era deja pe jumătate îndrăgostită de el.

Așa că îi întinse mâna.

– Nu vreau să mai vorbim acum, îi șopti ea, sperând să uite, chiar și preț de câteva clipe, de complicațiile prezentului lor. Hai înapoi în pat! Vidocq o să se întoarcă abia diseară, mai avem câteva ceasuri împreună. Ar trebui să profităm de timpul rămas.

Voia să se piardă din nou în îmbrățișarea lui.

Roșu în obraji, Max o cercetă cu o privire arzătoare din cap până-n picioare. Apoi își îndreptă spatele și își feri privirea.

– Până ce nu accepți să te căsătorești cu mine, nu mai facem asta.

Lisette îl privi deopotrivă șocată și iritată.

– Încerci să mă șantajezi ca să cedez? îl întrebă ea nervoasă. Cu toate că mi-a făcut plăcere să fiu cu tine, poți să fii sigur că nu sunt atât de disperată după atenția unui bărbat ca să-ți accept condițiile doar ca să mă bucur din nou de tine.

– Nu încerc să te șantajez, spuse el, cu brațele încrucișate la piept. La pieptul acela dezgolit și frumos. Doar că, de fiecare dată când facem dragoste, riscăm o sarcină, și nu am de gând să te las să aduci pe lume un bastard care să fie luat în derâdere.

Lisette făcu ochii mari și simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

– Dintre toate insultele pe care... Furioasă, sări din pat, târând pătura după ea. Chiar crezi că aș fi în stare să-mi las copilul să îndure umilința de a fi un bastard?

Max o împunse cu privirea și spuse:

– Nu vrei să te căsătorești cu mine. Ce altceva să cred?

Lisette făcu un pas spre el și îl împunse cu degetul.

– Dacă o să aflu că sunt însărcinată, poți să fii sigur că o să accept să mă căsătoresc cu tine. Nu sunt atât de nesăbuită!

O clipă mai târziu, văzu o sclipire de satisfacție în privirea lui și își dădu seama că greșise. La naiba! Tocmai îi spusese tot ce voia să știe. Că exista o cale prin care să o facă să-l ia de bărbat.

– În cazul ăsta, spuse el, apucând-o de braț și încercând să o tragă după el, hai înapoi în pat!

Dar Lisette se eliberă din strânsoarea lui, zicând:

– Ba nu. Nu o să mă arunc în pat cu tine doar ca să mă lași însărcinată. Se întoarse, se duse la dulap și își luă un halat pe care îl lăsase acolo pentru vizite. Max, m-am gândit mai bine și ai dreptate. Nu ar trebui să mai facem asta.

Cel puțin până ce avea să-și dea seama că singura căsnicie care merita cu adevărat era una adevărată.

Își puse halatul și îi aruncă o privire relaxată.

– Mă duc să-mi fac o baie. Am putea măcar să profităm de timpul rămas până se întoarce Vidocq.

Se îndreptă spre ușă, dar se opri. Se întoarse la pat, luă cearșaful pătat de sânge și îl aruncă în șemineu. Max privi în tăcere în timp ce Lisette aprinse focul.

Dar, în timp ce suflă în flăcări, o întrebă:

– Încerci să te descotorosești de dovezi?

Lisette îi aruncă o privire rece și începu să-și strângă hainele de pe jos.

– Ai uitat că servitorii cred că suntem căsătoriți?

Max ridică din sprâncene în felul acela atât de enervant.

– Nu asta te îngrijorează pe tine. Nu, ți-e teamă ca nu care cumva să-i spun lui Vidocq ce s-a întâmplat între noi, iar el să le spună fraților tăi, și aceștia să vină să-mi ceară socoteală. Și știi prea bine că, în cazul ăsta, n-o să ezit să le spun că nu eu sunt cel care refuză să se căsătorească, spuse Max cu aroganță.

Ah, era atât de sigur pe el! Pentru că știa că avea dreptate.

Refuză să-i dea vreo explicație și se grăbi să plece. Nu voia decât să se îndepărteze de el înainte să facă un gest cu adevărat nechibzuit, cum ar fi fost să îl arunce pe nesuferitul acela arogant pe fereastră!

Sau să-i accepte cererea în căsătorie, chiar și în condițiile acelea îngrozitoare.

Brusc, avea lacrimi în ochi. La naiba cu el! Max era singurul care ar fi putut să transforme ceea ce trebuia să fie cel mai romantic moment din viața ei într-o propunere financiară.

Dar, când dădu să plece, îi auzi vocea în urma ei:

– Draga mea, te avertizez! Să știi că nici eu nu joc cinstit când vine vorba să obțin ce vreau.

Lisette simți un fior pe șira spinării. Bine, fie, poate că propunerea lui nu fusese chiar atât de calculată. Dar asta nu schimba cu nimic situația. Nu avea de gând să accepte.

Încercând să-și păstreze calmul, se întoarse cu fața spre el. În ciuda faptului că avea părul ciufulit, că era neras și pe jumătate dezbrăcat, avea în continuare aerul acela de duce, un aer încrezător ce o enerva și o incita deopotrivă.

O privi hotărât și spuse:

– Lisette, să știi că nu am de gând să renunț atât de ușor.

– Nici eu, zise ea, înfruntându-l din priviri, după care îi întoarse spatele și plecă.

Capitolul 16

Maximilian o lăsă să plece, cu un nod în gât. Dumnezeule, greșise groaznic! Ce naiba era în capul lui? Nici măcar un duce nu putea să-i

poruncească unei femei să se căsătorească cu el. Femeile se așteptau ca sentimentele lor să fie luate în considerare.

Își trecu mâna peste față. Din păcate, Lisette cea întunecată și ispititoare reușea de fiecare dată să-l facă să-și piardă controlul și să se comporte ca un mare prost.

Probabil că se așteptase la cuvinte dulci, la promisiuni de iubire și la o viață lungă, în armonie. Nicidecum la o propunere rațională și calculată precum „Știi prea bine că trebuie să ne căsătorim".

La naiba, problema era că nu putea să-i ofere altceva în afară de rațiune. O viață lungă, în armonie era puțin probabilă. Dar poate că dragoste...

Strânse din dinți și începu să se îmbrace. La naiba, nu era îndrăgostit de Lisette! Nu putea să fie chiar atât de prost. Bărbații îndrăgostiți făceau lucruri nesăbuite, erau în stare să-și lase toată viața în mâinile persoanei iubite. Iar el nu avea de gând să facă una ca asta, oricât de mult i-ar fi plăcut să o aibă pe Lisette în patul lui.

Se opri cu cămașa în mână. Da, chiar îi făcuse plăcere să fie cu ea. Și nu doar partea în care făcuseră dragoste, felul în care ea reușise să-l seducă și să-l provoace să vină în patul ei sau felul în care i se oferise cu atâta dulceață.

Da, fuseseră clipe memorabile, dar nu avea să uite niciodată momentele ce urmaseră. Nu avea să uite cum stătuseră întinși unul lângă celălalt sau privirea aceea plină de tandrețe din ochii ei... Nu avea să uite nici măcar refuzul ei de a se căsători cu el.

În ciuda lucrurilor pe care i le spusese – că, de fapt, căsnicia era o închisoare pentru femei –, se așteptase să îi bată obrazul și să îi ceară să o ia de nevastă. Orice altă femeie virgină ar fi avut pretenția asta de la el, mai ales când cel care îi furase inocența era un burlac cu posibilități, așa ca el.

Ei bine, nu și Lisette.

„Știi prea bine că nu mă interesează câtuși de puțin dacă ești sau nu duce."

Mai că izbucnise în râs! Voia să fie cu el pentru *el*, nu pentru titlu sau pentru avere. Voia să fie cu el în ciuda adevărului legat de blestemul familiei sale.

Nimeni altcineva în locul lui Lisette nu ar fi ignorat bârfele, uitându-se în sufletul lui, își spuse el, cu un nod în gât. Și nu în sufletul

ducelui de Lyons, ci în interiorul lui Maximilian Cale. Sau Max, cum obișnuia să-i spună.

Nici cu asta nu era obișnuit, cu faptul că fata aceasta nu se sfia să-l șicaneze. Nici o altă femeie nu mai făcuse vreodată asta, nici măcar surorile sau soțiile prietenilor lui. Pentru că erau prea intimidate de ducele cel rece și distant.

Doar că Lisette îl vedea ca pe un egal. Era incredibil! Ar fi dat orice să fie ducesa lui, ar fi fost în stare să se lupte cu dragoni ca să fie cu ea.

Tocmai de aceea era important să fie cu băgare de seamă în preajma ei, își spuse el. Desigur, nu avea încotro și trebuia să se căsătorească eu ea, căci nu avea de gând să o lase să îndure consecințele faptului că o ruinase, dar voia să se asigure ca avea să-i accepte toate condițiile. Era esențial să înțeleagă și să accepte situația deosebită în care se aflau.

Problema era că ținea prea mult la el. Trebuia ca ea să învețe să nu o mai facă dacă voiau să aibă o căsătorie acceptabilă.

Și totuși...

„Mon coeur." Îi spusese *sufletul meu.*

Simți cum i-o ia inima la goană. Amintirea acelor cuvinte, rostite cu atâta afecțiune, reuși să aprindă în el toate sentimentele pe care încercase din greu în toți acești ani să le țină ferecate în fortăreața sufletului. Dar ea, asemenea unui trandafir sălbatic, reuși să se ridice pe ziduri, să se strecoare printre crăpături, să dărâme pereții...

Nu, la naiba! Nu avea de gând să o lase să-i dărâme zidurile, căci urma să aibă parte doar de durere și de probleme. Și nu suferise îndeajuns până acum?

Era hotărât să o facă soția lui. Era hotărât să-și facă datoria și știa prea bine că avea să-și savureze rolul, dar nimic mai mult. Iubirea... Nu, iubirea nu avea ce să caute în povestea asta. Dacă voia să o știe în siguranță la sfârșitul zilei, nu putea să se îndrăgostească de ea.

Aruncă o privire prin camera aceea care semăna atât de mult cu ea, după care blestemă și ieși pe ușă. Trebuia să o dea uitării pe fermecătoarea Lisette și să vină cu forțe proaspete. Poate că avea să-i fie de ajutor să facă altceva, să cerceteze biroul lui Bonnaud.

Din păcate, după ce petrecu o oră în biroul lui, își dădu seama că nu avea să găsească nimic folositor. Găsi mai multe cutii pline cu hârtii, dar nimic care să aibă legătură cu familia lui.

Iar notițele lui Bonnaud erau scrise într-un fel de cod criptic, ceea ce îl făcu să creadă că era chiar mai paranoic decât ajunsese tatăl lui să fie în ultimele sale zile. Deși era de așteptat din partea unui agent care lucra pentru serviciile secrete franțuzești.

Tocmai închise cea din urmă cutie când auzi pe cineva în spatele său tușind ușor. Se întoarse spre ușă și îl văzu pe majordomul lui Vidocq.

– Da? spuse Maximilian în franceză. Ce s-a întâmplat?

– Doamna m-a trimis să vă întreb dacă ați vrea să faceți o baie.

Fericit că Lisette se gândise la binele lui, Maximilian răspunse:

– Da, aș vrea. Mulțumesc.

Servitorul pufni iritat – un gest specific franțuzesc. Maximilian era obișnuit cu impertinența servitorilor francezi, dar de data aceasta i se păru de-a dreptul exagerată.

– E vreo problemă? răbufni el.

– Nu, doar că ar fi bine să știți că e posibil să dureze puțin. Doamna insistă să vi se aducă apă proaspătă, așa că o să dureze până ce o s-o încălzim. Dacă dumneavoastră chiar preferați apă proaspătă.

Maximilian îl privi nedumerit.

– Bineînțeles că prefer apă proaspătă. Cu ce altceva aș putea să mă spăl?

Majordomul își dădu ochii peste cap, parcă frustrat că era nevoit să aibă de-a face cu cineva atât de neștiutor precum Maximilian.

– Domnule Kale, în Franța cuplurile obișnuiesc să împartă apa. Am uitat cât de mofturoși sunt englezii.

Dintr-odată, Maximilian pricepu mai multe lucruri. În primul rând, uitase că se presupunea că era un bărbat însurat. În al doilea rând, uitase că servitorii nu știau că aveau de-a face cu un duce. Și în al treilea rând, francezii chiar împărțeau apa de spălat?

Dar, înainte de a se obișnui cu ideea aceea cât se poate de bizară, Lisette își făcu apariția și se grăbi să-i poruncească servitorului să-i pregătească rapid o baie caldă soțului ei, fiindcă altfel Vidocq avea să-l dea afară în șuturi. Majordomul mormăi ceva despre englezi și despre obiceiurile lor ciudate, iar Lisette nu ezită să-l pună la punct.

Între timp, Maximilian pierdu firul discuției de îndată ce își dădu seama cât de frumos cădea halatul acela pe curbele lui Lisette. Avea părul prins în prosop, dar câteva bucle reușiseră să-i alunece pe gât. Arăta mai bine ca niciodată. Și, Dumnezeule, mirosea a flori!

Întotdeauna mirosea a flori. Reuși, din nou, să aprindă focul din el.

După ce se păru că avu câștig de cauză, iar majordomul plecă la datorie, aruncă o privire spre Maximilian și îl întrebă:

– Ai reușit să găsești ceva printre dosarele lui Tristan?

– Nu, spuse el, abia putând să vorbească, cu gândul la trupul ei gol.

Din fericire, ea nu păru să-și dea seama cât de mult se bucura să-i vadă trupul abia acoperit.

– De asta mi-era teamă. Să sperăm că Vidocq o să reușească să afle ceva de la Sûreté.

– Da, să sperăm.

– În cazul acesta, eu mă duc să trag un pui de somn. Baie plăcută!

– Lisette! strigă el.

– Ce e? rosti ea, aruncându-i o privire.

– E adevărat că în Franța cuplurile căsătorite *împart* apa de spălat?

– În Franța, în Anglia și probabil în jumătate dintre țările din Europa, dragul meu duce, spuse ea rânjind. Nimeni nu are timp să încălzească și să care găleți cu apă. Și nu doar cuplurile căsătorite fac asta. Uneori, familii întregi se spală în aceeași apă.

– Dumnezeule, șopti el. Dar e de-a dreptul...

– Dezgustător? Așa e. Stai liniștit, servitorii lui Vidocq o să facă o excepție în cazul tău pentru că ești un „englez mofturos", zise ea râzând. Dar, când vine vorba despre spălat, și eu sunt o adevărată „englezoaică mofturoasă".

– Păcat, spuse el, înainte ca Lisette să apuce să plece. Se uită la el nedumerită, iar el o dezmierdă din priviri. Nu m-ar deranja să împart cada cu *tine*.

Lisette făcu ochii mari și roși.

– Păcat că e puțin probabil să ai vreodată parte de o astfel de șansă, îi spuse ea, după care plecă mândră, dar Max știu că își atinsese țelul.

Dacă nu putea să o câștige apelând la logică și rațiune, era hotărât să o seducă. Era o femeie senzuală, care îl dorea. Fără îndoială, mai devreme sau mai târziu, avea să o convingă să se căsătorească cu el.

Totuși, pe moment, gândul acela nu-i dădu nici o satisfacție. De îndată ce Lisette ieși din cameră, rămase din nou excitat și nesatisfăcut.

Dădu ochii peste cap și traversă curtea, îndreptându-se spre casa lui Vidocq ca să facă baie, ajutat de doi servitori mult mai amabili decât cel care se plânsese din pricina apei încălzite.

După ce se termină de spălat, își dădu seama că era lihnit. Din fericire, bucătăreasa lui Vidocq părea să-i aibă la suflet pe englezi și îi pregăti o tavă cu pâine, brânzeturi și fructe pe care să o împartă cu Lisette, acasă la Bonnaud.

Maximilian o găsi dormind profund și oftă din tot sufletul. Dormea atât de frumos, cu mâinile ei delicate sub obraz, cu părul desfăcut pe pernă, cu pielea ei ca de porțelan zărindu-se puțin pe umăr, pe sub halat...

Ar fi dat orice să o mângâie, la fel ca razele soarelui la apus, care se prelingeau pe trupul ei. Ar fi dat orice să se strecoare în patul ei și să o trezească ușor cu un sărut lung și leneș.

Doar că avea nevoie de odihnă. În funcție de ce urma să descopere Vidocq, nu avea de unde să știe când se mai ivea ocazia de a se odihni.

Așa că intră în mica sufragerie, lăsă tava cu mâncare pe măsuță și începu să se înfrupte din bucate. La scurt timp, sosi și Vidocq.

Francezul se așeză și el la masă.

– Unde e Lisette?

– Doarme. E obosită.

– I-ai spus adevărul? îl întrebă Vidocq.

– Da, răspunse Maximilian încordat.

– Cum a reacționat?

– Mai bine decât m-aș fi așteptat, rosti el pe un ton sec.

Vidocq se lăsă pe spate și îl privi lung.

– Te-ai culcat cu ea?

Max simți un val de furie la adresa lui.

– Nu te privește.

– Ceea ce înseamnă că te-ai culcat cu ea.

Maximilian se ridică de la masă, cu pumnii încleștați.

– Vidocq, vreau să fie clar, dacă sufli vreun cuvânt despre aceste presupuneri scandaloase...

– Nu aș face niciodată nimic împotriva lui Lisette și a reputației ei, spuse el, încolțindu-l cu privirea. Dar nu sunt sigur că aș putea spune același lucru despre tine.

Maximilian se făcu roșu la față, ceea ce nu i se întâmpla niciodată. Totodată, nici nu fusese vreodată tras la răspundere de tatăl adoptiv al femeii cu care tocmai se culcase.

– Am cerut-o în căsătorie.

– Chiar așa? spuse Vidocq, în mod ciudat, deloc surprins.

– M-a refuzat.

– Uite, la asta nu mă așteptam, spuse el gânditor.

– În cazul lui Lisette, poți doar să te aștepți că n-o să fie cum te aștepți, răbufni Maximilian. În toată viața mea nu am întâlnit o femeie atât de imprevizibilă.

– E adevărat, face cum o taie capul, spuse Vidocq, după care îi făcu semn să se așeze din nou la masă, iar Maximilian se conformă. Dar poți să fii sigur că întotdeauna o să susțină o cauză pierdută. Așa ca tine, domnule duce.

Maximilian își frecă ușor nasul și zise:

– Și atunci de ce m-a refuzat?

– Poate pentru că e convinsă că doar așa o să te poată salva.

„Nu pot fi salvat."

Și nu avea să recunoască niciodată asta în fața unui om atât de perspicace precum Vidocq. Bărbatul acela știa deja prea multe despre el și despre viața lui.

– În orice caz, nu are legătură cu motivul care ne-a adus astăzi aici, spuse el cu brațele încrucișate la piept. Ce ai reușit să afli despre Bonnaud?

Încordat, Vidocq aruncă o privire spre camera lui Lisette. Maximilian făcu și el la fel și o găsi în pragul ușii pe Lisette ciufulită, somnoroasă și incredibil de încântătoare.

Doar că nu părea câtuși de puțin încântată.

– Sper că nu aveați de gând să purtați discuția asta fără mine, spuse ea, făcând un pas spre ei.

– Nici gând, *mon ange*, zise Vidocq, zâmbindu-i.

Maximilian se ridică să-i ofere scaunul său și se întrebă dacă nu cumva auzise discuția lor de mai devreme. Spera că nu. Cu siguranță, nu i-ar fi plăcut să știe că vorbiseră despre ea.

Lisette luă loc la masă, iar Maximilian se sprijini de bufetul uzat care părea să servească drept „bucătăria" din cameră. Ar fi dat orice să o vadă îmbrăcată în altceva decât în halatul acela, căci îi era foarte greu să se concentreze la altceva.

– Nu am reușit să aflu prea multe, spuse Vidocq, dar am aflat două lucruri foarte importante. În urmă cu două luni, cât încă era în Anvers, Tristan a trimis o scrisoare la muncă, cerând o lună de concediu, pe care l-a primit. Nu știe nimeni de ce nu s-a întors. Se pare că toată lumea și-a imaginat că a plecat de la Sûreté fără să-și dea demisia și că a venit să lucreze pentru mine.

– Asta în timp ce el a plecat pe cont propriu, zise Maximilian, pe un ton cinic. Exact ce am spus mai devreme, a găsit o cale mai bună prin care să-și asigure viitorul, în loc să muncească din greu la Sûreté.

Lisette îi aruncă o privire furioasă, iar Vidocq continuă spunând:

– Ei bine, nu cred că e vorba nici despre asta. Tristan a reușit să dea de urma falsificatorului și să-l întemnițeze în Anvers, după care le-a trimis o scrisoare superiorilor săi prin care să-i anunțe și să-i roage să trimită pe cineva care să ridice infractorul, motivând că trebuie să se ocupe de chestiuni personale.

– Și încotro a plecat? îl întrebă Lisette.

– În Londra, evident, răspunse Maximilian.

– Sper să nu, zise Vidocq. Ca să ia vaporul spre Londra, Tristan ar fi trebuit să meargă în Oostende, iar acolo tocmai s-a anunțat o epidemie de holeră.

– Dumnezeule! șopti Lisette îngrijorată.

Vidocq o bătu ușor pe mână și zise:

– E tânăr și sănătos. Chiar dacă s-a dus în Oostende, sunt sigur că nu s-a îmbolnăvit de holeră.

– Știm cu siguranță că era bine și sănătos săptămâna trecută, când mi-a trimis scrisoarea, spuse el. Asta dacă nu delira sub influența febrei.

– Imposibil, spuse Lisette. Dacă s-ar fi îmbolnăvit de holeră, nici măcar nu l-ar fi lăsat să... Brusc, se opri și făcu ochii mari. Este în carantină!

Maximilian înțelese imediat ce gânduri îi treceau prin minte.

– Ai dreptate. Asta ar explica multe. Nici măcar nu e nevoie de dovezi că o persoană de la bordul vasului este bolnavă ca să se instituie carantina. Căpitanul este obligat să ridice steagul galben de fiecare dată când vasul lui vine dintr-un oraș unde a izbucnit o epidemie. Așa că, de îndată ce vaporul a acostat în Londra, cu siguranță a intrat în carantină, chiar dacă nimeni de pe vas nu e bolnav. Consiliul

de Coroană are tendința de a... dădu el să spună, dar se opri când simți privirea iscoditoare a lui Vidocq îndreptată asupra lui.

– Ce e?

– Pare că știi foarte multe despre carantină.

– Am petrecut mult timp călătorind, spuse el. Iar mai mulți membri din familia mea au lucrat în marină. Dar, când îl văzu pe Vidocq ridicând din sprâncene, Maximilian își îndreptă spatele și spuse: În plus, am un prieten în Consiliul de Coroană.

– Nici nu mă miră să aud asta, zise Lisette.

– Ce încerc să vă spun e că acest Consiliu de Coroană decide dacă trebuie să bage o corabie în carantină și are tendința de a fi prevăzător. Odată ce a luat decizia, carantina se poate întinde pe săptămâni întregi.

– Asta explică de ce Tristan nu a putut să vină la tine acasă cu... prietenul lui, zise Lisette. Nu au fost lăsați să părăsească vasul, chiar dacă nu sunt bolnavi. Regulile sunt cât se poate de stricte.

Dumnezeule, începea să sune din ce în ce mai plauzibil că Bonnaud reușise să-l găsească pe Peter!

Max simți cum îi bate inima mai tare. Pentru prima oară în tot acest timp, îndrăzni să spere că fratele său încă era în viață. Poate că nu avea să rămână singur cu blestemul familiei.

– E o teorie interesantă, spuse Maximilian, îndepărtându-se de bufet și începând să ia camera la pas, dar în continuare nu explică tot. Să presupunem că Bonnaud a reușit să plătească un ofițer de carantină pentru a trimite pe cineva să-mi aducă scrisoarea. E cât se poate de ilegal, iar cel care a acceptat să o facă riscă să-și piardă locul de muncă și să primească o amendă serioasă. Totuși, e o posibilitate. Cu toate acestea, spuse el, întorcându-se cu fața spre ei, nu e deloc ușor să scoți o persoană de pe un vas în carantină. Mai multe bărci patrulează noaptea în jur, ca să se asigure că nu încearcă nimeni să fugă înot. Cum se aștepta Bonnaud să reușească să vină la întâlnire? Pare că a trimis scrisoarea aceea chiar de la punctul de întâlnire și mă aștepta deja acolo.

– Orice e posibil când ai bani, spuse Vidocq, mai ales când mituiești oficiali guvernamentali prost plătiți.

– Dar de unde să aibă Bonnaud atâția bani?

Vidocq ridică din umeri și zise:

– Probabil că ofițerul știa că încerca să ia legătura cu un duce. Poate că Tristan i-a promis că o să-i dai o recompensă îndeajuns de mare.

– Pe de altă parte, spuse Lisette, poate că Tristan a avut îndeajuns de mulți bani ca să strecoare o persoană de pe vas, dar nu două. Poate că din cauza asta nu a venit cu însoțitorul lui. Cu toate că nu pot să înțeleg de ce nu a așteptat pe vapor să se termine carantina.

– Și ar mai fi ceva, zise Maximilian. Dacă a făcut toate aceste eforturi ca să se strecoare de pe corabie, de ce nu a așteptat să se vadă cu mine?

– Mi-ai spus că ai întârziat la întâlnire, zise Lisette. Probabil ofițerul a reușit să-l ducă departe de docurile din Londra, dar și-a pierdut răbdarea când a văzut că întârzie la întoarcere. Poate că a început să-și facă griji că o să fie descoperit. După cum bine ai spus-o, consecințele ar fi nefaste.

– Ori s-a gândit că Tristan a înțeles greșit situația, că nu are nici o legătură cu ducele de Lyons. Cine știe? Când ai de-a face cu oficialii vamali englezi, orice se poate.

– Așa e, spuse Maximilian.

– Și încă ceva, zise Lisette. Mi s-a părut de la bun început ciudat că Tristan nu a încercat să ia legătura cu mine sau cu Dom. Dar nu ar fi avut cum să o facă dacă era în carantină, fiindcă ar fi fost prea complicat.

– Doar că logic ar fi fost să ia legătura cu voi doi și să vă roage să mă contactați, să mă duceți la el.

Vidocq clătină din cap dezaprobator și spuse:

– Tristan nu i-ar pune niciodată în pericol pe Dom și pe Lisette. Dacă ar fi ajuns la urechile lui George, acesta ar fi fost în stare să îi acuze pe Lisette și poate chiar pe Dom că adăpostesc un fugar.

– Din păcate, are dreptate, oftă Lisette. Sunt sigură că Tristan nu ar fi încercat niciodată să ne implice dacă ar fi crezut că e ceva periculos la mijloc.

– Dar acum facem doar presupuneri, spuse Vidocq. Nu avem de unde să știm sigur că Tristan a plecat spre Oostende.

– Nu am putea să stăm de vorbă cu falsificatorul? întrebă Maximilian. Poate că Tristan i-a împărtășit planurile lui.

– Dacă a făcut-o, le-a dus cu el în mormânt, zise Vidocq. A fost executat săptămâna trecută.

– Așa de repede? întrebă Maximilian.

– A fost găsit vinovat și condamnat la ghilotină înainte să evadeze. Așa că, odată ce polițiștii l-au adus înapoi, nu au avut de ce să mai aștepte.

– Și presupun că nici ei nu au vorbit cu Bonnaud.

Vidocq clătină din cap.

– Plecase deja înainte să ajungă ei acolo. Ați putea încerca să stați de vorbă cu paznicul de la închisoare. El poate că știe mai multe.

– Max, nu putem să plecăm spre Belgia, spuse Lisette agitată. Dom o să se întoarcă în curând în Londra, iar dacă n-o să mă găsească acasă, o să pornească furios în căutarea noastră. Nu am încredere că Skrimshaw n-o să-i spună cu cine am plecat.

– Mă ocup eu de Manton, o asigură Maximilian. Avea să-i spună că intenționa să o facă soția lui și gata. Dar sunt de acord, nu are nici un rost să pornim spre Belgia, pe urmele lui Bonnaud. Ne-ar lua prea mult și, dacă e în carantină în Londra, ar putea fi eliberat în orice clipă, așa că orice minut contează.

În plus, cu cât se lungea călătoria lui cu Lisette, cu atât risca mai mult ca reputația ei să fie pătată în mod iremediabil. Și, cu toate că i-ar fi crescut șansele să accepte să se căsătorească cu el, nu-și dorea asta pentru ea.

– Cred că cea mai bună variantă e să ne întoarcem în Londra și să ne interesăm ce vase sunt în carantină. Nu o să ne fie greu să aflăm dacă Bonnaud e pe unul dintre vasele acelea, trebuie doar să verificam registrele.

– Doar că mă îndoiesc că Tristan și-a folosit numele adevărat, spuse Lisette.

– El poate că nu, dar fratele meu, da. Asta dacă Bonnaud chiar a reușit să-l găsească pe Peter, desigur, zise el oftând.

– În orice caz, pare convins că a găsit omul potrivit, spuse Vidocq ridicându-se de la masă. Pot să vă dau o listă cu numele false pe care Tristan obișnuiește să le folosească. Sunt sigur că s-a folosit de unul dintre aceste nume. De fapt, doar pentru două dintre aceste nume are documentele oficiale.

– Mulțumesc, ne-ar ajuta această informație, spuse Maximilian, după care aruncă o privire spre Lisette. Ai reușit să te odihnești? Te simți în stare să pornim la drum?

Ea încuviință.

– E o diligență care pleacă de la Messageries Royales, de pe Rue Notre-Dame-des-Victoires, spre Calais.

– De ce spre Calais? întrebă Maximilian. Am crezut că Dieppe e cel mai apropiat port.

– Nu putem să ne întoarcem prin Dieppe. Hucker s-ar putea să fie încă acolo.

– Ah, ai dreptate.

– Nu vă las să plecați cu diligența, interveni Vidocq. E prea inconfortabil. Puteți să luați trăsura mea. Vizitiul meu o să vă lase în Calais, după care o să se întoarcă. Dacă plecați acum și călătoriți toată noaptea, puteți să ajungeți în Calais până mâine-seară, iar cu vaporul să fiți în Londra în dimineața următoare.

– Există un vapor direct spre Londra? întrebă Maximilian.

– Da, răspunse Vidocq. Călătoria durează vreo douăsprezece ore și vă lasă la Turnul Londrei. Doar că marea e mai agitată pe ruta asta, motiv pentru care majoritatea oamenilor preferă să plece din Dover sau Dieppe. Suferi de rău de mare?

– Doar când pierde vremea prin cârciumi, mormăi Lisette.

– Nu, răspunse Maximilian, ignorând-o.

– Vidocq, nu e nevoie să folosim trăsura ta, spuse ea. Nu o să câștigăm prea mult timp și nu ne deranjează să plecăm cu diligența, nu-i așa, Max?

Max vru să o aprobe, după care își dădu seama de ce prefera să călătorească într-o trăsură inconfortabilă, alături de alți zece oameni. Pentru că nu voia să rămână singură cu el. Ceea ce însemna că era mai agitată în preajma lui decât ar fi vrut să-l lase să știe.

Așa că hotărî să profite la maximum.

– Din contră, e esențial să nu pierdem timpul, spuse el, folosindu-se de singura strategie cu care era sigur că avea să o convingă. Cu cât stă mai mult pe vasul acela, fratele tău riscă să fie prins și arestat. E un risc pe care nu ar trebui să ni-l asumăm.

Lisette se făcu albă la față și îi spuse lui Vidocq:

– O să luăm trăsura ta, mulțumesc.

Vidocq îi aruncă o privire suspicioasă, dar lui Maximilian nu-i păsa. Dacă voia să o convingă pe Lisette să-i devină soție, avea nevoie de cât mai mult timp alături de ea, ca să o curteze.

Și iată că reușise să câștige mai mult timp.

Capitolul 17

Călătoria cu trăsura pe timpul nopții decurse mai bine decât s-ar fi așteptat Lisette, pentru că era prea obosită după atâtea zile pe drum ca să facă altceva decât să doarmă. Max ațipi și el de îndată ce ieșiră din Paris și, din fericire pentru ea, rămase la locul lui toată noaptea.

Dar totul se schimbă după răsăritul soarelui. În primul rând, când se trezi, Lisette văzu că trăsura oprise, iar Max era de negăsit. Speriată, sări din trăsură și îi văzu imediat pe Max și pe vizitiu cu mânecile suflecate, pregătindu-se să împingă trăsura pe un deal abrupt, pe care caii nu reușiseră să urce. Îi privi cu ochi mari în timp ce trecură la treabă.

Cu o săptămână în urmă, nu și-ar fi imaginat o clipă că Lyons cel arogant ar fi putut și ar fi fost dispus să împingă trăsura pe un deal. Dar Max se achită onorabil, iar și după ce trăsura ajunse în cele din urmă în vârful dealului, își continuară călătoria. Însă ea nu reuși să-și scoată din minte imaginea aceea cu brațele lui musculoase, cu părul auriu ciufulit și strălucind în razele soarelui.

Iar situația nu se schimbă de-a lungul zilei. Max punea ceva la cale, era sigură. Nu făcu nici o referire la discuția lor, dar găsi fel de fel de motive să o atingă. La început, își spuse că o făcea din greșeală, fie când îi atinse în treacăt piciorul, fie când îi mângâie ușor coapsa cu cotul când se aplecă să scoată ceva din bagajul de sub scaunul ei.

Doar că trăsura nu era chiar atât de mică, deci nu avea nici un motiv să o atingă. Iar la prânz, când opriră să ia masa la un han de pe drum, iar mâna lui zăbăvi îndelung pe brațul ei când o ajută să coboare din trăsură, își dădu, în cele din urmă, seama de ce încerca să facă. Diavolul acela viclean încerca să o seducă. Era hotărât să încerce să o lase grea, ca să nu aibă încotro și să accepte să devină soția lui în propriii termeni.

Prea bine. El avea să ducă lupta lui, iar ea pe a ei.

Astfel, de îndată ce urcară din nou în trăsură, scoase broderia pe care o adusese cu ea și pe care nu avusese timp să o termine și începu să lucreze la o față de pernă. Data viitoare când o atinse *din greșeală* cu genunchiul, și ea îl împunse *din greșeală* cu acul în genunchi.

– Au! strigă el, frecându-și genunchiul și uitându-se urât la ea. Ce te-a apucat?

Dar Lisette îi aruncă o privire nevinovată, fără să se oprească din treabă.

– Nu știu despre ce vorbești. E un spațiu așa de mic, era de așteptat să ne lovim unul de celălalt.

Max se uită lung la ea, iar după câteva clipe de gândire, o întrebă:

– Faci des asta?

– Ce anume? Să înțep duci enervanți cu acul în genunchi? mormăi ea.

– Brodezi des? Am observat multe broderii în camera ta, acasă la Manton și pe rochia ta. Sunt opera ta?

Lisette rămase surprinsă să constate că era atât de atent.

– Da.

Max își încrucișă brațele la piept și spuse:

– Pare o activitate destul de domestică pentru o femeie care își dorește să fie investigator.

– În copilărie aveam mult timp liber, eram genul de copil care nu putea să stea într-un loc, zise ea. Așa că, de fiecare dată când începeam să fiu prea agitată, mama obișnuia să mă așeze la masă, cu un ac, o bucată de pânză și o mână de fundițe și să-mi arate cum să brodez.

– Și a funcționat?

– Pentru mine, da. Era genul de activitate care mă liniștea, spuse, după care căzu pe gânduri, cu privirea pe geam. Îmi plăceau mult clipele acelea petrecute alături de mama. Ea a învățat tot de la mama ei, pe care eu nu am apucat să o cunosc, așa că obișnuia să-mi spună povești despre familia mea din Franța. În cele din urmă, am început să brodez din plăcere. Și continui să o fac. Mă liniștește când sunt agitată.

Pentru că, în mod cert, prezența lui o agita.

Încercă să-și alunge din minte gândul acela și îi arătă ce făcuse.

– Desigur, tematicile mele nu sunt tocmai... obișnuite.

Când zări fundița argintie sub formă de pumnal pe care tatăl ei i-o adusese din călătoriile sale, Max izbucni în râs.

– Numai tu ai putea să găsești o cale prin care să îmbini latura domestică și dorința de aventură.

Lisette zâmbi și se întoarse din nou la treabă.

După câteva clipe, Max spuse:

– Și mama obișnuia să brodeze.

În clipa aceea, lui Lisette îi veni în minte ceva ce îi spusese cu câteva zile înainte.

– Ea a brodat batista despre care spui că e atât de deosebită?

– Da.

Hotărâtă să nu-i ceară alte detalii, își îndreptă din nou atenția spre ce făcea.

Max se uită lung la ea, după care îi spuse:

– Detaliul care face batista aceea specială este ceva ce se ascunde între broderie și pânză. Se desfăcu apoi la haină și îi arătă un buzunar secret în spatele reverului. De acolo scoase o batistă de culoarea fildeșului pe care nu o mai văzuse până atunci.

Max o admiră lung, cu o expresie înduioșătoare pe chip. Apoi îi întinse batista ca să se uite la ea.

Lisette se apropie de fereastră pentru a o examina la lumină. La început i să păru o batistă foarte elegantă, cu blazonul ducal brodat cu mai multe culori, inclusiv auriu și argintiu. Dar, atentă la cuvintele lui de mai devreme, observă că bucățelele de pânză care se zăreau prin broderie nu erau bej, ci păreau albe, posibil din bumbac sau din muselină.

Lisette îl privi nedumerită, iar Max îi explică:

– Mama a luat o bucățică din hainele noastre de botez și le-a cusut în batista fiecăruia dintre noi, după care a brodat în jurul lor. Nu e genul de lucru pe care să-l observi dacă nu știi să-l cauți. Nu e, cu siguranță, genul de detaliu pe care să-l fi observat Bonnaud în urmă cu câțiva ani, când mi-a văzut batista.

– De ce i-ai arătat-o în ziua aceea?

Max luă batista și o privi.

– În copilărie, nu era tocmai atent cu ea, obișnuiam să o port în același buzunar cu batista obișnuită. Dar, de fiecare dată când voiam să scot batista din buzunar, o apucam pe cea greșită, lucru care s-a întâmplat și în ziua aceea, cu fratele tău. M-am simțit obligat să-i explic de ce am două batiste, una dintre ele fiind atât de încărcată. Bineînțeles, nu i-am spus despre bucățica din hainele de la botez. Nu am spus niciodată nimănui, ci doar ție, zise el, ridicând privirea și uitându-se în ochii ei.

Faptul că avea atâta încredere în ea o înduioșă profund.

– Nu o să spun nimănui.

Max încuviință ușor din cap, după care puse batista la loc, în buzunarul secret.

– E foarte frumoasă. Se vede că mama ta era cu adevărat talentată.

– Obișnuia să petreacă mult timp brodând. Asta înainte ca tata să se... îmbolnăvească. După aceea n-a mai avut timp de altceva, era prea ocupată să aibă grijă de el.

– Câți ani aveai când s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– 21. Tocmai ajunsesem la vârsta majoratului.

– Povestește-mi despre perioada aceea, îi ceru ea.

Max rămase încordat, iar Lisette era sigură că avea să se retragă din nou în cochilia lui. Doar că începu să-i povestească. Iar cu fiecare cuvânt, Lisette simți cum i se rupe inima.

Înainte să ajungă în Calais, începu să înțeleagă de ce îi era atât de teamă să-i lase pe cei din jur să se apropie de el. Poate că și ea ar fi făcut la fel dacă ar fi fost martoră la clipele acelea în care tatăl lui începuse să-și piardă mințile, când începuse să o acuze de fel și fel de fapte îngrozitoare pe mama lui, ori să fugă de ei, mânat de halucinații, crezând că toți cei din jur încercau să-l omoare. Cel mai cutremurător fu când îi povesti cum fusese nevoit, în repetate rânduri, să-l pună la pământ ca să nu-i facă rău mamei sale sau lui însuși. Imaginile acelea aproape că o făcură să izbucnească în plâns.

Era evident că îi povestea toate acele lucruri în încercarea lui de a o convinge că propunerea lui de a se căsători era cea mai bună variantă. Doar că Lisette fu mai hotărâtă ca niciodată să nu-l lase pe mâinile indiferente ale servitorilor și ale doctorilor săi.

Ajunseră în Calais după lăsarea nopții. Toate hanurile erau pline ochi cu pasageri care se pregăteau să plece spre Anglia în dimineața următoare, așa că se văzură nevoiți să încerce la trei hoteluri până ce reușiră să găsească o cameră.

De îndată ce păși în odaia cea mică, Lisette strâmbă din nas. Avea doar un pat, o comodă și un scaun.

Max o ajută să-și dea jos pelerina.

– O să împărțim patul. Amândoi avem nevoie de odihnă. Nu avem de unde să știm ce ne așteaptă în Londra.

– Dar...

– Promit să fiu un cavaler, i-o tăie el. Crede-mă, sunt prea obosit ca să încerc ceva.

Cu toate că Lisette îi aruncă o privire sceptică, știa prea bine că avea dreptate și că amândoi aveau nevoie să se odihnească.

– Bine, spuse ea, pe un ton care se voia a fi relaxat. Te rog doar să nu mergi la cârciumă, bine?

– Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi el iritat. O singură dată în viața mea m-am îmbătat într-o cârciumă, și întâmplarea face ca tu să fi fost acolo să mă vezi. Cred că n-o să mi-o ierți niciodată.

– Poftim? Ai uitat când te-ai strecurat în cârciuma de la hanul din Dieppe când aveai 16 ani? îl șicană ea. Vrei să spui că atunci nu te-ai îmbătat?

Max se făcu roșu în obraji.

– Nu, nu de asta m-am furișat pe scările acelea. Încercam să ajung în grădină, ca să mă întâlnesc cu o servitoare care filtrase cu mine la cină. Am făcut și eu o încercare, atâta tot.

I se strânse inima când și-l imagină pe Max, tânăr și plin de viață, încercând să fure un sărut, în fundul unei grădini. Asta înainte ca viața lui să fie plină de responsabilități, îndatoriri și tragedii.

– La urma urmei, nu asta se presupune că ar trebui să facă cel de-al doilea născut? întrebă el în glumă. Să fie un fustangiu?

– Ei bine, nu mai ești al doilea născut, așa că ai face bine să nu te atingi de mine în noaptea asta.

– Și dacă o fac, poți oricând să mă înjunghii cu acul tău, zise el. Pare că stăpânești bine tehnica asta.

– Mă îndoiesc că o să se ajungă la asta, rosti ea cu un zâmbet pe chip.

O tăcere inconfortabilă se lăsă între ei. Max mormăi ceva, spunând că merge să se intereseze de cină și ieși din cameră.

Restul serii fu pe cât de dificil se așteptase. Era foarte diferit să împartă camera cu el acum, după ce împărțiseră patul. Conversația la masă fu seacă, iar pregătirile înainte de culcare se dovediră a fi inconfortabile, dat fiind că avu nevoie de ajutorul lui ca să-i dea jos corsetul.

Ce gest atât de intim să îi dezlege rochia, corsetul... Chiar și răsuflarea lui pe gâtul ei se dovedi un gest intim. Max nu încercă nimic necuviincios, dar nici nu mai conta. Orice gest făcut de el o făcea să se îndrăgostească și mai tare.

Se băgă în pat îmbrăcat doar în cămașă și pantaloni și se întoarse cu spatele la ea. Lisette se așeză pe pat și nu se grăbi să-și pieptene părul, așteptând să audă răsuflarea lui liniștitoare. Din fericire pentru ea, Max adormi la scurt timp.

Abia atunci alunecă din rochia desfăcută, din corset și din jupă, rămânând doar în cămășuță și în pantalonași. Nu avea de gând să se schimbe în cămașa de noapte, fiindcă nu voia să tenteze soarta.

Se strecură cu grijă sub pătură, încercând să nu-l trezească, dar el abia dacă se mișcă.

Cu toate că asta ar fi trebuit să o liniștească, rămase mult timp cu gândul la tot ce îi povestise, întrebându-se dacă nu cumva făcea o greșeală insistând asupra viitorului lor. Pentru numele lui Dumnezeu, o ceruse de soție! Nu era o dovadă de prostie din partea ei să îl refuze?

Când adormi, în cele din urmă, îl visă pe Max, puternic și voinic, împingând trăsura lui Vidocq pe deal. Doar că, în visul ei, Max nu purta nimic decât o pălărie. Și, cu toate că îl avertiză să fie cu băgare de seamă, căci, la urma urmei, era dezbrăcat, el pur și simplu își dădu joc pălăria, o salută și se întoarse la treaba lui.

Doar că, dintr-odată, trăsura dădu înapoi, iar Max începu să alunece pe deal, neputând să-i mai țină piept, iar ea încercă să țipe, dar nu reuși, așa că o luă la fugă după el pe deal și...

Se trezi cu sufletul la gură. Se ținea de ceva cald. Încă pe jumătate adormită și dezorientată, aruncă o privire în jurul ei și își dădu seama că îl folosea pe Max pe post de pat. Din nou.

După care simți ceva ferm pe pântecul ei, ceva ce se simți din ce în ce mai tare. Zări privirea lui Max în lumina cenușie a dimineții, iar el îi spuse:

– Draga mea, dacă vrei să mă țin de promisiune și să fiu un cavaler, îți sugerez să te muți pe partea ta.

Lisette se uită lung la el, la părul ciufulit, la bărbia și la maxilarul încordat. La chipul acela care îi devenea mai drag de la o zi la alta. Fără să stea pe gânduri, îl sărută.

El rămase încordat, parcă luat pe nepregătite, după care o împinse pe spate. O apucă de umeri și aproape că își lipi buzele de buzele ei.

– Spune-mi că vrei să fii cu mine, îi șopti el.

Privirea înfierbântată din ochii lui o lăsă fără glas, dar hotărârea fusese luată.

Poate că era efectul visului. Sau faptul că îi simți trupul cald și puternic deasupra ei ori că nu schițase nici un gest în tot acel timp în care zăcuse întinsă pe el. Sau poate gândul că nu știa când mai aveau șansa de a fi din nou singuri, ca acum.

Oricare ar fi fost motivul, simți nevoia să-l sărute, să-l atingă, să fie cu el. Să fie cu el cu adevărat.

Își strecură mâinile pe sub cămașa lui și îi zise:

– Vreau să fiu cu tine. Vreau să...

Max îi înghiți cuvintele cu o sărutare.

După acel sărut, nu mai fu cale de întoarcere. O sărută lung, iar ea începu să-l mângâie, lipindu-și trupul de al lui, umplându-și simțurile cu el. Nu avea cum să se sature de Max.

Iar el părea să simtă la fel. Soarele răsări în timp ce el își duse gura la sfârcurile ei, prin cămășuță, mângâind-o cu degetele lungi și pricepute, făcând-o chiar mai dornică.

– Max, îi șopti ea. Max, te rog... Te rog, te vreau acum...

– Foarte bine, spuse el, cu un glas răgușit, făcându-și loc între picioarele ei. Pentru că nu mai pot să aștept, vreau să te fac a mea.

Dintr-odată, o pătrunse prin deschizătura de la pantalonași. Tresări când el se îngropă în ea.

– Lisette, gemu el. Dumnezeule, Lisette...

După care începu să se miște. Era atât de diferit față de data trecută! Nici urmă de durere ori de jenă. Era doar el, gata să o pătrundă, să o ia în brațe, să o facă femeia lui.

Sclipirea din ochii lui în timp ce o pătrunse cu mișcări puternice și doritoare îi dădură de înțeles că în pat nu era ducele. Ci amantul ei sălbatic.

– Așa ar trebui să fie mereu, îi șopti el, mișcându-se tot mai repede. Tu în patul meu, în brațele mele... Mereu.

În clipa aceea, Lisette se lăsă pradă visului. Max era fulgerul, tunetul și ploaia, iar ea era pământul și florile care sorbeau furtuna. El era singurul bărbat pe care și-l dorea, singurul bărbat pe care îl dorise vreodată, sufletul ei pereche.

Era tot mai aproape. Începu să urce pe culmile plăcerii sus, tot mai sus, până ce Max o pătrunse din nou cu patos și gemu de plăcere, stârnind aceeași explozie fericită și în ea.

În clipa aceea, când o strânse în brațe și o umplu cu sămânța lui, Lisette înțelese că pierduse lupta, că nu mai avea cum să-și protejeze inima. Pentru că îl iubea. Dumnezeule, cât de mult îl iubea!

Încetul cu încetul, îi simți răsuflarea liniștitoare. Se aplecă ușor, o sărută pe obraz și pe gât. Apoi se întinse lângă ea pe spate, cu privirea în tavan.

Cu toate că știa că tocmai făcuse cel mai stupid lucru din viața ei, se ghemui la pieptul lui.

– Ești un pat minunat.

Max izbucni în râs.

– Poți să mă folosești oricând vrei, spuse el, după care o luă în brațe și o ținu acolo, trecându-și degetele prin părul ei. Știi deja că am putea să ne trezim așa zi de zi.

Lisette își frecă ușor obrazul pe pieptul lui și spuse:

– Cel puțin până când începi să-ți imaginezi că vezi semne de nebunie la tine. Până ce o să mă alungi de lângă tine ca să mă protejezi, indiferent dacă eu o să-mi doresc sau o să am nevoie să mă protejezi.

Max oftă, iar Lisette abia se abținu să nu-și arate dezamăgirea. Cum putea să fie atât de încăpățânat? Și atât de hotărât să facă lucrurile după bunul lui plac.

Lisette se ridică ușor din pat și îi zise:

– Trebuie să ne pregătim de plecare. Vasul o să pornească curând la drum.

Max se ridică și el.

– Lisette, vreau să știi că, orice o să se întâmple după ce dăm de urma lui Bonnaud, n-o să-mi retrag cererea în căsătorie. Nu-mi pasă ce a făcut fratele tău sau cine a fost mama ta, nu-mi pasă dacă o să fiu sau nu duce. Ești singura femeie cu care vreau să mă căsătoresc.

Încercând să nu izbucnească în plâns la auzul acelor cuvinte dulci, Lisette îi oferi un zâmbet trist.

– Răspunsul meu rămâne același. Tocmai pentru că ești singurul bărbat cu care vreau să mă căsătoresc, e important pentru mine ca această căsnicie să fie una adevărată. N-o să-mi schimb părerea.

Max blestemă în gând, dar preferă să nu se certe cu ea.

Un ceas mai târziu, erau deja pe vapor, în drum spre Londra. De data aceasta, călătoria se dovedi a fi la fel de agitată ca starea ei. Curând, porni o vijelie care aruncă vasul pe marea învolburată de parcă

ar fi fost o cutie cu chibrituri. Așa că se refugiară în cabina principală, alături de ceilalți pasageri, încercând să stea la căldură, uscați.

– Îți mai e dor de corabia ta? îl întrebă ea. Sunt sigură că furtuna asta ar fi întors-o cu susul în jos.

– Am un căpitan iscusit și un vas bun. Îți garantez că a făcut călătoria asta de mai multe ori decât tine, spuse el, privind-o lung. Și o s-o facă și de acum încolo. La urma urmei, am de gând să mă însor în cel mai scurt timp, iar soția mea are rude în Franța.

Lisette oftă și își feri privirea. Nu avea de gând să renunțe, nu-i așa? Nu știa dacă să fie încântată de hotărârea lui sau să o enerveze faptul că el continua să insiste cu condițiile lui.

Un lucru era cert: dacă nu avea să găsească o cale prin care să se îndepărteze de el, Max avea să câștige. Întrucât, cu fiecare clipă care trecea, devenea din ce în ce mai greu să îi reziste.

Capitolul 18

Maximilian păși cu bagajele pe docul acela întunecat din Londra alături de Lisette, după ce petrecură mai multe ore de la sosire ca să aranjeze întâlnirea aceea. Cu sufletul la gură, își îndreptă privirea spre o barcă luminată de un felinar, care vâslea ușor spre ei, prin negura nopții. Nu zări vasul din spatele bărcii, dar știa că era acolo. Vasul Grecian rămăsese acolo, în carantină, încă de când acostase în Londra, în urmă cu șase săptămâni, fluturând un steag galben.

Reușise să găsească două nume pe registrul cu numele pasagerilor: Jack Drake, unul dintre numele false cu care obișnuia să se recomande Bonnaud, și Victor Cale. Maximilian nu avea de unde să știe ce anume îl făcuse pe Peter să își schimbe numele după incendiu, dar nu avea cum să fie o coincidență că numele lui de familie era Cale. În cele din urmă, el și Lisette reușiseră să găsească acul în carul cu fân.

Era uimitor ce putea descoperi un bărbat dacă știa unde să se uite și dacă își folosea titlul. Maximilian petrecuse ultimele ore insistând pe lângă mai mulți membri ai Consiliului de Coroană și ofițeri navali ca să afle mai multe informații și să îi convingă să fie duși la bordul vasului Grecian.

Un zâmbet cinic îi apăru pe chip. Se părea că era mult mai ușor să urci la bordul unui vas în carantină decât să cobori de pe unul. Mai ales când autoritățile nici măcar nu păreau să cadă de acord că era cineva bolnav de holeră la bordul vasului.

În orice caz, în situația de față, povestea nebuniei familiei sale fu un real avantaj. Nimănui nu i se păru ciudat că ducele de Lyons ar fi fost în stare de ceva atât de nechibzuit precum să urce la bordul unui vapor în carantină. Asta pentru că avusese mare grijă să nu-și dezvăluie adevăratele motive. Nu spusese nimănui numele celor doi bărbați pe care voia să-i vadă. Nu avea rost să dea și mai multe motive de bârfă presei înainte ca el însuși să investigheze situația. În plus, Bounnaud călătorea sub un nume fals și era căutat de poliție.

Mai greu îi fusese să convingă autoritățile să o lase și pe Lisette la bordul vasului, mai ales că refuzase să le spună cine era. Totuși, fusese îndeajuns să ofere bani ca să-i convingă.

– Ești sigură că vrei să faci asta? o întrebă el pe Lisette, abia abținându-se să nu o ia de mână de față cu ofițerul de carantină care îi însoțea. Odată ce urcăm la bordul vasului, s-ar putea să nu ne mai lase să plecăm până la ridicarea carantinei. Ce o să creadă fratele tău vitreg că s-a întâmplat cu tine când o să se întoarcă din Scoția și nu o să te găsească acasă?

– I-am trimis o scrisoare lui Skrimshaw și l-am rugat să i-o dea lui Dom în caz că se întoarce mai devreme. Nu i-am spus unde sunt, zise ea, aruncând o privire spre ofițer, i-am zis doar că sunt în siguranță. Nu am vrut să-l sperii pe Dom cu povestea asta cu carantina. Dar i-am povestit despre Hucker.

– Foarte bine. Sunt sigur că s-a întors deja în Anglia și s-ar putea să stea din nou cu ochii pe biroul Manton's Investigations.

– Știu. De aceea trebuie să vin la bord cu tine, trebuie să stau de vorbă cu... prietenul meu, să-i explic că riscă enorm venind aici.

– Înțeleg, zise Maximilian, acesta fiind motivul pentru care nu insistase să o lase acasă. După toate cele întâmplate, merita să găsească răspunsuri la toate întrebările legate de Bonnaud.

În plus, o mică parte egoistă din el voia să o aibă acolo la întâlnirea cu cel care poate că avea să se dovedească a fi fratele lui. Era prea agitat ca să gândească limpede, dar știa că ea avea să-l liniștească.

– E cineva la bordul vasului cu febră sau nu? întrebă Lisette. Dacă vasul e deja aici de șase săptămâni și nu are nimeni nimic, ar fi trebuit să îi scoată deja din carantină. M-ai lăsat în trăsură când ai discutat cu oficialii din guvern, așa că nu știu toată povestea.

– Sincer să fiu, nici eu. S-ar părea că unul dintre pasageri este, într-adevăr, bolnav. Dar nu au știut să-mi spună dacă e sau nu vorba despre holeră. Prietenul meu de la Consiliul de Coroană mi-a spus că au cerut ajutorul doctorilor. Doar asta mă reține să te iau cu mine, spuse el, privind-o cu coada ochiului. Gândul că ai putea să te îmbolnăvești de holeră e înspăimântător.

– Și eu îmi fac griji pentru tine, zise ea, zâmbindu-i. Dar mă îndoiesc că e vorba despre holeră și, dacă e un singur pasager bolnav, s-ar putea ca nici măcar să nu ne apropiem de el.

„Sper că nu", își spuse Max.

În cele din urmă, barca ajunse la docuri. Porniră în scurta călătorie spre vas într-o tăcere tulburată doar de zgomotul vâslelor care loveau valurile mării.

De îndată ce urcară la bord, fură întâmpinați de căpitanul vasului. Ofițerul de carantină îi prezentă drept ducele de Lyons și „doamna care îl însoțea", lucru ce îl enervă la culme pe Maximilian, dar pe Lisette păru să o lase rece. Apoi ofițerul se grăbi să se întoarcă în barcă.

– Ei bine, duce de Lyons, despre ce e vorba? îl întrebă căpitanul de îndată ce rămaseră singuri. Sper că ai venit să ridici carantina.

Maximilian fu luat pe nepregătite.

– De fapt, am venit să stăm de vorbă cu doi dintre pasageri. Cu Jack Drake și cu Victor Cale.

– Sunt prieteni de-ai dumitale? îl întrebă căpitanul, uitându-se lung la el.

– Se poate spune și așa, răspunse Maximilian. De ce?

– Pentru că Victor Cale e motivul pentru care vasul Grecian e încă aici. După ce am fost obligați să intrăm în carantină, Cale s-a îmbolnăvit. Doctorul de pe vas, în care am toată încrederea, e convins că are pneumonie, ceea ce înseamnă că nu avem nici un motiv să continuăm carantina doar pentru el. Doar că nenorociții ofițeri de carantină nu vor să ne lase să plecăm fără permisiunea celor de la Consiliul de Coroană, care sunt prea fricoși ca să ne lase în pace. Așa că sunt blocat aici cu toți oamenii mei și cu toată încărcătura până ce se însănătoșește. Sau până când o fi să moară.

– Crezi că ar putea să moară? întrebă Maximilian încordat.

– De vreo două săptămâni e grav bolnav. Doctorul Worth deja nu mai știe ce să facă pentru el. Iar Drake, prietenul lui Cale, a stat zi de zi la căpătâiul lui.

Maximilian o luă de mână pe Lisette, iar ea îl strânse ușor, încercând să-l liniștească.

– Aș vrea să stau de vorbă cu Drake și cu doctorul.

Căpitanul încuviință și făcu semn spre bocaport.

– Sunt cu toții sub punte, la infirmerie.

– Mulțumesc, spuse Maximilian.

Coborâră sub punte și, la scurt timp, reușiră să găsească infirmeria. Era singura cabină de unde se zărea o lumină slabă pe sub ușă. Totuși, înainte să intre, un bărbat ieși pe coridorul slab luminat, iar în lumina aceea difuză, îi zări chipul.

– Tristan! strigă Lisette, părând să dea uitării faptul că fratele ei călătorea sub un nume fals.

Se strecură pe lângă Maximilian și se aruncă în brațele bărbatului.

– Lisette? rosti el de-a dreptul uluit, în timp ce ea îl îmbrățișă, după care făcu un pas în spate ca să o vadă mai bine. Dumnezeule mare, chiar tu ești! Ce naiba cauți aici?

– Ar trebui să te întreb același lucru! Ți-ai pierdut mințile? îl întrebă ea în șoaptă. Ce cauți în Anglia? George a trimis pe cineva să stea cu ochii pe casa lui Dom. Dacă o să ajungă la urechile lui că ești aici...

Dar Bonnaud îi răspunse rânjind – rânjetul acela obraznic pe care Maximilian și-l amintea de la discuția lor, în urmă cu atâția ani.

– Sunt sigur că tu și Dom știți să vă purtați de grijă, zise el, după care aruncă o privire în spatele ei. Cum ai aflat că sunt aici? Dom e cu tine?

– Nu, răspunse Maximilian, ieșind în lumină. Eu sunt ducele de Lyons.

– M-ai găsit! exclamă Bonnaud, făcând ochii mari.

– Ne-a luat ceva, zise Maximilian.

Bonnaud aruncă o privire spre camera din spatele lui, undeva cineva tușea puternic.

– Haideți pe aici, spuse el, făcându-le semn spre capătul coridorului. Trebuie să stăm de vorbă.

– Mai întâi de toate, vreau să-l văd, zise Maximilian furios.

Nici măcar nu fu nevoie să întrebe la cine se referea.

– E foarte bolnav, spuse Bonnaud.

– Știm, ne-a spus căpitanul, zise Maximilian.

Maximilian păși în cabină, cu Lisette în dreapta lui, și văzu imediat trupul bărbatului care zăcea pe pat. Lângă el era alt bărbat care încerca în zadar să-l convingă pe pacient să bea o doctorie cu miros neplăcut.

– Duce, el este doctorul Worth, zise Bonnaud. El e cel care a avut până acum grijă de Victor. Domnule Worth, ți-l prezint pe ducele de Lyons o posibilă rudă a lui Victor. Iar ea este sora mea, domnișoara Bonnaud.

Maximilian îi aruncă o privire înțepată, surprins să constate că o prezentase cu numele ei adevărat, dar Bonnaud pur și simplu spuse:

– Eu și domnul doctor am petrecut multe zile împreună. Nu mai există secrete între noi. El e cel care m-a ajutat să mă furișez de pe vas săptămâna trecută.

– Nu am mai putut aștepta să se ridice carantina, le explică doctorul Worth. De la o zi la alta, șansele ca domnul Cale să moară sunt din ce în ce mai mari, iar domnul Bonnaud s-a gândit că ați vrea să-l vedeți înainte... să se îmbolnăvească mai tare.

– Blestematul ofițer de carantină nu m-a lăsat să ies din docuri sau să-ți spun că suntem în carantină de teamă că o să vii aici, iar el o să fie dat afară. Dar tot a fost dat afară în urmă cu câteva zile, pentru că făcea contrabandă. Chiar am crezut că o să am ocazia să stăm de vorbă, spuse el, încercând să-și ceară scuze față de Maximilian, altfel nu aș fi fost atât de secretos în scrisoare. Doar că ticălosul ăla s-a speriat când a văzut câțiva soldați și a insistat să ne întoarcem degrabă, pentru că deja te așteptam de ceva timp.

– Știu, îmi pare rău, spuse Maximilian, fără să-și poată lua ochii de la bărbatul care zăcea pe pat. Nu eram acasă când a sosit scrisoarea. Dar mi-am adus aminte că ești fratele lui Manton, așa că m-am dus la el acasă. Nu l-am găsit pe Manton, dar am stat de vorbă cu domnișoara Bonnaud și, în cele din urmă, ea a reușit să elucideze misterul.

Nu avea rost să intre în amănunte sau să-i povestească cum își petrecuseră ultimele zile pe drumuri doar ei doi.

Victor avu un nou atac de tuse, iar Maximilian tresări. Lisette îl luă de braț și îl întrebă:

– Ești bine?

– Nu, răspunse el, cu adevărat speriat. Pare foarte bolnav. Îi strânse mâna, după care se apropie de pat. De cât timp e așa? îl întrebă el pe doctorul Worth.

– De două săptămâni, răspunse acesta. La început nu a fost așa de rău, dar acum o săptămână starea lui a luat o întorsătură neașteptată, iar de atunci are febră și dureri. Următoarele câteva zile sunt cruciale. Fie o să supraviețuiască, fie o să moară. Am văzut mulți tineri ca el, în putere, care au reușit să supraviețuiască bolii după tratament, fără efecte dăunătoare. Totodată, am văzut oameni mai puternici decât el care au murit în urma aceluiași tratament. În clipa de față, e greu de spus ce o să se întâmple.

– Tată, tu ești? zise *Victor* refuzând să bea doctoria. Nu mai vreau terci. Nu-mi place.

Maximilian înlemni. Terciul de ovăz fusese remediul preferat al mamei sale. Oare tot asta obișnuia și unchiul Nigel să-i prepare băiatului pe care îl crescuse ca pe fiul său? Sau era posibil ca Victor să-și amintească detalii din copilărie, de acasă, pe când era bolnav?

Se putea să fie vorba despre Peter. Părea să fie de vârsta lui și semăna puțin cu tatăl lor. Copil fiind, Peter avusese părul blond, în timp ce Victor era șaten, dar chiar și Maximilian avea părul de un șaten-deschis, deși fusese blond în copilărie.

– Ce culoare au ochii lui? întrebă Maximilian.

Doctorul îl privi intrigat, iar Maximilian își dădu seama că, cel mai probabil, părea o întrebare ciudată.

– Căprui, răspunse doctorul. De ce?

Și Peter avea ochii căprui.

Maximilian o strânse de mână pe Lisette. Oare era adevărat? Sau pur și simplu se agăța de orice, disperat să își primească fratele înapoi?

– Chiar nu aveți cum să-l ajutați?

– Îi dau doctorii pe bază de salin și sulf. Unii doctori insistă să facă tratamente cu ventuze și sânge, dar eu prefer să nu fac asta, spuse bărbatul, punându-i o compresă rece pe frunte. Dar l-ar ajuta să iasă la aer. Aerul de aici e prea umed pentru plămânii lui, iar vocile marinarilor îl deranjează. Are nevoie să fie într-un mediu calm, uscat și liniștit.

– Sunteți sigur că nu are holeră? întrebă Maximilian.

Doctorul Worth pufni și zise:

– Nu vomită, nu merge la toaletă din oră-n oră, bineînțeles că nu are holeră. Le-am explicat ofițerilor de carantină în repetate rânduri, dar nu vor să facă nimic.

– De data asta n-o să aibă încotro, spuse Maximilian nervos. O să-i aduc pe docuri pe toți ticăloșii din Consiliul de Coroană, nimic n-o să-mi stea în cale!

– Mulțumesc, zise doctorul, cu un zâmbet obosit. Chiar cred că o să-l ajute mult dacă se ridică carantina. Victor începu din nou să tușească, iar doctorul îi tamponă fruntea. Promit că o să fac tot ce ține de mine ca să-l salvez!

– Dacă reușiți, o să vă dau tot ce vreți.

– Mi-e teamă că depinde doar de el ce o să se întâmple, nu avem ce face. Trebuie să lupte dacă vrea să trăiască.

Maximilian încuviință, simțindu-se la fel de neputincios ca în perioada în care tatăl său începuse să-și piardă mințile sau în ultimele zile înainte de moartea mamei sale. La ce ajuta să fie ducele de Lyons dacă nu putea să-i salveze pe cei pe care îi iubea?

Presupunând că bărbatul acela *era* unul dintre cei pe care îi iubea.

– Ar fi cazul să stăm de vorbă, îi spuse el lui Bonnaud.

Bonnaud încuviință, după care ieșiră, traversară coridorul și intrară într-o cabină mică. Părea să fie cabina pe care Bonnaud o împărțise cu Victor, căci avea două paturi suprapuse.

Bonnaud se așeză pe patul de jos, iar Lisette se grăbi să i se alăture. Era de înțeles, își spuse Maximilian, dar nu-i făcu plăcere să îi vadă pe cei doi frați Bonnaud aliați împotriva lui.

Cu toate acestea, îl ajută să vadă cât de mult semănau cei doi – amândoi aveau ochii albaștri, bărbii ascuțite și părul negru, ondulat, cu toate că Bonnaud era tuns scurt.

Un lucru era cert, și anume că Bonnaud arăta de-a dreptul istovit, nici pe departe ca un om care încerca să comită o fraudă.

– Presupun că, mai întâi de toate, vrei să vezi batista, zise el, după care scoase un cufăr micuț de sub pat.

– Nu, zise Maximilian, cu brațele încrucișate la piept. Vreau să știu de ce ți-ai riscat viața să te întorci în țară alături de un bărbat despre care crezi că este Peter Cale. Ne-am întâlnit o singură dată, în

urmă cu mulți ani. De ce să-ți asumi atâtea riscuri pentru mine? Îmi vine greu să cred că ai făcut-o din bunătate.

Cu toate că Lisette îi aruncă o privire rănită, Bonnaud nu se sfii să-l privească drept în ochi.

– Ai dreptate. Nu știu cât de multe ți-a povestit Lisette, dar sunt căutat în Anglia pentru că am furat un cal pe când aveam 17 ani. Speram să te reunesc cu fratele tău și să te rog să te folosești de influența ta ca să faci ca toate acuzațiile împotriva mea să dispară.

Maximilian făcu ochii mari. Nu se așteptase la asta. Totodată, îl aprecie pentru faptul că nu se feri să-și recunoască fapta și pentru că nu încercă să-și găsească scuze.

– Nu mă înțelege greșit, continuă Bonnaud. Îmi place să lucrez pentru Sûreté, în Franța. Dar mi-e dor de Anglia, zise el cu emoție în glas, luând-o de mână pe Lisette. Mi-e dor de fratele și de sora mea. Cu Lisette și Dom aici, nu mai am pe nimeni. Eugene Vidocq, proprietarul locuinței mele, e un om bun, dar nu face parte...

– Din familia ta. Înțeleg, zise Max. Cum să nu înțeleagă tocmai el, care era singur de ani întregi, fără un suflet cu care să împărtășească durerea și greutățile? Asta până să o întâlnească pe Lisette. Bonnaud, pot să te asigur că, dacă o să se dovedească faptul că Victor Cale este fratele meu, o să fac tot ce-mi stă în putere să te ajut să te întorci în Anglia, la familia ta. Măcar atât să fac pentru tine.

– Mulțumesc, zise Bonnaud, îi timp ce Lisette îl privi cu un zâmbet cuceritor, care îi încălzi inima.

– Cum a început povestea asta? Cum ai reușit să dai de urma lui Victor? îl întrebă Maximilian.

– Îl cunosc de mulți ani. Nu am făcut niciodată legătura dintre el și familia ta pentru că nu mai țineam minte că numele tău de familie este Cale. Când te-am cunoscut, lumea te știa drept Lord Maximilian.

Asta fusese înainte de incendiu, pe când Maximilian încă era cel de-al doilea născut.

– În plus, continuă Bonnaud, nici eu și nici Victor nu obișnuiam să vorbim despre trecutul nostru. Sincer să fiu, am crezut că e orfan. Știu că a făcut parte din armata Prusiei în anii de după război și a luptat împotriva francezilor la Waterloo.

– Dar Peter nu ar fi putut să aibă mai mult de 18 ani pe atunci.

– Dacă îmi amintesc bine, cred că Victor s-a înrolat la 17 ani.

– Probabil imediat după moartea unchiului meu, zise Maximilian, căzând pe gânduri. Se potrivește. Cum a reușit să scape din incendiu? îl întrebă pe Bonnaud. Dacă spui că nu a fost Peter cel care a murit în incendiu, cine e băiatul care a murit? Iar dacă Victor e cu adevărat Peter, de ce și-a schimbat numele?

– Nu știu. Nu aveam suficiente informații despre incendiu ca să-i pot pune întrebările potrivite și, în orice caz, nu vrea să vorbească despre asta. Mi-a spus că o să stea de vorbă doar cu familia lui.

De data aceasta, Maximilian deveni suspicios. Trebuia să fie cu băgare de seamă, să nu se lase păcălit de speranța că străinul acela avea să se dovedească a fi Peter.

– Cum v-ați cunoscut?

– S-a întâmplat în urmă cu câțiva ani, pe când lucram la o anchetă în Anvers. Aveam nevoie de un interpret și mi s-a recomandat să iau legătura cu Victor, pentru că vorbea mai multe limbi străine și începuse să lucreze pe cont propriu după ce a părăsit armata. După ce m-a ajutat să rezolv cazul, am continuat să apelez la el ori de câte ori am avut nevoie de un interpret. Recent, m-a ajutat să prind un falsificator. Bonnaud trase aer în piept și continuă spunând: Într-o noapte, în timpul anchetei, am ieșit la un pahar. La un moment dat, și-a scos batista și mi-am dat seama că semăna cu a ta, fiindcă avea aceeași broderie sofisticată. Și abia atunci mi-am adus aminte că numele tău de familie este Cale.

– Arată-mi batista! îi ceru Maximilian.

Bonnaud trase cufărul de sub pat și scoase o bucată de pânză frumos împăturită. Cu mâini tremurătoare, Maximilian luă batista și se duse la lumina lămpii. Era uzată, purtată și ponosită, dar broderia încă era intactă și la fel ca aceea de pe batista lui Maximilian. Nici nu fu nevoie să vadă bucățica albă de material printre cusături, căci deja simți că materialul atârna mai greu în centrul batistei.

Inima stătea să-i iasă din piept.

– Ei bine? îl întrebă Lisette.

– E batista lui Peter, îi spuse el, întinzându-i batista. Cu siguranță, Victor îl cunoaște pe Peter sau pe cineva care l-a întâlnit. Și ce i-ai spus când ai văzut batista? îl întrebă el pe Bonnaud, că aparține moștenitorului unui ducat?

– Dumnezeule, nici vorbă! Nu sunt prost. Victor e un om bun, dar a dus o viață grea. De când a părăsit armata, a lucrat pentru oricine a avut bani să-l plătească. Am preferat să fiu precaut.

Maximilian răsuflă ușurat, înțelegând de ce Vidocq avusese doar cuvinte de laudă la adresa lui Bonnaud.

O clipă mai târziu, îi veni o idee.

– Dar doctorului i-ai spus cine sunt.

Bonnaud se frecă la ochi, obosit.

– Odată ce starea lui Victor a început să se înrăutățească și să delireze, nu am văzut nici un motiv pentru care să mai păstrez secretul față de doctorul Worth. Nu i-am spus că bănuiesc că Victor e fratele tău, ci doar că s-ar putea să fie rudă cu ducele de Lyons. Victor nu înțelege nimic, oricum, nu știe ce am vorbit. Vorbește fără noimă de cele mai multe ori. Am simțit nevoia să mă destăinui cuiva, sperând să mă ajute să plec de pe vasul acesta blestemat.

Era de înțeles, mai ales în situația de față.

– Hai, continuă povestea! Erați în cârciumă, ai văzut batista...

– Așa că l-am întrebat de unde o are. Brusc, mi s-a părut rezervat. M-a întrebat de ce sunt curios să aflu, așa că i-am spus că mai văzusem una la fel în Anglia. S-a bucurat foarte tare să audă asta și mi-a zis că tatăl lui, un englez, murise cu doar câteva luni înainte de Waterloo într-un incendiu în Gheel.

Lui Maximilian nu-i venea să-și creadă urechilor. Era atât de simplu! De ce nu reușise investigatorul acela afurisit să afle că Peter încă era în viață? Să-l ia naiba! Maximilian nu-l avusese niciodată la suflet, iar acum cu atât mai puțin.

– Mi-a zis că i s-a spus că erau doar ei pe lumea asta, zise Bonnaud, dar el s-a întrebat mereu dacă așa era.

– Cine i-a spus toate aceste lucruri? îl întrebă Maximilian.

– Nu știu. De îndată ce am început să-i pun mai multe întrebări, a refuzat să mai vorbească. M-a întrebat dacă știu cumva cine este familia lui, iar de data aceasta am preferat să nu-i spun mai multe. M-am gândit că nu ai vrea să-i dau prea multe detalii.

– Ai avut dreptate, spuse Maximilian. Mulțumesc.

– Așa că am căzut la o înțelegere. I-am spus că o să-l duc să-și cunoască familia cu condiția să mă lase pe mine să stabilesc întâlnirea. Dar sunt sigur că bănuia deja că se trage dintr-o familie importantă.

Mi-a spus că dintotdeauna i s-a părut că broderia seamănă cu un blazon.

– Și de ce nu i-ai dat toate aceste informații ducelui într-o scrisoare? îl întrebă Lisette.

– Nici măcar nu eram sigur dacă Lyons avea să-și mai amintească de discuția noastră din urmă cu atâția ani și nu aveam de gând să-mi asum acest risc, neștiind dacă scrisoarea avea să ajungă sau nu la el. În plus, Victor a insistat că vrea să-l cunoască, iar eu...

– Iar tu sperai să te ajut cu acuzațiile de furt, zise Maximilian pe un ton sec.

– Exact. Amândoi am ajuns la concluzia că ar fi mai bine să venim personal.

Lisette își dădu ochii peste cap și zise:

– Da, ce idee bună să urci la bordul unui vas care tocmai părăsește un oraș infestat de boală!

– Nu era chiar atât de rău când am ajuns acolo, mormăi Bonnaud. De unde era să știu că avea să se îmbolnăvească? Pentru numele lui Dumnezeu, a fost rănit în bătălia de la Waterloo și tot a supraviețuit! Nu pot să cred că a reușit să scape cu viață doar ca să moară răpus de ceva atât de banal precum o pneumonie.

Maximilian rămase pe gânduri, încercând să înțeleagă tot ce-i povestise Bonnaud.

– Carevasăzică, tot ce știi sigur e că tatăl lui englez a murit într-un incendiu în Gheel?

– Mai știu că numele lui de familie e Cale – de când îl cunosc, nu l-am auzit să folosească alt nume. Pur și simplu a refuzat să-mi spună mai multe despre familia lui câtă vreme refuz să-i spun tot ce știu.

Maximilian își trecu mâna peste față. Spera să găsească răspunsuri. În schimb, dăduse peste și mai multe întrebări.

Ușa de la cabină se deschise brusc, iar doctorul Worth își vârî capul înăuntru.

– Trebuie să mai pregătesc o doctorie. Poate să stea cineva cu el?

– Vin eu, zise Lisette ridicându-se în picioare.

– Ba nu, rosti Maximilian. Ești obosită. O să stau eu cu el. Oricum nu avem ce să facem în noaptea asta în privința carantinei. O să mă ocup de toate mâine-dimineață.

– Domnișoară, îi spuse doctorul lui Lisette, dacă vrei, poți să te odihnești în cabina mea. Eu oricum dorm în infirmerie, nu vreau să-l las singur până ce nu trece greul.

– Bine, zise ea, dar nu o să dorm prea mult. Tristan e, în mod evident, prea obosit ca să mai stea în seara asta, iar Max are nevoie de somn dacă vrea să fie în stare de ceva mâine.

– Max? o întrerupse Bonnaud. Vrei să zici că îi spui Max ducelui de Lyons?

Lisette se făcu roșie la față, iar Maximilian spuse:

– Eu și sora ta am devenit buni prieteni în mijlocul acestei situații. Atâta tot.

Asta, până când avea să o convingă să îl ia de soț, desigur.

Bonnaud se uită lung la el, dar spuse doar atât:

– Rămâne stabilit. Ducele o să ridice carantina, iar eu și Lisette o să stăm pe rând cu Victor, până ce o să se simtă mai bine.

„Dacă o să ajungă să se simtă mai bine", își spuse Maximilian, după care încercă să nu se mai gândească la asta. La naiba, era important să supraviețuiască! Refuza să accepte alt deznodământ.

În seara următoare, Lisette intră în cabina înghesuită a doctorului și își aruncă broderia pe măsuța cea mică fixată în perete. Se simțea ca un sac de cartofi care fusese târât pe un deal stâncos și aruncat pe o râpă.

Tristan intră în urma ei, gata să joace rolul de cameristă și să o ajute să se pregătească de culcare.

– Știi cumva dacă s-a ridicat carantina? îl întrebă ea.

– Tocmai am stat de vorbă cu ducele și mi-a spus că mâine-dimineață o să ne anunțe în mod oficial că putem părăsi vasul.

– Slavă Domnului! zise ea, răsuflând ușurată.

– Cum se mai simte pacientul? întrebă Tristan.

– Groaznic, spuse ea deznădăjduită. Febra refuză să scadă, iar episoadele de delir sunt tot mai accentuate. Slavă Domnului că Max fusese prea ocupat să discute cu membrii Consiliului de Coroană și cu ofițerii de carantină ca să stea în infirmerie alături de Victor, fiindcă nu-i putea uita privirea aceea bântuită când fusese martor la atacul de tuse al lui Victor! Dacă Victor n-o să supraviețuiască, nu știu dacă Max o să reziste. Și totuși, nu-mi dau seama cum ar putea

să supraviețuiască, indiferent cât de multe medicamente îi bagă doctorul Worth pe gât.

– Victor e mai puternic decât pare. Nu-l subestima, zise Tristan după care veni să o ajute să-și desfacă nasturii. Doctorul Worth e un bărbat tare bun.

– Tristan, nu începe din nou cu asta, oftă Lisette.

– Ce vrei să spui? E un bărbat tânăr, chipeș... și vorbește foarte frumos despre tine.

– Nu sunt tentată să mă căsătoresc cu doctorul Worth, i-o tăie ea, așa că te rog să încetezi!

După o lungă pauză, Tristan zise:

– Sper că nu ești atât de nechibzuită și să pui ochii pe Max.

– De ce nu? E un bărbat tânăr, chipeș... și vorbește foarte frumos despre mine.

– Foarte amuzant, mormăi Tristan, desfăcându-i corsetul. Lisette, nu glumesc. Vorbim despre un duce, iar titlul lui cântărește greu în Anglia.

– Crezi că nu știu deja asta?

Toate discuțiile la care fusese martoră cu o seară în urmă și în ziua aceea dintre Max și diferiți oficiali îi amintiră de statutul lui și de faptul că era mult peste situația ei. Fie că trăia sau nu sub amenințarea nebuniei, Maximilian era genul de bărbat care ar fi putut să aibă orice femeie lângă el. Iar orice altă femeie ar fi fost fericită să-i accepte condițiile.

Dar, după ce văzuse toate angoasele lui, își dădu seama că ea nu ar fi putut niciodată să o facă. Îl iubea prea mult ca să-l lase pe mâinile unor străini în ultimele sale clipe. Și, după tot ce făcuse ca să se asigure de bunăstarea unui bărbat despre care nici măcar nu avea siguranța că era fratele lui, s-ar fi așteptat să înțeleagă și el acest lucru.

– Bine, dacă se dovedește că Victor este cu adevărat fratele lui Lyons, spuse Tristan, desfăcându-i corsetul, înseamnă că Maximilian Cale o să-și piardă titlul de duce, nu-i așa? Deci ar fi mai bine să mă întorc degrabă la infirmerie până ce nu-și dă seama de asta și hotărăște să-l omoare pe Victor.

Lisette îl privi furioasă.

– Să nu care cumva să mai spui vreodată așa ceva! Nici măcar să nu-ți mai treacă prin minte!

– Lisette, glumeam, zise Tristan, cercetând-o cu privirea. Să înțeleg că tu chiar ai pus ochii pe duce.

Lisette nu-și feri privirea și spuse:

– Nu mai spune prostii. Doar pentru că simt nevoia să-l apăr nu înseamnă...

– Nu e vorba doar despre asta, zise fratele ei, pufnind. Îi porți de grijă cum nu ai făcut niciodată cu nimeni, nici măcar cu mine și cu Dom. Azi, când nu erai la căpătâiul lui Victor, nu făceai decât să spui: „Max are nevoie de asta" ori „Oare Max a mâncat?"

Dumnezeule, nu-și dăduse seama că fusese atât de transparentă! Oftă din tot sufletul pentru că nevoia de a i se destăinui cuiva, oricui, era prea copleșitoare.

– Nu înțelegi. Sunt îndrăgostită de el.

Tristan o privi cu milă și spuse:

– Oh, draga mea...

– Nu spune nimic. Știu că nu am nici o șansă, zise ea, cu toate că nu din motivele la care se gândea el. Sunt bine, stai liniștit!

– Nu arăți bine. Ies scântei între voi de fiecare dată când sunteți în aceeași cameră, spuse el, uitându-se lung la ea. Asta mă face să mă întreb ce s-a întâmplat între voi doi în zilele în care ați încercat să-mi dați de urmă. Mai ales pentru că refuzi să-mi povestești cum ați reușit să elucidați misterul.

– Nu a fost nimic, minți ea. Nu s-a întâmplat nimic. Max – ducele – a fost un adevărat cavaler.

– Hm...

– Nu-l lăsa pe doctor să te aștepte! îi zise ea.

Tristan o privi preocupat, dar plecă din cabină. De îndată ce rămase singură, Lisette se schimbă în cămașă de noapte și se întinse pe patul de jos. Ar fi trebuit să adoarmă legănată de vas.

Doar că Tristan reușise să o tulbure, obsedat de aceleași întrebări care începuseră să îi treacă și ei prin minte. Dacă Victor avea să se dovedească a fi Peter, oare cum avea să reacționeze Max? Și dacă Peter sau Victor murea...

Dumnezeule, nici măcar nu putea să se gândească la asta!

Brusc, se auzi o bătaie în ușă. Lisette se ridică de pe pat, iar când deschise, îl găsi pe Max în prag. Rămase fără aer. De când urcaseră la bordul vasului, nu încercase nici măcar o dată să o vadă între patru ochi.

Se uită lung la ea, cu un chip palid și cu o privire pierdută în lumina slabă a lămpii. Părând să nu bage de seamă ținuta ei sumară, păși în cabina cea mică și se așeză pe pat, după care vorbi cu o voce dărâmată:

– Iată că am reușit, în cele din urmă, să-l găsesc pe fratele meu, dar numai ca să-l pierd înainte de a-l cunoaște. E pe moarte.

Capitolul 19

Maximilian se simțea ca și cum soarta îi juca feste. Ce rost avusese să-l cunoască acum pe Peter dacă urma să moară?

– Ai fost să-l vezi pe Victor? îl întrebă Lisette cu o voce slabă.

– Da. M-am dus să-i spun doctorului că a fost ridicată carantina, iar când l-am văzut... spuse el, cu un nod în gât. Se simte atât de rău, încât doctorul n-a avut încotro și i-a luat sânge. Se zbătea atât de tare, a trebuit să-l ajut să... să îl țină locului. Dumnezeule, fratele meu e pe moarte! Iar eu n-am cum să-l ajut!

Lisette închise ușa și se așeză pe pat, lângă el.

– În primul rând, încă nu suntem siguri că este vorba despre fratele tău, spuse ea, luându-l de mână. Pe lângă asta, nu avem de unde să știm că o să moară.

Maximilian făcu abstracție de faptul că se putea ca Peter să nu fie cu adevărat fratele lui. Asemănarea dintre el și tatăl lor era prea mare. Victor era Peter, fără doar și poate.

Lisette îl luă de mână și îi spuse:

– Tristan zice că e mai puternic decât pare.

– Nu și în seara asta, zise Maximilian, cu privirea pierdută și cu un nod în gât. Are febră mare. Și deliră ca un...

– Știu, îi șopti ea. Îmi dau seama că ție îți este și mai greu să-l vezi așa.

– Când îl văd în chinurile astea, parcă l-aș vedea din nou pe tata, zise el.

– Doar că nu e același lucru, îl încurajă ea. Victor deliră din cauza febrei. O să-i treacă.

– Asta dacă o să supraviețuiască, șopti el, strângând-o de mână. Și nu cred... nu cred că o să supraviețuiască.

– Liniștește-te, *mon coeur,* spuse ea, strângându-l la pieptul ei. O să fie bine.

– Nu o să fie niciodată bine! strigă el, eliberându-se din strânsoarea ei, măcinat de teamă. În toți anii aceștia, am încercat să îmi analizez viitorul în mod logic, să plănuiesc un sfârșit decent, care să nu facă rău nimănui, ci doar mie. Am crezut că o să pot să îmi duc planul la capăt. Dar acum, după ce l-am văzut pe el, mi-am dat seama că... O luă de mână, abia reușind să vorbească. Mi-am dat seama că nu sunt atât de puternic. Nu suport ideea că o să ajung la fel ca Victor, măcinat de nebunie. El măcar ne are pe noi. Dar eu nu o să am pe nimeni, doar un doctor rece și eficient și un îngrijitor care o să se lupte să mă stăpânească.

Lisette îl privi cu milă, iar faptul că el nu păru să bage de seamă îi arăta cât de speriat putea să fie.

– Dumnezeule, Lisette, nu pot să trăiesc cu gândul acesta! zise el. Am vrut să rămân cu el în noaptea asta, în cabina aia blestemată, dar nu pot să-l văd cum moare. Pur și simplu nu pot...

Lisette îl sărută, încercând să-l calmeze. Dar sărutul ei îl făcu și mai disperat după atingere, după afecțiune, gândindu-se la sfârșitul ce îl aștepta.

Max îi prinse chipul între palme și o sărută lung, pasional. Avea nevoie de ea să-și alunge teama, să îl facă să se simtă din nou stăpân pe el.

– Lisette, promite-mi că o să te căsătorești cu mine, îi șopti el, printre sărutări. Promite-mi că n-o să mă lași să mor singur!

– Max...

– Nu, de data asta nu poți să mă refuzi. Nu mă refuza, spuse el, respirând greu, nervos. Nu te las să mă refuzi.

O trase în poala lui și începu să îi devoreze gura. Avea nevoie să se simtă întreg, viu. Avea nevoie să știe că exista o persoană pe pământul acela care ținea la el. Pentru că, dacă Victor murea, el rămânea din nou singur, iar gândul acela era de nesuportat. Teama că avea să-și continue existența fără cineva alături...

Își lăsă buzele să alunece pe obrazul și pe urechea ei.

– Am crezut că m-am resemnat cu un viitor singuratic alături de o femeie căreia să nu-i pese de mine. Am crezut că mi-am acceptat soarta, spuse el agitat. După care ai apărut tu în viața mea și am înțeles

ce înseamnă cu adevărat iadul. E clipa când întâlnești singura femeie pe care o vrei și când îți dai seama că nu o poți avea.

– Dar, Max, poți să mă ai, îi șopti ea, dezlipindu-se de el. Problema e cu toate condițiile tale...

– La naiba cu condițiile mele! spuse el. Femeia aceea reușise să-i dărâme toate zidurile și știa prea bine că nu avea să le mai poată ridica la loc. Pentru că nu mai voia să o facă. Te accept oricum ar fi, draga mea. Știu că e egoist din partea mea, dar nu mai pot să suport ideea că aș putea să-mi pierd mințile fără tine alături, ca să mă ajuți. Mai ales dacă asta înseamnă să fiu departe de tine în zilele care mi-au mai rămas.

Lisette îl privi cu ochi blânzi, care îi alinară durerea.

– *Mon coeur,* nu o să fiu departe de tine, îi șopti ea, sărutându-i obrajii, bărbia și buzele. Nu o să te părăsesc niciodată. Niciodată!

– Promiți? Juri? o întrebă el, uitându-se în ochii ei.

– Jur, zise ea zâmbind.

– O să te căsătorești cu mine.

– Da. Da, Max. Când vrei tu.

– Slavă Domnului! zise el, răsuflând ușurat.

Chiar dacă Victor murea, nu avea să mai fie singur.

Max o sărută din nou, cu înflăcărare, apăsat.

– Draga mea, vreau să fiu cu tine, spuse el, desfăcându-i nasturii de la cămașa de noapte. Vreau să te simt. Vreau să-mi amintesc că există viață în afara vasului acesta blestemat. Tu ești singura care poate să-mi dea speranță. Până să te întâlnesc pe tine, nu mi-am dat niciodată seama ce nevoie disperată am să simt asta. Chiar dacă e o speranță fugară, trebuie să simt că viitorul meu nu e întru totul negru.

– Nu e, îi șopti ea, în timp ce el îi trase cămașa de noapte peste cap. Știu că nu e. O să ne petrecem toată viața împreună, ți-o jur!

– Lisette, nu face promisiuni pe care nu le poți respecta, îi șopti el. Nu contează cât timp avem împreună, o să fie îndeajuns. O să-l facem să fie îndeajuns.

Își desfăcu pantalonii, în grabă, disperat să fie cu ea, după care o așeză deasupra lui.

– Fă dragoste cu mine! draga mea, spuse el, frecându-și mădularul de ea.

Lisette făcu ochii mari.

– Vrei să spui că o femeie poate să...

– Da, răspunse el, cu o voce răgușită. Așază-te pe mine și primește-mă, te rog!

Cuvintele acelea îl excitară atât de tare pentru că deja și-o imagină mișcându-se deasupra lui. Iar când ea încuviință, fu sigur că avea să termine de îndată.

Mai ales că era atât de frumoasă deasupra lui, cu pielea ei luminoasă în lumina lumânării, cu ochii aceia sclipitori. Iar când se ridică ușor și începu să se miște deasupra lui ca o zeiță fermecătoare, i se dărui. Iar ea îl cuprinse – trandafirul acela francez, strecurându-se printre crăpăturile zidurilor lui, învăluindu-l în aroma aceea parfumată, în dulceața petalelor ei.

Iar în clipa aceea își dădu seama că nu avea cum să o mai alunge din viața lui. Tocmai din cauza asta era atât de periculoasă, pentru că nu voia să o mai vadă plecând.

Îi prinse sânii în palme și o mângâie, admirându-i în timp ce ea începu să se unduiască deasupra lui. Mădularul lui era ca o sabie în interiorul ei. El o sărută cu patimă, hotărât să o facă femeia lui pentru totdeauna.

– Ia totul, îi șopti el. Îți dau totul!

– Te vreau doar pe tine.

Ea îl sărută fierbinte. În timp ce îi cuprinse mădularul, el îi pătrunse gura cu limba în ritmul în care ea se mișca.

Max simți cum îi fierbe sângele în vene. Era o amantă desăvârșită, încrezătoare în puterea ei feminină, hotărâtă să o folosească pentru a-l face sclavul ei. Dintotdeauna se temuse de asta, de faptul că avea să ajungă subjugat dorinței. Doar că ea îl învățase să nu-i fie teamă. Iar nimic nu se compara cu teama de singurătate.

– Îți place, piratul meu? îl întrebă ea jucăușă, trecându-și degetele prin părul lui și lipindu-și sânii de chipul lui. El îi apucă sfârcurile între buze, simțind că era pe punctul de a termina.

– Mai repede, draga mea, șopti el, la pieptul ei. Mai repede. Călărește-mă!

– Da, *mon coeur,* spuse ea, iuțindu-și mișcările. Orice vrei tu.

– Te vreau pe tine.

– Mă ai deja, gâfâi ea. Ai totul, trebuie doar să accepți trupul meu, inima mea, iubirea mea... Te iubesc, Max.

Cuvintele acelea îl ridicară pe culmile plăcerii. Se cufundă în ea și se pierdu în îmbrățișarea ei. Lisette gemu de plăcere și îl secătui, iar cuvintele ei continuară să răsune în mintea lui.

„Te iubesc, Max."

În clipa aceea, fortăreața care îi păzea inima se prăbuși.

Lisette rămase în brațele lui Max, ghemuită lângă el, în patul acela mic. Era încă îmbrăcat, în timp ce ea era dezbrăcată, ceea ce ar fi trebuit să o rușineze. Dar deja nu se mai simțea jenată de Max. Ceea ce era un lucru bun, își spuse ea, dat fiind faptul că îi acceptase cererea în căsătorie.

Regretă doar că îi mărturisise că îl iubea pentru că știa că nu era pregătit să audă asta. Trebuia să fie cu băgare de seamă, căci prea multă apropiere avea să-l facă să se îndepărteze de ea.

Și totuși, el o strânse la piept cu atâta duioșie, în timp ce îi presără sărutări pe frunte și își plimbă mâna pe șold.

– E adevărat ce ai spus mai devreme? o întrebă el.

Lisette tresări. Era limpede la ce se referea, doar că se așteptase să pretindă că nu spusese nimic.

– Ai uitat că ți-am promis că n-o să te mint niciodată? Bineînțeles că am vorbit serios.

Se foi în brațele lui și ridică privirea spre chipul ascuns în umbră și încercă să-și dea seama ce-i trecea prin minte.

Părea căzut pe gânduri.

– Nici o altă femeie, în afară de mama, desigur, nu mi-a mai spus vreodată cuvintele acestea.

Lisette îi mângâie obrazul și spuse:

– Înseamnă că ți-ai petrecut timpul cu prea multe femei prostuțe.

– Poate, rosti el, cu un zâmbet slab.

– Sau poate că le-ai ținut la distanță și nu au îndrăznit să ți-o spună.

– Mai degrabă e vorba despre asta, zise el oftând. Cu toate că, sincer să fiu, nici o altă femeie nu a încercat vreodată cu atâta ardoare să ajungă la inima mea.

– Și te deranjează asta? îl întrebă ea, trecându-și degetele prin părul lui.

– Câteodată. Nu obișnuiesc să-i las pe cei din jur să se apropie de mine.

– Am observat, spuse ea, ascunzându-și zâmbetul.

Max se încruntă și spuse:

– Lisette, și eu... ei bine...

Dar ea îl sărută și zise:

– Nu e nevoie să spui nimic. Cu toate că tânjea să-l audă spunând că o iubește, nu voia să-l grăbească.

– Pur și simplu, din ziua în care am primit scrisoarea aceea de la fratele tău, am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare. Un singur lucru știu cu siguranță: Vreau să fii soția mea.

Lisette îl privi cu răsuflarea tăiată.

– La bine și la greu, până când moartea ne va despărți?

Max încuviință din cap.

– Fără alte condiții.

Fericită, Lisette se cuibări la pieptul lui.

– Asta voiam să aud.

Pentru moment.

Mai rămaseră câteva clipe acolo, îmbrățișați, după care Max se rezemă în cot.

– Ar trebui să plec, să mă duc la Victor.

Lui Lisette îi răsunară în minte cuvintele lui de mai devreme: „Am vrut să rămân cu el în noaptea asta, în cabina aia blestemată, dar nu pot să-l văd cum moare. Pur și simplu nu pot..."

– Ba nu, îi spuse ea fermă. Tristan și doctorul Worth sunt acum cu el. Trebuie să te odihnești. Toată ziua ai luptat pentru el, ești extenuat. Dacă starea lui chiar o să se înrăutățească, doctorul o să vină după noi.

– Un alt motiv pentru care aș face bine să plec. Nu e o idee bună să ne găsească cineva împreună aici.

– Pentru că o să te oblige să mă iei de soție? glumi ea.

– Ai dreptate, zise el.

– Hai, zise Lisette, mângâindu-i obrazul. Culcă-te!

– Îți place să dai ordine, știai? zise el, dar făcu întocmai.

– Asta spun și frații mei. Dar nu e adevărat. Pur și simplu, bărbații trăiesc cu impresia că nimeni nu ar trebui să le spună ce să facă, în afară de un general pe câmpul de luptă.

– Păcat că Napoleon nu te-a avut în armata lui, șopti el râzând, închizând ochii. Altfel, ar fi putut să câștige războiul. Sau poate că...

După câteva clipe de tăcere, începu să respire greu, iar Lisette zâmbi și se cuibări din nou în brațele lui. La scurt timp, adormi și ea.

Nu știu cât timp trecu până în clipa în care auzi o bătaie la ușă. Trecuseră probabil mai multe ceasuri, căci zări razele soarelui pe sub ușă. Când se auzi din nou bătaia în ușă, de data aceasta ceva mai tare, se ridică de pe pat.

– Cine e? strigă ea.

– Sunt eu, doctorul Worth, se auzi vocea bărbatului în spatele ușii.

Lisette înlemni. Îl simți pe Max tresărind lângă ea și își dădu seama că și el se trezise, dar asta nu o împiedică să fugă spre ușă.

O deschise puțin, doar cât să-l vadă pe doctor la față.

– Ce e? îl întrebă ea, cu sufletul la gură. Ce s-a întâmplat?

– Domnul Cale se simte mai bine, zise bărbatul cu un zâmbet larg. I-a scăzut febra acum câteva ore și a reușit să doarmă bine. E în continuare foarte slăbit, dar e treaz, lucid și pare că o să se recupereze în totalitate.

– Slavă Domnului! exclamă ea. Ce veste minunată!

– Am fost să-i spun și ducelui, dar nu l-am găsit în cabina lui Bonnaud.

– O să merg eu să-l caut și să-l anunț, zise ea, cu un zâmbet forțat.

– Mulțumesc. Acum trebuie să mă întorc la pacientul meu.

Lisette închise ușa, se rezemă de ea, după care îi zâmbi lui Max, care o privi uluit.

– Nu pot să cred, șopti el. Mi-a fost așa de teamă că... S-ar putea chiar să am un frate, zise el, cu zâmbetul pe buze.

– Dar asta înseamnă că s-ar putea să nu fii duce, hotărî ea să spună.

– Nu contează, zise el cu o privire caldă. Te am pe tine. Sau poate te hotărăști să mă arunci în șuturi dacă se dovedește că nu sunt duce, o șicană el.

Lisette se prefăcu a-și analiza opțiunile.

– Ei bine... sper că măcar poți să păstrezi corabia.

Max făcu ochii mari, după care izbucni în râs, iar Lisette răsuflă ușurată. Amândoi își dădură seama că viețile lor nu aveau să mai fie niciodată la fel. Dar dacă lui nu-i păsa, nu-i păsa nici ei.

Atât timp cât îl avea pe el alături și trăia cu speranța că, într-o bună zi, el urma să învețe să o iubească, era mulțumită.

Capitolul 20

La scurt timp după aceea, Maximilian o urmă pe Lisette pe coridorul cel îngust, în drum spre infirmerie, întrebându-se de ce îi fusese atât de teamă să îi mărturisească faptul că o iubea.

Adevărul era că o iubea cu adevărat. O iubea pentru că era deopotrivă dulce și îndrăzneață. Iubea deopotrivă trandafirul și spinii. O iubea pentru că fie se cuibărea în brațele lui, fie îi amintea cât de norocos era că se născuse duce, cu doi părinți iubitori, cu sau fără blestemul nebuniei.

Și totuși, de ce nu reușise să rostească acele vorbe?

Oftă. Pentru că noaptea trecută, după ce îi mărturisise toate temerile lui, după ce îi arătase câtă nevoie disperată avea de ea, se simțise obligat să păstreze o mică parte din el încă nevulnerabilă. O parte din el care încă deținea controlul.

„Ești un laș."

Da, poate că da. Dar era un risc să-ți deschizi inima în fața cuiva, chiar dacă era vorba de iubita lui, Lisette. Pur și simplu, nu era pregătit să-și asume acest risc.

Cu toate că, de îndată ce îi aruncă zâmbetul acela dulce când deschise ușa de la infirmerie, aproape că se răzgândi.

Dar atunci îl zări pe cel pe care visase o viață întreagă să îl cunoască și depăși momentul. Pentru că acel Victor Cale, palid la față, numai pielea și osul, întins pe pat, părând mult mai lucid decât înainte, cu părul lui șaten ciufulit și neras, semăna izbitor de mult cu tatăl lor în ultimele lui zile de viață.

Cu un nod în gât, Maximilian intră în cameră cu Lisette la dreapta lui.

– Domnule Cale, reuși el să spună, pe un ton formal, mă bucur să văd că te simți mai bine.

Nedumerit, Victor își mută privirea de la doctor la Maximilian.

– Tu cine naiba ești?

– Cred că sunt fratele tău, zise Maximilian fără menajamente.

În clipa aceea, Victor se schimbă la față, făcându-se și mai palid, dacă era posibil. Aruncă o privire spre Bonnaud și zise:

– El e *familia* despre care mi-ai vorbit?

Bonnaud încuviință.

– Iar ea este Lisette, sora mea. Ți-am povestit despre ea.

– Știu, zise Victor, aruncând o privire spre Lisette, după care își îndreptă din nou atenția spre Maximilian, cu o expresie ostilă pe chip. Eram sigur că netrebnicul de tata mai avea o familie în lumea asta. S-a codit atât să-i povestească mamei despre călătoria lui în Anglia.

– Mamă? întrebă Maximilian șocat. Ce mamă?

– Mama mea, zise Victor.

– Nu mi-ai spus niciodată că ai o mamă, zise Bonnaud uluit.

– Pentru că nu m-ai întrebat niciodată. În orice caz, a murit cu mult înainte să te cunosc pe tine. Victor își încrucișă brațele la piept și începu să-l analizeze din priviri pe Maximilian. Și da, dragul meu frate, sunt sigur că ai considera-o mult sub demnitatea familiei tale pe mama mea. Îmi dau seama după hainele tale că ești înstărit. Mama a fost o biată hangiță, iar blestematul de tata nu s-a sfiit niciodată să o facă să se simtă prost pentru asta, dar ea l-a iubit până la sfârșit, ceea ce nu e de ici, de colo.

Maximilian încercă să înțeleagă întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

– Vrei să spui că Nigel Cale nu numai că s-a prefăcut a fi tatăl tău, dar ți-a adus în viață o femeie care să pretindă că e mama ta?

De data aceasta, Victor fu cel care îl privi șocat.

– Pot să te asigur că mama nu a fost o prefăcută. Și sunt sigur că Nigel Cale a fost tatăl meu – asta, dacă m-a mințit ea.

Maximilian simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

– Ba nu, tatăl tău adevărat a fost Sidney Cale, iar mama ta adevărată Tibby Cale. Iar Nigel te-a răpit când aveai cinci ani.

– Ce tot spui acolo? răbufni Victor. Nici vorbă! Îmi aduc aminte că tata deja plecase în marină când aveam cinci ani. Apoi înlemni brusc. Peter, șopti el. Te referi la Peter.

Lisette veni în dreapta lui Maximilian și îl întrebă:

– Vrei să spui că tu nu ești Peter?

– Nu, răspunse Victor. Peter a fost fratele meu vitreg. Tata ne-a spus că a fost un copil din flori și că mama lui murise. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era o minciună, zise el schimbându-se la față.

Durerea îl lăsă fără suflare. Victor nu era fratele lui. Victor nu era Peter! Fusese atât de sigur...

– Dar ai la tine batista lui Peter, insistă Max. Am presupus că...

– Ai presupus greșit, zise Victor, devenind din nou ostil. Peter și-a uitat batista în birou în ziua în care a plecat nervos să-l vadă pe tata în Gheel.

– Vrei să spui că tu nu ai locuit în Gheel? întrebă Lisette.

– Nu, răspunse Victor iritat. Noi trei – eu, mama și Peter – am locuit într-o căsuță din satul vecin. Mama câștiga bani spălând rufele oamenilor, ca să plătească *tratamentul* tatei, cu toate că nu s-a vindecat niciodată, spuse el, după care începu să tușească. Eu și Peter lucram ca tâmplari ucenici, chiar dacă obișnuiam să facem planuri să plecăm în armată și să luptăm împreună împotriva lui Boney.

Maximilian auzi totul ca printr-un vis. Peter, fiul unui duce, fusese nevoit să lucreze ca tâmplar ucenic? Dumnezeule, ce fusese în mintea unchiului Nigel, când îl despărțise de familia lui pentru a trăi în astfel de condiții?

– Peter a văzut ceva, a citit în ziua în care a plecat în Gheel, adăugă Victor, și s-a enervat teribil. Mi-a spus că vrea să afle adevărul de la tata, să știe cine era cu adevărat mama lui, zise Victor cu o privire îndurerată. Doar că nu s-a întors niciodată. Am aflat apoi că el și tata s-au certat în Gheel. Se pare că unul dintre ei a dărâmat o lumânare și că de la asta a pornit incendiul.

La un moment dat, în timp ce Victor povestea, Lisette îl luase de mână, iar el își dădu seama că o strânsese atât de tare încât îi lăsase urme de unghii în palmă.

Dar ea nici măcar nu băgă de seamă. Era cu ochii în lacrimi. Din milă pentru el. Pentru el și pentru pierderea suferită.

– Îmi pare rău, Max. Îmi pare atât de rău!

Victor începu să respire tot mai greu, iar doctorul Worth aruncă o privire spre Maximilian.

– Poate că ar fi mai bine să reluați discuția mai târziu.

– Nu, spuse Victor tușind. Am nevoie de câteva clipe. Am bătut atâta drum să-mi găsesc familia. Acum vreau să știu adevărul.

Cu o privire preocupată, doctorul Worth îi puse în mână un pahar. Victor luă o gură și începu să respire mai ușor. Ridică apoi privirea spre Maximilian și spuse cu o voce slabă:

– Asta înseamnă că ești fratele lui Peter. Nu al meu.

– Așa este, fu tot ce reuși Maximilian să spună.

Victor se arătă vizibil dezamăgit.

– Am crezut că tata avea o altă familie legitimă în Anglia. Că aș putea avea un frate vitreg. Dar nu am pe nimeni, zise el, cu o expresie la fel de pierdută ca a lui Maximilian.

– De fapt, zise Maximilian, înțelegând prea bine durerea prin care trecea acesta, dat fiind că Nigel Cale a fost unchiul meu, dacă spui că ești fiul lui legitim, asta înseamnă că suntem veri.

– Chiar așa? întrebă Victor cu speranță în glas. Dar apoi se întunecă din nou la față. Dar asta nu înseamnă nimic, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

– Ai venit în speranța că o să-l vezi și o să-l găsești pe Peter, spuse el tușind ușor. Pe mine nu a încercat nimeni să mă găsească vreodată.

Maximilian începu să se enerveze.

– Până acum câteva clipe, nici măcar nu am știut de existența ta. N-a știut nimeni.

Victor clătină ușor din cap.

– Sunt sigur că investigatorul acela i-a dat tatălui tău un raport. Pe care el a hotărât să-l ignore. Pe care și tu l-ai ignorat.

– Despre ce investigator vorbești? îl întrebă Maximilian disperat.

– Nu te preface că nu știi, zise Victor pe un ton sceptic. A venit în satul nostru la vreo lună după incendiu. Trase apoi aer în piept și continuă: A venit să ne ia la întrebări pe mine și pe mama despre tata. Iar când mama l-a întrebat dacă mai avem rude, individul ăla ne-a spus că nu crede că avem, dar o să ne anunțe. La vreo șase luni după aceea, spuse el nervos, a venit din nou la noi acasă, în timp ce eu eram la lucru. A stat de vorbă cu mama. I-a spus că trebuie să primească niște bani – moștenirea tatei, dar pentru asta trebuia să semneze niște hârtii. Mama nu știa engleză, așa că nu a înțeles ce scria acolo, dar a semnat hârtiile. Orice, doar ca să facă rost de bani. A fost ultima oară când l-am văzut pe individul ăla, spuse Victor cu maxilarul încordat. Și nu am aflat niciodată ce scria în hârtia aia blestemată.

Îi luă câteva clipe să-și dea seama despre ce era vorba, dar, când o făcu, Maximilian fu cuprins de un val de furie.

– La naiba! Să-l ia naiba!

Urmă un schimb de priviri între Lisette și Bonnaud, care văzură cât de încordat era la Maximilian. Dar Victor se uită lung la el și îl întrebă:

– Pe cine?

– Pe afurisitul de tata. A știut. Cu siguranță, a știut. Tata l-a plătit pe investigatorul acela ca să afle ce s-a întâmplat cu Peter. Dacă spui că investigatorul a stat de vorbă cu mama ta, înseamnă că a aflat că unchiul Nigel avea o familie. Și i-a spus tatei. Dar el nu a vrut să aflu.

– De ce? întrebă Bonnaud.

Maximilian ridică privirea spre Lisette.

– Pentru că asta ar fi însemnat că Victor era următorul în linie la ducat.

Victor făcu ochii mari.

– Stai puțin! Vrei să spui că tatăl meu era rudă cu un duce?

– Tatăl tău a fost fiul cel mic al celui de-al șaselea duce de Lyons, răspunse Maximilian. Fratele celui de-al șaptelea duce și unchiul celui de-al optulea. Se uită apoi lung la Victor și adăugă: Și unchiul celui de-al nouălea. Unchiul meu.

– Să fiu al naibii! șopti Victor, după care ridică speriat privirea spre Maximilian. Vrei să spui că sunt moștenitorul tău?

– Nu în mod direct, nu așa funcționează lucrurile. Dar, în prezent, noi doi suntem singurii descendenți de sex masculin ai străbunicului meu. Al nostru. Cel de-al șaselea duce de Lyons. Dacă eu o să mor fără să produc nici un moștenitor, ducatul o să-ți rămână ție, spuse Maximilian, încleștându-și pumnii. Și, în mod evident, tata nu a suportat ideea ca progenitura unchiului meu să aibă șansa de a moșteni ducatul. Mai ales după faptele unchiului Nigel.

– Iar din acest motiv tatăl tău a ars toate dovezile, spuse Lisette.

Maximilian simți un fior pe șira spinării.

– A făcut-o intenționat, ca să nu afle nimeni despre existența lui Victor. Am crezut că a făcut-o într-un atac de nebunie, dar acum nu mai sunt la fel de sigur.

– Nebunie? zise Victor. Vrei să spui că și tatăl tău și-a pierdut mințile?

Cu un nod în gât, Maximilian spuse:

– Mi-e teamă că da. E blestemul familiei noastre.

Victor se schimbă la față.

– Știi cumva dacă tatăl tău a fost vreodată bolnav de sifilis?

Maximilian înlemni.

– Da. Ce legătură are cu asta?

– Și tata a avut sifilis. Unul dintre doctorii de la Gheel era de părere că sifilisul poate să ducă la nebunie mai târziu în viață, chiar dacă reușești să te vindeci devreme de boală.

– Și eu am băgat de seamă, spuse doctorul Worth. Am avut multe astfel de situații în care pacienții care sufereau de boli mintale avuseseră sifilis la un moment dat.

– Vrei să spui că maladia ar putea fi un rezultat al bolii? întrebă Lisette plină de speranță. S-ar putea să nu aibă legătură cu altceva?

Maximilian așteptă răspunsul cu sufletul la gură, văzând lumina de la capătul tunelului.

– Se poate, zise doctorul Worth. Ați văzut deja cât de *nebun* l-a făcut pneumonia pe Victor. Eu am fost dintotdeauna de părere că orice boală afectează și mintea, nu doar trupul. Iar sifilisul este o boală cruntă.

Maximilian simți că inima avea să-i iasă din piept și o luă de mână pe Lisette. Ea îl privi încrezătoare, știind prea bine toate gândurile care îi treceau prin minte.

Dacă nebunia chiar se instalase ca rezultat al sifilisului... Dumnezeule, poate încă avea o șansă la viață!

– Dar nu-i o coincidență cam mare ca atât tatăl, cât și unchiul ducelui să se fi îmbolnăvit de sifilis? întrebă Bonnaud sceptic.

– Nu neapărat, zise Maximilian. Știu că obișnuiau să iasă în cârciumi împreună.

– Băutură și femei ușoare, mormăi Bonnaud. Te-ai aștepta ca un duce să fie mai atent la astfel de lucruri.

Maximilian încuviință.

– Știu. Mi-a venit mereu greu să cred că tata ar putea să meargă la târfe. Nu mi s-a părut niciodată genul care să facă așa ceva.

– Dar poate că nu a luat sifilis de la o târfă, spuse Victor fără menajamente.

– Tata nu a avut nici o amantă, îi zise Maximilian, nu tocmai sigur de ce era atât de important să afle cum se îmbolnăvise tatăl său

de sifilis. Tata era îndrăgostit până peste cap de mama. Cu siguranță, s-a întâmplat înainte să se însoare cu ea.

– De unde știi? întrebă Victor într-o criză de tuse. De unde știi că s-a îmbolnăvit *înainte* să o cunoască pe mama ta?

Ceva în tonul dur al lui Victor începu să îl irite pe Maximilian.

– Nu, mi-a spus doctorul după ce a început să-și piardă mințile. Dar sunt sigur că...

– Pentru că ar mai fi o variantă, zise Victor, încolțindu-l cu privirea. Poate că tata s-a îmbolnăvit pentru că i-a dat boala o femeie cu care s-a culcat și tatăl tău.

– Cine ar fi putut să... dădu Maximilian să spună, dar îngheță când îi veniră în minte ultimele cuvinte ale tatălui său: „Vrei să spui că am un singur fiu?"

Dumnezeule, era îngrozitor! Asta încerca Victor să-i spună?

– Nici vorbă. Ce idee îngrozitoare! i-o tăie Maximilian. E imposibil.

Victor se uită urât la el și zise:

– Tata mi-a spus mereu că Peter e fiul lui, chiar și în episoadele lui de nebunie, chiar și când își ieșea din minți. Peter era fiul lui. Asta spunea mereu, nu a menționat niciodată vreo răpire, nu a făcut referire la nici un nepot.

– Nu-mi pasă ce spunea el! strigă Maximilian. Mințea, netrebnicul mințea! El mi-a răpit fratele!

– Ce motiv ar fi avut să o facă? îl întrebă Victor. De ce să facă una ca asta dacă Peter nu era cu adevărat fiul lui?

Era aceeași întrebare care îi bântuise pe Maximilian și pe părinții lui ani la rândul. Dar nu avea cum să fie ăsta răspunsul.

– Era nebun de legat, zise Maximilian nervos. Ai spus-o cu gura ta.

– Nu mă înțelege greșit. Tata a fost un ticălos, dar a început să-și piardă mințile abia când am împlinit eu 14 ani, la mult timp după ce l-a adus pe Peter acasă, zise Victor, încercând să tragă aer în piept. Până să ajungă să-și piardă mințile, luptase în armată ani la rândul – a luptat pentru țara lui, ne-a dus după el pe tot continentul. Era suficient de lucid ca să-și păstreze titlul de soldat. Până într-o zi când a încercat să o strangulеze pe mama. Atunci l-am dus în Gheel.

Victor își feri apoi privirea, negru la față, iar lui Maximilian i se făcu milă de bărbatul acela care trăise același iad ca el. Dar orice

compasiune se risipi când își aminti de lucrurile pe care încerca să le spună despre mama lui.

– Te înșeli, zise el. Mama a fost o sfântă. Nu ar fi fost niciodată capabilă să aibă o aventură cu fratele soțului ei. E strigător la cer!

Lisette îl luă de mână și spuse:

– Ai zis că era măcinată de vină. E oare posibil ca tu să fi interpretat greșit sursa vinovăției sale? Poate că și-a dat seama că ea a fost cea care i-a dat sifilis tatălui tău după ce a fost cu unchiul tău și...

– Nu! răbufni el, dezlipindu-se de ea. Nu! Nu e adevărat! Nu o să puteți niciodată să mă convingeți de altceva! O privi șocat, simțindu-se profund trădat. Cum poți, chiar și preț de o clipă, să crezi spusele vărului meu? Un văr pe care abia azi l-am cunoscut! Ți-am povestit cât de mult a suferit mama mea, câte a pătimit! Cum îndrăznești să-i iei partea?

– Max, nu încerc să iau partea nimănui, zise ea, încercând să-l calmeze. Spun doar că e o variantă care s-ar putea să fie adevărată.

– Așa crezi tu? spuse el, mutându-și privirea de la unul la altul, citind mila de pe chipul lor, iar în clipa aceea răbufni: La naiba, doar pentru că mamele voastre au fost niște târfe, nu înseamnă că și mama a fost la fel!

În clipa aceea, se lăsă o tăcere de mormânt.

Lisette se făcu albă la față, iar Maximilian ar fi dat orice să-și ia cuvintele înapoi. Încercă să o prindă de mână, dar ea se feri.

– Îmi pare rău, Lisette, nu am vrut să...

– Ba da, exact asta ai vrut să faci. Lisette se alătură fratele ei, profund rănită, iar Maximilian simți cum i se frânge inima. Nu o să fim niciodată demni de tine, nu-i așa?

Bonnaud o luă în brațe protector și îi aruncă lui Maximilian o privire ca de gheață.

– Ți-am spus deja, draga mea. El e duce. Nu e ca noi.

Când își dădu seama că fratele ei blestemat o avertizase deja în privința lui, reuși să-l enerveze și mai tare.

– Ai dreptate, Bonnaud, zise el înfruntându-l cu privirea. Eu nu sunt ca tine. Nu-mi stă în obicei să vorbesc oamenii pe la spate și, în același timp, să culeg favoruri din partea lor. Și nici nu obișnuiesc să fac astfel de acuzații îngrozitoare despre oameni pe care nu-i cunosc, îi spuse el lui Victor. Nici nu...

Dar hotărî să nu mai spună nimic pentru că își dădu seama că pierduse controlul situației. Pierduse orice control. Așa că făcu stânga împrejur și zise:

– La naiba cu tot! Trebuie să mă interesez ce se întâmplă cu ofițerii de carantină. O să ajungă dintr-o clipă într-alta.

Și, înainte să se piardă cu firea, ieși țanțoș pe ușă.

Dar nu apucă bine să iasă când auzi o voce firavă în urma lui:

– Dar eu, dragul meu duce? Eu cu ce ți-am greșit?

Simți un junghi în inimă când auzi durerea din glasul lui Lisette.

„Tu m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine", își spuse el, hotărât să nu rostească vorbele acelea cu voce tare. Nu era chiar atât de prost. Îi încredințase deja prea mult din el. Își schimbase planurile de dragul ei, o ceruse în căsătorie... Și pentru ce? Ca să se uite la el ca la un prost demn de toată mila, care nu voia să creadă că familia lui reprezenta tot ce era mai rău în lume?

– Tu nu ai făcut nimic, Lisette, reuși el să spună. Tu ai dat întotdeauna dovadă de un caracter ireproșabil. Trebuie să plec.

Acestea fiind spuse, părăsi infirmeria.

Capitolul 21

De îndată ce Maximilian ieși pe ușă, Lisette se dezlipi de Tristan și vru să fugă spre ușă:

– Sper că nu ai de gând să te duci după netrebnicul ăla, rosti Tristan, apucând-o de braț.

– Nu e un netrebnic, îi spuse ea furioasă.

– Ar trebui să merg să îl ajut pe duce cu ofițerii de carantină, zise doctorul. O să vrea să stea de vorbă cu mine, zise el, după care se făcu nevăzut.

De îndată ce ieși pe ușă, Tristan răbufni:

– A spus despre mama noastră că e o târfă.

– Și despre a mea, zise Victor. Nu știu nimic despre mama voastră, dar mama chiar a fost căsătorită cu tata. Poate că a fost o simplă hangiță, dar asta nu o face târfă.

– Nu mai rosti cuvântul acela! strigă Lisette, strângând brațele la piept, încercând în zadar să-și aline durerea. După ce i se oferise lui

Max trup și suflet, după ce îi spusese că îl iubește, el îi sfărâmase inima.

Cum fusese în stare să facă una ca asta? Păruse întotdeauna atât de atent față de povestea mamei sale, atât de înțelegător!

Fără să vrea, își aminti expresia de pe chipul lui Max când îi spusese că se putea ca Victor să aibă dreptate în privința răpirii lui Peter. Se simțise trădat.

„Dumnezeule, asta l-a făcut să spună așa ceva!"

Max reacționase cum ar fi făcut oricine altcineva în locul lui, văzându-se pus la colț. Răbufnise. Iar ei îl puseseră la colț în cel mai groaznic fel cu putință. Fără îndoială, se simțise din nou abandonat de mama și de tatăl lui, de unchiul lui și, de data aceasta, și de ea. Nu procedase corect, nu avea dreptate, dar ea putea să-i înțeleagă reacția.

Se uită spre fratele ei și spre Victor și zise:

– Chiar nu vă dați seama ce ați făcut? Și fără nici un alt motiv, ci doar ca să-i faceți rău. Nu contează nimic din ce ați spus. Face parte din trecut. Cu toate acestea, ați simțit nevoia să-i spuneți lui Max că mama lui, femeia pe care o venerat-o o viață întreagă, se poate să fi avut o aventură cu fratele soțului ei. Că se poate să-i fi făcut un copil. Că mama lui cea sfântă ar putea fi vinovată pentru maladia tatălui său. Cu un nod în gât, Lisette începu să înțeleagă cu adevărat situația. Abia acum își dă seama că toată viața lui a fost o minciună. Că toate lucrurile în care a crezut până acum sunt o minciună, că tot ce i-au spus părinții lui despre răpirea fratelui său a fost o minciună. Că tatăl lui i-a ascuns faptul că are un văr. Iar, mai mult decât orice, Max urăște minciuna. Cum v-ați fi așteptat să reacționeze? întrebă ea furioasă. Ați fi vrut să vă mulțumească pentru că ați aruncat lumină peste familia lui murdară? Vă așteptați să nu se închidă în el însuși și să ne atace pe noi toți?

Tristan strâmbă din nas și zise:

– Când o spui așa...

– Tristan, știi prea bine că a spus adevărul în ce te privește. Te-ai întors în Anglia sperând să obții ceva de la el. Dar, în secunda în care nu a plecat urechea la speculațiile tale, l-ai atacat. Lucru care i s-a întâmplat toată viața. Și pe care îl urăște mai mult decât orice. Se întoarse apoi spre Victor și zise: Cât despre dumneata, domnule,

de ce ai bătut drumul până aici? Ca să-ți cunoști familia? Sau doar pentru că ai vrut să-i pedepsești pentru că te-au părăsit?

– Dat fiind că ne-au alungat pur și simplu din viețile lor, mă simt îndreptățit să-i pedepsesc, zise Victor.

– Ei bine, ai reușit să o faci, spuse ea. Iar acum, tocmai cel care nu a avut nimic de-a face cu abandonul tău e sus pe punte, folosindu-și influența ca să ridice carantina, ca să te poți reface într-un loc mai primitor decât corabia asta blestemată. Ce om îngrozitor, nu-i așa?

Făcu un pas spre ușă. Nu era tocmai sigură ce avea să-i spună lui Max, dar nu putea să lase lucrurile așa.

– Dar spune-mi ceva, Lisette, strigă Tristan în urma ei. Unde a fost idealul acesta de virtute noaptea trecută? Pentru că nu a venit în cabina noastră. Și aici cu siguranță n-a fost.

Lisette simți cum i se oprește inima în loc. Și ea era la fel de vinovată ca Max pentru faptul că fusese ruinată, dar Tristan nu avea să vadă niciodată situația așa.

– Vrei să știi unde a fost? îl întrebă ea nervoasă. Plângea după fratele pe care era pe punctul de a-l pierde din nou.

Ieși apoi din cabină și se îndreptă spre bocaport. Era mai bine să-i lase să fiarbă puțin. Victor nu contenise o clipă cu speculațiile, iar Tristan fusese cel care le pusese pe masă. Nici nu era de mirare că Max își pierduse răbdarea. Ar fi putut să o facă într-o manieră mult mai elegantă.

Dar adevărul era că nici ea nu ajutase cu nimic. Se bucurase atât de tare să afle că exista o șansă ca nebunia să nu fie ereditară, că Max avea să primească, în cele din urmă, răspunsurile de care avea nevoie! Nu se gândise cum avea să interpreteze el situația. Că avea să-și vadă mama cu alți ochi.

„La naiba, doar pentru că mamele voastre au fost niște târfe, nu înseamnă că și mama a fost la fel!"

În ciuda faptului că înțelegea ce anume îl determinase să o spună, faptul că îndrăznise să vorbească astfel despre mama ei o întristă profund. Pentru că, dacă undeva în sinea lui o vedea ca pe fiica bastardă a unui târfe...

Chiar începuse să creadă că lui Max nu-i păsa de faptul că era un copil din flori. Dar era evident că nu era deloc așa. Dar dacă nu avea să-și scoată niciodată din minte gândul acela? Dacă îi era rușine cu ea?

Încercând să-și facă curaj la gândul că avea să-l vadă din nou, trase aer în piept și urcă pe punte. Dar rămase surprinsă să găsească puntea goală. Nici urmă de armata de ofițeri. Îi zări doar pe căpitan, care scria de zor în carnețelul lui, și pe Max, prins într-o discuție cu doctorul.

Se apropie de căpitan pentru că îi veni mai ușor decât să stea de vorbă cu Max.

– Unde sunt ofițerii de carantină?

– Au plecat deja. A fost o chestiune de câteva minute, zise căpitanul, făcând semn spre catarg, acolo unde un marinar se grăbea să coboare steagul. Au venit, ne-au anunțat că s-a ridicat carantina și au plecat.

Max și doctorul Worth se apropiară de ei, iar Lisette înlemni. Mai ales când văzu că Max îi evita privirea.

– Domnule căpitan, spuse el, poți să-mi dai doi oameni ca să-l ajutăm pe domnul Cale să urce pe punte? Eu și doctorul Worth suntem de acord că e prea slăbit ca să urce singur scara. Trăsura mea îl așteaptă deja în doc.

– Desigur, zise căpitanul. Mă ocup imediat de asta.

– Unde o să-l duci? îl întrebă Lisette pe Max.

– La mine acasă, unde o să aibă parte de toate îngrijirile necesare. Doctorul Worth a fost de acord să îl supravegheze în perioada de convalescență.

– O să faci asta pentru el după tot ce ți-a spus? Frumos din partea ta.

– Nu e vorba despre asta, spuse el, întâlnindu-i privirea cu un aer rece. La urma urmei, Victor rămâne celălalt moștenitor al ducatului. Și e singura familie care mi-a rămas. Cu toate că nu pare deloc încântat de acest lucru.

Max era hotărât să rămână loial familiei sale.

O clipă mai târziu, un marinar apăru pe punte și întinse mâna să-l apuce pe Victor de subraț, în timp ce alt marinar îl ajută să se ridice. Doctorul porni degrabă spre ei și îi instrui să-l întindă pe Victor pe o targă. Lisette auzi în depărtare o barcă vâslind spre vapor. Un alt marinar se grăbi să o tragă spre vas.

Apoi îl auzi pe marinar spunând:

– Tu ești servitorul ducelui, ai venit să ne ajuți să-l ducem pe bolnav?

– Nu, răspunse o voce cunoscută. Cu siguranță, nu sunt servitorul ducelui.

Max întoarse privirea în direcția din care se auzi glasul, iar Lisette mormăi:

– A venit Dom.

Fratele ei urcă scara spre punte cu o privire furioasă. Max rămase încordat, încercând să se pregătească pentru o nouă întâlnire ostilă cu alt membru al familiei sale, dar Lisette se grăbi să iasă în întâmpinarea fratelui ei.

– Ce cauți aici? îl întrebă ea. Cum ai știut unde să mă găsești?

– Nu mi-a fost prea greu, mormăi el, aruncându-i lui Max o privire sfâșietoare. Am ajuns aseară acasă, iar Skrimshaw mi-a spus că ai fugit în lume cu Lyons, singură, neînsoțită, pe urmele lui Tristan. Așa că m-am dus la duce acasă, iar servitorii lui mi-au spus unde să-l găsesc. Așa că am venit aici. Să îl strâng de gât!

– Ba nu o să faci una ca asta.

– Ba da, zise el, trecând pe lângă ea.

Dar Max deja pornise spre el.

– Manton, nu ai nici un motiv să-ți faci griji în privința reputației surorii tale. Deja am cerut-o în căsătorie.

Brusc, Dom rămase descumpănit.

– Chiar așa? Spune adevărul? o întrebă el pe Lisette.

Lisette făcu ochii mari. Nu se așteptase ca Max să spună una ca asta, mai ales după cele petrecute în infirmerie.

Oricum, nu conta. Îi dăduse clar de înțeles că nu voia să se căsătorească cu fiica unei târfe franțuzoaice. Nici măcar nu putea să îi spună că o iubește! O făcea doar în încercarea de a-i salva onoarea. Și nu era cazul să se deranjeze cu asta.

– Da, îi răspunse ea lui Dom. E adevărat, m-a cerut în căsătorie, dar eu l-am refuzat.

Max se arătă chiar mai șocat decât Dom. Îl văzu retrăgându-se din nou în el, ferindu-și privirea.

Lisette simți un junghi la inimă. De data asta, avea să profite și să își retragă cererea în căsătorie. Nu putea să-l învinovățească. Nu erau nici pe departe atât de potriviți unul pentru celălalt pe cât crezuse ea.

– Lisette, eu îmi amintesc că discuția noastră a decurs altfel, zise Max.

Cuvintele lui apăsate o luară pe nepregătite. Carevasăzică, nu avea de gând să dea bir cu fugiții?

Lisette simți cum i se oprește inima în piept. Chiar voia să fie cu ea. Aproape că se aruncă în brațele lui, gata să-i spună că și ea își aducea aminte altfel discuția aceea.

„La naiba, doar pentru că mamele voastre au fost niște târfe, nu înseamnă că și mama a fost la fel!"

Amintirea aceea o opri în loc. Orice spunea el acum, ea nu avea să uite niciodată cine era și nici să-și găsească niciodată locul în lumea lui. Ce fusese în mintea ei?

În plus, nu mai avea nici un motiv să se teamă că urma să moară nebun și singur. Avea un văr și, după spusele lui Victor și ale doctorului Worth, existau șanse mari să nu se îmbolnăvească. Așa că preferă să nu îl oblige să insiste asupra unei propuneri pe care i-o făcuse în circumstanțe cât se poate de diferite.

Cu timpul, avea să-i fie recunoscător și să se felicite pentru că reușise să scape. La fel și ea.

Cel puțin, asta încercă să-și spună.

– Poate că nu e tocmai ce am spus atunci, zise ea. Dar cred că suntem amândoi de acord că e mai bine să nu ne căsătorim.

– Pe naiba, răbufni Dom. Skrimshaw mi-a spus că ați plecat la drum spre Franța și că...

– Am folosit alte nume, zise Lisette. Reputația mea a rămase nepătată. Avea să se ocupe mai târziu de doamna Greasley. Nu avea nici un rost să-i mărturisească acum lui Dom că, în scurt timp, urma să joace rolul unei văduve îndurerate după moartea soțului ei, un administrator de moșie.

– Nu e vorba doar despre reputația ta, spuse Dom nervos. Lisette, dacă Lyons a pus mâna pe tine, jur că...

– Ducele de Lyons a fost un adevărat cavaler, spuse ea, încercând să nu izbucnească în plâns, cu mâinile la spate, pentru ca Dom să nu bage de seamă că tremura din toate încheieturile. Nu am ce să-i reproșez.

În clipa aceea văzu o sclipire în privirea lui Max, cu toate că nu reuși să-și dea seama dacă era furie sau dorință. Sau poate că puțin din amândouă.

Dar înainte ca Max să mai apuce să spună ceva, căpitanul se apropie de ei și zise:

– Domnul Cale a ajuns deja pe țărm, vă așteaptă acolo.

– Mulțumesc. Spune-le că vin imediat. Max se întoarse apoi spre Lisette și zise: Trebuie să îi conduc pe Victor și pe doctorul Worth și mai am câteva lucruri importante de rezolvat. Dar promit că o să vin curând să te văd. Nu am terminat de vorbit.

Apoi le întoarse spatele și plecă.

Lisette ar fi dat orice să îl creadă, dar știa că nu avea nici un rost să o facă. Odată ce avea să-și dea seama că nu exista nici un motiv pentru care să se căsătorească cu cineva care nu avea aceeași poziție socială ca el, urma să o dea uitării.

Însă ei avea să-i fie imposibil să facă asta.

Simți lacrimi în ochi și încercă disperată să nu izbucnească în plâns.

– Ce naiba se petrece aici? o întrebă Dom. Cine e Victor Cale? Skrimshaw mi-a spus că ați plecat în căutarea fratelui ducelui, dar parcă mi-a spus că îl chema Peter. De ce plângi? zise el, uitându-se lung la ea.

Lisette se grăbi să-și șteargă lacrimile.

– Nu plâng. Îmi lăcrimează ochii de la sarea din aer.

– Lisette...

– Dom, nu vreau să vorbesc despre asta. Se îndreptă spre bocaport, ca să vadă ce îl reținea pe Tristan și hotărî să schimbe subiectul. Presupun că ai avut grijă să nu fi urmărit de Hucker.

– Hucker? întrebă Dom, schimbându-se la față. Omul lui George?

Lisette simți cum îi îngheață sângele în vene și întoarse imediat capul spre el.

– Ai primit scrisoarea mea, nu-i așa?

– Nu, nu am primit nimic. Ce tot spui acolo?

– Cum adică nu ai primit scrisoarea mea? De ce nu ajunsese la el? Dumnezeule, dacă Hucker îl urmărise până aici? Trebuie să-l scoată pe Tristan de pe vas! Înainte să ajungă George și Hucker!

– Ce să caute Hucker și George aici? se auzi vocea lui Tristan de sub punte.

Dom se făcu alb la față de îndată ce îl văzu pe fratele său.

– Netrebnicule, ți-ai pierdut mințile? Ce cauți în Anglia?

– E o poveste lungă, zise Lisette. Trebuie să plecăm de aici. Nu avem mult timp la dispoziție.

– Unde e ducele? întrebă Tristan.

– A plecat deja. Și, cu toate că sunt sigură că o să încerce să-și țină promisiunea față de tine dacă o să poată, nu cred că o să aibă cum să te ajute dacă ajungi pe mâna poliției. Trebuie să te luăm imediat de pe vasul ăsta!

– Stai să-mi iau cufărul, zise Tristan, dispărând sub punte, iar Lisette porni pe urmele lui.

– La naiba, nu e timp de așa ceva!

Dar Tristan era deja în cabina lui, pregătindu-și bagajele. Lisette dădu buzna peste el, încercând să-l facă să plece, dar el îi spuse:

– Lisette, liniștește-te! Chiar dacă Hucker l-a urmărit pe Dom până aici, nu are nici un motiv pentru care să-și închipuie că a venit aici în căutarea mea. Cum să creadă una ca asta?

Dumnezeule, uitase că Tristan nu știa că fusese în Franța alături de Max!

– Pentru că eu și ducele am plecat după tine în Franța, iar Hucker știe asta.

– Poftim? strigă Tristan. Vrei să spui că ai călătorit singură cu Lyons?

– Nu avem timp de asta!

– Are dreptate, zise Dom din pragul ușii. Dacă George l-a trimis pe Hucker după ea până în Franța, înseamnă că abia așteaptă să te dea pe mâna poliției.

– Exact, rosti ea. Hai odată!

Îl scoaseră amândoi pe punte, dar Tristan se opri brusc.

– Lisette, unde e cufărul tău?

– Nu mai contează! strigă ea frustrată. Trebuie să plecăm de pe vasul ăsta!

– Prea târziu.

Lisette simți cum îi fuge pământul de sub picioare când întoarse privirea și îl văzu pe George urcând pe punte cu Hucker în spatele lui. Iar în urma lor, o armată de polițiști.

– Dumnezeule! șopti ea.

– La naiba, George! șuieră Dom.

Dar fratele lor îi ignoră pe amândoi.

– Bună dimineața, Tristan, zise George cu o satisfacție profundă. Îmi pare rău să ți-o spun, dar singura modalitate prin care o să părăsești vasul acesta o să fie în lanțuri.

Făcu semn spre Tristan, iar unul dintre polițiști se năpusti asupra fratelui ei.

– Tristan Bonnaud, ești arestat în numele regelui pentru...

Lisette nu mai auzi nimic, fiindcă lumea începu să se învârtă în jurul ei. În ciuda tuturor eforturilor, în cele din urmă, George reușise să pună mâna pe Tristan. Iar ea nu avea cum să-l oprească.

Capitolul 22

În timp ce trăsura înaintă cu greu pe străzile Londrei, Maximilian nu-și luă privirea de pe fereastră. Doctorul Worth luase trăsura spre locuința lui, ca să ia mai multe medicamente și să le aducă acasă la duce. Victor adormise pe bancheta din fața lui, extenuat după efortul de a coborî de pe vas și de a urca în trăsură.

Maximilian era la pământ. Lisette îl refuzase. O pierduse din cauza cuvintelor îngrozitoare pe care i le spusese.

Nu ar fi trebuit să spună niciodată că mama ei era o târfă. Își regretă amarnic vorbele. Dar, la naiba, avusese toate motivele să se enerveze! Lisette îl credea un aristocrat răsfățat, un ticălos arogant, care refuza cu îndârjire să accepte viciile propriei familii. Vicii pe care ea și toți ceilalți le descoperiseră în acuzele venite din partea unchiului său nebun.

– Să știi că ești un mare prost, se auzi vocea lui Victor.

Maximilian tresări. Era ultimul lucru de care avea nevoie – de și mai multe prostii din partea vărului său.

– Mulțumesc, dar acum aș prefera să nu aud nimic din gura ta. Cred că ai spus destule pe ziua de astăzi.

Se așternu o tăcere profundă între ei, tulburată doar de crizele de tuse ale lui Victor. După care bărbatul încercă să se ridice în fund, iar Maximilian se enervă și îi zise:

– Încetează! Doctorul spune că trebuie să te odihnești.

– Nu-mi place să fiu neputincios, mormăi Victor, cu toate că își trase pătura în poală. Dragul meu văr, o să asculți ce am de spus, fie că o să-ți placă, fie nu.

Maximilian se uită urât la el.

– M-am săturat până peste cap de apropourile tale dezgustătoare despre...

– Nu la asta mă refeream. Pentru prima oară de când îl cunoscuse, Victor părea cu adevărat stingherit. Nu ar fi trebuit să fac speculații despre relația dintre mama ta și tatăl meu. După cum bine ai spus-o chiar tu, nu i-am cunoscut pe ai tăi și nu am nici un drept să fac presupuneri. Domnișoara Bonnaud are mare dreptate.

– Poftim? întrebă Maximilian, cu sufletul la gură.

– Ne-a făcut cu ou și cu oțet după ce ai plecat din infirmerie, zise el, tușind de câteva ori. Ne-a spus să ne fie rușine, că nu avem nici un drept să spunem astfel de răutăți gratuite. Ne-a zis că suntem doi nerecunoscători.

– Doi nerecunoscători? repetă Max uluit.

– Da. Pe Bonnaud l-a certat foarte tare. I-a spus că s-a purtat execrabil cu tine, dat fiind că i-ai făgăduit că o să-l ajuți să scape de acuzații.

– Am vorbit serios, zise Maximilian. De îndată ce te ajut să te instalezi acasă, o să am grijă să îl scap de toate acuzațiile. Trebuie să mă interesez, să aflu cine a fost magistratul care a eliberat mandatul de arestare, dar ar trebui să avem timp suficient să facem asta. A intrat în țară sub un nume fals, ceea ce înseamnă că nu a tras semnale de alarmă la vamă. Sunt sigur că Lisette și Manton o să-l țină ascuns până atunci.

Cu toate că probabil ar fi fost o idee bună să stea de vorbă cu Manton despre asta. Dar fusese atât de nervos! Uitase de necazurile lui Bonnaud.

– Tristan n-o să te învinovățească dacă alegi să nu-l ajuți, zise Victor. La urma urmei, nu a reușit să dea de urma fratelui tău, nu?

Maximilian se uită lung la el și spuse:

– Așa e, dar a reușit să găsească un membru al familiei mele, iar lucrul ăsta e la fel de important pentru mine. Până acum, am fost mai mult singur.

– Și eu la fel. De asta am acceptat să vin, zise Victor, trecându-și mâna prin părul ciufulit. Cu toate că domnișoara Bonnaud m-a acuzat că am venit în Anglia nu ca să-mi găsesc familia, ci ca să o pedepsesc.

– Și are dreptate? îl întrebă Maximilian.

– În parte, presupun că da, răspunse el supărat. Mama a murit la câteva luni după tata. Nu a reușit niciodată să treacă peste durerea pricinuită de moartea lui și a lui Peter. Cu toate că tata i-a spus că Peter era rodul relației lui cu o altă femeie, mama l-a iubit pe fratele tău ca pe un fiu.

– Nu pun asta la îndoială, zise Maximilian. Doar că Peter a avut o mamă care i-a dus dorul cu disperare. Care a murit întrebând de el. Ceea ce a făcut tatăl tău e de neiertat.

– Așa este, dar la fel de crudă a fost și reacția tatălui tău. Cum a îndrăznit să vă țină ascunși de mine și de mama? Investigatorul i-a dat o mică sumă de bani care abia dacă a acoperit datoriile noastre din Gheel pentru tratamentul tatei. Iar după moartea mamei, am folosit banii rămași pentru înmormântarea ei. Rudele mele cele dragi ar fi putut măcar să dea dovadă de compasiune și să se asigure că duce o viață liniștită, chiar dacă au preferat să pretindă că nu aș exista.

– Îmi pare rău, zise Maximilian tensionat. Sunt de acord, tata a făcut o mare greșeală. Cu toate că nu văd cum ai putea să-l învinovățești, dat fiind faptul că tatăl tău i-a răpit copilul.

– Dar eu nu am avut nimic de-a face cu asta! răbufni Victor, după care încercă să se calmeze și adăugă: Mama nu a avut nici ea vreo legătură cu povestea asta. Nu am avut nici cea mai vagă idee.

– La fel cum nici eu nu am avut nimic de-a face cu faptul că tata te-a scos din viețile noastre. Jur!

– Da, mi-am dat seama, zise Victor nervos, strângându-și brațele la piept. Dar să știi că, orice ai spune, mama mea chiar a fost căsătorită cu tata.

Maximilian tresări, simțindu-se vinovat, amintindu-și cuvintele sale de mai devreme:

– Ai vreo dovadă în acest sens?

– Chiar am. Eram sigur că o să mi se ceară, așa că am adus-o cu mine. Băgă mâna în bagajul lui pe care marinarii îl urcaseră în trăsură și scoase o bucată veche de hârtie pe care i-o înmână.

Maximilian o studie cu atenție – era un certificat de căsătorie între Elizabeta Franke și Nigel Cale. Se putea, desigur, ca documentul să fie falsificat, dar asta ar fi presupus ca Victor să-și dea seama de la bun început cât de important avea să se dovedească a fi certificatul acela și, din spusele lui Bonnaud, nu fusese niciodată vorba despre asta.

– Tata a cunoscut-o pe mama când era cu marina britanică în Oostende, îi explică Victor. Ea lucra la o tavernă din Belgia și a lăsat-o însărcinată. Așa că s-a însurat cu ea.

Victor luă certificatul de la Maximilian și îl băgă înapoi în bagaj. Trase adânc aer în piept, după care zise:

– Acum, când știu că tata a fost fiu de duce, îmi dau seama că pare ceva incredibil, dar mama mi-a spus întotdeauna că tata a iubit-o cu adevărat. Și i-a spus că pentru ea a renunțat la marină, ca să scape de viața aceea.

– Se poate să-i fi spus adevărul. La momentul acela, războiul se sfârșise. Poate chiar asta l-a adus în Anglia, poate încerca să găsească un loc unde să se mute cu tine și cu mama ta. În calitate de căpitan retras din funcție, ar fi putut să aibă parte de o viață confortabilă, asta presupunând că... De fapt, ca să se întoarcă în societatea britanică, alături de o soție străină, fără poziție socială, trebuia ca tatăl și mama mea să o accepte în familia lor. Poate că i-a spus tatei că s-a căsătorit cu mama ta, iar el a refuzat să-l ajute. Așa că unchiul Nigel s-a înfuriat și l-a răpit pe Peter.

„Sau poate că tata a refuzat să-l ajute pentru că știa despre aventura lui cu mama", își zise Max tresărind nervos. Nu, la naiba, se întâmplase asta!

– Poate că da, zise Victor, vizibil temător să mai abordeze subiectul acela.

Maximilian ar fi făcut bine să nu mai spună nimic, dat fiind faptul că era un subiect dureros pentru amândoi. Dar nu avea cum să facă asta. Nu putuse niciodată să înțeleagă ce anume îl determinase pe unchiul lui să îl răpească pe Peter și era hotărât să afle.

– Spui că, după ce tatăl tău l-a adus pe Peter în Belgia, s-a înrolat în armata britanică?

Victor încuviință.

– Ne-a spus că, fiindcă războiul izbucnise din nou, trebuia să-și facă datoria față de țară. Mama l-a întrebat de ce nu vrea să se întoarcă în marină, iar el i-a spus că nu poate să o facă.

– Da, nu putea să o facă pentru că familia mea ar fi avut cum să-i dea de urmă. La fel de bine nu putea să rămână ofițer, de teamă să nu dea nas în nas cu cineva care să-l recunoască. Era esențial să nu atragă atenția. Dacă planul lui era să rămână în armată, singura soluție era să se înroleze.

– Întotdeauna obișnuia să spună că nu știa decât să lupte. Așa că presupun că, dacă nu mai putea să se întoarcă în marină, tot a fost o consolare să meargă în armată. Și, dat fiind faptul că de fiecare dată a putut să ne ia pe toți trei după el peste tot unde a fost staționat, i-a fost mai bine decât pe mare.

– Dar Peter... zise Maximilian, cu un nod în gât. Știi cumva dacă avea amintiri despre familia lui de dinainte? Sau ți-a spus vreodată cum a fost răpit?

– Nu știu dacă a ținut minte ceva, cert e că mie nu mi-a spus nimic. Nu uita că eu nu aveam nici măcar patru ani când l-a adus acasă. Nici măcar nu-mi amintesc perioada aceea. Pentru mine, a fost mereu fratele meu mai mare. De ce crezi că am păstrat batista asta în toți acești ani? zise el cu o voce slabă. Pentru că a fost batista lui.

– Și eu tocmai împlinisem patru ani când a fost luat, așa că nu mi-l amintesc deloc, spuse Maximilian, răscolit de nedreptatea comisă de unchiul lui. La Marsbury House avea o mulțime de lucruri care îi aparțineau lui Peter, dar care nu însemnau nimic pentru el. Povestește-mi despre fratele meu. Ce fel de om era?

Pe drumul dintre docuri și Mayfair, Victor îi povesti despre Peter. Era un sentiment dulce-amărui pentru Maximilian să audă despre fratele său de la altcineva, dar măcar reuși să-și ia gândul de la speculațiile de mai devreme ale lui Victor.

Și de la Lisette.

Odată ce intrară în Mayfair, Victor nu mai zise nimic și aruncă o privire pe fereastră, spre grandoarea aceea care îi înconjura. Dintr-odată, zise:

– Să înțeleg că și tatăl tău și-a pierdut mințile.

– Da, și încă cum, rosti Maximilian încordat.

– Bine zici. Mama aproape că a murit cu zile când l-a văzut în halul acela.

– Și mama la fel, zise Max cu un nod în gât.

Își dădu seama că, nu doar că își găsise un văr, dar reușise să găsească un var capabil să înțeleagă tot ce pătimise, ceea ce era foarte important. Pentru că însemna că poate avea să găsească în el chiar un prieten.

Asta, bineînțeles, în funcție de părerea pe care și-o făcuse vărul său despre el.

– Mi-ai spus mai devreme că sunt un mare prost. Dar nu mi-ai explicat de ce.

Victor își îndreptă privirea spre el și îi zise:

– Nu o cunosc prea bine pe domnișoara Bonnaud, știu doar ce mi-a povestit Tristan despre ea, dar e limpede că ține foarte mult la tine. Te-a apărat cu îndârjire, chiar și după tot ce i-ai spus. Pare genul de femeie care ar rămâne alături de bărbatul ei la bine și la greu. Și totuși, tu ai lăsat-o în urmă.

Maximilian simți cum i se oprește inima în loc. Lisette încă ținea la el. Nu credea tot ce era mai rău despre el.

Și totuși...

– Am cerut-o în căsătorie. M-a refuzat.

– Înseamnă că nu ai întrebat-o cum trebuie.

Maximilian oftă.

– De fapt, aseară am reușit să o conving să se căsătorească cu mine, dar în dimineața asta s-a răzgândit.

– După tot ce i-ai spus în infirmerie.

Max încuviință din cap. Se ura pentru cele întâmplate acolo.

– Mi-a spus că e mai bine pentru amândoi să o luăm pe drumuri separate. Dar așa crede ea.

Și poate că avea dreptate. Să se căsătorească cu Lisette însemna să-și riște inima, să își dărâme zidurile de apărare, să renunțe la existența lui liniștită de dragul unei femei care spunea întotdeauna tot ce avea pe suflet. Dacă ar fi fost să fie invitați la o cină regală, probabil că ar fi fost în stare să-i spună Maiestății Sale să facă mai multe exerciții fizice.

Gândul acela îi aduse zâmbetul pe buze. Nu avea rost să se prefacă. Ar fi fost în stare de orice să o vadă într-o discuție cu regele George. Avea să îi asculte, cu o cupă de șampanie în mână, să o încurajeze și să savureze fiecare clipă. Apoi avea să o ducă acasă și să facă dragoste cu ea până la răsărit.

Atâtea imagini îi trecută prin fața ochilor... Lisette întinsă pe pat în camera ei dantelată, Lisette dezbrăcându-se de cămașa ei de noapte... Lisette, care îl consolase noaptea trecută, când ajunsese la capătul puterilor.

Gândul acela îi făcu inima să bată mai tare. Cu Lisette drept mireasă avea să aibă parte de pasiune, de liniște și de iubire. Avea

să însemne sfârșitul nopților singuratice și al zilelor triste. Avea să însemne copii.

Pentru prima oară de când o cunoscuse, se întrebă cum ar fi fost să aibă copii împreună. Copii care aveau să alunge blestemul familiei sale, crescând sănătoși, voinici și frumoși, la fel ca mama lor. Prunci care aveau să umple odaia copiilor demult uitată, care aveau să culeagă flori în grădinile imense din Marsbury House, să dirijeze bărci în miniatură pe iaz și...

– La naiba, nu are dreptate, zise Maximilian. Nu e mai bine ca drumurile noastre să se despartă. Nu e mai bine pentru nici unul dintre noi.

– I-ai spus și ei asta? zise Victor, uitându-se lung la el.

Maximilian își aminti exact conversația aceea, cum fusese prea preocupat să-și protejeze inima și demnitatea. Cum se îndepărtase chiar după ce ea îi zisese fratelui ei că nu avea ce să-i reproșeze.

„Ai fost un laș."

– Nu, spuse Max, măcinat de regrete.

– Ah, șopti Victor, ridicând din sprâncene. O iubești?

– Da, răspunse el fără să stea o clipă pe gânduri. Ciudat! Simțea asta la fel de bine cum avea siguranța că putea fi minunat să fie căsătorit cu Lisette.

– I-ai spus și ei asta?

La naiba, își zise el, chiar dăduse cu bâta-n baltă la plecare.

– Nu.

Victor își dădu ochii peste cap și zise:

– Ei bine, dragul meu văr, ai făcut o mare greșeală. Nu știu prea multe despre femei, dar știu că, dacă îi spui unei femei că o iubești, presupunând că și ea te iubește, e singura modalitate prin care să-i câștigi inima. Dacă ea crede cu adevărat că o iubești, o să te urmeze până la capătul pământului. Femeile sunt cât se poate de iraționale, mormăi el.

– Nu și Lisette. Ea e o femeie rațională.

Cu toate că, încă de când o cunoscuse, îi spusese că visa să ajungă unul dintre agenții lui Dom. Iar ea fusese cea care venise cu ideea să se deghizeze într-un om de rând. Și tot ea fusese cea care se aruncase în patul lui pentru că nu suporta ideea ca el să-și petreacă viața într-o căsnicie rece și lipsită de iubire.

Acum, dacă se gândea mai bine, își dădea seama că nu avea de-a face cu o femeie rațională. Sau cel puțin nu când venea vorba despre el. Așa că poate încă avea o șansă să fie cu ea.

Doar că făcuse o mare greșeală.

– Am spus despre mama ei că a fost o târfă, zise el, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos. Am rănit-o profund. Nu merita să-i fac una ca asta.

– Dacă te iubește cu adevărat, o să găsească o cale prin care să te ierte. Atât timp cât îi ceri iertare, zise Victor, după care căzu pe gânduri. Ba nu, nu e îndeajuns. Ori de câte ori se certau, tata obișnuia să o facă mereu pe mama să se simtă prost pentru faptul că era o femeie sărmană, după care își cerea scuze. Iar asta mă enerva la culme. Trebuie să îi ceri iertare și să nu mai faci niciodată una ca asta.

– Crede-mă, nu am de gând să repet greșelile.

Trăsura opri în fața impunătoarei sale locuințe din Londra, dar Victor abia dacă aruncă o privire spre ea, după care se uită din nou la Maximilian.

– Și, că tot a venit vorba de mame jignite, îmi pare rău pentru ce am zis mai devreme. Nu am vrut să pătez memoria mamei tale.

– Mulțumesc, spuse Maximilian tensionat.

– Dar să știi că nu am spus-o ca să te rănesc. Chiar mi-am spus că o aventură între mama ta și tatăl meu ar explica multe. Dar când Maximilian îl împunse cu privirea, se grăbi să adauge: e lesne de înțeles că m-am înșelat.

– În mod evident, spuse Maximilian de îndată ce trăsura se opri.

Cu toate acestea, chiar și după ce merse să-l prezinte pe Victor drept vărul lui în fața personalului, chiar și după ce îl instală într-o cameră și ieși în întâmpinarea doctorului, nu reuși să-și scoată din minte cuvintele lui Victor.

Cu toate că nu-i făcea plăcere să recunoască, o aventură între cei doi chiar explica multe. Explica vorbele acelea ciudate ale tatălui său de la sfârșit. Și faptul că tatăl său se îmbolnăvise de sifilis, cu toate că nu îi lăsase niciodată impresia că era genul de om care să meargă la târfe.

Explica și sentimentul acela de vinovăție care o măcina pe mama lui și pe care nu reușise niciodată să-l înțeleagă. Bineînțeles, aventura ei nu era un motiv adevărat pentru care să se învinovățească

de nebunia tatălui lui. Nu era ca și cum ar fi putut să facă legătura dintre sifilis și boala mintală.

Dar poate că era așa cum îi dăduse de înțeles Lisette. Poate că mama lui se simțise atât de vinovată din cauza aventurii pe care o avusese cu unchiul lui și care dusese la răpirea lui Peter, încât fusese și mai hotărâtă să se revanșeze pentru toate acele greșeli, purtându-i de grijă în ultimele sale zile de viață.

După ce se schimbă în haine demne de un duce, aruncă o privire spre grădină, cu un nod în gât și cu pumnii încleștați. O singură persoană ar fi putut să facă lumină în povestea aceea. Doctorul familiei Cale. Dacă avea să-l găsească încă în viață, el ar fi putut să știe dacă și mama lui fusese bolnavă de sifilis și, mai important, când se îmbolnăviseră ea și tatăl lui.

Așa că, înainte să meargă să o curteze pe Lisette, își spuse că poate că era mai bine să afle toate informațiile.

În doar câteva ore, reuși să dea de urma doctorului. Era un bărbat ajuns la nouăzeci de ani – memoria nu-i mai funcționa bine, dar partea bună era că avusese dintotdeauna obiceiul să țină notițe despre pacienții săi și fu mai mult decât fericit să i le împărtășească, dat fiind faptul că familia lui fusese cea care îl făcuse să câștige o avere.

Acolo, printre notițe, găsi o mențiune despre o criză de sifilis a mamei sale, cu aproape nouă luni înainte de nașterea lui Peter. Max răsfoi celelalte notițe până când găsi o mențiune a doctorului despre primele semne de sifilis ale tatălui său. Se părea că, în cazul lui, efectele fuseseră mai agresive decât în cazul mamei sale. Iar la tatăl său boala se manifestase după boala mamei.

Părăsi casa doctorului măcinat de numeroase sentimente. În tot acel timp, trăise cu o impresie greșită. În tot acel timp, își planificase viitorul până în cel mai mic detaliu, pornind de la o minciună monumentală. Poate că venise momentul că înceteze să încerce să ghicească viitorul. Poate că venise timpul să îmbrățișeze prezentul.

De fapt, poate că venise timpul să o îmbrățișeze pe femeia aceea care îi făcea prezentul demn de trăit. Singura femeie care nu-și pierduse niciodată speranța în el.

Singura femeie pe care o iubise vreodată.

Victor avea dreptate, ar fi fost un mare prost dacă nici măcar nu încerca să o convingă să se căsătorească cu el, indiferent ce-și imagina ea că era mai bine pentru amândoi.

Cu această nouă idee în minte, porni spre Manton's Investigations. Odată ajuns în fața casei, constată că locul părea cu adevărat pustiu. Ciudat, abia dacă era opt seara.

Bătu la ușă, iar când nu veni nimeni să-i deschidă, bătu din nou până ce se deschise ușa. Majordomul acela bizar al lui Manton se uită lung la el, în timp ce proba o mantie voluminoasă.

– Ești bun să o anunți pe stăpâna casei că am venit să stau de vorbă cu ea? zise Maximilian.

– Văd că nu v-ați grăbit deloc să ajungeți.

– La ce te referi? întrebă Maximilian nedumerit.

– Domnișoara Bonnaud v-a trimis o scrisoare urgentă acum multe ore.

Inima stătea să-i iasă din piept. Oare se răzgândise? Oare chiar îi scrisese să vină să o vadă?

– Sunt plecat de acasă de ore întregi. Vrei, te rog, să o anunți că...

– Nu e acasă, spuse domnul Shaw, dându-și ochii peste cap, căci era limpede că încă nu era pregătit să-l ierte pentru neglijența de care dăduse dovadă, iar eu o să întârzii la repetiții.

În timp ce majordomul coborî în grabă treptele, Maximilian porni după el.

– Unde e?

– Nu cred că vă privește, dar domnișoara și domnul Manton au încercat în zadar să îl scape de domnul Bounnaud din închisoare și...

– Poftim? Cum a ajuns la închisoare?

Shaw îl privi nedumerit.

– Rathmoor a venit imediat după el, nici măcar n-a avut timp să părăsească vasul. Se pare că, fără să-și dea seama, domnul Manton l-a condus la fratele său, căci ticălosul domn Hucker a reușit să intercepteze o scrisoare între domnișoara Bonnaud și domnul Manton, care ar fi trebuit să-l pună în gardă. Se pare că domnul Hucker a fost cu ochii pe ei în tot acest timp.

– Doamne, Dumnezeule! zise Maximilian, începând să înțeleagă cât de complicată era cu adevărat întreaga situație. După ce Hucker ne-a pierdut urma în Franța, probabil s-a întors aici, la pândă, ca să ne găsească.

Shaw o luă la pas pe stradă.

– Domnul Manton și-a petrecut întreaga după-amiază încercând să-l convingă pe domnul Jackson Pinter, prietenul lui de la magistratură, să îl elibereze pe domnul Bonnaud, dar nu a avut sorți de izbândă.

Maximilian simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

– Știu, Pinter nu este genul care să încalce legea pentru cineva care chiar a încălcat-o, nici măcar când vine vorba despre fratele vitreg al lui Manton. În plus, la urma urmei, Bonnaud chiar a furat și a vândut un cal. Din câte înțeleg, toate dovezile sunt împotriva lui.

– În cazul acesta, mă tem că *legea o să-l blameze,* zise el, iar când văzu privirea nedumerită a lui Maximilian, adăugă: Este din Shakespeare.

– Nu ajută la nimic. Și unde sunt acum, dacă zici că nu au reușit să rezolve nimic pe Bow Street?

– S-au dus acasă la Rathmoor să implore iertarea, zise Shaw încruntat, iuțind pasul. Doar că nu are nici un rost. „Mila este virtutea legii, dar nimeni în afara tiranilor nu o folosește cu cruzime." Iar Rathmoor este, fără doar și poate, un adevărat tiran.

– Atunci spune-mi unde pot să-l găsesc! răbufni Maximilian. Nu pot să-l las pe Tristan Bonnaud să moară spânzurat.

Shaw se opri în mijlocul străzii.

– Aveți un plan în minte?

Maximilian rămase pe gânduri, după care zâmbi larg și spuse:

– Cred că da. Doar că o să am nevoie de ajutorul tău.

Shaw oftă.

– Presupun că se pot descurca fără mine la repetiții în seara asta. Își scutură mantia și porni spre trăsura lui Maximilian, aflată în fața biroului Manton's Investigations. Sper ca planurile dumneavoastră să fie îndeajuns de bune încât să-l elibereze pe domnul Bonnaud.

– Cred că sunt. Uite ce vreau să faci...

Capitolul 23

Lisette luă la pas salonul cel mare din casa lui George. Se întoarse apoi spre Dom și zise:

– Chiar crezi că nu e acasă? Sau doar se preface că nu e acasă ca să ne enerveze?

Dom își încrucișă brațele la piept și răspunse:

– După cum îl cunosc pe George, probabil că vrea doar să ne enerveze.

– Atunci ar trebui să-l căutam prin toată casa și să îl obligăm să își retragă toate acuzațiile împotriva lui Tristan, șuieră ea.

– Ca să ne acuze și pe noi de tentativă de omor sau naiba mai știe ce? Avem mare noroc că nu a reușit să ne acuze în dimineața asta că am încercat să ascundem un fugar. Dacă l-ar fi descoperit pe Tristan la sediul Manton's Investigations sau dacă nu ar fi fost dispus căpitanul să ne ajute și să pretindă că abia atunci urcasem la bordul vasului, am fi împărțit și noi celula cu Tristan în clipa de față.

Lisette oftă, știind prea bine că Dom avea dreptate.

– Dar ce o să-l împiedice să pretindă că am furat ceva din casa lui de îndată ce plecăm de aici?

– Poate faptul că nu avem nimic în buzunare? mormăi Dom.

Lisette se uită urât la el.

– Știu, nu ar trebui să-mi ardă de glume. Pinter încearcă să găsească o cale legală prin care să îl scăpăm pe Tristan, dar adevărul e că toate cărțile sunt la George. Așa că, dacă îi dă vreo satisfacție să știe că suntem aici, în așteptarea lui, atunci așa să fie.

– Știi deja că George nu o să renunțe niciodată, nu-i așa? spuse ea disperată. Încerc să păstrez speranța că Max o să răspundă la scrisoarea mea, dar nu e deloc ușor.

– Cine știe? Nu-ți pierde speranța.

Lisette se prăbuși pe scaunul de lângă el și clătină ușor din cap.

– Sunt sigură că, de îndată ce s-a întors în reședința lui frumoasă, și-a dat seama că a făcut o greșeală când m-a cerut de soție.

– Poți să-l învinovățești? Doar l-ai refuzat. Nici un bărbat nu ar reacționa bine, cu atât mai mult un duce. Ai fi putut la fel de bine să-i dai un șut în fund.

– Am știut mereu că, mai devreme sau mai târziu, avea să-mi frângă inima, spuse ea.

Dom se uită lung la ea și zise:

– Draga mea, din experiența mea, când pleci la drum cu idei preconcepute, tinzi să faci tot posibilul să se ajungă la asta.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea iritată. Că mi-am făcut-o cu mâna mea?

– Nu. Ce încerc să spun e că ar trebui să încetezi să te mai gândești la tine însăți ca la fiica ilegitimă a lui Claudine, blestemată să-i calce pe urme. Poți să faci orice vrei cu viața ta. Mai ales dacă înveți

să te vezi așa cum te vedem noi, ca o femeie minunată și frumoasă, cu multe de oferit.

Oare Dom avea dreptate? Oare făcuse tot ce-i stătuse în putință să-și prejudicieze toate șansele cu Max? Oare se închistase așa de tare, în încercarea de a se proteja, că nu mai avea cum să respire?

– Mă scuzați, se auzi din pragul ușii o voce de femeie, ați venit să stați de vorbă cu cineva? V-am auzit vorbind și...

Dar fata rămase fără glas când îl văzu pe Dom ridicându-se de pe scaun.

– Jane? întrebă el, parcă nevenindu-i să creadă. Apoi se schimbă la față și zise: Domnișoară Vernon, te rog să mă scuzi. Am uitat că s-ar putea să te găsesc aici.

Lisette sări și ea de pe scaun. Jane Vernon era verișoara soției lui George. Aceeași Jane care fusese cândva logodnica lui Dom. Asta până când Dom se trezise fără nici un ban.

Tânăra se făcu albă la față.

– Bună seara, domnule Manton. Nu am știut că... Nu m-am așteptat să... Aruncă apoi o privire spre Lisette, iar asta păru să o ajute să-și revină puțin. Nu mi-am dat seama că sunteți aici. Toată lumea e sus, la cină. Nu-mi dau seama de ce nu v-a condus majordomul în salon.

– Fii serioasă, domnișoară Vernon, zise Dom, uitându-se lung la ea. Știi prea bine de ce nu ne-a condus majordomul în salon.

Jane își îndreptă spatele și îi întâlni privirea.

– Văd că nu te-ai schimbat deloc, domnule Manton. Un bărbat așa de isteț ca tine nu pierde vremea cu politeturi. Mă duc să-l aduc pe George, îi spuse ea lui Lisette, cu un zâmbet slab. Presupun că pe el ați venit să-l vedeți?

Lisette încuviință.

– Mulțumesc.

De îndată ce Jane se îndepărtă, Lisette se întoarse spre Dom.

– Nu era nevoie să te porți așa de urât cu ea.

– Nu m-am purtat urât. Pur și simplu am spus adevărul.

Dom, care era de regulă o persoană temperată, se enervă teribil să o vadă pe Jane. Interesant, își spuse Lisette, uitându-se lung la el.

Brusc, cineva bătu la ușa de la intrare, iar Lisette și Dom tresăriră, fiind luați pe neașteptate. Majordomul se grăbi să deschidă ușa, dar un bărbat tânăr se strecură pe lângă el, intrând pe coridor.

– Mulțumesc, om bun, spuse o voce arogantă pe care o recunoscu imediat. Fii bun să-l anunți pe vicontele de Rathmoor că ducele de Lyons vrea să stea de vorbă cu el.

Lisette înlemni, luată pe nepregătite, în timp ce majordomul aproape că îl dărâmă pe Max, prea ocupat cu plecăciuni și scuzele de rigoare.

Venise! Max venise! O făcuse pentru Tristan, desigur, pentru că așa era el, un bărbat onorabil, de caracter. Dar poate că, într-o mică măsură, venise și pentru ea?

Cu sufletul la gură, încercă să nu-și facă speranțe. Dar nu se dovedi a fi deloc ușor când îl văzu pe Max în carne și oase, ca dovadă că nu o dăduse uitării – nici pe ea, nici pe familia ei.

Citi panica de pe chipul majordomului, care brusc își dădu seama că avea coridorul plin de oameni și că nu era o idee bună să îl lase pe duce în compania unor persoane de cea mai joasă speță – fratele înstrăinat al vicontelui și sora lui ilegitimă.

Dar, în timp ce bărbatul încă încerca să se gândească ce să facă, Max aruncă o privire în jur și îi văzu.

– Ah, văd că prietenii mei au ajuns înaintea mea. O să aștept alături de ei, mulțumesc.

– Prea bine, se bâlbâi majordomul, după care o luă la fugă pe scări.

– De data asta George n-o să mai întârzie, îi șopti Dom lui Lisette.

Max se îndreptă spre ei cu o privire preocupată.

– Să înțeleg că încă nu ați apucat să stați de vorbă cu fratele vostru?

Lisette clătină din cap, neputând să facă altceva decât să se uite la el.

– Mai bine. Atunci o să vă rog să mă lăsați pe mine să mă ocup de toate. Credeți că Hucker e prin preajmă?

– Probabil că da, zise Dom. E mereu prin preajmă. De ce?

– Pentru că, dacă o să mă recunoască drept domnul Kale, o să ne ajute cu planul pe care l-am pus la cale cu Shaw.

– Cu Shaw? întrebă Lisette uluită. Cu Shaw al nostru?

– Da, e un om bun. Doar puțin ciudat.

Lisette nu știu dacă să fie de acord cu el sau să izbucnească într-un râs isteric.

– Domnule Cale, chiar crezi că o să reușești să-l eliberezi pe Tristan?

Max ridică din sprâncene și zise:

– Nu, dacă o să continui să-mi mai spui așa, draga mea. Nu mai vrei să-mi spui Max?

Tocmai îl auzise spunându-i *draga mea*, iar cuvintele lui îi aduseră lacrimi în ochi.

– Nu eram sigură dacă Max mai e prin preajmă, spuse ea, încercând să nu zâmbească. Mai devreme ai intrat cu un aer de duce.

– Ei bine, se pare că aerul acesta de duce mi se potrivește. Cel puțin asta obișnuia să spună o anumită femeie cu limba ascuțită.

O clipă mai târziu, George apăru la intrarea din salon.

– Nu-ți face griji, iubita mea. O să fie bine, îi șopti el.

„Iubita mea?" Dumnezeule, avea să-i fie din ce în ce mai greu să se țină de hotărârea ei de a nu se căsători cu el.

Îl privi cu sufletul la gură, în timp ce Max se întoarse spre fratele ei vitreg.

– Bună seara, Rathmoor.

George se uită lung la el.

– Ne-am cunoscut cumva?

– Nu, nu cred, răspunse Max cu un glas rece. Cu toate că am auzit multe despre tine de la prietenii mei, aici de față.

George se făcu alb la față.

– Prietenii dumitale? repetă el.

– Da. Mi-au spus că l-ai arestat pe unul dintre angajații mei.

Lisette făcu ochii mari, iar George strâmbă din nas.

– Vrei să spui că Tristan Bonnaud e angajatul dumitale?

– Da. I-am angajat pe el, pe domnișoara Bonnaud și pe domnul Manton să îl găsească pe vărul meu, demult dispărut, și să îl aducă înapoi acasă, la familia lui iubitoare. Și au făcut o treaba extraordinară. Victor Cale, cel care i-a adus pe toți pe corabia pe care ai venit și dumneata, se află acum în siguranță, în casa mea.

Lisette abia dacă se putu stăpâni, era atât de fericită. Ce plan extraordinar! Și nu strica deloc că putea să se folosească de titlul său, ca amenințare, la nevoie.

Fără doar și poate, Max îl privi pe George cu aerul lui de duce.

– Îmi pare foarte rău că nu am fost prezent când ai venit să-l iei pe domnul Bonnaud. Vărul meu se recuperează după un episod acut de pneumonie, așa ca era esențial să-l încredințez unui doctor. Dacă

aș fi știut că o să vii să-l arestezi pe unul dintre cei mai buni investigatori ai mei, cel care e responsabil pentru...

– Vrei să spui că l-ai angajat pe Tristan, un bărbat căutat de lege, ca să-l găsească pe vărul dumitale? îl întrebă George, cu o venă pulsându-i la tâmplă.

– Nu am știu că e un om căutat. Am fost de-a dreptul șocat să aflu. A lucrat mai mulți ani în Franța, pentru Sûreté Nationale.

De data aceasta, George se arătă complet uluit.

– Pentru serviciile secrete franțuzești? În tot acest timp?

– Conform lui Eugène Vidocq, e un agent extrem de competent. Ce acuzații i se aduc domnului Bonnaud?

– A furat un cal, răspunse George tensionat.

– Într-adevăr, o faptă gravă. Când s-a întâmplat asta?

George trase nervos de nodul de la lavalieră și răspunse:

– În urmă cu 12 ani.

– Înțeleg. Presupun că l-a furat de la o persoană importantă.

– Era calul meu, pe mine m-a furat.

Brusc, Max se arătă cât se poate de șocat.

– Dar nu sunteți rude? zise el, iar după câteva clipe de gândire, adăugă: Ah, înțeleg. A fost vorba despre un tânăr care a plecat la plimbare călare pe cal. Să înțeleg că mai degrabă e o ceartă în familie, nu un furt adevărat.

George îl privi furios.

– Ba nu e o ceartă în familie. Bonnaud a furat un armăsar pursânge foarte scump, pe care l-a vândut și a păstrat banii.

– Ai cumva martori? Dovezi?

– Da, am un martor, răspunse George agitat. Iar dovada o reprezintă dispariția calului, care nu a fost recuperat niciodată.

Max ridică din sprâncene și zise:

– Nu mi se pare un caz cu temei. Mai ales având în vedere faptul că s-a petrecut în urmă cu 12 ani. Mă îndoiesc să ai șanse în instanțele de judecată. Ar fi păcat să distrugi viața și viitorul unui bărbat din cauza unei neînțelegeri.

– Nu e nici o neînțelegere! strigă George. Îmi pare rău să spun asta, dar nu e treaba dumitale.

– Ba da, răspunse Max cu zâmbetul pe buze, pentru că domnul Bonnaud este angajatul meu. Și nici nu aș vrea să mă gândesc că,

după tot ce a făcut pentru ducat, să ajungă la spânzurătoare. Aș lua-o ca pe un afront personal la adresa mea.

În clipa aceea, Hucker intră în salon, iar de îndată ce îl zări pe Max, se duse la George și îi șopti ceva la ureche.

George aruncă o privire spre Lisette, după care se uită lung la duce.

– Hucker zice că toată povestea asta e cusută cu ață albă și că nu i-ai angajat pe nici unul dintre ei. Spune că ai plecat la drum singur, alături de sora mea vitregă, sub un nume fals.

– Să înțeleg că domnul Hucker ne-a urmărit în tot acest timp? întrebă Max, prefăcându-se revoltat.

De data aceasta, George se arătă destul de jenat.

– Da, pentru că spera să dea de urmele fugarului.

– Al fratelui dumitale vitreg vrei să zici, spuse Max iritat. E adevărat, eu și domnișoara Bonnaud am plecat spre continent ca să-l căutăm pe domnul Bonnaud, pentru că nu am mai primit vești din partea lui. Nu am știut că era în carantină, alături de vărul meu. Am preferat să nu mă folosesc de titlul meu pe parcursul călătoriei, ca să nu ajungă la urechile presei că posibilul meu moștenitor a fost găsit înainte să am toate informațiile. Dar bineînțeles că domnul Manton a călătorit cu noi, spuse el, culegând o scamă imaginară de pe haină. Presupun că domnul Hucker a omis să-ți spună asta.

– Minte! strigă Hucker. Domnul Manton nu a fost cu ei. Era plecat în Scoția.

– Chiar așa? L-ai văzut acolo?

Hucker se făcu alb la față.

– Ei bine, nu, dar am auzit că...

– Ai auzit. Înțeleg.

Lisette abia se putu abține să nu izbucnească în râs. Pentru un om care detesta minciuna, Max știa să mintă la nevoie. Cu toate că multe dintre lucrurile pe care le spusese se întâmplaseră cu adevărat. Doar că le înflorise pe alocuri.

– Nu a plecat cu voi în călătorie, insistă Hucker.

– E adevărat, nu a călătorit alături de noi cu trăsura spre Brighton. Dar ne aștepta la han. Sunt sigur că l-ai văzut acolo.

– Ei bine, nu... nu am intrat în han.

– Chiar așa? întrebă Max, ridicând din sprâncene. Cât de ciudat ca un investigator să nu facă asta! În orice caz, Manton a plecat înaintea

noastră din Londra spre Brighton ca să rezolve problema camerelor și a biletelor de vapor. Pe vapor cu siguranță l-ai văzut, nu-i așa?

– Nu, nu l-am văzut, zise Hucker țâfnos. Pentru că nu a fost acolo.

– Au fost 60 de oameni la bordul vasului. I-ai văzut pe toți?

– Ei bine...

– Vrei să spui că nu l-ai văzut pe el, zise Max, uitându-se lung la el. Dar sunt sigur că l-ai văzut în drum spre Paris.

Hucker nu mai spuse nimic.

– Nu ne-ai urmărit până acasă la domnul Vidocq? Nu? Rathmoor, spuse el, pe un ton cât se poate de arogant, văd că ai un investigator cât se poate de competent. Dacă și-ar fi făcut treaba așa cum trebuie și dacă s-ar fi sinchisit să stea de vorbă cu toți oamenii cu care am vorbit noi, ar fi aflat că am mers să stăm de vorbă cu Vidocq și cu cei de la Sûreté. Slavă Domnului, domnul Manton și Vidocq au reușit să pună cap la cap toate informațiile și să-și dea seama că vărul meu se afla pe un vas de carantină.

Lisette simți un nod în gât. Max mințea cu nerușinare. De dragul ei.

George se uită urât spre Hucker.

– Ai spus că nu te-ai dezlipit de ei. Ai spus că Manton nu a plecat cu ei.

– Nu l-am văzut! Vreau să spun că nu e adevărat, nu a fost cu ei.

– Dispari, netrebnicule! mormăi George. Nu ar fi trebuit niciodată să-ți dau pe mână ceva atât de important.

– Dar scrisoarea? strigă Hucker. Începu să se caute prin buzunare și scoase o hârtie împăturită pe care începu să o fluture disperat prin aer. Vedeți? Domnișoara Bonnaud i-a trimis o scrisoare domnului Manton! Ce motive ar fi avut să-i trimită o scrisoare dacă era cu ei?

Lisette rămase fără aer. Max nu avea de unde să știe că scrisoarea ei fusese interceptată de Hucker. Totuși, nu se arătă deloc luat pe nepregătite. Luă scrisoarea, o citi în grabă, după care o aruncă spre George, pufnind iritat.

– Nu îi este adresată lui Manton, ci servitorului său. Spune doar: „Sunt bine, în siguranță. Spune-i lui Dom să fie atent la Hucker." Nu face nici o referire la domnul Bonnaud, nu face referire la nimic.

– Hucker, pleacă! mormăi George, cu maxilarul încleștat.

– Dar, domnule!

– Pleacă! Nu am nevoie să complici și mai tare lucrurile.

De îndată ce Hucker ieși din salon, George aruncă o privire în spatele lui Max, unde Lisette și Dom așteptau în tăcere.

– Să nu crezi că mă păcălești așa de ușor. Știu ce încerci să faci. Ai inventat povestea asta, cum că Tristan lucrează pentru dumneata, într-o încercare disperată de a-l salva. Presupun că vrei să o impresionezi pe sora mea vitregă, zise el, aruncând o privire spre Lisette, ca să o ademenești în patul tău. Dacă n-ai făcut-o deja. Ar fi o proastă să nu se arunce în patul unui bărbat așa de bogat ca tine.

Dom tresări în dreapta lui Lisette, dar ea îl prinse de braț.

Max înlemni, într-o postură amenințătoare.

– De fapt, mi-a refuzat deja de două ori cererea în căsătorie. Dar nu e cazul să-ți faci griji. O să am grijă să nu mă refuze și a treia oară, măcar ca să îi dau șansa să se uite de sus la tine la toate întâlnirile sociale.

– Vrei să te căsătorești cu ea? exclamă George pe un ton batjocoritor. Dar nu știi că este fiica ilegitimă a tatălui meu cu o târfă franțuzoaică?

De data aceasta, Dom fu cel care o apucă pe Lisette de braț.

– O târfă? întrebă Max cu un glas cald. Aveam impresia că mama lui Lisette a fost o actriță retrasă de pe scenă. Se întoarse apoi spre Lisette, cu o privire iubitoare și zise: Nu-i așa, iubita mea?

„Iubita mea." Din nou. Iar de data asta îi lua apărarea mamei sale. Încerca să își ceară scuze pentru tot ce spusese mai devreme.

– Da, așa este, reuși ea să spună, cu toate că abia reuși să vorbească.

Max se întoarse apoi spre George cu o privire neînduplecată.

– În lumea mea, nu considerăm o femeie care îi rămâne fidelă o viață întreagă iubitului ei o târfă, ci o amantă extraordinară. Desigur că aș putea să angajez alți investigatori ca să aflăm adevărul despre asta. Vreau să mă asigur că avem toate informațiile corecte pentru ziare.

George se făcu palid la față.

– Pentru ziare? Ce tot spui acolo?

Max ridică capul și zise:

– Se pare că au ajuns deja.

Exact la țanc, se iscă o hărmălaie pe strada din fața casei. George dădu buza la fereastră și aruncă o privire în stradă.

– Ziariști! Ce naiba se petrece aici? Ce caută aici?

– Domnul Shaw i-a invitat la cererea mea, zise Max. M-am gândit că o să li se pară interesantă povestea mea cusută cu ață albă, mai ales după ce o să le dezvălui că domnul Manton și minunata lui echipă au reușit să dea de urma vărului meu demult pierdut. Și sunt sigur că ziariștii o să fie interesați să afle că unul dintre investigatori zace în prezent în temniță pentru că fratele său vitreg îl acuză de o infracțiune veche de 12 ani. Tind să cred că o să li se pară o știre de mare interes.

George rămase la fereastră, alb la față.

– Să vă ia naiba...

– Lord Rathmoor, eu, în locul dumitale, aș fi cu mare băgare de seamă, spuse Max pe un ton rece. Decizia îți aparține. Putem să mergem amândoi să stăm de vorbă cu ziariștii, să îi anunțăm cu mare mândrie ce rol important a jucat familia ta în salvarea unui posibil moștenitor al ducatului. Putem să-l scoatem pe Bonnaud din închisoare înainte să afle cineva că e acolo. Tot ce trebuie să faci e să spui autorităților că povestea asta cu armăsarul a fost o simplă neînțelegere. O să dăm uitării că dumneata ai fost cel care a trimis poliția pe urmele lui Bonnaud. Fie așa, fie...

Max făcu o pauză, iar George se uită lung la el, cu o privire preocupată.

– Fie ce?

– Fie o să mă duc eu să stau de vorbă cu ziariștii și o să le spun că ești diavolul în persoană, zise Max cu o sclipire ciudată în ochi. Poate că o să reușești să-l trimiți pe Bonnaud la spânzurătoare, deși nu m-aș baza pe asta în locul tău, pentru că știu la cine să apelez și ce avocat competent să angajez pentru apărarea lui. Doar că o să fie o victorie pătată, pentru că șacalii din fața casei o să te distrugă în ziare.

George fierbea de nervi, dar era clar că începuse să-și dea seama că povestea aceea nu avea să se încheie în favoarea lui.

Max își îndreptă apoi privirea spre Lisette, cu o expresie caldă.

– În orice caz, eu am de gând să mă căsătoresc cu domnișoara Bonnaud. Așa că fie alegi să-mi fii prieten mie și viitoarei mele familii, care e oricum și familia ta, îi zise el lui George, fie poți alege să ne fii dușman. E simplu. Se îndreptă apoi spre fereastră și aruncă o privire spre agitația de pe stradă. Dar ar fi cazul să ajungi curând la o decizie pentru că lumea începe să-și piardă răbdarea.

Preț de o clipă, păru că George avea să refuze oferta. Dar apoi strânse din dinți și zise:

– Nu am altă șansă.

– Așa este, zise Max. Bine că ți-ai dat seama.

George o privi furios și zise:

– Ai reușit să-ți înfigi ghearele în el, nu-i așa? Sunt sigur că ai învățat de la târfa de maică-ta ce să faci ca să...

– Încă ceva, spuse Max, întorcându-se de la fereastră. Dacă o să se întâmple să mai vorbești vreodată despre soția mea sau despre mama ei într-o altă manieră decât una respectuoasă, o să te distrug! Porni cu pași hotărâți spre George, cu un aer atât de înverșunat, încât Lisette nu putu să nu fie mândră de el. O să te scot din toate cluburile, nu o să poți să mai obții nici un împrumut, până ce o să ajungi să-ți dai seama că sunt mult mai influent decât ai crede. Se opri în fața lui și zăbovi ca un înger răzbunător. Ne-am înțeles?

George îl privi șocat, luat pe nepregătite de furia ducelui, dar avu înțelepciunea să încuviințeze.

– Minunat, spuse Max, cu un zâmbet triumfător. Îi făcu apoi semn spre ușă și zise: Dacă nu te deranjează, te rog să ieși câteva clipe pe hol cu domnul Manton. Aș vrea să stau de vorbă cu logodnica mea între patru ochi înainte să anunțăm presa despre *marea prietenie* dintre familiile noastre.

George îl privi furios, dar era evident că începuse, în cele din urmă, să-și dea seama de situația complicată în care se vârâse singur.

George ieși din salon, iar Dom se strecură pe lângă ea, nu înainte să-i facă cu ochiul, după care închise ușa în urma lui.

Rămase, în cele din urmă, singură cu Max, doar că era o atmosferă încordată după cele petrecute între ei în dimineața aceea. Inima ei era atât de plină – de data aceasta, nu voia să facă nimic greșit, mai ales când îl văzu în fața ei pe ducele de Lyons, îmbrăcat în hainele lui elegante, cu toată influența titlului său, după ce reușise să-l înfrunte pe George.

Măcar știa cu ce să înceapă.

– Max, îți mulțumesc că l-ai salvat pe Tristan. Pentru că l-ai adus înapoi la noi, zise ea cu lacrimi în ochi. Nici nu știi cât de mult înseamnă pentru mine. Știu că ai făcut-o ca să-ți respecți promisiunea față de el, dar...

– Am făcut-o pentru tine, spuse el. Doar pentru tine.

Privirea lui atât de iubitoare îi înmuie picioarele și îi făcu inima să-i bată mai tare.

Apoi Max făcu un pas spre ea.

– Mă bucur că planul meu chiar a funcționat.

Lisette zâmbi printre lacrimile pe care încercă să le ascundă.

– Planurile tale funcționează mereu. Ale mele nu au sorți de izbândă, ai uitat?

– Nu e adevărat. Ai reușit să-l găsești pe vărul meu. Nu aș fi putut niciodată să-l găsesc fără ajutorul tău. Mai făcu un pas spre ea. Îmi pare rău că mi-a luat atât timp să ajung. Nu eram acasă. Am fost să stau de vorbă cu medicul familiei despre bănuielile lui Victor. S-ar părea că, la urma urmei, a avut dreptate în legătură cu mama și cu unchiul meu.

– Vai, Max, îmi pare rău!

– Mie nu-mi pare rău. Mă bucur că am primit răspunsuri și că am aflat că blestemul familiei mele s-ar putea să nu fie un blestem. O luă apoi de mână și i-o duse la inimă. Mă bucur să știu că pot avea un viitor.

– Da, dar asta înseamnă că nu ești obligat să te căsătorești cu fiica ilegitimă a unei...

Brusc, Max o sărută, după care se dezlipi de ea și se uită în ochii ei.

– Să nu mai spui niciodată asta. Eu nu te văd așa. Nu am făcut-o niciodată. Coborî apoi privirea spre mâinile lor împreunate și zise: Îmi dau seama că în dimineața asta ți-am dat de înțeles altceva și știu că nu am nici o scuză. Tot ce pot să fac e să-ți promit că n-o să mai fac niciodată așa ceva și să te implor să mă ierți pentru că am fost un netrebnic arogant și...

De data aceasta, ea fu cea care îl sărută pătimaș.

– Să nu mai spui niciodată asta, repetă ea. Eu sunt singura care poate să-ți spună așa, zise ea cu un zâmbet poznaș. În plus, uneori îmi place că ești un netrebnic arogant. Mai ales când îl amenințI pe fratele meu vitreg cel afurisit, care...

Se sărutară cu același patos – un sărut fierbinte, doritor și pasional. Când își dezlipi buzele de gura lui, ducele de Lyons se făcuse nevăzut, iar în locul lui apăru dragul ei Max.

– Draga mea, asta înseamnă că accepți să te căsătorești cu mine? Pentru că nu cred că pot să trăiesc fără tine. Te iubesc, iar gândul

că aș putea să petrec o viață întreagă fără tine e mai îngrozitor decât teama că o să-mi pierd mințile.

– Mă iubești? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă că îl auzise cu adevărat rostind cuvintele acelea.

– Bineînțeles că te iubesc. Să știi că nu am înnebunit, spuse el amuzat, iar faptul că putea să glumească pe tema asta îi înmuie inima. Cum aș putea să nu o iubesc pe femeia care a refuzat să se căsătorească cu mine pentru că nu am vrut să o las să aibă grijă de mine până la finalul zilelor? Femeia care a avut grijă de vărul meu, cea care se luminează la față de fiecare dată când pornește la drum, cea care nu m-a mințit nici măcar o dată.

Lisette îl privi cu lacrimi în ochi.

– Bineînțeles că te iubesc, repetă el, prinzându-i chipul între palme. Chiar crezi că mi-am făcut un obicei din a intimida viconți?

Lisette făcu ochii mari.

– Bine, fie, poate că sunt dificil uneori. Dar tocmai din cauza asta ar trebui să te căsătorești cu mine, îi spuse el, strângând-o în brațe. Cine altcineva ar putea să mă țină cu picioarele pe pământ?

– Cred că ai dreptate, zise ea fericită. Ai nevoie de o soție care să-ți aducă aminte să renunți la aerele de duce din când în când, spuse ea, aranjându-i lavaliera. În cazul acesta, *mon coeur,* accept să fiu soția ta.

– Slavă Domnului! zise el cu un zâmbet larg, după care o sărută pătimaș, trimițându-i fiori pe șira spinării, care îi amintiră că nu avea mereu aerele acelea de duce.

După ce se dezlipi de ea, îi oferi brațul.

– Acum ar fi cazul să ieșim și să anunțăm pe toată lumea.

– Ce ai de gând să le spui despre Victor?

– Că l-am găsit pe vărul meu demult pierdut, fiul unchiului meu. Nimeni nu știe că unchiul Nigel a fost implicat în răpirea lui Peter, așa că nu o să fie o veste tocmai scandaloasă.

– Nu. Nu tocmai scandaloasă, zise ea. Când se îndreptară apoi spre ușă braț la braț, Lisette adăugă: Presupun că asta înseamnă că nu mai am nici o șansă să devin unul dintre oamenii lui Dom. Probabil că ar fi de-a dreptul scandalos ca o ducesă să facă astfel de lucruri.

– Așa este. Totuși, nu te gândi că pui capăt acelui viitor, spuse el senin, ci că pur și simplu schimbi angajatorul. Ai fi surprinsă să vezi câtă organizare și investigații presupune să conduci un ducat. O să am nevoie de ajutorul tău. Așa că m-aș bucura să fii unul dintre

oamenii mei. Mai puțin în dormitor, desigur, zise el, privind-o cu coada ochiului.

Și, în timp ce Lisette izbucni în râs, ieșiră pe ușile casei, pășind spre viitorul lor împreună.

Epilog

La patru luni de la nuntă, Maximilian se afla în biroul lui, cu Lisette alături, când Victor intră pe ușă, îmbrăcat în ținută de călătorie.

– Ei bine, plec în Edinburgh, le spuse el.

– În Scoția? De ce? îl întrebă Maximilian.

– Nu ți-a spus soția ta? zise Victor, aruncând o privire spre Lisette.

Lisette se făcu roșie la față și începu să se bâlbâie:

– Nu... așteptam... momentul potrivit. Am crezut că pleci abia mâine.

– Și eu am crezut la fel, zise Victor. Dar Manton a primit o scrisoare care complică situația, așa că...

– Ce legătură are Manton cu asta? întrebă Maximilian. Când văzu schimbul de priviri dintre soția și vărul lui, simți un gol în stomac. Ați face bine să-mi spuneți în clipa asta ce se petrece aici!

– Victor o să se alăture grupului Oamenii Ducelui, spuse Lisette direct.

Maximilian se uită lung la vărul său. Manton's Investigations ajunsese să fie cunoscut drept Oamenii Ducelui după ce ziarele scriseseră pe îndelete despre „vărul demult pierdut al ducelui", care fusese găsit în viață.

– De ce? Nu ești mulțumit cu alocația de la mine?

– Sunt mai mult decât mulțumit, zise Victor încordat. Nu e vorba despre bani. Dragul meu văr, nu vreau să crezi că sunt nerecunoscător, dar...

– Victor e obișnuit să ducă o viață mai activă, interveni Lisette. A petrecut atâția ani în armată, după care a lucrat alături de numeroși oficiali pe care i-a scos din situații delicate. Nu e obișnuit să stea fără să facă nimic.

– Atunci o să-i găsesc eu ceva de făcut, spuse Maximilian, uitându-se lung la vărul pe care simțea că abia acum începea cu adevărat să-l cunoască. Sunt sigur că sunt lucruri de făcut pe aici.

– Tu, Lisette și personalul vostru vast aveți totul sub control, zise Victor, aranjându-și lavaliera. În plus, nu mă potrivesc în lumea asta cu baluri, serate, nu vreau să mă mai prefac că mă interesează cine a apărut la teatru cu o vestă într-o culoare nepotrivită. Abia dacă am început să mă obișnuiesc cu ideea că sunt vărul unui duce, nu văd de ce le-ar păsa oamenilor cu ce cizme sunt încălțat.

– Știu că ești copleșit, zise Lisette, aruncând o privire spre Maximilian. Nici n-ai avut ocazia să te obișnuiești cu ideea, că te-am și împins în sânul societății britanice.

Maximilian își mușcă limba. Ea reușise să se obișnuiască foarte ușor. El de ce nu putea să o facă?

– Dar Scoția e atât de departe!

– Manton se ocupă de o anchetă care pare să promită, spuse Victor. Dar, dat fiind faptul că e deja în mijlocul unui caz important, iar Tristan e ocupat cu alte câteva anchete, mi-a propus să preiau eu această anchetă. Și am motivele mele pentru care vreau să fac asta.

– Spre exemplu? îl întrebă Maximilian.

– Nu te privește, răspunse Victor reținut. Dar, înainte ca Maximilian să apuce să reacționeze la remarca lui atât de directă, Victor adăugă cu un zâmbet forțat: O să-mi dea ocazia să mă gândesc la ce vreau să fac cu viitorul meu.

Maximilian oftă, iar Lisette zise:

– Max...

– Știu. Aveți dreptate, spuse el, ridicându-se de la birou și uitându-se lung la vărul lui. Vreau să-ți trăiești viața așa cum crezi de cuviință. Și îmi dau seama că, în timp ce eu am crescut în lumea asta, pentru tine e diferit. Pe mine chiar mă interesează cine poartă vesta aceea în culoarea nepotrivită, zise el, încercând să păstreze un ton relaxat.

– Nu e adevărat, zise Lisette.

Ca de obicei, Lisette știa exact ce-i trecea prin minte. La început, i se păruse ciudat să fie cu cineva care îl înțelegea atât de bine, dar sentimentul acela trecuse de mult, iar acum era de-a dreptul extraordinar.

– Bine, fie, poate că e o parte enervantă din viața mea, recunoscu el. Dar îmi place să mă ocup de proprietăți pentru viitorii mei moștenitori. Am sperat ca, la un moment dat, să îți stârnească și ție curiozitatea, dragul meu văr, ca să te învăț să preiei frâiele în caz că...

– O să ai destui moștenitori care să preia frâiele, Max, zise Victor pe un ton sec. Judecând după cât de des vă *retrageți* devreme la culcare, o să ajung să fiu al cincisprezecelea în linie.

– Doamne ferește, mormăi Lisette. Îmi plac copiii, dar chiar 14?

– Vreau să spun că o să aveți, cu siguranță, cel puțin un fiu, poate chiar mai mulți cărora să le lăsați ducatul. Nu aveți nevoie de mine. Iar eu am nevoie de ceva mai mult, continuă el, aruncând o privire în jur. Sau cel puțin ceva diferit de asta.

– Înțeleg, zise Maximilian, cu toate că nu înțelegea pe deplin. El era cât se poate de fericit cu viața lui, nu putea să-și imagineze că altcineva n-ar fi fost. Sper că n-o să rămâi acolo o veșnicie.

– Sper că nu, răspunse Victor. Înțeleg că nu e ceva deosebit.

– Depinde în ce parte a Scoției te duci, zise Maximilian zâmbindu-i. Dacă o să rămâi mai mult timp în Edinburgh, poți să stai în casa mea. O să trimit imediat o scrisoare ca să pregătească totul pentru tine.

– Mulțumesc. O să-mi fie de ajutor, rosti Victor, după care aruncă un ochi la ceas. Ei bine, trebuie să plec. Trăsura mea pornește la drum în vreo oră.

– Succes! îi spuse Maximilian.

– Ai grijă de tine! zise Lisette, sărutându-l pe obraz.

– Ca întotdeauna, mormăi Victor.

Abia după ce Victor ieși pe ușă, cuvintele lui Lisette ajunseră la urechile lui Max.

– Ai grijă de tine? E vorba despre un caz periculos?

– Nu tocmai periculos, răspunse ea, cu un zâmbet larg.

– Lisette... zise el, pe un ton primejdios.

– Glumeam. Din câte știu eu, nu-i nici un pericol la mijloc. Și, chiar dacă ar fi, Victor știe să-și poarte de grijă.

– Dumnezeule! mormăi Maximilian, prăbușindu-se pe scaun. Adu-mi aminte să-l strâng de gât pe fratele tău data viitoare când îl văd.

Lisette începu să râdă și se apropie de biroul lui.

– Jur că tu și Dom vă amenințați încontinuu că o să vă strângeți de gât, dar nu l-am văzut pe nici unul dintre voi încercând să o facă.

– Doar pentru că știm că o să ne faci capul calendar după aceea. Dar, la drept vorbind, fratele tău are mai multe motive decât mine să fie supărat.

– Așa este. Nu o să te ierte niciodată că ai transformat Manton's Investigations în Oamenii Ducelui.

– Nu e vina mea că ziarele au venit cu numele acesta, mormăi Maximilian. Eu nu am făcut decât să spun că v-am angajat pe voi trei ca să-l găsiți pe vărul meu.

– Știu, spuse ea. Și, când nu e prea ocupat să comenteze pe tema asta, e și el de acord că afacerea lui e înfloritoare după toate cele întâmplate. Ceea ce înseamnă că i-ai făcut o favoare. Chiar dacă nu-i place să recunoască.

– Pe tine nu te deranjează, nu-i așa? o întrebă el, ridicând privirea spre ea.

– Mie îmi place la nebunie. Asta îi împiedică pe frații mei să fie prea plini de ei. Ca să nu mai spun că e o veșnică dovadă a iubirii pe care mi-o porți, spuse ea, cu zâmbetul acela care reușea întotdeauna să-l topească. O dovadă pentru tot ce ai făcut pentru mine și pentru ei în ziua aceea.

Cuvintele ei îi aduseră la realitate.

– Tind să cred că povestea cu Rathmoor nu o să se termine aici. Vă urăște pe amândoi, mai ales pe Bonnaud. Nu pot să-mi dau seama de ce.

– Nici eu, dar așa a fost dintotdeauna. Trase apoi aer în piept și zise pe un ton relaxat: Hai să nu ne mai gândim la el, bine? Mă duc să-i spun bucătăresei că o să fim doar noi doi la cină. Vezi? zise ea, zâmbind. Sunt anumite avantaje acum, după ce Victor a plecat de acasă. Spre exemplu, nu trebuie să mai iau în calcul preferințele lui culinare, poți să-ți fac ce-ți dorește inima. Așa că spune-mi, dragul meu duce, ce-ți dorești?

Maximilian o trase în poala lui, luând-o pe nepregătite.

– O să-ți spun exact ce își dorește un duce, trandafirul meu sălbatic. Și nu e vorba despre cină.

– Vrei să plecăm din nou în Franța la bordul corabiei tale? îl șicană ea. Sau în Spania de data asta?

– Oricât de mult mi-ar fi plăcut ultima noastră călătorie, îmi vine în minte ceva mai la îndemână, zise el cu o sclipire în ochi, strecurându-și mâna pe sub rochia ei. Toate vorbele lui Victor despre moștenitori m-au pus pe gânduri, cred că ar trebui să trecem imediat la treabă.

Cu un surâs seducător, Lisette îl prinse pe după gât și zise:

– Am crezut că deja muncim din greu la asta.

– Știi deja cum sunt, spuse el uitându-se lung la chipul femeii care îi schimbase viața, cea care îi dăduse speranță, pasiune și un viitor, și simțind că inima îi saltă în piept. Își lipi buzele de ea și îi șopti: Un duce nu își termină niciodată treaba. Din fericire.

Nota autoarei

Eugène Vidocq a existat cu adevărat, fiind considerat de mulți drept primul detectiv privat și tatăl criminologiei moderne, ca să nu mai vorbim de faptul că tot el a fost fondatorul organizației Sûreté Nationale. După ce a fost inaugurat Scotland Yard, Sir Robert Peel și-a trimis de două ori oamenii să se consulte cu Vidocq și să-i observe metodele. Câteva detalii din povestea mea provin direct din relatările lui. E adevărat, la începuturi, Vidocq a fost infractor, dar a decis să treacă de partea cealaltă după ce a fost martor la spânzurarea unei cohorte. La fel de adevărat este că avea un personal format din patru funcționari nevoiți să țină pasul cu cele 60.000 de carnețele de notițe în care erau detaliate toate caracteristicile infractorilor cu care avusese el de-a face. Și chiar a făcut o avere prin inventarea hârtiei impermeabile pentru bănci. Ba chiar a angajat agenți de sex feminin!

În Belgia chiar există un oraș numit Gheel (acum Geel) care la începutul anilor 1800 și-a câștigat renumele de „colonie pentru maniaci". La vremea aceea, avea unul dintre cele mai avansate programe pentru tratarea bolnavilor mintal – oamenii din oraș erau plătiți să aibă grijă de ei și, în schimb, bolnavii mintal erau găzduiți în casele îngrijitorilor și aveau sarcini de îndeplinit. Pacienților considerați inofensivi li se permitea să cutreiere străzile în voie; cei care reacționau violent erau reținuți sau închiși până când deveneau din nou raționali. Exista un comitet care supraveghea programul. În Geel, chiar și în prezent se mai plasează pacienți în casele locuitorilor din oraș. Cât de revoluționar!

Sifilisul nu duce întotdeauna la nebunie, dar se poate ajunge la asta. Nebunia se poate instala la câțiva ani după ce boala pare să se fi vindecat. Sifilisul era adesea numit „marele imitator" din pricina diferitelor moduri prin care se poate manifesta această boală, ceea ce a dus la multe diagnostice greșite în perioada aceea, înainte să se afle despre infecțiile bacteriene. Cu toate că legătura dintre sifilis

și nebunie a fost confirmată mult mai târziu decât în perioada descrisă în cartea mea, tind că cred că au fost unii doctori care au sesizat legătura, chiar dacă nu au putut, la vremea aceea, să o dovedească științific.

Problema carantinei este desprinsă chiar din legile scrise ale vremii. Nimeni nu știa sigur cine trebuia să stea în carantină, așa că au făcut o greșeală și au decis să nu fie precauți. Doar că după aceea comercianții au început să se plângă din ce în ce mai mult din această cauză, iar legile au fost schimbate din nou și din nou. În cele din urmă, Consiliul de Coroană a avut puterea de a decide, ceea ce a dus la apelurile de judecată. Și sunt convinsă că au existat mai mulți oameni importanți care au încercat să convingă Consiliul de Coroană să acționeze în favoarea lor.